

Veninul dragostei

Volumul 4

Fasciculele: 076–100

Roman foileton în 199 fascicole
publicat în ziarul „Victoria”
Director şi proprietar: MARTON HERTZ
BUCUREŞTI, 1935

Ediţie electronică RIF, 2022

Veninul dragostei

Volumul 4

Fasciculele: 076–100

Roman foileton apărut în 199 de fascicole (1592 pagini)
în perioada 12 ianuarie – 3 august 1935
în ziarul „Victoria”
(Ziar cotidian cu ultimele noutăţi şi ştiri literare)

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ŞT. FREAMĂT
BUCUREŞTI, Calea Victoriei, nr. 5

Tipărit la Institutul de Arte Grafice „Eminescu” S.A.
Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny, No. 2

Digitalizare şi adaptare text: Proiect RIF, 2022

CUPRINS

VENINUL DRAGOSTEI

Volumul 4

– Roman foileton –

222. În căutare

Cu tot timpul furtunos, vaporul „Foca” se apropie la vremea hotărâtă de coasta Groenlandei.

Cea mai mare parte din membrii expediţiei nu putuseră să se bucure de frumuseţea impunătoare a mării polare, căci zăcuseră bolnavi în cabinele lor.

Şi Karin Ryström se îmbolnăvise de răul de mare, deşi nu era cea dintâi călătorie pe care o făcea cu vaporul. Se însănătoşise însă repede, aşa că putuse să stea în timpul zilei împreună cu contele de Martigny pe covertă.

Când acesta îi povesti de zborul de cercetare pe care aviatorul avea de gând să-l întreprindă pentru a căuta pe naufragiaţi, tânăra fată se bucură foarte mult şi îi dori din toată inima să scape de grija care îl chinuia pentru sora, cumnatul şi nepoata lui.

Vaporul „Foca” se ţinu câtva timp, în lungul coastei în căutarea unui loc potrivit pentru ancorare, pe care îl găsi în sfârşit într-un canal care ducea spre un fiord.

Îndată după aruncarea ancorei începu debarcarea membrilor expediţiei şi a echipamentului lor.

După câteva ceasuri câteva bărci de tablă ondulată erau gata montate, iar lângă ele se aflau corturile de pâslă ale Laponilor.

Aeroplanul fu montat la loc de către pilot şi mecanicul său, şi la această operaţie le dădu un ajutor priceput şi contele de Martigny.

Acesta era plin de înfrigurare şi aştepta cu mare nerăbdare să se înceapă mai curând acţiunea pentru salvarea naufragiaţilor. I se părea că totul merge prea încet, dar chiar şi a doua zi când aeroplanul fu gata montat, răbdarea lui fu pusă la o nouă încercare, căci Bronard îi zise:

— Azi e prea târziu, căci peste două ceasuri se va înnopta şi nu mai face să încep un zbor. Mâine dimineaţă vom pleca îndată ce se va lumina de ziuă.

A doua zi contele de Martigny crezu că se va urca îndată în aeroplan împreună cu Bronard şi vor porni fără întârziere, dar lucrurile nu merseră chiar aşa de repede.

Domnul Breward, şeful expediţiei, apăru împreună cu regizorul şi operatorul cinematografic şi dădu instrucţiuni pentru mersul acţiunii.

— Înainte de toate, domnilor, trebuie filmată plecarea, zise el.

Operatorul începu să-şi pregătească aparatul iar regizorul făcu aranjamentele.

— Vă rog, domnule conte şi dumneata, domnule Bronard, veniţi încoace, în faţa aparatului. Aşaa… Vitejii salvatori! Fotografie mare!… Fiţi atenţii… Gata…

Operatorul începu să învârtească manivela aparatului.

— Domnule conte, nu trebuie să stai aşa de ţeapăn. Întoarce-te spre tovarăşul dumitale, spune-i câteva cuvinte şi zâmbeşte.

— Cum vrei să zâmbesc, când sunt atât de îngrijorat, de soarta surorii mele? zise contele de Martigny, fără să vrea. Doar nu e un zbor de plăcere pe care vrem să-l facem!

Regizorul bătu entuziasmat din palme.

— Bravo! Asta e mers minunat! Ai avut o înfăţişare admirabilă în indignarea dumitale. Acum mai departe. Urcaţi-vă încet în aeroplan, fără să faceţi mişcări prea grăbite.

Bronard şi contele de Martigny se urcară.

— Stop! strigă regizorul şi se apropia de avion.

— Domnule Bronard, acum vei pleca, dar te vei întoarce îndată. Plecarea trebuie filmată iar la întoarcere vei lua şi pe operator care va fotografia vederi în timpul zborului.

Contele de Martigny scoase un suspin adânc.

— Întârzierea asta e îngrozitoare, zise el. Gândeşte-te, domnule, că e vorba să salvăm viaţa mai multor oameni şi nu să facem tot film.

— Nu trebuie să uităm nici afacerile, domnule conte, şi să ne folosim de acest prilej. Nu ne este dat de multe ori să putem filma întâmplări atât de adevărate ca aceasta.

— Te rog cel puţin să te grăbeşti…

Regizorul zâmbi îngăduitor.

— Eşti tot atât de nervos ca şi o „vedetă” mare de cinematograf.

— Cum să nu fiu nervos, când văd că totul merge aşa de încet?!

— Ei lasă, iată, trecem mai departe. Vasăzică plecarea!

Regizorul se dădu la o parte şi strigă:

— Filmare!

Mecanicul învârti elicea.

— Gata!

Avionul alunecă puţin pe zăpadă, apoi ce ridică în aer, se roti de câteva ori deasupra taberei şi coborî iar la locul de plecare.

— Şi asta a mers bine, zise regizorul, ajutând operatorului să încarce aparatul în aeroplan.

În sfârşit se isprăvi şi asta şi zborul de cercetare începu.

Karin Ryström făcu un semn din mână contelui de Martigny şi strigă:

— Îţi urez noroc şi reuşită!

Dar din pricina zgomotului elicei, contele nu mai putu desluşi cuvintele.

*

Cu feţele supte de foame şi frig, palizi, cu ochii aprinşi, slabi şi istoviţi, nenorociţii naufragiaţi se târau din loc în loc prin tabăra lor.

Nimeni nu mai vorbea, parcă deveniseră muţi. O nepăsare deznădăjduită îi cuprinsese pe toţi, niciunul nu mai nădăjduia în salvare şi aşteptau cu resemnare sfârşitul.

Din câini nu mai rămăsese decât Kid, pe care Torsten nu se îndurase să-l împuşte şi nici altuia nu i-ar fi îngăduit s-o facă.

Dolores şi Felicia erau atât de slăbite, încât aproape nu mai erau în stare să se mişte, cea mai mare parte din timp o petreceau culcate pe paturile lor din corturi.

Căpitanul Barnabe şedea lângă ele şi toţi aşteptau.

Ce aşteptau oare?... Sfârşitul?

În sufletele lor mai era o singură dorinţă: ca acest sfârşit să vină cât mai repede.

Căpitanul Barnabe se gândea... se gândea neîncetat şi nu putea să înţeleagă că nu le venea niciun ajutor.

Direcţiunea societăţii trebuia să-şi fi închipuit demult că suferiseră un naufragiu sau că fuseseră prinşi de gheţuri şi ar fi fost de datoria ei să trimită pe cineva în căutarea şi ajutorul lor.

Dar poate trimisese!...

O nouă speranţă vru să încolţească în sufletul său, dar când văzu cât de slăbite erau Dolores şi Felicia, îşi zise că chiar dacă li se va trimite un ajutor, acesta va veni prea târziu.

Apoi începu să-şi facă mustrări.

Fiind în drum spre staţie, n-ar fi trebuit să se odihnească şi nici să doarmă. Dacă ar fi rămas treaz, cehoslovacul n-ar fi putut să-i ia sania şi câinii, el ar fi reuşit să ajungă la una din staţiile de pe coastă, ar fi putut aduce ajutor şi toţi ar fi scăpat cu viaţă.

Uneori îl cuprindea o deznădejde atât da mare, încât alerga departe în pustiul înzăpezit şi striga după ajutor, ca un nebun.

Sunetul propriei sale voci îl făcea să se deştepte ca dintr-un vis rău.

Îşi trecu mâna peste frunte.

Ce însemna asta?... Ajunsese atât de departe, încât să-şi piardă minţile?

Dumnezeule sfinte, numai aşa ceva să nu i se întâmple.

Se trudea din toate puterile să rămână tare, spre a fi o pildă pentru ceilalţi.

Pe când se întorcea în tabără, zări deodată câţiva iepuri polari. Animalele, care pesemne nu mai văzuseră niciodată oameni, erau atât de nesperioase, încât n-o luară la fugă; ba chiar se apropiată de dânsul.

Ce-ar fi, dacă ar putea prinde câţiva din ei?

Îşi dădu seama că aceasta e cu neputinţă, dar în tabără era doar puşca şi cu ea îi putea vâna.

Căpitanul Barnabe alergă repede înapoi şi îndată ce ajunse în tabără, îl strigă pe Torsten.

Radiotelegrafistul veni spre el şi-l întrebă:

— Ce doreşti, domnule căpitan?

— Suntem salvaţi!

Torsten clătină neîncrezător capul şi se uită nedumerit la Barnabe. Sărmanul înnebunise oare?

— Adu-mi puşca şi mai multe cartuşe. Voi face rost de ceva mâncare.

— Nu cumva vrei să-l împuşti pe Kid?

— Nu, dar voi vâna nişte iepuri polari. Am zărit vreo câţiva nu departe de aici şi sunt atât de nesperioşi, încât se apropie de om.

De astă dată şi radiotelegrafistul se învioră.

— Mergem împreună, domnule căpitan. Aşteaptă puţin să aduc puşca.

Se întoarse cu arma şi porniră amândoi în căutarea iepurilor, dar nu-i mai găsiră.

— Se vor fi îndepărtat. Iată urmele lor, să ne luăm după ele.

Alergară repede peste şesul înzăpezit, spre un şir de movile apropiate.

Deodată Torsten se opri în loc şi adulmeci aerul.

— Ce ciudat miroase pe aici! Priveşte colo în zăpadă, nişte urme care seamănă cu cele ale unor vite.

Amândoi se uitară cercetător în jurul lor.

— Sunt boi de mosc, Torsten.

— Trebuie să-i găsim.

— Dacă vom avea norocul să dăm de ei, suntem salvaţi toţi. Vom avea iar de mâncare şi vom mai putea îndura până când ne va veni vreun ajutor.

Porniră pe urma animalelor, merseră vreo câteva ceasuri, dar nu le găsiră.

În sfârşit se opriră, obosiţi.

— Trebuie să ne întoarcem, căci aşa nu ne alegem cu nimic.

Amândoi erau istoviţi.

— Să ne întoarcem şi să răbdăm mai departe de foame, Torsten?

— Mâine voi porni cu schiurile în urmărirea lor. În felul acesta voi merge mai repede şi mai uşor. Deocamdată nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne întoarcem şi să avem răbdare până mâine.

Ajungând în tabără, povestiră şi celorlalţi despre descoperirea lor.

— De mâine înainte vom avea iar hrană, ba va fi chiar belşug.

Cuvintele acestea dădură tuturor noi speranţe şi încredere în viitor.

Acum aşteptarea le va fi mai uşoară, căci în curând vor fi scăpaţi cel puţin de foame.

*

Contele de Martigny cerceta neîncetat cu ocheanul coasta pe deasupra căreia zburau.

Priveliştea pe care o aveau din aeroplan, era minunat de frumoasă şi operatorul filma plin de entuziasm.

Va fi un film cum nu mai văzuse lumea până atunci.

Bronard zâmbi mulţumit.

Motorul funcţiona bine, vremea era bună şi vântul slab care le bătea în faţă nu-i împiedeca să înainteze uşor.

Erau de vreo două ore în aer şi străbătuseră o distanţă de peste două sute cincizeci de kilometri de-a lungul coastei, fără să fi zărit însă urma acelora pe care îi căutau.

Bronard era mereu cu ochii la aparatele de înregistrare şi deodată, spre spaima lui, văzu că manometrul de benzină scădea foarte repede, arătând un consum foarte mare de combustibil.

Nu mai încăpea nicio îndoială, ceva nu era în regulă şi îşi dădu chiar îndată seama ce-ar putea să fie. Pesemne că ţeava de benzină căpătase o spărtură la montare sau unul din şuruburile care o prindeau de rezervor se slăbise.

Trebuia deci să se înapoieze cât mai repede aşa că făcu un viraj scurt şi porni înapoi.

— Ce s-a întâmplat! întrebă contele de Martigny, strigând din răsputeri ca să fie auzit.

— O mică pană; trebuie să ne întoarcem în tabără.

Aceasta fu o dezamăgire mare pentru contele de Martigny, totuşi nu îi rămase altceva de făcut decât să se resemneze.

Având de astă dată vântul în spate, înaintară mai repede, aşa că după o oră şi jumătate avionul coborî iar la locul de unde plecase.

Toţi îi înconjurară şi îi zoreau cu întrebările…

— L-aţi găsit?...

— Încă nu! Mâine îi vom căuta iar. Azi am fost opriţi de o pană, pe care o vom putea înlătura uşor.

Într-adevăr, după scurt timp ţeava de benzină fu reparată şi ar fi putut să plece îndată din nou. Dar amânară plecarea pentru a doua zi,

ca să aibă mai multă vreme de căutare.

În seara aceea, când Bronard apuse noapte bună contelui de Martigny, îl asigură:

— Dacă naufragiaţii mai trăiesc, atunci mâine ne vom atinge ţinta şi îi vom găsi.

223. O fire îndărătnică

Preşedintele Crosham nu avu îndată putinţa să vorbească singur cu fiica lui, căci fu nevoit să stea de vorbă câtva timp cu oaspeţii. Deşi nu-şi mai putea stăpâni nerăbdarea, fu silit să ducă convorbiri fără interes, căci după partida de tenis, Hariett invitase pe musafiri la ceai, pe care îl luară chiar în grădină, la o masă aşezată sub o umbrelă uriaşă de soare.

În sfârşit Ethel Drof se ridică, îşi luă rămas bun şi rugă pe contele de Gerbeville s-o însoţească.

Şi antrenorul englez fu nevoit să plece, mai având de dat o lecţie de tenis unei alte eleve.

Îndată ce preşedintele Crosham rămase singur cu fiica lui, aceasta îi zise cu o veselie prefăcută:

— Acum vom pleca şi noi în oraş, tată, căci mai am de făcut nişte cumpărături. Ar fi foarte drăguţ din partea ta, dacă m-ai însoţi şi ai plăti tu ceea ce am de cumpărat. Îmi mai trebuie o mulţime de lucruri pentru completarea gospodăriei mele.

Preşedintele Crosham făcu un gest de împotrivire şi zise cu hotărâre:

— Cumpărăturile le putem amâna pentru altă dată şi de altminteri le vei putea face cu mama ta, care se pricepe mai bine la astfel de lucruri decât mine. Îţi voi da cu plăcere banii de care vei avea nevoie.

Hariett nu părea prea încântată că tatăl ei nu voia să-i îndeplinească dorinţa. Se ferea să rămână singură cu dânsul, aşteptându-se să fie supusă unui adevărat interogatoriu.

Cu un suspin de resemnare zise deci:

— Bine, dacă vrei tu, atunci vom amâna târguielile. Vrei să rămânem în grădină pentru cină, sau să intrăm în casă?

— Ţii să rămân aici la masă, Hariett? o întrebă el, uimit.

— Bineînţeles că da.

— Mie nu mi se pare defel atât de firesc, răspunse Crosham. Aş fi înţeles mai curând, dacă m-ai fi trimis acasă.

— De ce vorbeşti aşa, tată? Îmi face întotdeauna plăcere când te văd.

— Când m-am însurat eu, în primele zile după nuntă nici mamei taie, nici mie nu ne făcea plăcere dacă un al treilea ne tulbura singurătatea.

Pe buzele tinerei femei se ivi un zâmbet dispreţuitor.

— Ei Doamne, tată, acum douăzeci şi cinci de ani dragostea, era la modă, dar acum s-au schimbat multe.

— Nu te înţeleg, Hariett. Cât timp ai fost logodită, am avut impresia că şi tu şi Bob eraţi tot atât de îndrăgostiţi, cum am fost şi noi pe vremea noastră. Nu v-am socotit defel ca făcând parte dintre acei logodnici moderni, pentru care cuvântul „iubire” nici nu există, ba dimpotrivă...

— Tată, te rog să nu mai vorbim despre lucrurile acestea, îl întrerupse Hariett cu însufleţire. Dacă o ţii tot aşa, îmi strici toată dispoziţia bună pe care o am.

La auzul acestor cuvinte, preşedintele Crosham se apropie de dânsa, îi luă capul în mâini şi o sili să se uite drept în ochii lui.

După o tăcere de câteva clipe, preşedintele Crosham dădu din cap cu îngrijorare şi zise:

— Ce s-a întâmplat cu voi, draga mea fetiţă? Bob e amărât, tu eşti iritată... de o veselie prefăcută. Te cunosc prea bine încât să mă poţi face să cred că preferi societatea domnişoarei Ethel Drof şi pe a acelui conte francez, decât să fii singură cu bărbatul tău. Acum câteva zile n-aveai ochii pentru nimeni altul decât pentru Bob. Spune-mi ce s-a întâmplat? Vorbeşte!... Nu voi pleca de aici până când nu voi vedea limpede ce se petrece în casa voastră.

Hariett lăsa capul în piept şi zise încet:

— Întreabă-l pe Bob, tată.

— L-am întrebat, dar el mi-a spus să vorbesc cu tine, zise preşedintele Crosham iritat.

— Vasăzică e prea laş pentru a-ţi spune adevărul?

— V-aţi certat?... A fost vreo neînţelegere între voi?... Nu e destul de drăgăstos cu tine?... Vouă, femeilor, nu vă mai ajung dezmierdările când sunteţi îndrăgostite şi credeţi că bărbaţii trebuie să stea toată

ziua lângă voi.

Hariett făcu o strâmbătură plină de ironie.

— Dacă ar fi numai asta, aş şti ce am de făcut.

— Atunci ce este, Hariett?

Deodată preşedintele Crosham văzu că fiica lui se străduieşte din răsputeri să-şi stăpânească lacrimile. Aşa că schimbă tonul şi cuprinzându-i umerii cu braţul, îi zise cu o voce plină de dragoste:

— Doar ştii, scumpa mea copilă, că ţinta mea a fost întotdeauna să te văd fericită şi nu-ţi vreau decât binele. Acum, când ştiu că eşti cu desăvârşire sănătoasă, dorinţa aceasta e mai mare ca oricând, căci mă voi putea bucura şi mai mult de fericirea ta. Spune-mi dar de ce te-ai schimbat deodată, de ce îl ocoleşti pe Bob? Aş vrea atât de mult să-ţi vin în ajutor, draga mea Hariett…

— Nu poţi să-mi dai niciun ajutor, tată, nimeni nu mă poate ajuta! Ar fi fost mai bine dacă nici nu l-aş fi cunoscut pe Bob Wilkens, căci aş fi fost cruţată de durerea care mă chinuieşte acum…

— Nu te înţeleg…

— Şi totuşi e aşa de uşor de înţeles, tată! Bob iubeşte pe alta şi m-a luat pe mine numai fiindcă m-a crezut bolnavă de moarte şi în nădejdea că va scăpa repede de mine. Acum însă, după ce a aflat că sunt cu desăvârşire sănătoasă, mă socoteşte numai ca o povară şi ar vrea să ne despărţim.

Preşedintele Crosham păli şi se uită înspăimântat la fiica lui.

— Hariett, e adevărat ce spui? o întrebă el buimăcit.

— Bob îţi va adeveri vorbele mele.

— Iubeşte pe alta?

— Asta am auzit-o chiar din gura lui.

— Cine e femeia?

— O franţuzoaică pe care a cunoscut-o pe când îşi făcea studiile în Europa şi din pricina căreia s-a certat chiar şi cu tatăl lui.

— Vasăzică asta e adevărata cauză a neînţelegerii dintre el şi Frank Wilkens?

— Cum? Ce vrei să spui?

Preşedintele Crosham istorisi fiicei sale, ceea ce aflase de la Bob.

Hariett se sperie şi exclamă buimăcită:

— Atunci nu va mai avea nici venituri din întreprinderile Wilkens. Cu ce se vor plăti cheltuielile casei noastre?

Tatăl ei o linişti cu un gest.

— Nu te îngriji de asta, dragă Hariett. Cât timp trăiesc eu, nu o să duci lipsă de nimic. Lucrul mai de căpetenie e acum, pe ce cale se va face împăcarea între voi.

— Asta e cu neputinţa, tată!… Niciodată!

Preşedintele Crosham se înspăimântă şi mai tare.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că între voi s-a isprăvit totul?

— Da!

— Aţi vorbit cumva şi despre divorţ?

— Bob îl doreşte.

— Aşa ceva e cu neputinţă.

Foarte agitat, preşedintele Crosham sări de pe scaun şi începu să se plimbe tulburat prin odaie.

— Asta, n-o pot îngădui cu niciun preţ. Căci un divorţ la câteva zile după nuntă, ar da loc la un scandal nemaipomenit. Ne-am face de râs în faţa lumii întregi.

În ochii tinerei femei se ivi o lucire de mânie.

— Crezi că mie îmi convine să ajung de batjocura lumii? Ah nu!… Asta am şi spus-o îndată lui Bob. Nu mă învoiesc la divorţ.

— Dar atunci cum veţi trăi împreună?

Hariett ridică din umeri, nepăsătoare.

— Tot aşa cum trăiesc atâtea mii de oameni, care locuiesc sub acelaşi acoperământ fără să se iubească.

— Dar tu îl iubeşti pe Bob, Hariett?

— L-am iubit, tată, acum însă îl urăsc.

Preşedintele Crosham avu un zâmbet îndurerat.

— Aş fi mai mulţumit, dragă Hariett, dacă ai asculta mai mult de glasul inimii tale, decât dacă te-ai lăsa pradă unei uri înverşunate

— Vrei poate să alerg după el, să-i cerşesc dragostea?! izbucni Hariett, plină de mânie.

— Dacă ai vrea, ai putea să-l faci s-o uite pe cealaltă.

— Dacă ai fi auzit cum a vorbit despre dânsa, atunci ai şti că o asemenea încercare e zadarnică.

— Dacă nu se va mai întâlni cu ea, n-o va mai revedea, atunci vei rămâne tu biruitoare.

— Nu cred într-o astfel de biruinţă.

— Şi nici nu vrei măcar să-ţi dai osteneala de a găsi calea spre

inima lui Bob?

— Mândria mea de femeie mă opreşte să fac o astfel de încercare, tată. Nu mă poţi înţelege?

Preşedintele Crosham clătină iar capul.

— Când iubeşti pe cineva din tot sufletul, atunci mândria nu mai are nimic de spus, ba eşti gata, chiar să te înjoseşti...

— Ceri prea mult de la mine, tată!

— Ce putem face? Eşti doar căsătorită cu Bob Wilkens, Hariett! Dacă lucrurile nu vor ajunge la divorţ, trebuie să vă înţelegeţi cum aveţi să trăiţi în viitor împreună.

— Fiecare din noi îşi va urma calea lui, tată.

— Cred că nu vorbeşti serios, fetiţo. O astfel de viaţă ar însemna pieirea voastră a amândurora.

— Ei bine, vom pieri amândoi şi voi putea îndura mai uşor pieirea, decât să cerşesc dragostea lui Bob.

— Dar dacă Bob ar fi acela care ţi-ar întinde întâi mâna spre împăcare, ce-ai face, Hariett?

Câtva timp tânăra femeie privi gânditoare în gol şi după o tăcere scurtă, răspunse:

— Nu ştiu încă ce aş face, tată.

— Dacă îl iubeşti cu adevărat, Hariett, cred că îi vei lua mâna pe care ţi-o va întinde şi te vei resemna, te vei deprinde cu gândul că nu eşti cea dintâi pe care a iubit-o. Nu-i aşa că vei fi cuminte, Hariett? Îmi făgăduieşti asta? V-aţi cunoscut în împrejurări neobişnuite; mama ta şi eu ne-am învoit cu logodna şi căsătoria cât mai repede, căci şi noi te socoteam grav bolnavă şi am vrut să te vedem fericită pentru timpul scurt pe care credeam că-l mai ai de trăit, după toate prevederile omeneşti. Dacă am fi ştiut atunci că eşti sănătoasă, că viaţa ta nu e în primejdie, am fi cerut atât de la tine, cât şi de la Bob un timp mai lung de încercare, pentru a vă cunoaşte mai bine.

Hariett izbucni într-un râs aspru şi tăios.

— Nici n-ar fi fost nevoie de un timp de încercare, căci dacă aş fi fost sănătoasă, Bob nici nu m-ar fi cerut în căsătorie.

— Cu atât mai mult să ai în vedere starea sufletească în care se află Bob acum, draga mea Hariett. Trebuie să luaţi calea de la început şi poate sufletele voastre se vor întâlni. Dar deocamdată să nu mai vorbim despre toate aceste lucruri triste. Acum după ce văd şi eu

limpede, voi încerca să pun la cale o împăcare între voi.

Hariett făcu un gest obosit.

— Nu-ţi mai da osteneală, tată, şi lasă lucrurile în voia sorţii. Nu voi muri din pricina acestei dezamăgiri şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă spre a lăsa lumea să creadă că sunt foarte fericită în căsnicia mea.

— Dar dacă Bob nu va voi să joace mai departe această comedie, ce se va întâmpla?

În ochii tinerei femei se ivi o străfulgerare de mânie şi zise cu hotărâre:

— Nu va îndrăzni să se împotrivească. Pe de altă parte voi şti să-l împiedec de a mai avea vreo legătură cu franţuzoaica lui, dacă va încerca să-şi cucerească fericirea prin vreo faptă necugetată, iar tu trebuie să mă ajuţi să-mi ating scopul, tată.

Preşedintele Crosham rămase cu sufletul îndurerat, căci după această convorbire vedea viitorul în culori foarte negre.

Pe când trecu în sufragerie să stea la masă numai cu Hariett – căci Bob trimisese vorbă că nu se simte bine – preşedintele Crosham chibzui ce măsuri erau de luat spre a ieşi din situaţia grea în care se alia tânăra pereche.

224. Răsplata

— Aţi auzit?... Bătrânul Wilkens a luat iar conducerea întreprinderii.

Un lucrător aduse această ştire de la direcţie şi ea se răspândi repede în toate atelierele şi sălile fabricii.

— Atunci întreprinderea o să dea iar înapoi, zise un lucrător mai bătrân, şi nouă ne va tăia iar din lefuri.

— Să încerce!

Şi Roger Hallier află ştirea despre schimbarea care se făcuse în conducerea întreprinderii.

Frank Wilkens iar la cârmă?

A îndrăznit să-şi reia locul?

Roger Hallier dădu din cap.

Ei bine, va relua lupta de la început şi o va duce cu aceeaşi îndârjire ca şi întâia oară.

Nu era greu să deştepte din nou nemulţumirea tovarăşilor săi de muncă, să-i aţâţe până când revolta va izbucni din nou. Dacă nu va reuşi numai prin cuvântările sale, e de ajuns să se adreseze lui Drof. Acesta îl va sprijini, va urca salariile lucrătorilor săi, numai pentru a-i îndemna la grevă pe cei din întreprinderile Wilkens.

Roger Hallier îşi începu îndată activitatea, asmuţind pe camarazi împotriva patronului.

— Iar a venit pe capul nostru lipitoarea asta bătrână, exploatatorul acesta neruşinat. Putem să ne felicităm, căci ne va freca al dracului, ne va face din viaţă un adevărat iad: nu ne va cere numai munca, dar şi oasele. Schimbarea a şi început să se simtă. Am auzit că nu se vor mai face ore suplimentare şi că lucrul va trebui executat în timpul obişnuit.

Roger Hallier spuse aceste cuvinte la întâmplare, căci nici nu fusese vorba de o reducere a orelor suplimentare, dar îşi ajunse scopul, căci camarazii începură să murmure, cu toate că n-aveau deocamdată niciun motiv.

Frank Wilkens nu ştia încă nimic despre această mişcare, dar după scurt timp avu presimţirea unei primejdii care îl ameninţa deoarece directorul Smith veni la dânsul şi îi zise:

— Mister Wilkens, sunt nevoit să-mi dau demisia din postul meu de director şi vă rog să mi-o primiţi.

Frank Wilkens îl privi foarte uimit.

— Ce te-a făcut să iei această hotărâre neaşteptată, dragul meu Smith? Doar am lucrat atâta vreme împreună şi întotdeauna am fost foarte mulţumit de dumneata. Îţi spun sincer, că mi-ar părea foarte rău să pierd un astfel de colaborator.

— În primul rând n-aş mai vrea să rămân la postul mau, fiindcă nu mă învoiesc cu schimbarea în conducerea uzinelor, mister Wilkens.

— Va să zică nu-ţi place să mă ai pe mine de şef?

— Nu asta, dar n-aş vrea să mai văd o grevă în fabrica noastră, răspunse Smith pe ocolite.

— Cine se gândeşte la grevă?

— Cine decât lucrătorii noştri?

— Dacă e aşa, atunci e iar vina agitatorului Hallier.

— Sau faptul că aţi reluat dumneavoastră conducerea.

Era foarte neplăcut pentru Frank Wilkens să audă aceste cuvinte şi

să fie nevoit să le înghită fără a putea spune ceva.

Îşi încleştă dinţii şi se uită câteva clipe în gol, cu privirea întunecată. Totul părea să se răzvrătească împotriva lui. Fiul său, directorul, lucrătorii!

O nouă catastrofă se apropia ameninţătoare. Dar la urma urmei n-aveau decât să se răzvrătească, îi va înfrânge, îi va doborî pe toţi. Întreprinderea era în floare, era pusă pe o temelie trainică şi nimic n-o va mai putea zdruncina.

Ridică dârz capul, aruncă directorului o privire rece şi îi zise scurt:

— Bine, dacă e aşa, voi renunţa pe viitor la colaborarea dumitale.

Îndată după plecarea directorului Smith, Frank Wilkens sună pe servitor şi-i porunci să-l cheme pe Roger Hallier.

Monteurul veni, iar Frank Wilkens, silindu-se să ia o înfăţişare prietenoasă, îi zise:

— Am cerut că mi se facă un raport asupra activităţii tuturor lucrătorilor mei şi am constatat că dumneata eşti unul dintre cei mai buni şi conştiincioşi. Mi-a făcut plăcere să aflu aceasta şi cum munca trebuie răsplătită, te voi avansa şi te voi face şef de atelier.

Roger Hallier îl lăsă să-şi isprăvească vorba, apoi zâmbi cu ironie:

— Mi se pare că mă socoteşti foarte prost?

— De ce?

— Închipuindu-ţi că voi linge mierea cu care vrei să-mi ungi buzele. Dar te-am înţeles prea bine şi ştiu ce scop urmăreşti. Ţi-e teamă de duşmănia mea şi vrei să-mi cumperi prietenia. Să ştii însă, mister Wilkens, că eu nu sunt de vânzare. Te-ai înşelat în privinţa mea dar vei avea prilejul să mă cunoşti mai bine.

— Aceasta e obrăznicie. Eu îţi vreau binele, iar dumneata presupui că am intenţii urâte.

— Am tot dreptul să fac asta.

— Apoi mă şi ameninţi.

— Nu ameninţ numai, ci îmi voi înfăptui ameninţarea.

— O să te dau afară şi îţi voi lua putinţa de a-mi aţâţa lucrătorii.

Roger Hallier ridică nepăsător din umeri.

— Eşti liber să mă dai afară. Dacă vrei, plec chiar acum.

— Foarte bine. Poţi să te consideri concediat.

— Minunat, mister Wilkens, răspunse Roger Hallier şi întorcându-i spatele, se îndrepta spre uşă.

Dar înainte de a ieşi, se mai întoarse o dată spre Frank Wilkens şi adăugă:

— Să ştii însă, că între noi amândoi nu s-a isprăvit încă răfuiala. Mai avem o socoteală veche pe care va trebui s-o plăteşti. Nu te voi scuti de nimic, până când nu vei ispăşi păcatele cu care ţi-ai încărcat sufletul.

După ce spuse aceste cuvinte, Roger Hallier ieşi, trântind uşa în urma lui.

Aceasta fusese declaraţia de război şi acum lupta putea să înceapă!

*

Pe drumul care ducea de la uzinele Wilkens spre oraş, era o cârciumă unde lucrătorii obişnuiau să se oprească la întoarcerea acasă, ca să-şi spele gâtlejurile de praful pe care îl înghiţeau în timpul zilei la lucru.

După ce îşi luă actele şi restul de salariu ce mai avea de primit, Roger Hallier se dusa şi el la acea cârciumă.

Când intră în local, zări numai un singur muşteriu care şedea în apropierea tejghelei şi privea visător pe fereastră.

Roger Hallier salută pe cârciumar, care îl întrebă mirat:

— Cum se face că ai plecat aşa devreme de la lucru?

— Am isprăvit cu uzinele Wilkens.

— Glumeşti?

— Ba nicidecum; am fost dat afară.

— De ce?

— Nu pot să-ţi spun motivul. E o chestiune personală pentru care mă voi mai răfui eu cu Frank Wilkens.

— Vasăzică e adevărat că a luat iar conducerea întreprinderii?

— Da, dar nu va rămâne multă vreme la cârmă.

Roger Hallier spuse aceste cuvinte cu ură, dar şi cu încredere în izbândă.

Muşteriul singuratic deveni atent, căci Roger Hallier vorbise tare. Câteva clipe îl privi cercetător, apoi se ridică de la locul său şi se apropie de dânsul.

— Vorbeai despre Frank Wilkens…

Roger Hallier aruncă străinului o privire pătrunzătoare şi mormăi:

— Te interesează?

— Poate.

— Nu prea văd cum.

Atunci străinul spuse lui Roger Hallier aceleaşi cuvinte pe care acesta le spusese cârciumarului:

— Nu pot să-ţi spun motivul. E o chestiune personală pentru care mă voi răfui cu Frank Wilkens.

— Cu alte cuvinte ai şi dumneata o socoteală cu dânsul?

Străinul dădu din cap.

— Chiar una foarte mare, pe care trebuie să mi-o plătească.

Privirea pe care Roger Hallier o îndreptase asupra feţei brăzdate de cicatrice a străinului, deveni şi mai pătrunzătoare şi încordată.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă el.

— Asta ţi-o voi spune poate altă dată. Deocamdată aş vrea să aflu de la dumneata ce ai de gând să faci.

— Am impresia că mă pot încrede în dumneata.

— Te poţi bizui pe mine ca şi pe dumneata însuţi.

— Hai să stăm colea la masă şi să vorbim.

Se aşezară unul în faţa celuilalt, iar Roger Hallier se aplecă spre Crestat şi îi zise încet:

— Frank Wilkens e un ticălos.

— Nu numai că sunt de aceeaşi părere cu dumneata, dar mai adaug că e cel mai mare ticălos care există în lumea asta.

— Odinioară a minţit şi a înşelat pe mama mea, a…

Crestatul îi curmă vorba, întrebându-l:

— Dumneata eşti francez?

— Da.

— Atunci mama dumitale trebuie să fie Elisa Lerouge.

Roger Hallier tresări.

— De unde ştii asta?

— Cunosc toată povestea. Frank Wilkens n-a minţit-o şi înşelat-o numai pe dânsa, dar şi pe alţii; de pildă pe mine. Dar vorbeşte mai departe şi spune-mi ce ai de gând să faci.

— Am jurat să mă răzbun pentru tot răul pe care l-a făcut mamei. Îl voi distruge, îl voi ruina. Nu demult îmi şi începusem opera de nimicire şi răzbunare, am îndemnat pe camarazi la grevă şi am zdruncinat întreprinderea din temelii. Frank Wilkens fu lovit de un atac de apoplexie şi am nădăjduit că acesta îi va fi sfârşitul. Dar s-a

însănătoşit şi acum a luat iar conducerea întreprinderii. A încercat să mă ademenească, să mă cumpere, avansându-mă în postul de şef de atelier, dar n-am primit şi atunci m-a dat afară, aşa că lupta va începe din nou. Am o înrâurire foarte mare asupra camarazilor mei şi îi voi îndemna încă o dată la grevă. Vreau să-i fac să înceteze lucrul şi astfel să nimicesc întreprinderea. Sper că Frank Wilkens va fi lovit de un al doilea atac de apoplexie.

După ce îl ascultă cu luare-aminte, Crestatul clătină capul şi zise:

— Ar fi mai bine să nu faci asta, căci m-ai lovi mai mult pe mine decât pe dânsul.

— Pe dumneata?

— Da, căci eu sunt adevăratul proprietar al uzinelor şi cea mai mare parte a capitalului e averea mea. Frank Wilkens mi-a furat-o odinioară, m-a închis într-o casă de nebuni şi a crezut că nu voi mai putea scăpa niciodată, că nu mă voi mai întoarce. Dar acum am venit să mă răfuiesc cu el. Am aşteptat numai să ia din nou conducerea. A luat-o şi acum i-a sunat ceasul din urmă.

Roger Hallier nu înţelese tot ce-i spusese Crestatul şi de aceea îl întrebă nedumerit:

— Cine eşti dumneata?

— Frank Wilkens.

— Vasăzică nici nu e adevăratul Frank Wilkens?

— Ba da, căci suntem veri şi purtăm acelaşi nume. Eu am moştenit însă averea şi el mi-a furat-o. Aşa, acum ştii tot şi te rog să nu îndemni pe lucrători la grevă. Lasă-i să-şi câştige mai departe pâinea de care au atâta nevoie. Acel Frank Wilkens nu va mai fi multă vreme şeful întreprinderii. Îşi va primi plata care i se cuvine şi îl voi da afară.

Roger Hallier îi întinse mâna peste masă şi zise:

— Amândoi urmărim aceeaşi ţintă. Iată mâna mea şi de azi înainte vom lucra împreună.

Crestatul strânse cu putere mâna lui Roger Hallier.

— Da, vom lucra împreună şi nu-i aşa că vei renunţa de a mai îndemna lucrătorii la grevă?

— Asta se înţelege de la sine.

— Bine. Mai târziu, când întreprinderea va fi iar sub altă conducere, îţi vei relua slujba. Cred că atunci vei primi, dacă ţi se va oferi postul de şef de atelier?

— Dacă mi-l vei oferi dumneata, îl voi primi cu plăcere... Ştie Wilkens că ai apărut iar?

— Ştie, şi teama de mine îl chinuieşte zilnic. Îl voi lăsa încă în starea aceasta, voi aştepta până când se va crede iar sigur de situaţia lui şi abia atunci voi apărea din nou, spre a-i dă lovitura de graţie.

225. În căutarea ajutorului

Îndată după ce preşedintele Crosham îl lăsase pe Bob singur, apăru un servitor care îi zise:

— Chiar acum a adus această telegramă un om de la uzinele Wilkens.

Spunând aceste cuvinte, servitorul îi întinse lui Bob Wilkens telegrama, pe o tavă de argint.

Cu toate că aşteptase cu atâta dor sosirea acestei ştiri, în primul moment tânărul nici nu fu în stare s-o ia.

Se îngălbeni şi inima începu să-i zvâcnească în piept.

Un răspuns de la Felicia!

În sfârşit, reuşi să se reculeagă şi adunându-şi toate puterile, întinse mâna să ia telegrama; apoi făcu semn servitorului să plece, voind să rămână singur spre a o citi.

O ştire de la Felicia! Îi venea să plângă şi în acelaşi timp să râdă de bucurie.

Mâna îi tremură când luă telegrama, dar când aruncă o privire asupra ei, ochii i se măriră de spaimă şi, un strigăt de deznădejde îi izbucni din piept, îşi trecu mâna peste frunte, să se încredinţeze că e treaz, că nu visează.

Dar citi limpede pe telegramă adresa Feliciei, iar dedesubtul acesteia însemnarea: „Persoana plecată. Noul domiciliu necunoscut”.

Cu un geamăt de durere se prăbuşi pe un scaun şi îşi ascunse faţa în mâini.

Gândurile se învălmăşeau vijelioase în creierul său.

Se spulberase nădejdea de a primi câteva cuvinte dragi de la Felicia. Încordarea plină de înfrigurare care îl susţinuse în ultimele zile, făcu loc unei întristări îngrozitoare.

Se simţea nespus de nenorocit şi nu mai ştia ce să facă. Nu fu în stare să limpezească haosul gândurilor negre care îl năpădeau.

Ca şi altă dată, când durerea sufletească îl dobora prea tare, tot astfel şi acum se gândi la mama lui, singura fiinţă din lume care îl putea înţelege şi la care va găsi mângâiere.

Nu se mai gândi la cearta pe care o avusese cu tatăl său, uită că nu voia să se mai întâlnească cu el, nu se mai sinchisi că preşedintele Crosham era în casa lui. Totul îi fu indiferent şi singura-i dorinţă mai era să se ducă la mama lui.

Ieşi grăbit din odaie, spuse unui servitor să-l scuze la Hariett şi la preşedintele Crosham, apoi părăsi casa.

Străbătu în goană drumul până la casa părintească.

Palid, cu chipul schimonosit de suferinţă, apăru în faţa mamei lui. Doamna Wilkens îl privi speriată şi întinse amândouă braţele spre a-l strânge la piept, presimţind că Bob are nevoie de mângâierile ei.

Ca un copil bolnav, sărmanul tânăr se lipi de mama lui şi îşi rezemă capul de umărul ei.

Simţea că puterea de stăpânire îl va părăsi, căci îndurase chinuri supraomeneşti.

Îndată ce mâinile dragi ale mamei sale îi mângâiară obrajii, vijelia grozavă din sufletul său se mai potoli, aşa că fu în stare să povestească doamnei Wilkens despre cearta pe care o avusese cu tatăl lui şi despre ştirea pe care o primise din Franţa.

Doamna Wilkens îl ascultă cu luare-aminte, fără să-l întrerupă cu un singur cuvânt sau cu vreo întrebare.

Bob încheie foarte agitat:

— Vei înţelege acum, dragă mamă, că trebuie să plec eu însumi în Franţa. Voi face cercetări la Marsilia pentru a da de urma Feliciei. Fără îndoială că voi găsi acolo pe câţiva care să-mi poată spune unde a plecat. O femeie cum e contesa de Martigny nu poate dispare fără urmă şi unde e ea, voi găsi şi pe Felicia. Contesa a avut mulţi prieteni şi cunoscuţi la Marsilia, aşa că măcar unul din ei va şti unde a plecat şi ce s-a întâmplat cu ea.

Doamna Wilkens dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Da, dragul meu Bob, recunosc şi eu că pentru tine nu există altă cale şi că ar trebui să pleci spre aţi putea înfăptui planul.

— Aşadar o să mă ajuţi să pot pleca în Europa şi să pot sta câtva timp acolo, spre a face cercetările trebuincioase?

Doamna Wilkens zâmbi cu îngăduinţă şi răspunse:

— Negreşit că te voi ajuta. Ştii doar că cea mai mare dorinţă a mea este să te văd fericit.

— Ce sumă îmi vei putea da?

— Voi întreba îndată la bancă, ce sumă am disponibilă, răspunse doamna Wilkens, ridicând receptorul telefonului.

După ce i se dădu legătura, urmă o tăcere scurtă, apoi banca răspunse şi doamna Wilkens întrebă pe funcţionarul care venise la aparat, care e situaţia contului ei.

Dar pe când asculta răspunsul, păli deodată şi aplecând capul, ca şi când ar fi vrut să audă mai bine, zise:

— Ce spui? Blocat?... Contul meu e blocat de azi?...

Bob Wilkens tresări şi se uită năuc la mama lui.

Când vru să-i pună o întrebare, ea îi făcu un semn prin care îi dădu a înţelege să tacă.

Bob nu mai zise nimic, dar rămase cu privirea aţintită la dânsa, încercând să citească pe faţa ei răspunsul care i se dădea de la bancă.

Nu-i fu însă cu putinţă să înţeleagă nimic, căci doamna Wilkens reuşise să se reculeagă.

Ea mai spuse câteva cuvinte de mulţumire, apoi închise aparatul, punând receptorul la locul lui.

Îndată ce doamna Wilkens isprăvi convorbirea, Bob sări de pe scaun şi se apropie de ea. Şi pe faţa lui se putea citi o tulburare adâncă, atunci când o întrebă, foarte agitat:

— Ce s-a întâmplat, mamă? Ce veste grozavă ţi s-a dat?

Doamna Wilkens avu un zâmbet obosit.

— N-ai auzit, Bob?

— Ba da, dar nu pot înţelege... nu-mi vine să cred. E cu neputinţă ca tata să fi blocat contul tău!

Doamna Wilkens ridică mâinile cu o mişcare deznădăjduită.

— Şi cu toate acestea, aşa este Bob.

Tânărul izbucni într-un râs aspru.

— Asta e o măsură demnă de tata, zise el plin de mânie. Vrea iar să mă facă să simt că el e stăpânul.

Doamna Wilkens încuviinţă vorbele lui printr-o înclinare a capului.

— Aşa e, Bob, şi după cum vezi, el este încă cel mai tare. A bănuit că vei cere iar ajutorul meu şi a luat îndată toate măsurile spre a mă împiedeca să ţi-l dau.

Bob începu să se plimbe agitat prin odaie.

— Îşi închipuie cumva că prin astfel de măsuri mă va face să mă supun voinţei lui?

— În orice caz, aceasta e o dovadă că lupta va fi înverşunată, dragul meu Bob.

Tânărul îşi încleştă pumnii şi îi ridică ameninţători, ca împotriva unui duşman nevăzut.

— Bine, primesc lupta şi viitorul va arăta cine va ieşi biruitor.

Doamna Wilkens închise ochii şi faţa ei luă o expresie îndurerată.

— Luptă şi iar luptă! murmură, ea, pe când lacrimi mari i se prelingeau pe obraji. Niciodată nu se va face pace?

Adânc mişcat, Bob se apropia de mama lui, îngenunche în faţa ei şi luându-i mâinile, îi zise cu voce blândă şi rugătoare:

— Nu plânge, scumpa mea mamă: nu pot să-ţi văd lacrimile.

— Ah, Bob, toată viaţa mea e atât de tristă şi dureroasă. Am fost sortită să am parte numai de griji şi suferinţe.

Bob îi sărută şi îi mângâie mâinile.

— Nu pierde nădejdea, mamă; va veni şi bucuria şi fericirea. Când o voi găsi pe Felicia, vei avea şi tu partea ta de fericire, căci vei veni la noi şi nu vei mai rămâne în casa asta lipsită de soare. Atunci…

Dar doamna Wilkens îi închise gura cu mâna şi zise, cu glas rugător:

— Taci, dragul meu, eu nu mai nădăjduiesc în fericire. Tatăl tău ţi-a tăiat toate căile.

Bob îşi înalţă trupul.

— Cu toate acestea voi găsi o cale care mă va duce la ţintă. Să nu creadă tata că mă voi da bătut aşa de uşor. Lovitura aceasta am să i-o dau înapoi.

Doamna Wilkens îşi astupă urechile, îngrozită.

— Nu vorbi aşa, Bob!… Mă doare… mă doare îngrozitor, când văd lupta aceasta cruntă între tată şi fiu.

Bob ridică din umeri cu o mişcare de părere de rău.

— Eu nu vreau lupta asta, mamă, dar tata mă sileşte s-o duc. Vrei poate să depun armele şi să mă supun voinţei lui?… Nu, mamă, aşa ceva nu poţi… nu trebuie să-mi ceri, căci acum, după ce am aflat cât de neîndurător a fost cu alţii, acum, după ce i-am cunoscut bine sufletul, nu mai poate exista nicio legătură între el şi mine.

Făcu o pauză şi după ce o strânse pe doamna Wilkens la piept, continuă:

— Dar tu, scumpă mamă, să nu-ţi faci griji din pricina aceasta, să nu plângi, căci deşi pe tata îl urăsc şi voi lupta cu înverşunare împotriva lui, pentru tine dragostea mea nu cunoaşte margini; pe noi nimic nu ne va putea despărţi sau înstrăina. De aceea, dragă mamă, să nu fii tristă, să ai încredere în biruinţa mea, căci voi fi biruitor, dacă e un Dumnezeu drept în ceruri şi atunci… atunci vom fi amândoi fericiţi!

Doamna Wilkens se lipi de pieptul lui Bob, îl sărută şi zise încet:

— Să dea Dumnezeu să fie aşa cum spui tu, scumpul meu băiat.

Câtva timp rămaseră astfel îmbrăţişaţi, apoi Bob Wilkens se desfăcu din braţele mamei lui şi zise:

— Acum trebuie să plec, mamă, fiindcă n-aş vrea să mă întâlnesc cu tata.

O umbră întunecă faţa doamnei Wilkens, care se lipi iar de fiul ei şi-l întrebă, cu lacrimi în ochi:

— Când ne vom mai revedea, Bob?

— În curând, mamă… cât mai curând, o mângâie el.

Doamna Wilkens începu să plângă şi mai tare şi îl opri iar:

— Sunt foarte îngrijorată din pricina ta, Bob. Cum se vor sfârşi toate aceste nenorociri? Cum îţi vei putea ajunge scopul fără bani? Ce vor spune Hariett şi familia ei de toate acestea? Dumnezeule sfinte, pentru ce a fost destinul atât de neîndurător cu noi?

— Taci, mamă, nu mai plânge, o mângâie Bob din nou, deşi el însuşi ar fi avut nevoie de mângâiere; dar nu voia să întristeze şi mai mult inima îndurerată a sărmanei lui mame.

— Se va găsi o cale de scăpare din toate aceste încurcături, mai adăugă el.

Îşi strânseră încă o dată mâinile, se mai sărutară încă o dată, apoi Bob plecă.

Când ieşi din casă, mai zări maşina care îl aducea pe tatăl său.

I se păru că vede pe faţa acestuia un surâs ironic şi triumfător. Pesemne îşi închipuia scopul care îl adusese pe Bob la mama lui.

Acesta îşi încleştă iar pumnii şi ar fi vrut să se năpustească asupra lui Frank Wilkens spre a-i cere socoteală, dar se stăpâni şi pe când se depărta cu paşi grăbiţi îşi zise în gândul lui:

— Noi doi ne vom mai răfui, fii pe pace!

Pe când mergea adâncit în gânduri, îi veni deodată o idee, pe care o urmări cu înfrigurare, încredinţat că-l va duce pe calea prin care îşi va putea ajunge ţinta.

226. Vin salvatorii!

În dimineaţa următoare plecarea avionului se făcu fără întârziere, deoarece nu mai era nevoie să fie filmată, aşa că după scurt timp pasărea uriaşă de metal străbătea văzduhul cu zumzetul ei monoton, şi îşi luă zborul de-a lungul coastei, spre miazănoapte.

Contele cercetă întreg ţinutul, ţinând neîncetat ocheanul la ochi, care începură să-l doară repede, căci zăpada îl orbea.

Sub el se întindea câmpia nemărginită de gheaţă, nicăieri însă nu se vedea măcar o urmă de-a naufragiaţilor. În depărtare se zărea apa mai întunecată a mării.

— Ar fi bine să zburăm mai aproape de coastă, zise contele de Martigny aviatorului şi Bronard schimbă îndată cursul aeroplanului.

Zburară astfel în cruciş şi în curmeziş, căutând neîncetat.

Străbătură două... trei... patru sute de kilometri şi încă nu descoperiseră nimic.

Neliniştea şi îngrijorarea începură să-l cu prindă pe contele de Martigny.

Oare şi zborul acesta va rămâne zadarnic?

Atunci nu mai rămânea decât presupunerea că nenorociţii se scufundaseră odată cu vasul lor.

Tulburarea contelui crescu şi mai mult, când Bronard îi spuse:

— Voi mai zbura o sută de kilometri, apoi va trebui să mă întorc, căci benzina va mai ajunge tocmai pentru drumul înapoi.

Numai o sută de kilometri! Şi ce uşor s-ar putea întâmpla ca naufragiaţii să se afle numai la o depărtare mică peste aceşti o sută de kilometri!

Nu îndrăznea să facă însă vreo mustrare lui Bronard şi nici să-l îndemne să zboare mai departe, căci în calitatea lui de pilot nu putea să-şi primejduiască nici însoţitorii, nici aparatul într-un zbor prea lung. Ce s-ar fi întâmplat dacă rămâneau fără combustibil şi erau nevoiţi să aterizeze la o depărtare atât de mare de locul unde se afla

tabăra expediţiei…

*

Dis-de-dimineaţă Torsten îşi luă schiurile, atârnă puşca în spinare şi porni la vânătoare.

Luă şi pe Kid cu dânsul, ca să găsească mai uşor urma boilor de mosc cu ajutorul credinciosului câine.

Abia plecase şi cei rămaşi în tabără începură să aştepte plini de nerăbdare întoarcerea lui.

În sfârşit, azi vor avea iar de mâncare!

Ce fericiţi se vor simţi când îşi vor putea potoli foamea grozavă pe care o îndurau de atâtea zile!

Limba li se dezlegase iar şi începură să vorbească, dar numai despre mâncare. Timonierul se grăbi chiar să taie lemne pentru foc şi puse cazanul pentru a avea la timp, apă caldă de fiert carnea, când se va întoarce Torsten cu vânatul.

Căpitanul Barnabe şedea lângă Dolores şi Felicia, care se culcaseră din nou.

Ca să le îmbărbăteze, le spuse că salvarea e cu putinţă, dacă vor mai avea hrană pentru câtva timp.

— Nu încape nicio îndoială că s-au trimis oameni în căutarea noastră, dar cum în anotimpul acesta e primejdios să se apropie de coastă pe mare, vor fi luat drumul pe uscat, pe unde ar putea ajunge mai lesne la noi.

Dolores clătină deznădăjduită capul.

— Nu mai am nicio speranţă că vom primi ajutor. Sunt încredinţată că ne socotesc demult pierduţi. Nu ştii dacă coasta aceasta e locuită?

— Odinioară era locuită, dar a fost părăsită demult. Eschimoşii care au trăit prin aceste ţinuturi au plecat spre apus.

— Staţii de coastă mai sunt pe aici?

— Da, aparţin Danemarcii.

Dolores rămase pe gânduri câteva clipe apoi zise cu glas obosit:

— M-am gândit să încercăm toţi împreună s-ajungem până la una din acele staţii, dar mi-e teamă că nu vom putea răzbate, că vom cădea istoviţi pe drum şi atunci n-am mai avea nici adăpostul acesta şi nici focul la care să ne putem încălzi. După cum vezi, nu mai e nicio speranţă de scăpare.

Vite Haevenson şi Klüven se uitau mereu să vadă dacă nu se întoarce Torsten. Aşteptarea lor fu lungă, dar în sfârşit, îl zăriră ca un punct negru, care se apropia încet, încet de tot.

— Iată-l pe Torsten! strigă timonierul cu voce puternică, dar care tremura de emoţie. Voi mai pune câteva lemne pe foc, apoi voi porni în întâmpinarea lui ca să-i dau ajutor la căratul vânatului.

Deşi lemnele erau pe sfârşite, totuşi, de astă dată, nu făcu economie. Lucrul de căpetenie era acum să aibă cât mai repede ceva de mâncare, căci stomacurile lor începuseră să se răzvrătească rău de tot.

Vite Haevenson şi câţiva marinari porniră cu Klüven, ca să-l primească pe Torsten în triumf.

Dar ce dezamăgire grozavă îi aştepta!

— Unde-i vânatul? îi strigară de departe, când îl zăriră fără nicio povară în spinare.

— N-am putut împuşca nimic, răspunsei Torsten deznădăjduit. Animalele au plecat departe şi nu le-am mai găsit nici urma. Nici iepuri polari n-am mai văzut. Parcă i-a înghiţit zăpada!

Ştirea aceasta îi doborî pe toţi, căci însemna să rabde mai departe de foame.

Cu capetele plecate şi paşi obosiţi se întoarseră în tabără.

Timonierul se aşeză lângă foc şi rămase cu ochii holbaţi la apa care clocotea în cazan.

Deocamdată toţi tăceau, dar când îşi vor da seama că îi aşteaptă moartea prin foamete, vor începe să zbiere deznădăjduiţi, îşi vor pierde minţile.

Mai auzise el de cazuri când oamenii, în deznădejdea lor, deveniseră canibali şi se mâncau între ei!

Vite Haevenson spuse căpitanului Barnabe ştirea rea şi încheie prin cuvintele:

— Ei, dragă căpitane, acum nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne pregătim de moarte cum se cuvine unor buni marinari şi să mai spunem un ultim „Tatăl nostru”.

— Vreo câteva zile vom mai putea răbda, cred.

— Bine, dar apoi?

— Până atunci ne mai poate veni ajutor.

Timonierul îşi sprijinise capul în mâini, dar îl ridică brusc.

Un zgomot ciudat răsuna în văzduh.

Ce era oare?!

Unul din marinari scoase un ţipăt ascuţit.

Klüven sări în picioare.

Marinarul ridică mâna, arătând spre cer şi timonierul îşi îndreptă privirea în sus:

— Un avion!

Strigătul se răspândi cu iuţeala fulgerului.

— Un avion!... Un avion!...

Toţi începură să alerge de colo până colo ca nebunii: râdeau, răcneau şi făceau semne.

— Vin salvatorii!

Lacrimi de bucurie nemărginită izbucniră din ochii tuturor.

*

Bronard se uită iar la indicatorul de benzină.

Acesta arăta că venise timpul să se întoarcă.

Vru tocmai să facă virajul, când contele de Martigny şi operatorul strigară într-un glas:

— Iată-i colo jos!

Pilotul se aplecă într-o parte şi se uită în jos.

— Ne-au şi zărit!

— Aterizează!

— Negreşit că da.

Bronard începu să coboare în zbor planat, se roti de câteva ori şi după câteva minute aeroplanul atinse pământul în apropierea taberei naufragiaţilor.

Oamenii de pe vasul „W. 23” alergară spre el şi îndată ce se opri, îl şi înconjurară.

Pilotul şi contele de Martigny coborâră întâi, iar în urma lor veni operatorul, care şi pregăti îndată aparatul pentru a filma scenele ce aveau să se desfăşoare.

Salvatorii fură îmbrăţişaţi, li se strânseră mâinile, li se mulţumi cu un entuziasm şi o recunoştinţă care nu se poate descrie în cuvinte.

— Căpitanul Barnabe e cu voi? întrebă contele de Martigny pe unul din marinari.

— Da!... Ia spuneţi, aţi adus şi ceva de mâncare?

Bronard răspunse:
— Încă nu, dar vă voi duce pe toţi într-un loc unde vi se va da de mâncare din belşug.
— Dumnezeule sfinte, nu vom muri de foame… vom trăi!
— Da, şi veţi fi la adăpost de orice primejdie.
Bieţii oameni! Nici nu le venea să creadă, căci schimbarea grozavei lor situaţii era atât de neaşteptată…
— Duceţi-ne la căpitanul vostru.
În aceeaşi clipă Barnabe ieşi din cort; contele de Martigny se duse în întâmpinarea lui şi îi zise de departe:
— Mulţumesc lui Dumnezeu că v-am găsit!
Căpitanul Barnabe nici nu fu în stare să vorbească, ci îi strânse numai mâna şi toţi muşchii feţei lui tremurară ca şi când cu greu îşi stăpânea plânsul.
— Căpitane dragă – ba nu… cumnate – unde e Dolores?
— Cumnat?!… Atunci dumneata eşti…
— Fratele scumpei noastre Dolores.
Căpitanul Barnabe îi strânse încă o dată mâna.
— Vino… vino repede!
Îl trase după dânsul în cort, nemaiputându-şi stăpâni emoţia.
Când intrară, Dolores se ridică de pe patul ei şi se uită spre dânşii.
Nu-şi mai văzuse fratele de ani de zile, totuşi îl recunoscu îndată.
Era atât de istovită, încât abia se mai putea ţine pe picioare, dar în clipa aceea se păru că puterile îi reveniseră, aşa că sări în picioare şi strigă plină de bucurie:
— Axel!.. Scumpul meu frate!…
Cu un singur pas contele fu lângă dânsa, o cuprinse în braţe, o strânse la piept şi o sărută.
— Dolores, iubita mea surioară, în sfârşit te-am regăsit!
— Axel, dragul, scumpul meu Axel!
Vocea amândurora se contopi în sughiţuri de plâns, dar era un plâns de bucurie, de fericire.
Încordarea nervilor fusese prea mare, nu se mai putură stăpâni, fiind prea adânc mişcaţi.
Şi Felicia se ridicase de pe patul ei şi se uita la amândoi. Era oare vis, sau aievea?
Căpitanul Barnabe îi puse mâna pe braţ şi îi zise, cu glas blând:

— Cum vezi, Felicia dragă, tot ne-a venit ajutor.
— Şi acela care ni l-a adus e fratele mamei mele.
— S-a întâmplat o adevărată minune!
Contele de Martigny se desfăcu din îmbrăţişarea surorii lui şi se îndreptă spre Felicia, căreia îi zise, privind-o cu mult drag:
— Văd după asemănare că eşti copila surorii mele.
O sărută şi pe dânsa.
După câteva minute intră şi Bronard în cort şi salută pe Dolores, Felicia şi căpitanul Barnabe. Faţa lui strălucea de o bucurie nemărginită.
— Pe cine să felicit mai întâi? întrebă el. Pe sărmanii naufragiaţi pentru salvarea lor, sau pe dumneata, domnule conte, că ai avut fericirea să-i regăseşti în viaţă pe acei care îţi sunt dragi?
— Pe toţi împreună, răspunse contele de Martigny.
— Ei bine, atunci vă urez toate fericirile la toţi. Dar deocamdată trebuie să vă despart iar.
— De ce?
— Pe doamne le voi duce cu aeroplanul în tabăra noastră, pe când dumneata şi operatorul veţi rămâne aici. După ce voi şti pe doamne în siguranţă, mă voi întoarce să iau alţi doi şi aşa mai departe până când vă voi fi cărat pe toţi de aici.
— Ai dreptate, numai aşa se poate face. Dar când te vei întoarce din tabără, adu şi ceva alimente, căci nenorociţii aceştia sunt lihniţi de foame.
— Voi aduce destul să se sature toţi.
— Bine. Mai e însă ceva!... Ziua e pe sfârâite, în curând se va întuneca şi nu vei mai putea zbura...
— La asta m-am gândit şi eu, dar am găsit un mijloc. E destul dacă veţi aprinde un foc ceva mai mare după care să mă pot orienta.
Marinarii veniseră şi ei în cort şi ascultaseră convorbirea. Timonierul se amestecă în vorbă şi zise:
— Avem butoaiele cu untură de peşte. Le vom aprinde şi vor lumina toată noaptea, ca nişte făclii.
Pilotul dădu din cap, în semn de încuviinţare.
— Minunat! Voi putea găsi uşor locul şi pe întuneric... Acum, doamnelor, pregătiţi-vă de plecare; să nu pierdem timpul care e atât de preţios.

Dolores nici nu ascultase tot ce se vorbise, ci se uita neîncetat la fratele ei.

— Axel, nu-ţi poţi închipui ce fericită sunt că ne-am revăzut iar, după atâta amar de vreme... Cum a fost cu putinţă?... Nici nu-mi vine să cred!... Ce-ai făcut în anii îndelungaţi de când nu ne-am mai văzut, cum ţi-a mers?

— Îţi voi povesti mai târziu; deocamdată trebuie să îngrijesc de voi. Veţi pleca în tabăra noastră unde vi se va da de mâncare, ca să prindeţi iar puteri şi să vă veniţi în fire.

— Vii şi tu după noi?

— Îndată ce toţi vor fi în siguranţă. Mâine vom fi iar împreună şi atunci îţi voi povesti toată viaţa mea din ziua de când ne-am despărţit.

Când păşiră spre aeroplan, contele trebui s-o sprijine pe Dolores, care era încă prea slăbită, spre a putea merge singură.

Apoi întorcându-se spre pilot, îi zise:

— Ai putea să iei trei pasageri, domnule Bronard?

— Da, cred că o să meargă, răspunse Bronard şi adresându-se căpitanului Barnabe, îi zise:

— Urcă-te şi dumneata, domnule căpitan.

— Mulţumesc, dar te rog să iei întâi pe bătrânul meu cârmaci. Eu voi rămâne cel din urmă, după ce toţi vor fi în siguranţă. Aceasta e datoria mea de căpitan.

Plecarea avu loc fără nicio piedică.

Operatorul filmă şi această scenă, făcându-şi datoria cu atâta râvnă, încât asudă.

După scurt timp avionul dispăru în văzduh, urmărit de privirile tuturor.

O adevărată beţie îi cuprinsese pe toţi. Pe feţele lor supte de foame şi de frig se vedea un zâmbet plin de bucurie şi fericire, ochii îşi recăpătaseră strălucirea şi trupurile se încordaseră din nou. Vorbeau cu înfrigurare de salvarea lor, pe care o socoteau ca o minune a lui Dumnezeu.

— Peste câteva ceasuri avionul se va putea reîntoarce, zise unul din marinari.

— Şi va aduce alimente, făcu un altul.

— Şi vom putea mânca... în sfârşit, o să ne saturăm, că destul am

răbdat!

227. Planuri de viitor

După câtva timp Bob Wilkens se linişti, îşi limpezi gândurile şi în sfârşit ştiu ce avea de făcut.

La New-York toate căile îi erau tăiate. Aşadar va pleca în Franţa să-şi regăsească iubita. Hotărârea aceasta era nestrămutată şi nimic nu-l va putea opri.

Ştia însă dinainte că dacă o va găsi pe Felicia, revederea lor va fi foarte dureroasă.

Acum, după ce aflaseră că nu erau frate şi soră, ar fi putut fi fericiţi împreună, dar nu le era îngăduit, căci el era legat de o femeie pe care n-o iubea.

Se gândi că poate ar fi mai bine s-o cruţe pe Felicia şi să se cruţe chiar pe el de durerea unei astfel de revederi, dar pe de altă parte îşi spunea că trebuie să vorbească cu dânsa, să-i spună că o iubeşte tot atât de mult ca odinioară şi că iubirea lui nu va înceta niciodată. Apoi trebuia să-i arate că nu era trădare din partea lui, dacă se căsătorise cu altă fată, trebuia să-i povestească cum fusese silit la această căsătorie.

Aşadar în privinţa aceasta nu mai stătu pe gânduri.

Singura piedică mai erau banii. Trebuia să-şi procure cu orice preţ mijloacele spre a putea pleca în Europa – în Franţa – şi să stea acolo câtva timp.

Îşi zise că, cu toată duşmănia între ei, aceşti bani trebuia să-i dea tatăl său. Nu voia să se roage de dânsul, ci să-i ceară. El lucrase în întreprindere, prin meritul lui aceasta fusese salvată de la faliment şi pentru asta voia să-şi ceară dreptul care i se cuvenea.

În ziua următoare nu-i fu uşor să se mai ducă o dată la uzine şi să mai vorbească o ultimă dată cu tatăl său, dar n-avea încotro, trebuia să facă şi acest drum greu.

Când ajunse aproape de intrarea fabricii, se întâlni cu Roger Hallier, care se învârtea pe acolo.

Francezul îl salută politicos şi Bob Wilkens îi mulţumi tot astfel. Întâi vru să treacă pe lângă el, dar se răzgândi şi îi vorbi.

— Ce mai faci, Hallier? Ai isprăvit azi aşa de repede lucrul?

— Am fost dat afară, mister Wilkens.

— Cum se poate?... De ce?... E o mare greşeală pe care a făcut-o tata. De oameni cumsecade ca dumneata şi lucrători destoinici are doar nevoie şi ar trebui să-i ţină.

Roger Hallier zâmbi şi răspunse:

— Tatăl dumitale a încercat să mă ţină, dar... mai bine să nu mai vorbim de asta. Îmi dai voie să te întreb ce faci acum, mister Wilkens?

— Am de gând să plec cu primul vapor în Franţa.

— Doamne, ce fericit aş fi, dacă aş putea să plec şi eu!

— Doar n-ai stăpân, eşti liber, aşa că ai putea să pleci fără să te oprească nimeni.

— Sunt nevoit să mai aştept aici... să aştept până când...

Nu-şi isprăvi vorba, ci salutând pe Bob Wilkens, mai adăugă:

— Iartă-mă, mister Wilkens, dar sunt grăbit. Când vei ajunge în Franţa, salută-mi te rog patria şi din partea mea.

— Cu plăcere, răspunse Bob Wilkens, întinzându-i mâna. Ţin să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat în vremea când conduceam eu uzinele.

— Dumitale ţi-aş fi dat oricând tot ajutorul şi cu dragă inimă, zise Roger Hallier.

— Rămâi cu bine, Hallier, şi îţi urez noroc.

— Aceeaşi urare ţi-o fac şi eu din tot sufletul, mister Wilkens.

Bob intră în clădirea direcţiunii şi zise servitorului să-l anunţe pe tatăl său că vrea să-i vorbească.

Da. Acum şi Bob, fostul şef al întreprinderii trebuia să ceară întâi prin servitor, să fie primit ca orice străin.

Când servitorul înştiinţă pe Frank Wilkens de venirea fiului său, pe faţa acestuia se ivi un zâmbet de satisfacţie, închipuindu-şi că Bob nu venise cu alt scop decât de a se împăca cu dânsul şi să-i propună a conduce împreună uzinele.

Fără îndoială că Bob recunoscuse greşeala pe care o făcuse prin ruperea legăturilor cu tatăl său, riscând astfel să-şi piardă dreptul la moştenire.

Frank Wilkens făcu un semn servitorului:

— Spune fiului meu să poftească înăuntru.

După câteva clipe Bob intră în biroul tatălui său.

— Bine ai făcut că ai venit, Bob; ia loc te rog, îi zise Frank Wilkens

cu prietenie, arătând spre un fotoliu.

— Mulţumesc, prefer să rămân în picioare.

Cuvintele acestea nu sunau defel a împăcare.

Întrebuinţând acelaşi ton rece, Frank Wilkens întrebă:

— Ce te aduce la ruine?

— Vreau să reglez chestiunea salariului care mi se cuvine pentru tot timpul cât am condus întreprinderea şi pe care am tot dreptul să-l cer.

— Ceri salariu?

— Da, căci n-am chef să-ţi dăruiesc munca pe care am depus-o aici.

— Ai nevoie de bani?... Tu... cu un socru atât de bogat?! În situaţia ta cred că n-au mare însemnătate cei câţiva dolari pe care i-ai avea de luat de la uzinele Wilkens?

— Nu sunt dator să-ţi dau nicio lămurire asupra situaţiei mele băneşti şi de altminteri nu e vorba numai de câţiva dolari, ci de mulţi.

— Dar nu te-am angajat eu, ci tu ţi-ai luat singur postul, fără niciun drept. Cu întreprinderea n-aveai nicio legătură ca funcţionar al ei aşa că n-ai niciun drept la un salariu.

Bob Wilkens se aşteptase la un asemenea răspuns, căci în ultimul an învăţase să-l cunoască bine pe tatăl său.

Lăcomie, zgârcenie şi falsitate, erau însuşirile lui de căpetenie.

Îi va opune însă o voinţă tot atât de puternică cum era şi a lui şi va proceda cu aceeaşi neîndurare şi energie.

— Aşadar, refuzi să recunoşti dreptul care mi se cuvine?

Bob Wilkens puse această întrebare pe un ton ameninţător, dând să înţeleagă că nu se va mulţumi cu răspunsul scurt al tatălui său.

Acesta întrebă la rândul său cu viclenie:

— Ce vei face dacă voi tăgădui dreptul tău?

— Voi încerca să-l obţin pe altă cale.

— Ai cumva de gând să dai în judecată pe tatăl tău?

— Voi da în judecată uzinele Wilkens.

— E acelaşi lucru.

— Cu toate acestea voi lua această cale, căci nimic nu mă face să am cea mai mică considerare pentru persoana ta. Bineînţeles că acest caz va face mare vâlvă şi toată presa se va ocupa de el, dar puţin îmi pasă. Din partea mea n-are decât să afle întreaga Americă şi toată lumea că tu...

Frank Wilkens îl opri cu un gest autoritar şi zise:

— Constat că devii iar jignitor. Te sfătuiesc să te stăpâneşti şi să taci mai bine.

— Şi, eu te sfătuiesc să ne înţelegem pe cale paşnică şi după bună dreptate.

— Bine, îţi voi da o mie de dolari pentru munca ta.

Bob Wilkens izbucni într-un râs ironic.

— Îţi închipui cumva că mă voi mulţumi cu un bacşiş?... Nu, stimate tată, îmi vei plăti până la ultimul gologan, tot ce mi se cuvine.

— Cum vrei să-ţi calculezi munca?

— Foarte uşor. Ca locţiitor al şefului, mi se cuvine cel puţin salariul îndoit al unui director general. Afară de asta, prin mijlocirea mea am obţinut de la societatea al cărei preşedinte e Crosham, un împrumut de cinci sute de mii de dolari, pentru care mi se cuvine provizionul de unu la sută.

Frank Wilkens făcu o strâmbătură.

— Ce urât e când tatăl şi fiul se tocmesc în felul acesta! zise el ironic.

— Mai curând aş putea să spun eu că e foarte urât când fiul e nevoit să se tocmească cu tatăl pentru un drept care i se cuvine.

— Bine; ca să nu mai pierdem timpul cu vorbe zadarnice, îţi voi plăti ce ceri, dar atunci totul s-a isprăvit între noi şi nu-ţi mai datorez nimic.

— Fii sigur că n-o să mai mă vezi niciodată. Discuţiile cu tine sunt departe de a fi o plăcere pentru mine.

Frank Wilkens scoase carnetul de cecuri dintr-un sertar al biroului, completă formularul şi îl întinse lui Bob, spunând scurt:

— Poftim!...

Apoi mai scrise ceva pe cotorul cecului şi adăugă:

— Semnează ici pentru primirea sumei.

Bob făcu un gest plin de cel mai mare dezgust şi scârbit, dar cu scriere energică îşi puse semnătura pe chitanţa de primire. Apoi uitându-se încă o dată la tatăl său, îi zise:

— Acum plec...

— Poţi să pleci, îi răspunse Frank Wilkens nepăsător.

Să-i mai dau oare o dată mâna înainte de plecare? se gândi Bob în sinea lui.

Dar deodată i se desfăşură întreaga lui viaţă pe care i-o nimicise tatăl său, aşa că părăsi încăperea, făcând numai o uşoară plecăciune şi fără să mai spună un singur cuvânt.

Bob Wilkens ridică îndată banii de la bancă. Era o sumă destul de mare pentru a putea pleca în Franţa şi să trăiască acolo câtva timp fără nicio grijă. Apoi va căuta o slujbă ca să rămână mereu în apropierea Feliciei şi poate că va veni ziua când…

Bob nu îndrăzni să depene mai departe firul gândurilor sale.

Se va lăsa în voia sorţii, va privi cu încredere în viitor, care se va îndura poate odată şi îi va da fericirea atât de mult dorită.

228. Străduinţe zadarnice

Liniştea şi hotărârea lui Bob nu fură zdruncinate câtuşi de puţin prin discuta neplăcută pe care o avusese cu tatăl său.

Nu-i mai rămăsese altă cale decât să procedeze în felul acesta faţă de Frank Wilkens.

Lucrul de căpetenie era că acum avea mijloacele de a ajunge la ţinta lui şi această ţintă era Felicia.

De la uzinele Wilkens plecă îndată la o agenţie de călătorie unde se informă de plecările vapoarelor spre Europa.

Peste trei zile vaporul „Providence” avea să plece din New-York.

Bob opri o cabină pentru dânsul şi i se spuse că după terminarea tuturor formalităţilor, va putea lua biletul în cursul zilei următoare.

De la agenţia de călătorie se duse la Consulatul francez, spre a-şi viza paşaportul.

Astfel trecuseră câteva ceasuri, până când putu să se întoarcă iar la vila unde locuia cu soţia lui.

Acolo găsi pe preşedintele Crosham, care veni în întâmpinarea lui şi îl salută cu prietenie.

— Te aştept de câteva ceasuri, Bob. Am de vorbit cu tine.

Tânărul încruntă sprâncenele, bănuind ce vrea să-i spună socrul său.

— Dragă Bob, de ce nu mi-ai arătat mai multă încredere când ai cerut-o pe Hariett în căsătorie? îl auzi pe preşedintele Crosham, întrebându-l.

— Am cerut-o oare eu pe Hariett? întrebă Bob la rândul său,

uitându-se ţintă în ochii bătrânului.

— Ai dreptate, n-ai venit în casa noastră cu intenţia unui tânăr care doreşte căsătoria cu o fată. N-ai cerut-o în felul cum se face o asemenea cerere în chip obişnuit.

— Acum e mai bine să vorbim deschis, îi curmă Bob Wilkens vorba. Logodna şi căsătoria mea cu Hariett s-au făcut atât de repede, încât nici n-am avut timp să ne cunoaştem bine şi scopul pe care l-am urmărit cu toţii, era să dăm tinerei fete o scurtă fericire pentru timpul pe care îl mai avea de trăit. Nu mai întrebat însă niciodată dacă o iubesc pe Hariett…

— Din purtarea pe care ai avut-o pe atunci faţă de copila mea, am crezut că nu ţi-a rămas indiferentă.

— Aici ai dreptate, răspunse Bob Wilkens grav. Am simţit o milă adâncă şi sinceră pentru Hariett, care m-a îndemnat să-i împlinesc dorinţa ei şi pe a voastră.

— Totuşi aş mai fi şovăit mult, dacă aş fi ştiut că iubeşti pe alta, Bob. Mi-aş fi dat îndată seama de primejdia care o ameninţa pe sărmana mea Hariett.

Bob clătină capul şi zise:

— Sunt încredinţat că n-ai fi şovăit o singură clipă, căci atunci când am venit în casa voastră, am crezut că Felicia de Martigny e moartă. Dacă aş fi putut bănui că am fost victima unei ştiri greşite, nu m-aş fi căsătorit niciodată cu Hariett. Nu-mi cere să-ţi dau amănunte, dar un singur lucru vreau să-ţi spun: trebuie să plec acum în Franţa s-o caut pe Felicia de Martigny şi să-i istorisesc tot ce s-a întâmplat.

— Şi ce ai de gând să faci mai târziu?

— Nici eu nu ştiu încă.

— După lege eşti legat de Hariett.

— Nădăjduiesc că legătura noastră se va putea desface în linişte şi bună înţelegere.

Foarte agitat, preşedintele Crosham sări de pe scaun.

— Doamne. Dumnezeule, ce scandal va ieşi din toată această afacere, când lumea va afla că divorţaţi atât de curând după nuntă!

Bob, care se plimbase şi el de câteva ori prin odaie şi aruncase o privire pe fereastră înspre grădină, făcu preşedintelui Crosham un semn să se apropie şi îi zise, arătând afară:

— Un divorţ nu va pricinui un scandal atât de mare ca purtarea pe

care soţia mea o are de câteva zile.

Preşedintele Crosham se încruntă când o văzu pe Hariett la braţ cu contele de Gerbeville, plimbându-se prin grădină adâncită într-o convorbire care părea să fie foarte intimă. Ba Hariett îi îngădui chiar contelui să-i sărute mâna de mai multe ori şi era lesne de văzut că mergând alături de dânsul, îşi lipea trupul de al lui.

Urmă o tăcere apăsătoare de câteva clipe, apoi Bob continuă:

— Un asemenea flirt va da mai mult de vorbit lumii, decât dacă s-ar afla motivele adevărate care au dus la logodna şi căsătoria noastră atât de pripită. Aşadar, în loc să-mi faci mie mustrări, ar fi mai bine să atragi luarea-aminte fiicei dumitale asupra purtării ei şi să-i spui că nu trebuie să uite, ce datorează numelui său respectat.

Preşedintele Crosham izbucni într-un râs aspru.

— Tu nu înţelegi pentru ce Hariett se poartă în felul acesta?

— Ba da, vrea să mă facă gelos, dar după toate câte i-am spus, ar trebui să ştie că printr-un astfel de joc nu-şi va putea ajunge ţinta. Dacă vrei să ne faci un bine amândurora, continuă Bob cu un ton rugător, atunci convinge-o pe Hariett să se învoiască cu divorţul, care se va putea face în toată liniştea, fără vâlvă, dacă rom consimţi amândoi.

— Niciodată nu vom putea-o îndupleca pe Hariett, căci ea te iubeşte, Bob.

— Iubirea ei nu e decât capriciul unei fete răsfăţate. Hariett e încă o copilă şi crede că-şi va putea câştiga dreptul prin încăpăţânare. Eu însă sunt încredinţat că mă va uita repede şi se va îndrăgosti de alt bărbat. De aceea te rog să faci tot ce-ţi va sta în putinţă şi să-i arăţi, s-o faci să înţeleagă că prin încăpăţânarea şi toanele ei nu face altceva decât să ne amărască viaţa tuturor. Dacă ţii la fericirea fiicei dumitale, nu mai încerca să ne sileşti să trăim împreună. Crede-mă că e mai bine să mergem fiecare pe drumul care i se pare mai bun.

— Cu alte cuvinte, n-ai vrea cu niciun preţ să închei o înţelegere cu Hariett? îl întrebă preşedintele Crosham cu îngrijorare.

Bob îl privi uimit.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am nădăjduit că te vei resemna, c-o vei uita pe acea franţuzoaică şi că vei întinde cel dintâi mâna pentru o împăcare cu Hariett…

— Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, îl întrerupse Bob Wilkens. Nu eu sunt acela care ar trebui să fac primul pas şi să cer iertare, ci Hariett; căci ea m-a jignit atât de adânc, a presupus la mine motive atât de josnice şi ruşinoase, care, după credinţa ei, m-au făcut să mă căsătoresc cu dânsa, încât mândria mea a fost atinsă cum nu se putea mai dureros. Dar chiar dacă Hariett mi-ar cere iertare, chiar dacă mi-ar jura că mă iubeşte, n-aş mai putea rămâne în casa aceasta şi nici în ţara aceasta. Trebuie să plec în Franţa, sunt nevoit să ascult de chemarea inimii mele. Aici n-aş mai putea găsi linişte şi aş muri de dorul care îmi sfâşie sufletul. Trebuie să vorbesc cu Felicia de Martigny… şi ce se va întâmpla mai târziu, Dumnezeu ştie…

Preşedintele Crosham îşi plecă cu resemnare capul.

Cea din urmă nădejde a lui se spulberase.

Se ridică cu o mişcare obosită şi un zâmbet îndurerat îi flutură pe buze. Îi întinse lui Bob mâna şi zise:

— Destinul poate să-şi urmeze calea, eu nu mai sunt în stare să fac nimic.

Apoi, fără a mai aştepta răspunsul lui, ieşi din odaie, cu umerii încovoiaţi, ca şi când ar fi dus în spinare o povară foarte grea.

229. La adăpost

După ce avionul care ducea cu el pe Dolores şi pe Felicia, dispăru la orizont, căpitanul Barnabe şi contele de Martigny intrară iar în cort.

— Trebuie să-mi istoriseşti cum ţi-a venit gândul să ne cauţi aici, dragă Axel.

— Nici eu nu ştiu cum să-i spun; întâmplare sau minune. În orice caz n-aş fi avut putinţa să vă caut prin aceste ţinuturi îngheţate, dacă n-aş fi fost angajat ca figurant de către o societate americană de filme, care vrea să însceneze un fim mare pe coasta Groenlandei.

— Ai mai jucat în filme?

— Până acum nu. Ah… ar trebui să-ţi povestesc mult de tot spre a-ţi descrie viaţa mea şi să poţi înţelege legăturile între toate întâmplările prin care am trecut.

Şedeau amândoi pe păturile care serviseră de paturi celor două femei, fumau din ţigările pe care le adusese contele de Martigny şi acesta istorisi pe larg viaţa lui tristă şi grea, pe care o dusese în

decursul anilor de când plecase de acasă. Apoi îi povesti despre fuga lui din Legiunea Străină.

Căpitanul Barnabe îl ascultă cu mare luare-aminte şi încordare, iar când contele isprăvi de povestit, îi zise cu compătimire:

— Sărmanul de tine, multe ai mai îndurat şi tu!

— Mi-am meritat însă soarta.

— De ce?

— Pentru că am părăsit-o pe Dolores şi n-am ajutat pe sărmana copilă fără experienţă, care rămăsese singură. Greşeala mea mă apasă că o povară foarte grea. Dolores a suferit mult mai mult decât mine şi ar fi fost de datoria mea s-o apăr de toate primejdiile, s-o ajut. Am fost un mare egoist şi am multe de ispăşit.

— Chiar dacă ai făcut vreo greşeală în viaţa ta, ai plătit-o acum înmiit, salvându-ne din situaţia deznădăjduită în care ne aflam. Uită-te la oamenii mei, la mine, în ce hal suntem! N-am mai fi putut îndura mult foamea şi dacă ai fi venit numai cu câteva zile mai târziu, ne-ai fi găsit sau înnebuniţi de foame, sau morţi. Îţi vom rămâne veşnic recunoscători şi niciodată nu vom fi în stare să-ţi răsplătim binele pe care ni l-ai făcut.

Contele de Martigny făcu un gest de împotrivire.

— Nici nu face să mai vorbim de asta. Era doar firesc să alerg în ajutorul vostru, îndată ce am avut putinţa s-o fac.

Apoi îl rugă pe cumnatul său să-i povestească cum se întâlnise cu Dolores, despre dragostea şi căsătoria lor şi Barnabe îi îndeplini cu plăcere rugămintea.

— Spui că soarta a fost crudă şi neîndurată cu noi şi ai dreptate. Dar când mă gândesc bine, mi-a adus şi noroc, căci am găsit-o pe Dolores, care e toată fericirea vieţii mele, încheie Barnabe.

Povestindu-şi astfel întâmplările din viaţa lor, timpul trecu repede şi nici nu-şi dăduseră seama că afară se întunecase.

Klüven întreţinea un foc puternic, aprinzând rând pe rând butoaiele cu untură de peşte şi asculta împreună cu camarazii lui, să audă vâjâitul aeroplanului.

Tot erau cuprinşi de înfrigurare.

— Numai de n-ar uita să aducă alimente, zise unul din marinari, foarte îngrijorat. Când mă gândesc că în curând voi putea mânca bine, stomacul meu începe să salte de bucurie.

Kid se învârtea printre ei şi părea să fie tot atât de emoţionat ca şi oamenii, presimţind parcă bucura lor. Timonierul se aplecă spre câine şi îl mângâie.

— Ai avut mare noroc, Kid. Dacă n-ai îi fost tu acela care l-ai scăpat pe căpitan, ţi-ar fi mers ca şi celorlalţi tovarăşi ai tăi şi te-am fi mâncat demult. Vezi dar că proverbul spune adevărat: toată fapta îşi are răsplata. Eşti un animal de treabă şi vei avea şi tu porţia ta de mâncare bună.

Ca şi când i-ar fi înţeles vorbele, Kid se lipi de Klüven, se uită lung în ochii lui şi schelălăi.

Deodată însă ciuli urechile, începu să latre tare şi alergă o bucată de drum în întuneric.

— Mi se pare că a şi auzit avionul. Cred că va fi îndată aici.

Într-adevăr, după scurt timp şi oamenii auziră zbârnâitul elicei şi peste vreo zece minute Bronard ateriză pentru a doua oară în apropierea taberei.

Toţi se năpustiră spre avion şi îl înconjurară.

Bronard nu coborî îndată, ci le strigă:

— Atenţiune!

Cu o mişcare repede aruncă un sac care fu luat în primire cu mare bucurie.

— Încă o dată! Al doilea sac! Atenţiune!

Apoi coborî şi pilotul din aeroplanul său.

— Acum puteţi mânca. Într-un sac e pâine, iar în al doilea conserve, carne şi leguma. Aruncaţi totul într-un cazan, fierbeţi bine şi... poftă bună! Mă voi odihni numai o oră, apoi mă voi întoarce luând pe trei din voi cu mine. Trageţi la sorţi care veţi veni cei dintâi la rând. Acum spuneţi-mi unde e căpitanul vostru.

— În cort.

Bronard se duse la dânsul.

— Iată-mă înapoi. Doamnele sunt în siguranţă. Au mâncat şi au băut bine, apoi s-au culcat la căldură într-una din barăcile de tablă şi acum dorm duse.

Căpitanul Barnabe îi strânse mâna şi îi mulţumi călduros.

— Ai fost îngerul nostru salvator, domnule Bronard.

Aviatorul râse.

— Ah, faci comparaţii asta, pentru că am venit zburând prin aer?

Hai, vino şi dumneata afară. Trebuie să fii de faţă când se va împărţi mâncarea, altfel eşti în primejdie să rămâi păgubaş.

Marinarii deschiseră repede cutiile cu conserve, aruncară conţinutul în cazan şi aţâţară focul, ca să fiarbă mai repede mâncarea.

Fiecare luă câte o cutie goală de conservă şi Bronard împărţi tainul.

Înfometaţii mâncară cu lăcomie, îşi umplură mereu din nou cutiile, până când dădură de fundul cazanului.

Apoi veni rândul pâinii, dar contele de Martigny îi opri.

— Vă veţi îmbolnăvi, dacă veţi mânca atât de mult deodată. Mai aşteptaţi câtva timp, odihniţi-vă, dormiţi, iar pe urmă puteţi mânca, iar.

— Lui Kid nu i s-a dat nimic, strigă deodată Klüven, întristat că uitase de credinciosul animal, căruia îi aruncă acum o pâine întreagă.

Kid o înhăţă şi începu să roadă, scheunând de bucurie.

Marinarii ascultară sfatul contelui de Martigny, intrară în cort, şi se culcară.

După câtva timp însă aviatorul veni şi trezi pe trei din ei.

— Sculaţi, trebuie să plecăm!

În felul acesta tăcu mereu drumul între cele două tabere şi duse la adăpost lor echipajul vasului „W. 23”.

Spre dimineaţă veni pentru ultima oară, să ia pe căpitanul Barnabe, pe contele de Martigny şi pe operator.

Barnabe luă şi pe Kid în avion, apoi mai aruncă o privire asupra locului unde îndurase atâtea chinuri împreună cu ai lui.

Pierduse orice speranţă de scăpare şi în ultimul moment, tot le venise ajutorul!

Cei mai mulţi vor spune că a fost o întâmplare, dar căpitanul Barnabe socoti salvarea lor ca o binefacere a Cerului.

Avionul se ridică în văzduh şi luă cursa spre miazăzi.

Căpitanul Barnabe se uita în jos.

Drumul acesta îl făcuse şi cu sania; în clipa aceea avionul trecu chiar peste locul unda fusese îngropat în zăpadă.

Se întoarse spre contele de Martigny şi îl întrebă:

— Este vreo staţie de coastă prin apropiere?

— Nu; cea mai apropiată e la o depărtare de cinci zile cu sania.

— Vasăzică n-aş fi putut ajunge niciodată acolo, căci puterile m-ar fi părăsit.

— Nu; cu atât mai puţin, cu cât te prinsese şi furtuna.

— Ce s-a întâmplat oare cu cehoslovacul

— Nu mai încape nicio îndoială că şi-a găsit moartea.

Când soarele era sus pe cer, ajunseră îi tabăra expediţiei. Toţi veniră să-l salute pe căpitan.

Şi Karin Ryström era printre ei şi ea făcu semne cu mâna când avionul atinse pământul, dar aceste semne erau pentru contele de Martigny.

230. Răfuiala

Crestatul se mutase într-o odăiţă din casa unei femei bătrâne, în cartierul Winfield Junction. Două motive îl îndemnară să aleagă această locuinţă: întâi pentru că era ieftină, al doilea pentru că aici nu putea fi găsit atât de uşor.

Îşi cunoştea bine vărul, căci avusese experienţe foarte rele cu dânsul, aşa că se cerea să fie foarte prevăzător.

Frank Wilkens ştia acum că Crestatul se întorsese la New-York şi bănuia că din partea acestuia îl ameninţa o primejdie mare, aşa că putea foarte uşor să-i dea iar în gând să scape de dânsul aşa cum mai făcuse odinioară la Londra.

După ce Crestatul îl cunoscuse pe Roger Hallier şi încheiase un fel de alianţă cu el, îl îndemnă şi pe dânsul să se mute în acelaşi cartier.

— Proprietăreasa mea mai are o cameră în care te poţi muta, îl sfătui Crestatul.

Roger Hallier se învoi şi îi răspunse:

— Ar fi bine să stăm împreună şi să fim mereu în legătură.

În fiecare zi Roger Hallier se ducea la fabrică să afle dacă nu se făcuse vreo schimbare în conducerea acesteia, dar în fiecare zi i se spunea acelaşi lucru: Frank Wilkens era stăpân, el conducea întreprinderea.

În ziua în care îl întâlnise pe Bob Wilkens, Roger Hallier zise Crestatului când se întoarsa acasă:

— Cred că a venit timpul să dăm lovitura cea mare pentru a-l nimici pe Frank Wilkens. Nemaiauzind nimic despre dumneata, se va crede în siguranţă.

Crestatul, care nu mai fu în stare să înfrâneze nerăbdarea lui Roger

Hallier, dădu din cap şi răspunse:

— Mâine mă voi duce la dânsul.

În dimineaţa următoare plecară împreună, dar când ajunseră la fabrică, se despărţiră.

— Aşteaptă-mă aici până mă întorc, dragă Hallier, îi zise Crestatul.

— Tare aş vrea să fiu şi eu de faţă la răfuiala pe care o vei avea cu Frank Wilkens, să văd mutra pe care o va face când va da ochii cu dumneata.

— Nu se poate, căci la convorbirea pe care o voi avea cu dânsul nu trebuie să fie alţii de faţă.

Crestatul intră în clădirea direcţiunii. Chiar de la intrare îl opri portarul şi măsurându-l cu o privire bănuitoare, îl întrebă răstit:

— La cine vrei să te duci?

— La domnul Frank Wilkens.

— La şef? făcu portarul mirat şi mirarea lui era îndreptăţită, părându-i-se caraghios ca un om în halul în care se afla Crestatul, să vrea să vorbească cu puternicul conducător al uzinelor Wilkens.

— Ţi-am vorbit destul de desluşit, aşa că trebuie să mă fi înţeles, îi răspunse Crestatul foarte scurt şi apăsat şi trecu mai departe.

Pe una din uşi citi scris pe o placă: „Sala de aşteptare”.

Nici servitorul care se afla aici nu fu mai puţin surprins când Crestatul îi zise:

— Du-te la şeful dumitale şi spune-i că un bun prieten vrea să-i vorbească.

— Un bun prieten?!...

Omul acesta îmbrăcat ca un miner modest, să fie un bun prieten al şefului?

Era cu neputinţă!

— Haide, mai repede! se răsti Crestatul la servitor.

— Eşti bun să-mi spui numele dumitale.

— Nu vreau să ţi-l spun.

Străinul vorbea cu glas poruncitor, care îşi făcu repede efectul, aşa că servitorul intră în biroul şefului şi zise:

— Mister Wilkens, a venit un om care vrea să vorbească cu dumneavoastră, dar nu vrea să-şi spună numele. Mi-a spus numai că e un bun prieten, al dumneavoastră.

Frank Wilkens era adâncit în citirea unui raport săptămânal, aşa că

nici nu auzi bine cuvintele servitorului. Îi făcu acestuia numai un semn şi zise:

— Spune-i omului să intre.

Crestatul era la uşă, căci urmase îndată pe servitor, aşa că păşi în birou.

— Frank! zise el scurt.

La auzul acestui glas, Frank Wilkens ridică repede capul şi se uită la noul venit.

— Tu!...

— Da, eu sunt!... Mi se pare că vizita mea nu e o surpriză tocmai plăcută pentru tine.

Aceste cuvinte fură spuse cu o ironie muşcătoare.

Servitorul se oprise la uşă, dar Crestatul se întoarse spre el şi îi zise poruncitor:

— Dumneata poţi să pleci!

Bătrânul servitor închise uşa şi se întoarse în sala de aşteptare, unde clătina nedumerit din cap.

Ce se întâmplase oare? De ce se speriase şeful? Străinul spusese deci adevărul! Era vădit că Frank Wilkens îl cunoştea bine.

Ba îşi spuseseră chiar pe nume!

Ce însemnau oare toate acestea?

Dar servitorul renunţă la a-şi mai frământa mintea, spunându-şi că tot nu va afla cine era acest străin şi ce legături avea cu şeful său. Era vădit însă că aceste legături nu erau defel plăcute pentru Frank Wilkens.

Între timp, cei doi adversari stăteau faţă în faţă şi se uitau ţintă unul la altul.

Frank Wilkens îşi adună toate puterile şi se stăpâni.

Aşadar se întâmplase lucrul de care se temuse atât de mult.

Nădejdea slabă pe care o avusese după vizita Crestatului la spital, când acesta îi spusese că nu se va mai răfui cu un bolnav şi că va dispărea iar pentru totdeauna, se spulberase.

Cum să se poarte acum cu vărul lui? Ce atitudine să ia?

El, care în orice alte împrejurări ştia să facă faţă situaţilor celor mai grele, îşi pierduse aproape capul.

Va mai putea face oare ceva, spre a scăpa din această încurcătură grozavă?

N-ar fi oare mai bine pentru dânsul să renunţe de la început la luptă, să se declare vinovat şi să ceară iertare?

Nu, nu, niciodată!

Cu multă străduinţă reuşi să se reculeagă, trăsăturile feţei sale deveniră aspre, dovedind o energie neîndurată şi voinţa lui de fier îi dădu puterea să se ridice în picioare, să ţină piept adversarului său.

Deocamdată va afla ce voia vărul său de la dânsul.

Tot atât de semeţ stătea şi Crestatul înaintea lui şi pe faţă i se citea tot atâta voinţă şi energie ca şi pe aceea a lui Frank Wilkens.

După ce se măsurară câtva timp cu privirea, Crestatul îl întrebă pe Frank Wilkens:

— Ştii pentru ce am venit?

— Spune-o tu, căci n-am chef să-mi pierd vremea făcând tot felul de presupuneri. Vorbeşte deci şi lămureşte-mă asupra scopului venirii tale.

Frank Wilkens vorbea apăsat şi aspru şi în ochii lui era o lucire de duşmănie neîmpăcată.

— E într-adevăr nevoie să-ţi mai spun scopul venirii mele?

Crestatul se stăpânea bine şi nimic pe faţa lui nu arăta tulburarea grozavă în care se afla.

Era doar ceasul pe care îl aşteptase ani de-a rândul, toată viaţa lui.

Era ceasul răzbunării!

Rămânând deci foarte calm, el continuă:

— Nu-mi pot închipui să fi uitat că noi amândoi mai avem o socoteală foarte veche?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu te preface că nu ştii nimic. Sau ai cumva de gând să tăgăduieşti că te-ai făcut vinovat de o crimă faţă de mine? Mulţumeşte lui Dumnezeu că am venit la tine şi nu m-am dus de-a dreptul la procuror să te denunţ. Faţă de mine n-ai ştiut ce-i îndurarea şi mila, totuşi eu voi fi mai blând cu tine. N-am nevoie să te trag la răspundere în faţa judecăţii, – căci ştiu eu însumi unde te pot lovi şi cum te voi pedepsi.

— Dar ce ţi-am făcut?

— Mai ai îndrăzneala să întrebi? Sau vrei să-ţi baţi joc de mine?

— Ai fost bolnav… Prin urmare nu ţi-am făcut niciun rău, dacă te-am internat într-un sanatoriu.

Crestatul rămase câteva clipe buimăcit.

Nu-i venea să creadă că un om e în stare să meargă cu neruşinarea atât de departe.

Vinele de pe frunte i se umflară de mânie şi fără să vrea îşi încleştă pumnii.

Doamne, cu câtă plăcere l-ar fi izbit în faţă pe acest ticălos!

Dar Crestatul de stăpâni şi de astă dată şi reuşind chiar să zâmbească ironic, zise:

— A, vasăzică în felul acesta vrei să întorci lucrurile?... Să susţii că am fost nebun şi de aceea m-ai internat într-un ospiciu?...

— Nu erai în stare normală, căci altfel profesorul Black nu te-ar fi primit în sanatoriul său.

— M-a primit fiindcă l-ai plătit bine. Atât profesorul Black, cât şi tu sunteţi la fel de ticăloşi.

— Te rog să nu ne jigneşti!

— Un nemernic ca tine, lipsit de cinste şi de conştiinţă, nici nu se poate simţi jignit!

— Eu menţin afirmaţia că nu erai în toate minţile, căci altfel nu ţi-ar fi putut trece prin gând să te însori cu fata aceea, care se aruncase de gâtul tău.

La auzul acestor cuvinte, Crestatul nu mai fu în stare să se stăpânească. Îl apucă pe Frank Wilkens de guler şi îl scutură ca pe o cârpă.

— Tu!... zbieră el gâfâind. Mai spune o singură dată aceste cuvinte şi te dobor, făptură mârşavă ce eşti!

— Dă-mi drumul!

— Retrage-ţi cuvintele, sau te sugrum!

De astă dată îl apucă de gât.

— Dă-mi drumul! mai ţipă o dată Frank Wilkens.

Crestatul îl izbi cu atâta putere, încât Frank Wilkens se prăbuşi în fotoliul din faţa biroului, apoi zise:

— Nu vreau să-mi murdăresc mâinile, atingându-te, nemernicule!

Aceste cuvinte fură spuse cu un dispreţ nemărginit.

Frank Wilkens îşi veni repede în fire şi chibzui cu iuţeala fulgerului: să-i cheme oare pe oamenii săi în ajutor şi să le poruncească să-l dea afară pe acest nebun?

Atunci fără îndoială se va duce la Parchet şi va depune plângerea

împotriva lui. Nu; pe altă cale trebuia să se apere de dânsul; să-l poarte cu vorba, să se prefacă deocamdată că primeşte toate condiţiile pe care le va pune Crestatul.

Aşadar zise ceva mai împăciuitor:

— N-are niciun rost să ne certăm şi nu cred că ai venit pentru asta. Aşadar să vorbim în linişte.

— Da, în felul acesta vom isprăvi mai repede.

Fără a mai aştepta invitaţia lui Frank Wilkens, Crestatul se aşeză într-un fotoliu lângă birou.

Reuşise să se liniştească iar şi începu să vorbească potolit, ca şi când ar fi discutat despre o afacere obişnuită:

— Odinioară m-ai închis în sanatoriul profesorului Black cu scopul de a mă înlătura, de a face să dispar fără să mă omori şi pentru a pune mâna pe partea mea de moştenire. Recunoşti că este aşa?

— Nu te voi contrazice.

— E acelaşi lucru ca şi când ai recunoaşte vina ta. Acum să trecem mai departe. Cu banii din moştenirea mea ai înfiinţat întreprinderea aşa cum este astăzi.

— Nu numai cu banii tăi, dar şi cu zestrea soţiei mele.

— Asta n-are nicio importanţă. În orice caz, banii mei sunt investiţi în întreprindere şi prin urmare uzinele sunt ale mele.

— Ai numai o parte la dânsa.

Crestatul făcu un gest dispreţuitor şi continuă:

— Nici asta n-are însemnătate. Fapt e că uzinele sunt ale mele; dacă în parte, sau în întregime, vom vedea după ce vom face socotelile.

— Şi acum ce vrej de la mine?

— Cer dreptul meu… cer să-mi dai înapoi ce mi-ai furat.

— Pentru asta ar trebui să-mi procur mai întâi bani numerar.

— Nu e vorba de bani, căci eu vreau fabrica. A fost clădită cu banii mei… cu banii mei a ajuns la înflorirea şi extinderea pe care o are astăzi…

— Dar şi prin munca mea.

— Foarte bine, dar pentru munca ta ţi-ai luat singur plata, trăind ca un rege din venitul întreprinderii.

— Nu-mi poţi cere să mă retrag şi să-ţi las ţie tot.

— Totuşi cer asta şi vrând-nevrând vei fi nevoit să te supui.

— Întreprinderea a avut pierderi mari în timpul din urmă, aşa că o parte din avere s-a risipit.

— Nu a mea, ci a soţiei tale. Eu ţi-am fost tovarăşul tău, cu condiţia de a lua parte la pierderi. Pentru mine afacerea stă astfel încât pot să-mi cer averea cu dobândă. După cum vezi, cunosc bine situaţia, aşa că nu mă voi putea înşela a doua oară.

Frank Wilkens era atent la această convorbire, dădea răspunsurile cuvenite, dar în acelaşi timp în mintea lui frământa şi alte gânduri.

Se întreba neîncetat ce se va întâmpla dacă va fi nevoit să predea vărului său toată întreprinderea şi îşi zise că aşa ceva era cu neputinţă, că va trebui să găsească altă cale de scăpare.

Gândurile lui rătăciră pe poteci întunecate şi străduinţa lui de a găsi o soluţie mulţumitoare pentru dânsul nu fu zadarnică, căci îi veni o idee care îl făcu să respire uşurat. Acum ştia cum trebuia să se poarte cu adversarul său pentru a scăpa de el şi să rămână cu fabrica.

În acest scop trebuia să adoarmă bănuiala şi neîncrederea vărului său, să mai câştige timp, cel puţin câteva zile.

— Vei înţelege, zise el în sfârşit Crestatului, că nu-mi este atât de uşor să iau o hotărâre repede cum ceri tu.

— Nu e vorba de nicio hotărâre. Situaţia e limpede de tot şi tu trebuie să te retragi.

— Din nefericire e aşa cum spui.

— Da, fiindcă dacă te vei împotrivi, atunci poţi să te aştepţi la neplăceri mai mari; te ameninţă temniţa.

— Nu poţi să dovedeşti nimic.

— Ba da, căci am un martor.

Crestatul spusese aceasta numai pentru a-l zăpăci pe Frank Wilkens.

— Ai spus însă că vrei să mă cruţi.

— Numai dacă te vei supune voinţei mele.

— Voi face cum vrei tu, dă-mi însă timp.

— Pentru ce? Mai nădăjduieşti să mă faci să dispar ca odinioară la Londra?

Frank Wilkens nu luă în seamă această întrebare şi zise:

— Dacă mă voi retrage aşa, pe neaşteptate, faptul va da loc la tot felul de presupuneri şi lumea va începe să vorbească.

Crestatul avu un zâmbet ironic.

— Ah, nu vrei ca lumea să vorbească nimic rău despre onorabilul

rege al automobilelor, despre cinstitul Frank Wilkens?!... Ţii mult ca acest nume să rămână nepătat.

— Ţie îţi vine să râzi, dar eu vorbesc foarte serios.

— Şi ce vrei să faci spre a înlătura bârfelile?

— Nu demult am avut un atac de apoplexie...

— În urma căruia te-ai însănătoşit surprinzător de repede.

Fără a se lăsa întrerupt de această observaţie, Frank Wilkens continuă:

— Acum pot spune că din cauza sănătăţii zdruncinate nu mă mai simt în putere de a conduce întreprinderea şi de aceea ţi-o predau ţie.

— Din partea mea poţi să faci şi aşa. Şi când va avea loc predarea?

— Peste câteva săptămâni.

— N-am chef să aştept atât de mult.

— Dacă vrei numaidecât, contractul îl putem face şi mai devreme printr-un notar.

— Da, cer asta şi cât mai repede. Nu vom face însă un contract, ci vei da o declaraţie în faţa unui notar, în care vei arăta că ai primit de la mine banii care se află investiţi azi în întreprindere şi că în schimbul acestei sume renunţi la dreptul de proprietate şi îmi cedezi mie întreprinderea, fără să mai ai nicio pretenţie.

— Vasăzică, vrei să mă înlături cu totul?

— Nu meriţi altceva.

— Şi nici nu mă întrebi cu ce vom trăi eu şi soţia mea?

— Pe mine m-ai întrebat aşa ceva când mi-ai furat toată averea? Nu ţi-ar fi fost mai plăcut dacă n-aş fi scăpat din sanatoriul doctorului Black, dacă aş fi rămas prizonier pentru toată viaţa? Şi n-ai fi fost şi mai încântat dacă aş fi pierit în vreun colţ de lume, neştiut de nimeni? Va suna cam aspru ceea ce-ţi voi spune acum, dar din partea mea n-ai decât să pieri de foame în stradă, căci ai pe conştiinţă nu numai viaţa şi fericirea mea, dar şi pe aceea a copiilor noştri. Pentru faptul că m-ai nimicit pe mine, poate te-aş fi iertat, dar pentru toate celelalte crime ale tale trebuie să-ţi primeşti pedeapsa şi de aceea te voi arunca în stradă, nu voi cunoaşte îndurare, căci la rândul meu vreau să te nimicesc aşa cum m-ai nimicit tu pe mine. Mă voi răzbuna astfel, nu numai pe mine, ci şi pe copiii noştri. Chiar dacă se spune că răzbunarea e ceva josnic, totuşi o voi înfăptui, pentru că te urăsc... te urăsc atât de mult cum nici nu-ţi pot spune. Se spune că şi ura e urâtă,

dar acela care nu ştie să urască, nu ştie nici să iubească, însă eu am iubit odinioară, am avut un simţământ sfânt pe care l-ai distrus şi acum te loveşte ura şi răzbunarea mea.

Frank Wilkens şedea cu capul plecat, făcând impresia unui om înfrânt, a unui om care are remuşcări grozave, dar în realitate nu ţinea capul plecat decât pentru a nu arăta Crestatului zâmbetul său ironic şi viclean.

— Îmi voi îndrepte greşelile şi voi ispăşi păcatele.

Spuse aceste cuvinte, numai dându-şi seama că trebuie să răspundă ceva.

— Când mergem la notar? îl întrebă Crestatul.

— Trebuie să mă pun întâi în legătură cu unul.

— Asta poţi s-o faci chiar mâine.

— Mâine voi putea afla numai dacă poate să ne primească.

— Cum vrei să-mi dai de ştire când vei afla dacă ne poate primi?

— Ai doar o locuinţă aici?

— Da.

— Atunci îţi voi scrie.

— În tot cazul, afacerea, trebuie reglată încă în cursul acestei săptămâni, căci mai mult nu vreau să aştept.

— Bine, aşa voi face. Notează-mi adresa ta.

Crestatul îşi scrise adresa pe o foaie de hârtie pe care o întinse lui Frank Wilkens, apoi se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Aşadar ne-am înţeles şi îţi atrag atenţia că trebuie să-ţi respecţi cuvântul.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Ştiu asta, căci altfel mă vei denunţa.

— Fără şovăire.

— N-ai să ajungi să iei această măsură.

Aceste cuvinte fură spuse cu un înţeles îndoit, dar Crestatul nu le luă în seamă.

Se mai măsurată încă o dată cu privirea; din ochii Crestatului se putea vedea dispreţul cel mai adânc, în privirea lui Frank Wilkens ură şi înşelăciune.

Crestatul se îndreptă spre uşă şi părăsi încăperea fără să mai spună măcar un singur cuvânt.

După plecarea Crestatului, Frank Wilkens îşi sprijini capul în mâini,

ca şi când ar fi fost prea greu să-l poată ţine drept.

Acum trebuia să lucreze repede, spre a înlătura o nouă catastrofă.

Totodată îşi dădu seama că va trebui să se folosească de orice mijloace, să nu se dea înapoi de la nimic.

Fusese atras într-o luptă în care nu exista îndurare, dacă voia să-şi menţină situaţia. Aşadar va lupta aşa cum ştia el, va lupta cu cruzime, numai pentru a nu fi nevoit să cedeze, să predea întreprinderea, căci pierderea ei ar fi însemnat pieirea lui.

Frank Wilkens scrâşni din dinţi.

Nu el, ci celălalt va cădea în această luptă înfiorătoare.

*

Roger Hallier aşteptase cu nerăbdare afară în faţa fabricii. Când îl zări pe Crestat ieşind în stradă, îi alergă înainte şi îl întrebă cu înfrigurare:

— Ai vorbit cu el?

— Da, şi i-am arătat socoteala pe care o am cu el.

— Era abătut?

La început a vrut să facă pe grozavul, să se împotrivească, dar nu i-a folosit la nimic şi în cel din urmă a fost nevoit să se supună voinţei mele. S-a ţinut însă bine, căci e un om de o energie rară, unul care ştie să se stăpânească pe sine şi să-i stăpânească pe alţii.

— Numai faţă de dumneata nu i-a mers.

— Şi-a dat seama că n-are altă scăpare. Presupun că abia cu timpul va pricepe însemnătatea cererii mele şi atunci va fi cu desăvârşire doborât.

— Nici nu merită altceva.

— Nenorocirea va veni abia mai târziu pentru dânsul: lipsurile şi mizeria.

— În deznădejdea lui îşi va răpune poate singur viaţa.

Crestatul ridică nepăsător din umeri.

— Nu va fi nicio pagubă şi nimeni nu va plânge pe urma lui.

— Doamne, dacă disperarea l-ar împinge la moarte, atunci şi sărmana mea mama ar fi răzbunată!

Se îndreptară spre oraş şi de acolo la Winfield Junction.

Tăcură multă vreme şi, în sfârşit, când fură în tren, Crestatul îşi spuse un gând care îi venise:

— Bănuiesc că Wilkens va căuta o cale de scăpare pentru a nu-mi preda uzinele.

— Poate căuta mult şi bine, nu va găsi niciuna.

— În orice caz eu nu-l voi lăsa să scape. Am hotărât ruina lui şi îl voi nimici fără şovăire.

231. O minune

Întâmplările prin care treceau li se părură ca o adevărată minune, ca un vis prea frumos, pentru a fi adevărat.

Feliciei nici nu-i veni să creadă, când ajunse în tabăra expediţiei şi o zări pe Karin Ryström care alergă în întâmpinarea ei.

Tânăra suedeza se lipi de Felicia, o sărută cu dragoste şi plângând de bucurie zise:

— Felicia… scumpa mea Felicia, în sfârşit ne revedem iar.

Şi Dolores se uită uluită la Karin Ryström, căci nici ei nu-i venea să creadă că o revede pe frumoasa fată după o despărţire atât de îndelungată şi în împrejurări atât de neobişnuite.

Ceilalţi membri ai expediţiei cinematografice se ţineau la o parte, urmăreau însă cu încordare scena mişcătoare a revederii.

Mister Breward şopti regizorului în taină:

— Reţine bine tot ce vezi, căci mâine vom filma această scenă. Am căutat demult o astfel de întâmplare, dar scriitorii n-au niciodată idei atât de bune. Asta e ceva pentru spectatori. Toţi vor izbucni în lacrimi…

— Iar dumneata vei pluti în aur, răspunse regizorul Cornell cu răceală.

— Nu tăgăduiesc defel că în primul rând mă gândesc la afaceri, zise mister Breward. Şi fac foarte bine, căci dacă v-aş asculta numai pe voi, regizorii şi dramaturgii, atunci am avea filme minunate, care ar corespunde celor mai grele cerinţe, dar casele cinematografelor ar fi goale. Atunci am trage toţi mâţa de coadă, deoarece fără bani n-ar putea trăi atâtea mii de oameni care îşi câştigă azi existenţa de pe urma cinematografului.

— După cum văd, cu toate că Rita Söndersö n-a mai venit şi a pricinuit pagube mari, tot vei avea un câştig bun din această expediţie, căci am filmat scena fără ca cei de faţă să-şi fi dat seama.

În ochii lui Breward se ivi o lucire de bucurie şi mulţumire. Zâmbi încântat, îl bătu pe regizor pe umăr şi răspunse:

— Constat cu plăcere că eşti un om întreg, dragă Cornell.

Cei doi domni fură întrerupţi în convorbirea lor, de aviatorul care se apropia de ei, le făcu un raport scurt şi ceru voie să salveze şi pe ceilalţi.

Şeful expediţiei se învoi fără să stea mult pe gânduri, dar nu-i convenea că Bronard voia să-şi îndeplinească opera de salvare în cursul nopţii, spunându-şi că filmarea la lumina zilei va reuşi mai bine.

Bronard însă se pricepu să-i descrie în cuvinte atât de mişcătoare situaţia nenorocită a naufragiaţilor, încât mister Breward îl lăsă să plece îndată înapoi.

Pe când Dolores şi Felicia fură duse într-o baracă de tablă, unde li se dădu mâncare bună şi toate îngrijirile, Bronard îşi continuă opera de salvare pe care o începuse cu atâta succes.

Nici Dolores, nici Felicia nu erau în stare să răspundă la toate întrebările care li se puneau mereu.

Deşi Dolores îşi propusese să nu adoarmă până când nu-l va vedea salvat şi pe soţul ei, totuşi era atât de istovită, încât după scurt timp căzu într-un somn adânc.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu Felicia.

În dimineaţa următoare dormiră până târziu, cu atât mai mult, cu cât toţi membrii expediţiei, şi mai cu seamă Karin Ryström, avură grijă ca sărmanele femei care înduraseră atâtea greutăţi şi primejdii, să nu fie tulburare în odihna lor.

Când Dolores şi Felicia se deşteptară în sfârşit, se uitară câtva timp uimite în jurul lor, până când putură să-şi dea seama unde se află şi ce se întâmplase cu ele.

Căpitanul Barnabe intră în baraca lor şi le îmbrăţişă; văzând că toţi fuseseră scăpaţi din situaţia grozavă prin care trecuseră, bucuria lor nu mai cunoscu margini.

Ca o minune într-adevăr de necrezut, li se păru revederea cu contele de Martigny.

— M-am gândit de multe ori la tine, îi zise Dolores în şoaptă, pe când şedeau la masa pe care Karin Ryström o împodobise ca pentru sărbătoare. Am dorit din tot sufletul să te mai revăd o dată, căci am

avut presimţirea că şi viaţa ta a fost tot atât de zbuciumată ca şi a mea. Niciodată n-aş fi visat însă, că ne vom revedea în astfel de împrejurări, că tu vei fi acela care ne va salva de la o moarte sigură şi îngrozitoare.

Contele de Martigny îi săruta neîncetat mâinile şi faţa şi nu se mai putea sătura privind-o.

— Nici eu nu te uitasem, scumpa mea Dolores, răspunse el cu seriozitate. Dar când viaţa m-a prins în gheare prea puternice, când soarta neîndurată m-a aruncat într-o adevărată prăpastie, n-am mai îndrăznit să-ţi scriu. N-am vrut să-ţi mai faci griji şi din pricina mea. Am preferat să mă crezi mort, decât să afli că îmi merge atât de rău între străini. Dar să nu mai vorbim despre aceste lucruri triste şi prin salvarea pe care v-am adus-o, nădăjduiesc să-mi fi ispăşit măcar o mică parte din greşelile mele.

Dolores zâmbi printre lacrimi.

— Ai ispăşit tot, dragul meu Axel, totul va fi dat uitării.

Apoi, lipindu-se cu dragoste de pieptul lui, continuă:

— Sunt atât de fericită că ne-am regăsit…

— Şi dacă va vrea Dumnezeu, nu ne vom mai despărţi niciodată, răspunse contele de Martigny.

În ziua aceea nu se mai filmă nimic, deoarece pentru scenele ce aveau să urmeze era nevoie de Rita Söndersö, care avea rolul principal.

Ea îşi anunţase însă sosirea abia pentru a doua zi, aşa ca trebuia aşteptată.

Pe când mister Breward şi regizorul Cornell o ocărau supăraţi, contele de Martigny şi Karin Ryström erau foarte încântaţi, căci avură putinţa să stea cu cei salvaţi şi să-şi povestească întâmplările şi peripeţiile prin care trecuseră.

Şi aveau doar atât de multe de povestit!

Cum făcuse şi odinioară, la prima lor întâlnire, Karin Ryström îi destăinui Feliciei toată durerea ei şi plângând amar, îi istorisi despre moartea lui Sven Alvesten.

— Dacă în ziua aceea când am aflat ştirea grozavă nu l-aş fi întâlnit pe unchiul tău, care s-a purtat ca un frate cu mine, n-aş mai fi fost în stare să îndur şi această lovitură îngrozitoare

Felicia rămase cu privirea pierdută în gol şi murmură:

— E ciudat că tocmai în clipele când ai de îndurat cea mai mare durere, destinul îţi scoate în cale un om care te ajută şi te mângâie. În nenorocirea ta l-ai găsit pe unchiul Axel, iar eu m-am apropiat iar sufleteşte de mama, pe care, orbită, o părăsisem odinioară.

Karin Ryström scoase un suspin adânc şi îndurerat.

— Ce fericită aş fi fost dacă aş fi avut şi eu pe mama lângă mine, dar ea nu m-a înţeles niciodată.

Apoi îi povesti Feliciei despre întoarcerea ei în casa părintească şi încheie plângând:

— Acum sunt părăsită de toată lumea, nu mai am cămin, nu mai am pe nimeni care să-mi fie aproape, căruia să-i fiu dragă…

Felicia îşi strânse prietena la piept şi o mângâie:

— Nu plânge, draga mea Karin; doar ne ai pe noi, îl ai pe unchiul Axel… nu eşti singură.

— Dar am pierdut atât de mult, dragă Felicia, continuă Karin Ryström plângând. Cu moartea lui Sven Alvesten a fost spulberat pentru totdeauna visul mea frumos de fericire.

— Ne vom mângâia una pe alta, Karin dragă, căci şi eu am pierdut tot. Tu plângi pe un mort, care ţi-a păstrat credinţă până în ultima clipă a vieţii lui, de care ştii că te-a iubit atât de mult şi care nu te-a uitat niciodată. Eu însă…

Felicia tăcu şi îşi ascunse faţa în mâini.

Karin Ryström o privi speriată.

— Felicia… ce s-a întâmplat?

Felicia se reculese, înălţă capul şi îşi şterse lacrimile. Se sili să zâmbească şi zise cu voce aproape stinsă:

— E curată nebunie să mă mai gândesc la tot ce-a fost şi să-mi întristez singură inima. Dar când ai iubit pe cineva atât de mult, atunci durerea de a te şti uitată e prea mare.

— Uitată?… Bob Wilkens te-a uitat?

— S-a logodit cu alta, Karin. Am văzut într-o revistă fotografia lui şi a logodnicei sale. S-a mângâiat foarte repede cu gândul că sunt sora lui şi că o dragoste între noi nu e cu putinţă. Şi eu aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putinţă să uit această dragoste, dacă n-aş fi avut îndoiala că Frank Wilkens, regele automobilelor, e adevăratul meu tată. Ştii că după întâlnirea mamei cu salvatorul meu, acel miner cu faţa brăzdată

de cicatrice, această îndoială a crescut şi mai mult. Cum însă această taină n-a fost încă dezlegată, n-are niciun rost să mai vorbim despre aceste lucruri. Faptele rămân aceleaşi şi eu nu le pot schimba. Am vorbit despre asta, numai spre a-ţi da şi ţie o mângâiere. Suntem tovarăşe de suferinţă şi trebuie să ţinem cât mai mult una cu alta, dragă Karin. Ne vom mângâia reciproc şi vom putea îndura mai uşor durerea noastră.

Se îmbrăţişară şi cu un sărut lung pecetluiră prietenia lor.

Pe când cele două fete îşi destăinuiau astfel gândurile lor, contele de Martigny vorbea cu Dolores despre Karin şi Felicia.

— Copila ta e tot atât de frumoasă ca şi tine, Dolores. Abia acum pot înţelege că un bărbat care te-a iubit odată, nu te mai poate uita.

Dolores scoase un suspin adânc.

— Şi cu toate acestea aş fi vrut mai bine să nu fim frumoase nici una, nici alta, căci de multe ori frumuseţea e un adevărat blestem. Dacă aş fi fost o fată ca toate celelalte, nici mai urâtă, nici mai frumoasă, atunci acel american nu m-ar fi luat în seamă, nu s-ar fi îndrăgostit de mine şi aş fi rămas în casa rudelor noastre, ca fată săracă şi neştiută de nimeni. Aş fi fost cruţată de viaţa grozavă pe care am fost nevoită s-o duc şi de toate chinurile prin care am trecut.

— Numai cei aleşi au o viaţă neobişnuită, Dolores, răspunse contele de Martigny grav. Eu, de pildă, n-aş vrea să renunţ la toate suferinţele prin care am trecut, căci numai astfel am învăţat să preţuiesc fericirea. Nici tu n-ai fi fost acum atât de fericită cu Barnabe şi n-ai fi putut îndura niciodată pierderea averii tale aşa cum ai făcut, dacă n-ai fi avut viaţa pe care ai dus-o. Numai suferinţa te-a pregătit pentru toate încercările grele, dar şi pentru fericirea de care ai parte acum.

Dolores îşi îndreptă privirea plină de dragoste nemărginită spre căpitanul Barnabe, care tocmai vorbea cu regizorul şi cu şeful expediţiei.

Tăcu câteva clipe, apoi luă mâinile fratelui ei şi murmură:

— Şi cu toate acestea mi-e teamă să nu pierd această fericire, dragă Axel. Pretutindeni văd fantome şi mi-e frică de umbrele trecutului, mi-e frică să nu-mi nimicească fericirea de care mă bucur acum.

Contele de Martigny o privi speriat şi întrebă:

— Pentru Dumnezeu, Dolores, cum, îţi vin astfel de gânduri?

Dolores îi istorisi despre întâlnirea ei cu Frank Wilkens, regele

automobilelor, pe care îl crezuse tatăl Feliciei şi de îndoiala care luase naştere în sufletul ei de la întâlnirea cu Crestatul.

Contele de Martigny n-o întrerupse cu niciun cuvânt, dar în aceeaşi clipă îşi aduse aminte de jurnalul pe care i-l încredinţase bătrâna Betty. Să-l dea oare surorii sale, pentru a o încredinţa de ticăloşia lui Frank Wilkens, regele automobilelor?

Pe când frământa aceste gânduri în mintea lui, auzi iar vocea surorii sale, care continuă:

— Pe cât de mult am dorit acum câteva săptămâni să pot dezvălui această taină spre a scăpă de îndoiala care mă chinuieşte, pe atât aş vrea acum ca tot trecutul să rămână înmormântat pentru totdeauna, să fie dat uitării, căci nu ştiu cum va putea îndura sărmana mea Felicia această lovitură, dacă presupunerile mele s-ar adeveri. Pentru dânsa n-ar mai putea exista fericirea, căci tatăl lui Bob a ştiut să pună totul la cale şi să-l însoare pe fiul său cu altă fată. Ar fi deci mai bine ca soarta să fie îndurătoare cu Felicia şi să n-o lase niciodată să afle adevărul, care pentru mine nu mai este de tăgăduit. Şi suferinţa mea ar fi prea mare, după ce timp de douăzeci de ani am fost victima unei înşelăciuni îngrozitoare.

Aceste cuvinte care îi arătau neliniştea şi tulburarea sufletească a surorii sale, îl făcură pe contele de Martigny să nu spună nimic despre găsirea jurnalului.

Îşi puse braţul pe după umerii ei şi o mângâie:

— Nu te mai gândi la trecut, scumpa mea Dolores, ci priveşte cu încredere în viitor, bucură-te de fericirea ta. Copila ta te iubeşte, printr-o minune ai regăsit-o, ai un bărbat care te adoră şi de care poţi fi mândră. Nu te mai lăsa chinuită şi înspăimântată de fantomele trecutului. Şi mulţumeşte Cerului pentru tot ce ai putut salva dintr-o viaţă plină de dureri şi suferinţe.

Pe când lacrimi mari se prelingeau pe obrajii ei, Dolores zise cu voce tristă:

— Ai dreptate, dragul meu Axel; e o nebunie să mă mai gândesc la toate întâmplările din trecut, dar e greu să le uit aşa de repede după ce am purtat această povară timp de douăzeci de ani. Am crezut că în singurătatea mărilor polare voi putea uita tot, trecutul, că noi toţi vom găsi linişte şi pace, dar n-a fost cu putinţă, căci soarta ne-a supus la o nouă şi grea încercare.

— V-a trimis însă şi ajutorul la timp, Dolores.

— Nu ştiu ce vom mai face acum. Nu cred că Mihail va mai lua comanda unei baleniere. Dacă ar avea de îngrijit numai de existenţa lui, atunci ar face-o, dar cu mine şi cu Felicia nu se va mai expune unor asemenea primejdii.

Contele îi curmă cu un gest vorba.

— Lasă acum grijile şi gândurile acestea, Dolores. Cu timpul se va găsi o cale de scăpare şi din această situaţie grea. Deocamdată bucură-te şi fii mulţumită că aţi fost salvaţi cu toţii. Cine ştie dacă ziua de mâine nu ne va aduce o bucurie neaşteptată!

Dolores zâmbi şi mângâie faţa fratelui ei.

— Ai rămas acelaşi cum te-am cunoscut în copilărie, dragă Axel. Un adevărat Martigny. Nu pierzi niciodată speranţa şi te încrezi în noroc. Eşti un optimist fără pereche, care nu se lasă înfrânt niciodată.

Contele de Martigny îşi înălţă trupul, cu mândrie.

— Mulţumesc Cerului că am rămas cel puţin cu această moştenire de la străbunii mei. Dacă în Algeria n-aş fi avut acest optimism şi această încredere în viitor, nu ne-am mai fi revăzut niciodată, dragă Dolores.

— Numai de nu te-ai înşela de astă dată, bunul meu Axel, murmură Dolores. Ar fi atât de frumos, dacă am găsi în sfârşit calea spre fericire. Mihail merită o răsplată pentru tot ce a făcut pentru noi.

— Şi tu meriţi să găseşti în sfârşit, pacea sufletească, să ai o viaţă fără griji şi să te bucuri de iubirea bărbatului, a copilei şi a fratelui tău.

Ziua întreagă le trecu vorbind astfel despre viaţa lor şi despre întâmplările neobişnuite prin care trecuse fiecare din ei.

232. Un plan nimerit

Gaston de Moulinet şi contele François da Gerbeville locuiau în acelaşi hotel, ocupând un apartament foarte luxos. Pe când faţă de Ethel Drof şi de prietenii ei se arătau foarte amabili şi se purtau ca adevăraţi cavaleri, când erau singuri îşi dădeau pe faţă adevărata lor fire. După ce se despărţeau de Ethel Drof, cutreierau nopţi întregi localurile de petrecere şi se întorceau acasă abia spre revărsatul zorilor. Şi de data aceasta aveau în urma lor o noapte de chef, iar

acum şedeau amândoi morocănoşi în camera lui Gaston de Moulinet.

După ce François de Gerbeville bău cafeaua şi mâncă vreo câteva sandviciuri, îşi aprinse o ţigară, se uită câteva clipe la prietenul său Moulinet şi îi zise în sfârşit:

— Mărturisesc că m-aş fi aşteptat să ajungem mai repede la ţinta noastră.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, dragul meu François, dar aceşti americani sunt mai presus de toate oameni de afaceri şi chibzuiesc bine lucrurile înainte de a învesti capital într-o afacere, dacă nu sunt absolut siguri de câştig.

— În privinţa căsătoriei tale cu Ethel Drof mi-ai spus că e ca şi făcută.

— Aşa am crezut şi eu când am primit invitaţia să vin la New-York, răspunse Gaston de Moulinet cu aprindere. Nu m-am aşteptat ca Ethel Drof să vrea o logodnă de lungă durată.

— Nu se gândeşte defel că şederea la hotel costă zilnic o mulţime de parale?

— Unei fete de milionar nici nu-i trece prin gând aşa ceva; afară de asta mă crede foarte bogat. Habar n-are că averea mea e pe sfârşite.

— Cam tot aşa stau lucrurile şi cu mine.

— N-avem deci altceva de făcut decât să aşteptăm şi să avem răbdare.

Izbucnind într-un râs ironic, contele de Gerbeville continuă:

— E uşor de zis, dragă Gaston. Să avem răbdare!... Să aşteptăm!... Aşteptarea îmi va fi cu putinţă numai dacă mă vei ajuta şi mai departe.

Gaston de Moulinet încruntă sprâncene!

— Ţi-am spus doar şi ieri că nu-ţi mai pot da nimic.

— Atunci nu ştiu ce voi face. Mai am de cheltuială cel mult pentru câteva zile, răspunse contele de Gerbeville foarte calm.

— Ai cheltuit iar toţi banii?

— Buzunarele mele sunt cu desăvârşire goale.

— Ai jucat ieri din nou?

— Ştii bine că da. Am nădăjduit să-mi pot îndrepta situaţia la joc, dar dacă nu-mi dai tu ajutor, atunci nu-mi reuşesc trucurile.

Gaston de Moulinet se ridică şi se plimbă de câteva ori prin odaie. Faţa lui se întunecase şi mai mult.

— La New-York nu vreau să am nimic de-a face cu trucurile tale, François. Şmecheriile cu cărţi măsluite ni le puteam permite altundeva, în staţiuni balneare mari, unde puteam apare sub nume false şi de unde ne puteam face nevăzuţi, când se încurcau treburile, dar aici ca logodnic al domnişoarei Ethel Drof, trebuie să fiu cu foarte mare băgare de seamă. N-aş vrea să primejduiesc această afacere mare şi sigură printr-o faptă nesocotită.

— Toate sunt bune şi frumoase, dragă Gaston, dar cu vorbe nu-mi pot plăti datoriile şi nici să-mi continui viaţa pe care o duc. La plecarea noastră din Nisa, mi-ai dat cuvântul că în scurt timp se va sfârşi această viaţă ticăloasă.

Iritat, Gaston de Moulinet îi răspunse răstit:

— Vezi doar că fac tot ce-mi stă în putinţă spre a-mi ajunge scopul, François. Cu toate că Ethel Drof e din acele femei care lasă cu totul rece pe un bărbat şi mi-e foarte antipatică, nu mă despart o clipă de dânsa, fac pe trubadurul îndrăgostit şi mă străduiesc să o conving că mă căsătoresc cu dânsa numai din iubire.

— Recunosc asta, Gaston, zise contele de Gerbeville înciudat, şi aici nu te invidiez pentru rolul pe care trebuie să-l joci, dar ar trebui să stărui ca nunta să se facă mai repede şi să poţi pune mâna pe zestre.

Gaston de Moulinet dădu din umeri.

— Încearcă tu să-ţi impui voinţa unei femei de teapa domnişoarei Ethel Drof!... Eu m-am străduit în zadar până acum. Şi-a pus în cap să mai aştepte cu nunta, aşa că eu nu pot face absolut nimic.

Apoi se apropie de contele de Gerbeville; îi puse mâna pe umăr şi îi zise, ca să-l încurajeze:

— Nu pierde speranţa, dragă François. Am fost noi de multe ori în situaţii mult mai neplăcute şi întotdeauna am găsit o cale de scăpare. Cred că vei reuşi şi în America să cucereşti inima unei femei frumoase, care îţi va da tot ce-ţi trebuie spre a putea duce o viaţă fără griji. În privinţa aceasta ai doar o experienţă foarte mare. Aminteşte-ţi numai de aventura ta cu nevasta directorului de bancă de la Londra!

— Da, a fost o afacere minunată, dar şi foarte primejdioasă.

— Vorbeşti prostii! În astfel de împrejurări femeile îşi sacrifică şi ultimul ban, decât să se facă de râs şi ar fi fost într-adevăr o ruşine pentru frumoasa Susi Halberstone, dacă s-ar fi aflat că are o legătură de dragoste cu un dansator de la „Excelsior”, căruia i-a scris scrisori

de dragoste înfocate.

Zâmbetul lui Gerbeville se accentuă şi faţa lui de păpuşă masculină căpătă o expresie urâtă şi ordinară.

— Da, frumoasa Susi avea o teamă nebună că bărbatul ei va afla de această aventură a soţiei sale.

— Ai putea să repeţi încercarea şi aici, dragă François, îl sfătui Gaston de Moulinet, luând loc lângă dânsul şi umplând un păhărel de coniac..

— Cu tot controlul sever de la vamă, Moulinet reuşise să strecoare în bagajele lui mai multe sticle cu coniac veritabil franţuzesc, neputând să trăiască fără alcool.

Pe când ciocni cu contele de Gerbeville, Moulinet continuă:

— Ai de pildă pe micuţa Hariett Wilkens…

Gerbeville făcu un gest de împotrivire.

— Impresia mea e că ea nu face parte din femeile care scriu scrisori de dragoste altor bărbaţi.

— Totuşi ai putea să încerci.

Sunt încredinţat că îşi iubeşte bărbatul.

— El însă n-o iubeşte, spuse Gaston de Moulinet şi îi povesti lui Gerbeville tot ce aflase de la Ethel Drof despre marea dragoste a lui Bob Wilkens pentru Felicia de Martigny şi cum se făcuse căsătoria cu Hariett Crosham.

François de Gerbeville îl ascultă cu mare luare-aminte.

— Se poate întâmpla prea bine, continuă Gaston de Moulinet cu însufleţire, ca frumuşica noastră să se încurce într-o aventură cu un alt bărbat, numai pentru a se răzbuna împotriva soţului ei. În ultimele zile ai făcut mari progrese în prietenia cu Hariett Wilkens şi ai toată şansele să devii tu acel alt bărbat. Îmi închipui că îţi va fi foarte uşor să-ţi ajungi ţinta. Îndată ce vei avea în mână câteva scrisori de-ale ei, vei avea şi putinţă să faci rost de bani într-un fel sau în altul. Sau ţi le va cumpăra însăşi Hariett Wilkens pe un preţ foarte mare spre a evita un scandal, sau ţi le va plăti Bob Wilkens foarte scump, pentru a avea în mână mijlocul de a putea divorţa.

Contele de Gerbeville chibzui câteva clipe:

— Planul acesta nu e rău deloc, dragă Gaston, dar pentru înfăptuirea lui trebuie timp şi eu n-am timp. Cel puţin dacă m-ai ajuta să ies din încurcătura în care mă aflu.

— Ţi-am spus că nu pot, François.

Contele de Gerbeville îi aruncă o privire pătrunzătoare şi zise cu subînţeles:

— Trebuie să faci rost de bani.

Gaston de Moulinet sări agitat de pe scaun şi începu să se plimbe din nou prin odaie.

— Trebuie să-ţi dai seama, François, că ar face o impresie cât se poate de proastă asupra bătrânului Drof, dacă aş încerca să împrumut bani de la dânsul.

Contele de Gerbeville se uită ţintă la prietenul său.

— Va face o impresie şi mai proastă, dacă aş povesti domnişoarei Ethel Drof sau tatălui ei oarecare amănunte asupra vieţii tale de până acum. Cred că i-ar interesa foarte mult să afle că la Paris eşti căsătorit cu o mică dansatoare…

Înfuriat, Gaston de Moulinet îşi astupă urechile.

— Iar începi cu lucrurile astea?!… Mi-ai făgăduit că nu vei spune nimic despre această căsătorie secretă…

— Da, dar numai cu condiţia că vei avea grijă să-mi dai întotdeauna banii de care voi avea nevoie, spre a duce o viaţă plăcută.

— Până acum am îndeplinit această condiţie, François, se apără Gaston de Moulinet. Dacă n-ai fi atât de uşuratic şi nu ţi-ai pierde toţi banii la cărţi, atunci nu te-ai afla iar în încurcături băneşti.

Gerbeville făcu un gest înciudat.

— Nu-mi mai face mustrări, căci prin ele nu îndrepţi situaţia în care mă aflu! N-ai încotro, trebuie să mă ajuţi!… Ca logodnic al domnişoarei Ethel Drof nu-ţi va fi greu să găseşti pe cineva la New-York de la care să poţi împrumuta o sumă mai mare de bani. Dacă n-am ce-mi trebuie în douăzeci şi patru de ore, mă voi vedea silit să mă duc la bătrânul Drof şi să-l lămuresc asupra persoanei tale. Sunt încredinţat că drept răsplată de a fi salvat pe fiica lui de la un mare scandal, se va declara cu plăcere de acord să-mi dea o sumă frumuşică. Mai cu seamă când va afla că fiica lui era în primejdie să se căsătorească cu un bărbat care mai are o nevastă la Paris.

Gaston de Moulinet îşi încleştă pumnii şi îi ridică ameninţători spre François de Gerbeville.

— Eşti un ticălos!

Acesta dădu nepăsător din umeri.

— Dacă n-aş fi un ticălos, fără îndoială că noi doi nu ne-am fi împrietenit aşa de bine. Dar să nu ne mai amărâm viaţa reciproc, dragă Gaston, şi mai bine vezi să faci rost de bani, ca să putem trăi în pace şi bună înţelegere ca şi până acum. Pentru a ne putea ajunge scopul pe care îl urmărim în America, este neapărat nevoie să scăpăm mai întâi din situaţia neplăcută în care ne aflăm.

Gaston de Moulinet nu răspunse îndată, ci se duse la fereastră şi se uită în stradă cu privirea întunecată.

Contele de Gerbeville îl urmări cu privirea, în timp ce fuma ţigară după ţigaretă.

Era vădit enervat, căci în interval de douăzeci şi patru de ore avea de plătit o datorie de joc, care reprezenta o sumă destul de mare.

Îi va face oare Moulinet rost de bani la timp?

Câteva minute domni o tăcere apăsătoare.

În sfârşit Moulinet se întoarse spre contele de Gerbeville şi îl întrebă:

— Cât îţi trebuie?

— O mie de dolari, fu răspunsul scurt.

Eşti nebun?!

— Pentru ginerele lui mister Drof, o sumă ca asta e un lucru de nimic.

Gaston de Moulinet vru să izbucnească, dar se stăpâni şi zise cu un râs dispreţuitor:

— Bine, îţi voi face rost de aceşti bani, căci sunt în puterea ta şi trebuie să mă supun, însă dorinţa mea sinceră este să mă scape iadul cât mai curând de tine.

Apoi ieşi grăbit din odaie, fără să mai aştepte răspunsul contelui de Gerbeville.

Faţa acestuia se lumină însă, căci ştia că va fi iar biruitor.

233. În capcană

Trecuseră trei zile de la vizita pe care o făcuse Crestatul lui Frank Wilkens, când primi în sfârşit de la acesta, ştirea aşteptată.

Vărul său îi scria următoarele:

„M-am pus în legătură cu notarul Faribauld cu care am şi tratat, aşa că

mâine la şase seara vom putea merge la dânsul spre a regla afacerea care ne interesează. Biroul notarului se află în strada Widwood No. 11. Te rog să fii punctual.

Frank Wilkens.”

Crestatul se duse la Roger Hallier şi îi arătă scrisoarea.

Acesta o citi cu luare-aminte şi zise:

— După cât se pare, Frank Wilkens nu mai vrea să facă nicio încercare ca să-şi salveze întreprinderea pentru dânsul.

Crestatul nu se arătă atât de încrezător.

— Poate va mai face greutăţi în ultimul moment în faţa notarului. Să nu fim prea siguri de pe acum.

— Ce mai poate face? E legat de mâini şi de picioare.

— Un om ca Frank Wilkens e întotdeauna primejdios şi de aceea e bine să lucrăm cu cea mai mare băgare de seamă.

— Te voi însoţi la notar şi voi lua parte la tratative.

Crestatul chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Nu, dragă Hallier, e mai bine să nu fii de faţă. Dacă vrei, mă poţi însoţi, dar va trebui să aştepţi afară până când voi isprăvi.

— De ce?

— Pentru că e bine să ştie cineva unde m-am dus.

Roger Hallier îi aruncă o privire întrebătoare, căci nu înţelesese îndată ce voise să spună Crestatul cu aceste cuvinte.

— Te temi să nu ţi se întâmple ceva în casa notarului? îl întrebă el.

— După cum ţi-am spus, e bine să te păzeşti de Frank Wilkens.

— Bine, atunci te voi aştepta afară în faţa casei notarului.

A doua zi porniră devreme la drum şi ajunseră în strada Widwood cu mult înainte de ora şase seara.

Era o zi posomorâtă şi începuse să se întunece.

Strada Widwood e o stradă dosnică şi îngustă, aproape pustie şi numai din când în când se vedea câte un trecător – bărbat sau femeie – care se ducea grăbit spre casă.

Pe când cei doi bărbaţi mergeau unul lângă altul de-a lungul străzii, Crestatul zise:

— E ciudat că notarul Faribauld şi-a ales un cartier atât de pustiu pentru biroul lui.

— Şi mie mi se pare curios acest lucru.

— Poate s-a retras din afaceri şi se mai ocupă numai din când în când de ele, ca să nu rămână cu totul fără ocupaţie.

— Şi asta se poate.

Căutară casa cu numărul 11.

Era o clădire veche şi aproape dărăpănată. Se părea să fi fost o vilă pe vremuri, clădită înainte de a fi fost croită strada Widwood.

— „F. H. Faribauld, avocat şi notar” citi Roger Hallier pe o placă fixată în poartă.

— Cred că am ajuns, zise Crestatul.

— E şase?

— Nu, mai lipsesc şapte minute. Vreau să fiu punctual, dar nu vreau să intru nici prea devreme. Hai să ne mai plimbăm puţin pe stradă.

Se mai întoarseră o bucată pe drumul pe care veniseră, apoi se îndreptară iar spre casa cu pricina, pe care n-o slăbiră din ochi.

— Voi intra când va fi şi Wilkens aici; cred că-l vom vedea venind, zise Crestatul şi amândoi se opriră în faţa casei, pe partea cealaltă a străzii.

Era ora şase şi Frank Wilkens încă au venise.

Cei doi bărbaţi mai aşteptară.

Şase şi zece… şase şi un sfert şi Frank Wilkens tot nu venise.

Crestatul fu cuprins de nelinişte.

— Poate a venit înaintea noastră, a intrat în casă şi mă aşteaptă?

— Şi asta se poate.

— Atunci voi intra şi eu.

Strânse mâna lui Roger Hallier şi îi zise:

— La revedere. Cred că în cel mult un ceas voi isprăvi. Îmi pare rău că va trebui să aştepţi atât de mult.

Roger Hallier îi curmă vorba.

— Nici să nu mai vorbim de asta. Nu e nimic dacă voi aştepta.

Apoi îl cercetă pe Crestat cu privirea şi zise:

— De ce tocmai azi n-ai luat revolverul dumitale, pe care îl porţi de obicei la brâu?!

— Nu voiam să fac impresia unui sălbatic. În munţii Australiei era altceva, acolo aveam nevoie în fiece clipă de revolver, dar aici cred că ne aflăm într-o ţară civilizată, între oameni paşnici.

— Aşa s-ar părea. Când citim însă ziarele, vedem zilnic atacuri

banditeşti, răpiri de copii, omoruri şi alte crime.

Crestatul îşi înalţă trupul puternic.

— Nu mi-e frică nici când n-am arme la mine.

— De altminteri sunt şi eu prin apropiere..

— Vasăzică peste vreun ceas ne vom revedea.

Crestatul mai strânse încă o dată mâna lui Roger Hallier, apoi se îndreptă spre intrarea casei şi sună. După câteva clipe uşa fu deschisă pe dinăuntru şi după ce Crestatul intră, fu închisă îndată în urma lui.

Roger Hallier îl urmărise cu privirea şi aşteptă la poartă până când Crestatul dispăru în casă. Apoi trecu pe partea cealaltă a străzii unde începu să se plimbe în sus şi în jos.

După scurt timp noaptea se lăsă şi felinarele fură aprinse. Erau foarte puţine pe strada Widwood şi ardeau slab, aşa că strada fu prea puţin luminată.

Roger Hallier se uita neîncetat spre casa notarului, când observă ceva ce îi dădu de bănuit. Nicio fereastră nu era luminată şi casa părea pustie şi părăsită. Doar notarul nu putea să stea cu clienţii lui şi să scrie actul în întuneric!

Ciudat… foarte ciudat!

Poate că biroul era într-una din odăile din spatele casei!

Dar Roger Hallier nu-şi mai bătu mult capul cu această întrebare şi îşi continuă plimbarea în faţa casei, gândindu-se la clipele prin care trecea acum Frank Wilkens. Când va părăsi această casă, fabrica nu va mai fi a lui, va fi un om sărac mai sărac decât cel mai umil lucrător al lui, căci nu mai avea nici puterea de a-şi câştiga pâinea de toate zilele prin munca braţelor sale.

La gândul acesta Roger Hallier fu cuprins de un simţământ de satisfacţie şi triumf.

Venise ceasul în care Frank Wilkens îşi primea pedeapsa pentru tot răul pe care îl făcuse mamei lui Roger Hallier.

Ceea ce i se întâmpla lui Frank Wilkens, nu era decât dreptate.

Adâncit în astfel de gânduri, Roger Hallier nici nu-şi dădu seama cât de repede trecuse timpul şi numai când auzi bătaia unui ceasornic deveni atent.

În curând trebuia să iasă prietenul lui din casa notarului.

Dar trecu încă un ceas şi Crestatul tot nu venea.

Pesemne că Frank Wilkens mai făcea greutăţi. Mai încerca să pună

piedici, care trebuiau înfrânte şi de aceea afacerea dura atât de mult.

Roger Hallier îşi reluă plimbarea, dar de astă dată începu să numere sferturile pe care le bătea ceasul.

Ora nouă!

Roger Hallier începu să se neliniştească. Întrevederea şi semnarea actului nu putea să dureze atât de mult.

Se apropie de casă, se opri în faţa porţii şi chibzui: Să mai aştepte sau să sune şi să întrebe de prietenul său?

Nu se hotărî îndată să facă aceasta, căci se înţelesese cu Crestatul să nu fie de faţă la întrevedere, dar în cele din urmă neliniştea lui crescu atât de mult, încât tot sună.

Roger Hallier apăsă lung pe butonul soneriei şi auzi sunetul strident al clopoţelului, dar atât de tare încât părea să răsune într-o încăpere, pustie.

Aşteptă să i se deschidă – în casă nu se făcu însă nicio mişcare.

După câteva minute sună a doua oară, de astă dată şi mai lung, dar nici acum nu i se deschise uşa.

Ce însemna oare această tăcere? Nu se poate să nu fie cineva în casă!... Roger începu să bată cu pumnii în uşă şi loviturile răsunară a gol.

Nu era lucru curat!... Când sunase Crestatul, i se deschisese îndată uşa. Chiar dacă n-ar fi fost nimeni altul în casă, trebuia cel puţin să se afle acolo prietenul lui. Dacă ar fi plecat, l-ar fi văzut.

În sufletul lui Roger Hallier încolţi o bănuială grozavă.

Nu cumva Crestatul fusese atras într-o cursă?

Chibzui câteva clipe, apoi izbi uşa cu putere.

Voia s-o spargă, să între cu forţa în casă.

De la prima lovitură îşi dădu seama că lemnul era aproape putred şi broasca slabă.

Roger se dădu un pas înapoi să-şi ia avânt, apoi se năpusti iar asupra uşii, de două... de trei ori şi în sfârşit la a patra lovitură uşa se deschise.

Tânărul lucrător intră şi se văzu înconjurat de un întuneric adânc.

— Ce, nu e nimeni aici? strigă el cu glas tunător, dar nicio mişcare nu se făcu în casă şi numai ecoul îi răspunse.

Aprinse un chibrit şi înaintă. La dreapta lui zări o uşă pe care o deschise, dar odaia în care intră era goală. Nu era nicio mobilă,

tapetele atârnau zdrenţuite pe pereţi şi aerul mirosea a mucegai. Bănuiala lui deveni siguranţă.

Scrisoarea lui Frank Wilkens prin care îl înştiinţa pe Crestat că întrevederea şi semnarea actului de renunţare se va face în casa aceasta, nu fusese decât o cursă, în care prietenul său căzuse fără să-şi dea seama.

Roger Hallier merse mai departe, străbătu mai multe camere, toate erau însă în aceeaşi stare ca şi cea dintâi pe care o văzuse: nemobilate, murdare, pline de praf şi duşumelele în mare parte putrezite.

În sfârşit ajunse şi la ieşirea din dosul casei, care dădea în grădină. În spatele acesteia era strada Fenimore unde se clădiseră numai câteva case răzleţe.

Crestatul nu se mai afla în casă. Prin ieşirea din faţă nu plecase, căci l-ar fi văzut. Deci pe aici părăsise casa şi fără îndoială că nu de bună voie.

Tăbliţa cu numele notarului, fixată la poartă, fusese pusă pesemne numai spre a-l atrage pe Crestat şi poate că în tot New-York-ul nici nu exista un notar cu numele de Faribauld.

Nu mai încăpea nicio îndoială că Crestatul fusese răpit.

Dar unde îl duseseră oare?...

Ce greşeală făcuse Crestatul că nu-şi luase revolverul!... Dacă l-ar fi avut la dânsul, nu i s-ar fi putut întâmpla nimic.

Toate aceste gânduri nu mai aveau acum niciun rost. Trebuia făcut ceva spre a salva pe Crestat!

Roger Hallier părăsi casa şi ieşi în strada Widwood.

În clipa aceea tocmai trecea un om pe acolo, care se opri în loc, îl privi uimit şi îi întrebă:

— Ce-ai căutat în cocioaba aceea?

Roger Hallier nu-i răspunse la întrebare, ci la rândul lui se informă:

— Cunoşti pe locuitorii din strada aceasta?

— Cum să nu, doar locuiesc aici.

— Atunci trebuie să ştii a cui e şi casa asta?

— E a primăriei. A cumpărat-o ca s-o dărâme, fiind prea veche şi dărăpănată.

— E demult nelocuită?

— Stă goală de vreo zece ani. Pe vremuri a locuit în ea avocatul Faribauld, dar a murit de vreo zece ani şi moştenitorii nu s-au mai

ocupat de casă. Au lăsat-o în părăsire, apoi au vândut-o primăriei.

Abia acum Roger Hallier înţelese situaţia.

Dar ce putea să facă?

Omul se uită iar la el şi îl întrebă din nou ce căutase acolo.

— Am căutat pe un prieten care a intrat în aşa asta şi n-a mai ieşit.

Omul avu un zâmbet neîncrezător.

— Ceea ce-mi spui dumneata trebuie să fie o poveste. Unde să fi dispărut prietenul dumitale?

— Mi-e teamă să nu se fi făptuit o crimă împotriva lui.

Îi povesti cum Crestatul fusese chemat în casa aceasta şi îl lămuri de ce bănuiala lui părea îndreptăţită.

Omul îl ascultă cu luare-aminte, faţa lui deveni gravă şi gânditoare, apoi zise:

— Şi mie mi-a bătut la ochi când am zărit azi iar firma la poartă. Afară de asta, pe la cinci după-amiază a venit o maşină din care au coborât trei domni şi au intrat în casă. Am crezut că sunt de la primărie. Cu puţin înainte de ora şase, am ieşit iar după târguieli. Casele de aici au grădini în spate care se mărginesc cu strada Fenimore. Când am ieşit prin poarta din dos, am văzut că în faţa acestei case, dar în strada Fenimore, aştepta aceeaşi maşină pe care o zărisem în strada Widwood. Cartierul acesta e cam primejdios, căci vin tot felul de indivizi suspecţi pe aici şi se poate ca prietenul dumitale să fi fost răpit de cineva care avea interes să-l facă să dispară. Ar trebui să înştiinţezi poliţia fără întârziere.

— Aşa am să şi fac.

— Ai căutat prin toate încăperile casei? Poate prietenul dumitale a fost ucis? Omoruri se întâmplă zilnic pe aici.

— Am căutat prin toate odăile.

— O să facă şi poliţia cercetări.

— Mă duc repede s-o anunţ. Îţi mulţumesc pentru informaţiile pe care mi le-ai dat.

Roger Hallier plecă grăbit spre oraş, dar pe drum chibzui dacă n-ar fi mai bine să ia alte măsuri, decât să înştiinţeze poliţia.

În orice caz trebuia să mai spună cuiva despre această întâmplare nenorocită.

Dar cui să se adreseze?

Deodată îşi aduse aminte de Bob Wilkens. Era singurul om care

putea să-i dea un sfat bun şi să-l ajute. Poate nu plecase încă? Se hotărî să se ducă la dânsul fără întârziere.

234. Un joc primejdios

După întrevederea cu Bob, preşedintele Crosham se duse deznădăjduit în grădină, undea Hariett aştepta rezultatul.

De departe tânăra femeie îşi dădu seama că convorbirea nu fusese după placul preşedintelui Crosham.

Ea luă îndată braţul tatălui ei, îl trase spre un pavilion şi zise:

— Aici vom fi netulburaţi şi îmi vei putea spune tot fără să ne audă cineva.

Preşedintele Crosham se lăsă istovit pe o bancă şi îşi sprijini capul în mâini.

După o tăcere de câteva clipe, Hariett îl întrebă:

— N-ai ajuns la niciun rezultat mulţumitor?

Preşedintele Crosham clătină capul şi răspunse:

— Bob vrea să-şi caute fericirea în altă parte.

— Cu alte cuvinte, vrea să plece la New-York?

— Da…

— Nu i-ai spus că nu mă voi învoi niciodată cu plecarea lui?

— Ba i-am spus, dar nimic nu-l poate opri.

Apoi continuă mustrător:

— N-ar fi trebuit să mergi atât de departe cu încăpăţânarea ta, dragă Hariett.

— Ţi-ar fi fost mai plăcut dacă m-aş fi agăţat de el, dacă i-aş fi cerşit dragostea?

Preşedintele Crosham făcu un gest obosit şi Hariett continuă:

— N-am nevoie să cer de pomană, să mi se dea ceva din milă, tată. Eu vreau tot… sau nimic!

Tatăl ei clătină trist capul.

— Nu mai spune vorbe de astea mari, căci n-au niciun rost. Ar fi mai bine dacă am avea pace şi bună înţelegere în casă.

— De ce nu te-ai informat mai de aproape despre Bob Wilkens, atunci când venea zilnic în casa noastră? îl întrebă Hariett, iritată. Dacă aş fi bănuit că a avut în viaţa lui o aventură de dragoste atât de romantică, n-aş fi devenit niciodată soţia lui. Dar să nu creadă că îmi

voi face multă vreme sânge rău din pricina lui. Am să-i plătesc cu vârf şi îndesat tot ce mi-a făcut şi dezamăgirea pe care mi-a pricinuit-o.

— Vrei să te răzbuni, făcându-te de râs cu contele acela francez? o întrerupse preşedintele Crosham cu mustrare. Bagă bine de seamă, Hariett... e un joc foarte primejdios. Dacă nu l-ai fi şi început, poate aş fi reuşit să mai împac lucrurile, dar pe când vorbeam cu Bob, el te-a văzut prin fereastră cu acel conte, plimbându-te la braţul lui, lipită strâns de el şi atunci Bob a rămas neînduplecat.

Hariett dădu din umeri cu un aer de nepăsare.

— Va trebui să se deprindă cu gândul că toată fapta îşi are răsplată.

— E îngrozitor!... De ce eşti atât de încăpăţânată?... Nici nu îndrăznesc să mă duc acasă şi să povestesc mamei tale tot ce s-a întâmplat între voi; va fi disperată, căci a sperat că prin intervenţia mea totul se va linişti şi vă veţi împăca.

Hariett nu răspunse, ci rămase cu privirea aţintită în gol.

Cu toată încăpăţânarea ei aparentă, sufletul îi era îndurerat.

Ar fi vrut să plângă, să se arunce în braţele tatălui ei, să-l roage să-i salveze fericirea, să-l înduplece pe Bob.

Doar toată fericirea ei era numai Bob!

Îl iubea... îl iubea acum mai mult ca oricând, de când ştia că nu mai era al ei!

Numai din pricina acestei iubiri era atât de geloasă. Nu voia cu niciun preţ să-l lasă altei femei!

Dar mândria ei o oprea să-şi mărturisească dragostea.

Îşi înăbuşi sentimentele care clocoteau în sufletul ei şi după o tăcere scurtă, zise cu hotărâre preşedintelui Crosham:

— Îngrijeşte ca Bob să nu poată pleca, ia toate măsurile spre a-l opri şi dacă vom locui mai departe sub acelaşi acoperământ, atunci toate bârfelile vor înceta şi lumea nu va mai avea ce vorbi.

Preşedintele Crosham scoase un suspin adânc.

— Nu cred să-l mai pot împiedeca pe Bob să plece, dragă Hariett. El nu e dintre acei oameni care primesc ordine. Ca şi tatăl său, are o voinţă de fier şi n-am deloc chef să mai vorbesc o dată cu dânsul. Poate e şi mai bine să-l lăsăm să facă aşa cum vrea.

Hariett se uită înspăimântată la tatăl ei.

— Aşadar nu vrei să faci nimic pentru a-l opri?

Preşedintele Crosham zâmbi plictisit.

— Dacă tu nu eşti în stare să-l ţii, cum vrei să reuşesc eu?

— Ameninţă-l că vei retrage creditul pe care l-ai acordat uzinelor Wilkens.

— Asta n-ar folosi la nimic, căci după ce s-a certat din nou cu tatăl său, prea puţin îi pasă de soarta uzinelor Wilkens.

Pe când vorbeau astfel, se ivi în apropierea pavilionului bătrânul servitor John, care fusese de zeci de ani în serviciul familiei Crosham şi pe care preşedintele îl dăduse fiicei sale după nuntă. John fusese însărcinat de Crosham să-l supravegheze pe Bob în toate mişcările lui, aşa că îi făcu semn să se apropie şi îl întrebă:

— Ai aflat ceva nou?

Bătrânul John dădu din cap şi răspunse:

— Mister Wilkens îşi face bagajele. Vrea să plece poimâine.

— În Franţa?

— Da; şi-a rezervat o cabină pe vaporul „Providence”. Chiar adineauri a fost chemat la telefon de către agenţia de vapoare.

Hariett îşi muşcă buzele.

Acum nu mai încăpea nicio îndoială că Bob pleca pentru a o întâlni pe cealaltă. Aşadar, o părăsea!

Inima i se încleştă de durere.

Orice speranţă de a mai ajunge la o împăcare, se spulberase.

Făcuse oare o greşeală că mersese prea departe în încăpăţânarea ei, în loc să fi încercat că ajungă la o înţelegere cu Bob?

Gândurile se învălmăşiră vijelioase în mintea ei.

Dar cu toată tulburarea, ascultă mai departe cu luare-aminte ce spunea bătrânul John tatălui ei:

— Sunt încredinţat că mister Wilkens pleacă aşa la întâmplare în Franţa, căci telegrama pe care a trimis-o contesei Felicia de Martigny, a venit înapoi nedesfăcută. Persoana căreia a fost adresată a plecat fără a-şi lăsa adresa şi nimeni nu ştie unde se află.

Hariett deveni atentă şi se uită întrebătoare la tatăl ei.

Timp de câteva secunde preşedintele Crosham nu spuse nimic şi chibzui.

Apoi dădu un bacşiş bătrânului servitor, şi zise:

— Mulţumesc, John. Ai făcut treabă bună. Deschide şi mai departe ochii şi spune-mi tot ce vei mai afla.

După, aceste cuvinte de laudă îi spuse servitorului să plece, voind

să rămână singur, cu Hariett.

Îndată după plecarea lui John, tânăra femeie îl întrebă pe preşedintele Crosham:

— Şi acum ce vrei să faci, tată?

— Nimic.

Hariett îl privi nedumerită.

— Cum nimic?…

— Neavând o ţintă hotărâtă, ci umblând după fantome, cred că în curând îşi va vârî minţile în cap.

— Şi vrei ca eu să mă mulţumesc cu faptul că mă va lăsa singură?

— Cel mai nimerit lucru vă fi să nu-i facem greutăţi, să nu-i punem nicio piedică.

— Dar ce va spune lumea?

— Vom spune tuturor că Bob a fost nevoit să plece în Franţa pentru o afacere de mare însemnătate. Lucrul de căpetenie este ca tu să faci astfel încât toţi să creadă că eşti foarte fericită în căsnicia ta.

— Nu sunt eu femeia care să facă pe disperata, să se arate nenorocită că soţul a lăsat-o singură în luna de miere.

— Nici nu e nevoie să exagerezi, dar te sfătuiesc să nu te arăţi prea prietenoasă cu acel conte francez şi să te fereşti de tot ce ar putea da prilej la clevetiri.

Sfatul fu zadarnic, căci în seara aceea fu invitată la Ethel Drof şi, când se întâlni cu contele de Gerbeville, uită cu totul de cuvintele tatălui ei.

Pe lângă toate se mai adăuga faptul că se simţea adânc jignită în mândria ei, aşa că încăpăţânarea îi deveni şi mai mare decât în zilele din urmă.

Faptul acesta o făcu să asculte cu plăcere vorbele linguşitoare ale contelui de Gerbeville şi acesta era un adevărat maestru în linguşiri şi complimente frumoase. Iar ochii lui negri şi plini de foc îi spuneau şi mai mult tinerei femei, decât chiar cele mai înflăcărate cuvinte.

De câte ori avea prilejul, contele îi lăuda frumuseţea, farmecul tineresc şi graţia neasemuită şi inima tinerei femei începu să bată cu putere la auzul cuvintelor lui, spuse cu un glas dulce şi dezmierdător.

Bob nici nu mai voia să ştie de dânsa, o dăduse cu totul la o parte de când aflase că Felicia de Martigny trăieşte.

În schimb francezul acesta fermecător n-avea ochi decât pentru ea.

Nu se uita la niciuna din celelalte femei, cu niciuna nu dansa, niciuneia nu-i dădea flori, toate atenţiile lui erau numai pentru dânsa.

Chiar în ziua aceea contele se strădui mai mult ca oricând să-i intre în graţii. Nu se despărţi o clipă de ea şi de câte ori se ivea prilejul, se uita lung în ochii ei, cu o expresia de cea mai sinceră şi adâncă admirare.

Deşi Hariett se gândea numai la Bob, îl iubea numai pe dânsul şi ar fi dorit din tot sufletul să fie el în locul contelui de Gerbeville, totuşi omagiile acestuia o măguliră, ea răspunse la privirile lui pline de foc şi îi îngădui chiar să-i sărute mâna, de nenumărate ori. În acelaşi timp, se gândea: Bob îşi merită soarta. Dacă nu ştie să-şi păzească nevasta, nu-i de mirare că altul încearcă să i-o fure.

Contele François de Gerbeville era încântat, văzând că linguşirile lui nu rămân fără efect.

Fiind deprins să ia cu asalt inimile femeilor, în pauza între două dansuri, pe când era singur cu Hariett în grădina de iarnă, o întrebă:

— E adevărat că vei rămâne singură pentru câtva timp, doamnă Wilkens?

Hariett îl privi uimită.

— De unde ştii, dragă conte?

Uitându-se ţintă în ochii ei, contele de Gerbeville continuă cu aprindere:

— Am fost azi la un birou de vapoare să mă informez asupra unei călătorii în interiorul ţării şi acolo am aflat din întâmplare că s-a rezervat o cabină pentru mister Wilkens pe vaporul „Providence”. Deoarece bătrânul mister Wilkens e bolnav, nu cred să fie vorba de el, ci de Bob Wilkens.

— Ai dreptate, domnule conte, bărbatul meu pleacă în Franţa.

— Dumneata nu pleci cu dânsul?

— Nu, rămân acasă.

O sclipire se ivi în ochii contelui de Gerbeville, care se uită iar lung la Hariett.

— Vasăzică pentru câtva timp vei rămâne singură?

— Sper că nu voi fi chiar singură de tot, răspunse Hariett cu înţeles.

— Sunt încredinţat de asta, făcu Gerbeville cu înfocare. În orice caz va fi o plăcere pentru mine şi mă voi strădui din răsputeri ca timpul să pară cât mai plăcut. Vom putea face plimbări cu automobilul, excursii

cu barca cu motor, vom juca tenis...

Hariett făcu un gest de împotrivire.

— Taci... taci, domnule conte!... Nu face prea multe planuri.

— De ce?... Nu ţi-ar face plăcere să te distrezi?

— Ba mi-ar face multă plăcere, dar ce va spune lumea când mă va vedea mereu cu dumneata?

Contele zâmbi cu un aer plin de superioritate.

— Doar eşti o femeie modernă şi nu te vei sinchisi de gura lumii. Lumea vorbeşte şi aşa despre toţi şi despre toate, aşa că ar fi păcat să renunţi la cele mai frumoase plăceri ale vieţii numai de dragul ei.

În clipa aceea Ethel Drof se apropie de cei doi tineri.

Auzise ultimele cuvinte ale contelui şi bătu încântată din palme.

— Bravo, dragă conte, ai dreptate; e o prostie să te sinchiseşti de părerile altora. Numai o dată suntem tineri, avem numai o singură viaţă, aşa că deviza noastră trebuie să fie: Să ne trăim viaţa, să-i gustăm toate plăcerile, să golim până la fund cupa bucuriilor.

Ethel Drof luă loc lângă Hariett, îşi trecu mâna pe sub braţul ei şi ascultă şi ea la planurile pe care le desfăşura contele de Gerbeville. Cu prilejul acesta află despre apropiata călătoriei lui Bob şi cum contele de Gerbeville fu chemat la o parte de către Gaston de Moulinet, se folosi de prilej spre a aţâţa şi mai mult pe Hariett, spunându-i:

— Draga mea, mie nici prin gând nu mi-ar trece să mă închid în casă. În lipsa lui aş petrece cât aş putea mai mult, m-aş distra cât mai frumos. În niciun caz nu i-aş arăta că îmi pare rău de plecarea lui; dimpotrivă, sunt încredinţată că noi femeile atragem cu atât mai mult pe un bărbat, cu cât îl lăsăm mai liber. De altminteri socotesc că o astfel de despărţire trecătoare e foarte bună, mai ales în cazul dumitale, dragă Hariett. Poate în felul acesta îi vei recâştiga dragostea.

Hariett avu un zâmbet amar şi se gândi: „Cum îl voi putea recâştiga, dacă nici n-a fost al meu?”.

— Se feri însă să destăinuiască domnişoarei Ethel Drof acest gând, spre a nu-i arăta cât de îndurerat îi era sufletul.

Instinctiv, bănuia că prietenia ei nu era sinceră.

Acest fapt o îndemnă şi mai mult să joace mai departe rolul unei femei nepăsătoare.

Când François de Gerbeville veni iar s-o invite la dans, Hariett se

lipi de pieptul lui, ascultă zâmbind complimentele pe care nu mai înceta să i le facă şi când, în sfârşit, o rugă să vină a doua zi cu dânsul la curse, ea se învoi.

Voia să se ameţească!...

Voia să meargă în lume, să fie mereu între oameni, să râdă, să glumească şi să nu se mai gândească nicio clipă că toate visurile ei de fericire fuseseră spulberate.

Acesta mai era singurul ei gând şi totuşi ar fi vrut să fugă din mijlocul acelora printre care se afla, să alerge la Bob şi să-l roage să rămână la dânsa, să nu plece!

Nici nu-şi putea închipui cum va trăi fără el, fără să-l vadă.

Dar cu toate acestea va fi nevoită să se resemneze!

Îşi dădea seama că n-avea nicio putere să-l reţină pe Bob.

Viitorul îi apărea întunecat şi ameninţător.

Un singur lucru mai era care putea s-o facă să uite toate suferindele: jocul primejdios cu contele de Gerbeville!

Dacă Bob pleacă să-şi caute în Europa iubita, atunci ea se va ameţi prin flirtul cu contele de Gerbeville.

Se simţi cuprinsă de o adevărată beţie şi făgădui lucruri de care inima ei nu ştia nimic.

Râdea pe când sufletul ei plângea. Contele François de Gerbeville triumfa însă.

Îi va fi uşor să ia cu asalt inima acestei femeiuşti nebune.

Hariett nici nu bănuia însă în ce cursă primejdioasă o atrăgea francezul.

235. Raze de soare

Dispoziţia lui mister Breward deveni din ce în ce mai rea.

Cu cât vremea era mai frumoasă, cu atât mai întunecată fu privirea lui Breward, cu atât mai ameninţătoare fruntea lui încruntată.

Şi a doua zi aşteptase zadarnic sosirea, domnişoarei Rita Söndersö.

„Steaua” nici nu mai găsi de cuviinţă să răspundă la telegramele urgente ale lui mister Breward.

Acesta alerga ca un nebun prin tabără, ocăra şi blestema, aşa că fiecare căuta să-l ocolească, se ferea să dea ochi cu el.

Se filmară câteva scene fără însemnătate, numai spre a da de lucru

personalului.

Astfel trecură trei zile de aşteptare zadarnică.

Între timp Felicia şi Dolores se întremaseră bine şi repede. Bucuria şi fericirea de a fi fost salvate, de a-i vedea pe toţi în siguranţă, le făcea şi mai frumoase, aşa că mister Breward şi regizorul Cornell le priveau de multe ori cu admirare.

Când se rulă de probă filmul cu scenă salvării, amândoi rămaseră entuziasmaţi.

— Fata ăsta e născută pentru a deveni o „stea” a filmului, zise regizorul Cornell încântat.

Breward dădu din cap în semn de încuviinţare şi exclamă:

— Pe contesa de Martigny ne-a trimis-o Cerul.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, mister Breward. Cu toate că această micuţă franţuzoaică n-a jucat încă niciodată într-un film, totuşi aş face încercare s-o dau drept o stea nouă a societăţii noastre.

— Ai fi deci de părere să-i încredinţăm rolul pe care ar fi trebuit să-l joace domnişoara Söndersö?

— Dacă aş avea eu singur răspunderea, aş face-o fără să stau mult pe gânduri, răspunse regizorul Cornell cu însufleţire. Priveşte numai fotografia aceasta, continuă el, arătând o poză mare a Feliciei. Ce expresie plină de suflet pe faţa acestei contese drăgălaşe! Sunt încredinţat că vom obţine rezultate şi mai bune, când contesa de Martigny îşi va da puţină osteneală.

Mister Breward îl ascultă cu luare-aminte şi după ce chibzui câtva timp, zise cu un zâmbet răutăcios:

— Aş avea o satisfacţie nespus de mare, dacă aş putea telegrafia domnişoarei Söndersö că am găsit o înlocuitoare pentru ea.

Regizorul dădu din cap.

— Şi eu m-aş bucura foarte mult, dacă am putea arăta acestei duduiţe că nu mai avem nevoie de dumneaei. De ani de zile ne plictiseşte cu toanele şi mofturile ei, niciodată nu ne putem bizui pe ea şi mereu ne strică toate socotelile şi aranjamentele…

— Cu toate acestea e o artistă neîntrecută, îl întrerupse mister Breward. Când vrea să-şi joace bine rolul, atunci ies filme de calitate superioară şi marele public e încântat de dânsa.

— Dacă vom lansa o nouă „stea” cu reclama cuvenită, va cuceri şi aceasta repede publicul, răspunse regizorul Cornell. Până acum am

făcut încercări numai cu artişti şi artiste care au mai repurtat succese. De ce să nu facem o încercare cu una nouă şi necunoscută? Fotografiile acestea sunt o bună dovadă că tânăra contesă de Martigny e foarte fotogenică şi că e de o frumuseţe răpitoare!

— Ar trebui să facem o dată o zi întreagă filmări de probă şi anume scene din filmul nostru, dragă Cornell.

— Foarte bine. Voi vorbi chiar îndată cu tânăra contesă.

Unul din oamenii de serviciu se apropie de mister Breward, şi-i întinse o telegramă spunând:

— A sosit chiar acum, mister Breward.

Luând telegrama în primire, acesta se uită lung la regizor şi zise:

— Acum după ce suntem pe cale s-o înlocuim, fără îndoială că Rita Söndersö ne comunică sosirea ei.

Deschise telegrama, o citi, apoi o întinse regizorului.

— M-am înşelat, nu vine.

— Ei vezi?... Vasăzică putem să stăm de vorbă cu contesa de Martigny.

Cornell citi şi el telegrama prin care Rita Söndersö înştiinţa că în urma sfatului doctorului va fi nevoită să se mai odihnească vreo opt sau zece zile, până când va putea juca iar.

Regizorul zâmbi la citirea telegramei şi mormăi:

— Mi se pare că Rita Söndersö vrea să ne lase în drum.

— Impresia aceasta o am şi eu, dragă Cornell. Poate crede că clima va fi prea rece pentru ea aici.

— Sau-poate că bogatul Morwart, adoratorul ei n-are chef să vină încoace.

— Acesta trebuie să fie adevăratul motiv al neîncetatelor amânări.

— Să-i arătăm că nu mai avem chef să răbdăm toate toanele ei.

— Bine, atunci să facem chiar azi o încercare cu mica Martigny.

După această convorbire hotărâtoare, cei doi domni ieşiră din cort şi o zăriră pe Felicia de Martigny şezând pe un scaun şi ţinând în braţe pe Kid, care se ataşase foarte mult de dânsa.

Fără să-şi dea seama, oferea o privelişte încântătoare, aşa că Breward şi regizorul Cornell se entuziasmară şi mai mult pentru planul pe care îl puseseră la cale.

Cornell se apropie de Felicia şi o salută politicos.

Tânăra fată se sperie când zări pe cei doi domni apropiindu-se de

ea. Aflase de la Karin Ryström şi de la unchiul ei Axel, că de câteva zile erau foarte necăjiţi şi se temea să nu-i facă vreo observaţie aspră pentru că se apropiase prea mult de cortul societăţii de filme, ceea ce era strict oprit.

Jucându-se însă cu Kid uitase de această dispoziţie.

Cu atât mai mare fu surprinderea ei când regizorul Cornell îi zise:

— Am voi să te putem filma în câteva scene, stimată domnişoară. Ai vrea să fii atât de bună să ne pozezi pentru câteva fotografii?

— Cu toată plăcerea, mister Cornell, răspunse Felicia cu un zâmbet sfios, neştiind ce însemna această rugăminte. Apoi continuă: Nu cred însă că ceea ce voi putea face va corespunde cerinţelor dumneavoastră. Dacă vă face însă plăcere să mă aveţi pe un film, vă stau bucuroasă la dispoziţie şi voi face tot ce-mi va fi posibil spre a vă mulţumi. Voi fi cât de poate de cuminte.

Breward râse la acest răspuns al tinerei fete şi zise:

— Nu e vorba să stai cuminte, dragă domnişoară de Martigny, căci prin aceasta nu ne-ai folosi la nimic. Dimpotrivă, dorim să te mişti cât mai natural în faţa aparatului.

— Îmi îngădui să-ţi dau câteva sfaturi, domnişoară de Martigny? se amestecă regizorul în vorbă. E vorba să joci câteva scene de probă pentru filmul nostru.

Felicia deveni atentă şi uimirea ei crescu şi mai mult, când regizorul începu să-i dea lămuriri asupra rolului pe care avea să-l joace, s-o sfătuiască cum să facă mişcările, cum să vorbească şi ce expresie să dea feţei.

Nedumerită se uită întâi la regizorul Cornell şi la mister Breward, apoi întrebă:

— Aveţi într-adevăr de gând să-mi încredinţaţi un rol în filmul dumneavoastră?

Mister Breward dădu din cap.

— Da, am luat hotărârea aceasta, domnişoară de Martigny.

Speriată, Felicia se dădu un pas înapoi şi zise buimăcită:

— Nu… nu se poate!…

— De ce nu?… Sunt încredinţat că îţi va fi uşor să joci scenele pe care vrem să le filmăm.

— Dar n-am niciun pic de talent pentru ai deveni artistă de cinematograf, se împotrivi Felicia.

Regizorul Cornell râse.

— Toate femeile au talent să joace teatru. Să facem o încercare, domnişoară de Martigny.

— Adineauri am rulat de probă scenele care au fost filmate cu prilejul salvării dumneavoastră, şi am constatat că ai o înfăţişare minunată pentru film, o asigură mister Breward.

Dolores şi căpitanul Barnabe, care ieşiră în clipa aceea din baraca unde fuseseră adăpostiţi, o zăriră pe Felicia stând de vorbă cu şeful expediţiei şi cu regizorul şi se apropiară de ei.

Îndată ce Felicia o văzu pe mamă-sa, îi făcu semn şi strigă:

— Închipuie-ţi, mămico, mister Breward şi domnul Cornell vor să filmeze câteva scene în care voi juca eu de probă.

— Nădăjduiesc că n-ai refuzat pe salvatorii noştri, cărora le suntem datori atâta recunoştinţă, Felicia, răspunse Dolores repede.

— Aşadar eşti de părere să încerc, mămico?

— Ţi-e frică de film, micuţa mea dragă?

Felicia dădu din umeri.

— La pension am fost întotdeauna foarte sfioasă când eram nevoită să joc în vreo piesă de teatru. Mereu mă încurcam şi nu ştiam să vorbesc mai departe. Era îngrozitor! Toţi râdeau de mine şi eu plângeam ca o proastă.

— E cu totul altceva să joci faţă de prieteni şi cunoscuţi, interveni regizorul Cornell. Numai faptul de a te şti pe scenă şi a simţi privirile tuturor îndreptate asupra ta, te face nesigur şi nervos. În film e cu totul altceva. Nu există spectatori, joci sub cerul liber şi când o scenă nu reuşeşte nu trebuie să-ţi fie teamă că vei fi luată în râs, ci începi pur şi simplu de la început. E mult mai uşor decât la teatru.

— În orice caz poţi să faci o încercare, dragă Felicia, zise şi căpitanul Barnabe.

Şi Karin Ryström, care se apropiase de ei o îndemnă:

— Crede-mă că nu e greu, Felicia. Încearcă… poate va fi spre norocul tău.

Felicia nu mai îndrăzni să se împotrivească.

Regizorul Cornell îi dădu instrucţiunile şi lămuririle trebuincioase, artiştii principali pentru rolurile bărbăteşti fură chemaţi şi Breward le spuse că e vorba să se filmeze câteva scene de probă.

Tânărul amorez care avea să joace rolul ofiţerului de vapor rămase

încântat de această idee şi felicită pe Breward şi Cornell pentru hotărârea pe care o luaseră de a o înlocui pe Rita Söndersö.

Când plecă apoi cu Felicia spre locul unde avea să se filmeze prima scenă, îi zise:

— Ar fi o fericire pentru noi toţi, dacă am scăpa de domnişoara Söndersö. Nimeni nu poate s-o sufere pe această femeie îngâmfată şi mofturoasă. Dacă publicul ar şti cât e de lipsită de inimă şi suflet, n-ar mai fi atât de entuziasmat de dânsa. Niciodată nu pot juca cu însufleţire lângă această femeie rece. Îmi vine întotdeauna să beau întâi câteva pahare de şampanie să mă încălzesc, căci altfel nu-mi este cu putinţă să joc bine o scenă înfocată de dragoste. În schimb, la dumneata e de ajuns să mă uit, pentru ca inima să mi se aprindă îndată, dragă domnişoară.

Felicia îi răspunse încurcată:

— Te rog nu-mi vorbi aşa...

— Dar e adevărul, stimată domnişoară. Toţi în tabără vorbesc cu entuziasm de dumneata şi de mama dumitale. Nu mai trebuie să te întorci pe un vas atât de urât ca acela pe care ai fost. Locul dumitale e în lumea mare.

Felicia clătină capul şi suspină.

— N-am defel această dorinţă.

— Asta o spui azi când eşti încă sub impresia nenorocirii prin care ai trecut, dar când vei cunoaşte viaţa din lumea filmului, atunci o să-ţi schimbi părerea.

— Dar n-am niciun pic de talent pentru a deveni artistă de cinema.

Rodolfo Higgins – acesta era numele artistului care juca rolurile de june-prim (amorezul piesei) îi zâmbi şi se uită lung la Felicia.

— Crezi că eu am visat vreodată că voi deveni cel mai preferat artist de cinematograf al Americii? Dimpotrivă, când făceam câte o năzbâtie, mama îmi spunea întotdeauna că nu sunt bun de nimic şi că voi ajunge rău, că voi fi un stricat. Dar viaţa nu e decât un joc de noroc... Unii nu câştigă niciodată, alţii se îmbogăţesc peste noapte!... Tot aşa mi-a mers şi mie pe când eram la şcoală, am vândut ziare, apoi am fost câtva timp băiat de serviciu la un hotel, unde am învăţat că hainele fac pe om, căci în livreaua mea eram mult mai prezentabil decât în zdrenţele pe care le purtasem până atunci. Dar nici postul acela nu mi-a plăcut; am devenit şofer şi am fost angajat la o „stea” de

cinematograf. Întâmplarea făcu să trebuiască să joc într-o scenă unde era vorba de o urmărire nebună cu automobilul. În goana cea mare am scăpat din vedere o curbă, maşina mea s-a dat peste cap, dar am reuşit să sar din maşină în ultimul moment. Am uitat de film, de scena pe care o jucam şi nu m-am gândit decât să-mi salvez stăpâna. Am scos-o repede din maşina care începuse să ardă şi am învelit-o într-o pătură ca să înăbuş flăcările care îi cuprinseseră rochia. Apoi o îndepărtai de la locul accidentului. Fără să-mi dau seama, am jucat atât de bine scena salvării, încât filmul a avut un succes nemaipomenit. Mi s-a oferit un angajament şi astfel, pe neaşteptate am devenit un artist celebru. Sunt de şase ani în film, joc primele roluri, societăţile de cinematograf se bat pentru a mă avea. La Hollywood am o vilă minunată, automobilul meu şi… lucrul cel mai de căpetenie, o sumă mare de bani, depusă la bancă. Mama mai crede şi azi că totul e numai un vis şi de multe ori, când vine cu mine la câte o premieră şi mă vede pe ecran, clatină neîncrezătoare capul şi spune că n-ar fi crezut niciodată să mai iasă om din mine. După cum vezi, dragă domnişoară de Martigny, destinul are uneori toane foarte ciudate. Şi dumitale ţi se iveşte acum o ocazie neobişnuită. N-o scăpa, căci a doua oară nu se mai iveşte aşa ceva în viaţă.

Ajungând la locul unde urma să se filmeze scena, începură pregătirile, aşa că Felicia fu despărţită de tânărul artist.

Un frizer o luă în primire, îi aranjă părul şi o fardă.

În acelaşi timp regizorul vorbea cu dânsa, dându-i ultimele sfaturi şi îndrumări.

Dar Felicia aproape nici nu-l auzea.

Ea citise cu luare-aminte manuscrisul filmului şi îşi întipărise bine în minte toate amănuntele rolului ei.

Deoarece în zilele din urmă trăise tot ce ar fi putut născoci închipuirea unui scriitor, era de ajuns pentru dânsa să joace întâmplările prin care trecuse, ca să reuşească.

Gândurile ei rătăceau însă în altă parte.

Cugeta la tot ce-i povestise tânărul artist.

— Să fie oare într-adevăr o hotărâre a destinului că întâlnise în calea ei o societate de filme?

Viaţa ei va avea oare iar o ţintă mare, un ideal frumos?

Îşi aduse aminte de visurile pe care le avuseseră atâtea prietene de

pension ale ei.

Multe din ele nutriseră dorinţa să devină artiste mari.

Ea însăşi nu împărtăşise niciodată această dorinţă şi cu toate acestea tocmai ei îi era dat să apuce pe această cale.

Încă nu-i venea să creadă tot ce i se întâmpla!

Nici iluzii prea mari nu vru să-şi facă. Poate şeful de expediţie şi regizorul se înşelau asupra talentului ei!

Nu mai avu răgaz să se gândească multă vreme la toate acestea, căci fu chemată să înceapă jocul.

236. Triumful josniciei

Ca în fiecare zi, Frank Wilkens şedea şi azi în biroul său. Dar de data aceasta lucrul nu părea să-l atragă din cale-afară, căci mereu ce oprea şi rămânea cu privirea aţintită în gol, în timp ce un zâmbet cinic şi răutăcios se ivea pe faţa lui.

Vasăzică din locul acesta voiseră să-l alunge?!

Voiseră să-i ia întreprinderea?!

În cele din urmă izbânda tot a lui fusese şi duşmanii nu reuşiseră.

Ei da, cu Frank Wilkens nu putea să se joace nimeni, căci era mai viclean şi mai neîndurat ca alţii!

Nimeni nu va mai îndrăzni să se atingă de dânsul, să-i zdruncine situaţia.

Se rezemă în fotoliu şi îşi puse pumnul încleştat pe birou.

Aici era locul lui, aici va rămâne, oricât s-ar strădui alţii să-l îndepărteze, să-l doboare!

Acum nu va mai fi însă nimeni care să facă astfel de încercări, căci adversarul său fusese înlăturat.

De-ar afla mai repede ce se făcuse cu dânsul!

Frank Wilkens se uită la ceas.

Omul lui ar fi putut veni până acum.

În clipa aceea servitorul intră şi anunţă:

— Mister Surry doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

— Pofteşte-l înăuntru.

După câteva clipe intră în birou un bărbat spătos, îmbrăcat elegant, după ultima modă.

Faţa lui oacheşă arăta că era originar din statele de la miazăzi.

Frank Wilkens se ridică de pe scaun, răspunse la salutul străinului şi îl invită foarte politicos să ia loc. Apoi îi oferi o ţigară, i-o aprinse şi în toate mişcările şi vorbele lui se arătă deosebit de amabil cu vizitatorul său.

Mister Surry se rezemă bine în fotoliu, puse picior peste picior, trase câteva fumuri se ţigară, apoi spuse cuvintele pe care Frank Wilkens le aşteptase cu mare nerăbdare:

— S-a făcut.

— Aşadar totul a mers bine?

— A intrat în capcană ca un şoarece.

— Aţi avut mult de lucru cu dânsul?

— Prea uşor n-a fost să-l dăm gata, căci s-a apărat ca un nebun, dar eram trei şi aşa l-am doborât.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Bine; vasăzică am scăpat de el.

— Acum ce să-i mai facem? Să-l…

Mister Surry făcu o mişcare cu mâna dreaptă ca şi când ar fi vrut să strângă pe cineva de gât.

Frank Wilkens îl opri cu un gest de împotrivire.

— Nu… să nu ne încărcăm conştiinţa cu un omor.

Mister Surry râse şi faţa lui luă o expresie de sălbăticie şi brutalitate.

— E însă mijlocul cel mai bun, căci în cazul acesta omul nu-ţi mai poate deveni primejdios niciodată.

— Totuşi nu vreau.

— Treaba dumitale, dar eu nu mai ştiu ce să facem cu el.

— Deocamdată ţine-l închis. Mă voi mai gândi ce este de făcut şi îţi voi da de ştire.

— Bine! Acum să reglăm partea bănească. Pentru osteneala mea mi se cuvin zece mii de dolari.

— E prea mult; ne-am înţeles să-ţi dau numai cinci mii.

— Eu însă cer zece mii, căci ştiu că treaba face pe puţin atâta. Sunt încredinţat că dumneata câştigi însutit la afacerea asta.

— Bine, nu voi sta la tocmeală!

— Ar fi şi de prisos.

Frank Wilkens completă şi semnă un cec pe care îl întinse lui mister Surry, dar acesta îl refuză şi zise:

— Vreau bani numerar.

Frank Wilkens fu nevoit să-i facă pe plac; chemă servitorul, îl trimise la casierie, spunând să aducă de acolo zece mii de dolari în bancnote.

Când bătrânul se întoarse cu suma şi numără banii pe birou, aruncă din întâmplare o privire asupra vizitatorului stăpânului său.

Ce oameni ciudaţi veneau de câtva timp la Frank Wilkens!

Deunăzi omul cu faţa brăzdată de cicatrice, care avusese înfăţişarea unui vânător sălbatic de pe vremea lui Buffalo Bill, astăzi altul, bine îmbrăcat, dar care cu toate acestea avea înfăţişarea unui criminal ordinar!

Ciudat lucru! Fără îndoială că aceste afaceri mici ale stăpânului său nu prea erau curate!...

Când avusese conducerea tânărul mister Wilkens, lucrurile mergeau cu totul altfel; aerul era curat, indivizi suspecţi nu veneau la fabrică şi pretutindeni domnea cea mai mare regulă şi corectitudine.

După plecarea servitorului, Frank Wilkens dădu lui mister Surry, banii, pe care acesta îi mai numără o dată şi îi strecură în buzunarul hainei.

— Nu vrei o chitanţă? întrebă el rânjind.

— Nu e nevoie. Cred că n-ai să-mi ceri încă o dată banii!

Rânjetul de pe faţa ticălosului deveni şi mai pronunţat când răspunse:

— Asta nu se ştie chiar aşa de sigur.

Frank Wilkens luă aceste cuvinte drept o glumă, nu le prea dădu importantă şi întrebă:

— Crezi că s-ar putea descoperi ceea ce aţi făcut cu omul acela?

— Dacă n-are pe nimeni care să-l caute, care să-i simtă lipsa, atunci nu se va putea afla nimic.

— Mi se pare că la New-York n-are pe nimeni care l-ar putea căuta sau să întrebe de dânsul.

— Atunci putem fi liniştiţi, căci nici poliţia nu-l va căuta.

— Dar să presupunem cazul că tot va face cercetări.

— Nici atunci nu-l va găsi, fiindcă ascunzătoarea noastră e sigură şi n-o poate descoperi nimeni.

— Dar dacă poliţia va descoperi totul din întâmplare?

Mister Surry luă o înfăţişare plină de dispreţ şi răspunse:

— Atunci vom şti cum să ne apărăm de intervenţia ei. De altminteri poliţiştii sunt nişte proşti care au pleavă în cap. Toţi mă cunosc şi cu toate acestea mă lasă în pace, căci nu îndrăznesc să mă atace. Ei ştiu prea bine că nu se pot juca cu mine şi că scot repede cuţitul când e vorba să-mi apăr pielea. Dacă vei observa însă că s-a dat de urma noastră ceea ce totuşi s-ar putea întâmpla, atunci să-mi dai de ştire la timp. Numărul meu de telefon îl ai. Fiind prevenit, atunci poliţia va putea căuta mult şi bine, nu-l va găsi pe omul acela la noi.

Mister Surry se ridică şi îşi luă rămas bun, întinzând lui Frank Wilkens mâna.

— Ducă vei mai avea nevoie de mine, îţi voi sta cu plăcere la dispoziţie.

Frank Wilkens îi strânse mâna dar se gândi în sinea lui: „E rău că am ajuns atât de jos încât să fiu nevoit să dau mâna cu un criminal de rând”.

Tare însă zise:

— Când voi avea nevoie, mă voi adresa dumitale. În ce priveşte pe omul nostru, îţi voi da de ştire ce trebuie făcut cu dânsul.

Mister Surry se apropiase de uşă, dar aci se mai opri o dată şi întrebă:

— Spune-mi, te rog, cunoşti pe un irlandez cu numele de Mac O’Kerem? A venit din Africa şi vrea să intre în legătură cu noi. Dar noi n-avem aşa de uşor încredere în primul venit. Când a auzit că vreau să vin la dumneata, mi-a spus că ai putea să dai o recomandare bună pentru el.

— Mac O’Kerem!... Da, îl cunosc. Dar cum îndrăzneşte pungaşul acesta să spună că eu l-aş putea recomanda?... E un ticălos care ar merita să fie spânzurat!

Surry zâmbi.

— Dacă vorbeşti aşa de dânsul, e ca şi când l-ai fi recomandat, căci astfel de oameni ne trebuie nouă. Îţi mulţumesc.

Spunând aceste cuvinte, mister Surry, ieşi rânjind.

În faţa clădirii direcţiunii aştepta o maşină foarte elegantă în care Surry se urcă, apoi pleacă în goană.

Frank Wilkens se întoarse iar la lucrul lui. Totul mersese de minune şi el putea fi mulţumit cu rezultatul.

Adversarul său era înlăturat o dată pentru totdeauna şi nicio

primejdie nu-l mai ameninţa. Afacerea îl costase zece mii de dolari, dar făcea, şi nu-i părea rău de banii pe care îi dăduse. Cu suma aceasta îşi cumpărase liniştea şi înainte de toate uzinele, care acum vor rămâne numai ale lui.

237. O „stea” nouă pe firmamentul cinematografului

Toţi aşteptau cu nerăbdare şi înfrigurare rularea scenelor de probă care fuseseră jucate.

Celelalte artiste erau foarte emoţionate. Cu toate că Felicia de Martigny era iubită şi simpatizată de toţi, totuşi o invidiau pentru norocul pe care îl avusese de a fi fost descoperita printr-o întâmplare cu totul neobişnuită.

Invidia făcu însă loc unei sincere admiraţii când se rulară scenele de probă.

Felicia nu era numai fermecătoare şi graţioasă în toate mişcările ei, dar dăduse dovadă şi de un adevărat talent artistic. Jucase cu tot sufletul şi toată inima, iar prin expresia feţei ei şi prin felul de a vorbi, încântase chiar pe cei mai pretenţioşi artişti.

După rularea filmului de probă, toţi fură de aceeaşi părere: această franţuzoaică tânără şi frumoasă era făcută pentru film.

Mai încântat decât toţi era Higgins, care o felicită pe tânăra fată, îl îmbrăţişă pe regizorul Cornell, nu-şi mai putea stăpâni bucuria şi striga neîncetat:

— Dragii mei, nici nu vă pot spune cât sunt de fericit că nu mai am nevoie să joc cu Rita Söndersö.

Dar mister Breward îi potoli entuziasmul şi bucuria spunându-i:

— Mai încet… mai încet, dragă prietene, nu te bucura prea curând!

Tânărul artist se opri speriat şi întrebă:

— Pentru Dumnezeu, Breward!… Nu cumva te gândeşti s-o mai aştepţi pe Rita Söndersö?

— Nu; dimpotrivă, aş fi foarte încântat dacă am putea filma fără întrerupere ca să isprăvim filmul în opt zile, căci vremea e minunată şi totul merge strună, însă…

Higgins făcu un gest supărat şi chiar şi ceilalţi artişti ziseră:

— Atunci de ce mai stai pe gânduri, Breward?

Şeful expediţiei zâmbi, apoi răspunse:

— Nici nu ştim încă dacă domnişoara de Martigny va primi propunerea noastră.

La auzul acestor cuvinte toţi tăcură şi se uitară întrebători la Felicia, care era încă buimăcită de aplauzele care izbucniseră după rularea filmului de probă şi rămăsese pe gânduri, fără a da atenţie celor ce se vorbeau în jurul ei.

Urmă o tăcere de câteva clipe, pe urmă Breward se apropie de Felicia, o privi cercetător şi o întrebă:

— La ce te gândeşti, domnişoară de Martigny?

Felicia tresări ca deşteptată dintr-un vis, îşi trecu mâna peste frunte şi murmură:

— Nu-mi vine să cred că eu am jucat ceea ce am văzut pe ecran…

— Ai jucat minunat, o întrerupse mister Breward cu însufleţire. N-am văzut încă la nicio începătoare un astfel de joc. Să nu crezi că e numai o linguşire, dacă toţi acei care au văzut filmul de probă, spun că eşti făcută pentru cinematograf. De aceea adaug şi eu: trebuie să devii artistă.

Higgins şi regizorul Cornell încuviinţară cu entuziasm.

— Da, trebuie să devii artistă de cinematograf, căci asta o menirea dumitale.

— Vei face o carieră strălucită, spuse şi Higgins.

Iar Cornell zise:

— Îmi pun capul că primul dumitale film va avea un succes răsunător în lumea întreagă şi numele dumitale va figura în rândul interpreţilor lor mai de seamă.

— Ei, acum spune, eşti dispusă să te angajezi la societatea noastră? interveni mister Breward, oferind Feliciei braţul său şi adăugând, zâmbind: Vino în baraca noastră, să discutăm condiţiile contractului.

— Caută să obţii un angajament pe cel puţin trei ani, şopti Higgins Feliciei şi cere să ţi se dea parte la câştig.

Felicia nici nu luă în seamă aceste cuvinte, ci se uită ca şi când ar fi vrut să ceară ajutor la mama ei, care şedea deoparte cu căpitanul Barnabe şi zâmbea văzând înfrigurarea care îi cuprinsese pe toţi.

— Mămico, ajută-mă, zise Felicia, întinzând mâinile spre mama ei. Nu ştiu ce să fac. Prea multe au venit deodată pe capul meu… Mi se pare că visezi… Eu… artistă de cinema?!… E cu neputinţă!…

Dolores cuprinse cu braţul trupul mlădios al copilei şi o strânse cu

dragoste la piept.

— Şi nenorocirea poate să aducă uneori bucurie după ea, zise Dolores încet. A fost nevoie să venim în ţinuturile acestea îngheţate, să fim expuşi la primejdii de moarte, spre a se descoperi talentul tău pentru cinematograf.

Felicia zâmbi încurcată şi sfioasă.

— Şi tu crezi că am talent, mamă?

— Te îndoieşti cumva, Felicia? răspunse Dolores.

Tânăra fată ridică nedumerită din umeri.

— Nici eu nu ştiu, dragă mamă... Totul e atât de nou şi de neobişnuit... Nici nu ştiu ce va mai ieşi din toată această afacere!

— Un noroc mare... viitorul asigurat, o întrerupse regizorul Cornell când auzi cuvintele Feliciei.

Fata închise ochii şi îşi lipi capul de pieptul mamei sale. Buzele ei tremurară când repetă cuvintele:

— Un noroc mare!...

Se gândi la Bob... la fericirea cea mare a vieţii ei, care era atât de departe de tot ce i se întâmpla acum şi pe care şi-o închipuise cu totul altfel.

Totuşi tresări.

Viitorul asigurat!...

Aşa spusese regizorul Cornell.

Gândurile se învălmăşiră vijelioase, în mintea ei.

Îşi aduse aminte de tot ce vorbise mama ei cu căpitanul Barnabe, în zilele nenorocite când fuseseră prinşi de gheţuri. Ce ne vom face dacă vom fi salvaţi? Îşi puseseră de multe ori această întrebare, căci după întâmplările grozave prin care trecuseră nici nu era de gândit să mai rămână pe un vas de prins balene.

Dar nimeni nu găsise răspuns la această întrebare şi nici nu ştia ce va aduce viitorul.

Acum venise pe neaşteptate această propunere din partea societăţii de filme. Nu era oare un semn al destinului?.

Gândurile Feliciei – odată îndreptate pe această cale – goniră mai departe. Nu dorise ea întotdeauna s-o răsplătească pe mama ei pentru tot binele pe care i-l făcuse, pentru toată dragostea pe care i-o arătase?

În sfârşit sunase ceasul când îşi va putea împlini aceasta dorinţă.

— Tu singură să hotărăşti ce vrei să faci, Felicia, îi zise Dolores. Pot numai să-ţi spun că adineauri când am văzut filmul, am rămas cu credinţa că ai o menire frumoasă şi mare. Ai jucat minunat şi ai un rar talent de-a mişca inimile „oamenilor,” de a le captiva şi entuziasma prin jocul tău neasemuit de frumos.

La auzul acestor cuvinte, Felicia îşi înălţă trupul, zâmbi, întinse mâna lui mister Breward şi zise cu hotărâre:

— Ei bine, dacă şi mama crede în talentul meu, atunci voi primi propunerea dumneavoastră şi sper că toţi mă veţi ajuta de a progresa cât mai repede, de a da un scop şi un conţinut vieţii mele.

Inima i se încleşta de durere gândindu-se că printr-o întâmplare neprevăzută, viaţa ei luase cu totul altă cale decât aceea pe care o dorise. Se stăpâni însă, ca să nu trădeze durerea care îi sfâşia sufletul.

Mister Breward şi regizorul o conduseră în baraca cea mare a societăţii, unde era biroul.

Felicia ceru voie ca şi mama ei şi căpitanul Barnabe să poată lua parte la tratative. Bineînţeles că această rugăminte îi fu îndeplinită fără nicio greutate.

După câteva minute începură tratativele în privinţa condiţilor contractului.

Mister Breward zise că nu mai vrea să îndure toanele domnişoarei Söndersö şi că e hotărât să încredinţeze Feliciei rolul principal în acest film, dacă vor ajunge la înţelegere asupra condiţiilor.

El citi un contract, prin care Felicia se obliga ca după terminarea filmului din Groenlanda să se mute la Hollywood şi să joace în alte şase filme ale societăţii.

— Vei primi o leafă lunară de cinci mii de dolari şi afară de asta, pentru fiecare film un onorariu separat de douăzeci şi cinci de mii de dolari…

Când auzi aceste cifre, Felicia se uită buimăcită întâi la mister Breward, apoi la mama ei şi la căpitanul Barnabe.

Credea că nu auzise bine, aşa că se întoarse spre mister Breward şi îl întrebă:

— Cinci mii de dolari?…

Americanul, pentru care astfel de sume nu erau nimic neobişnuit, presupuse că această leafă i se părea Feliciei prea mică, aşa că o lămuri:

— Având în vedere că eşti încă începătoare şi nu se ştie dacă filmele dumitale vor avea succes, nu pot să-ţi dau deocamdată o leafă mai mare. Dar dacă cu ajutorul dumitale producţia de filme va creşte, atunci îţi voi da încă un comision deosebit asupra acestor sume. În privinţa acestei condiţii vom mai vorbi după lansarea primului film. Contractul pe care îl vei semna acum e numai provizoriu, spre a stabili drepturile şi îndatoririle noastre reciproce.

Dolores, care şedea lângă Felicia, îi strânse mâinile şi îi zise în şoaptă:

— Copila mea scumpă, ce noroc nemaipomenit... Ai scăpat dintr-odată de toate grijile şi viitorul îţi este asigurat.

Felicia făcu un gest obosit.

— Oricât de mult mă bucură această propunere, totuşi voi semna contractul numai dacă veţi veni şi voi cu mine, la Hollywood, căci singură nu voi pleca.

Dolores o privi uluită, apoi se uită întrebătoare şi la căpitanul Barnabe. Acesta zâmbi, căci înţelese întrebarea mută a soţiei sale.

Urmă o tăcere de câteva clipe, pe urmă Barnabe zise, clătinând capul:

— Ce să fac eu la Hollywood, Felicia? Să trăiesc din banii pe care îi vei câştiga prin munca ta? Să devin administratorul vilei pe care fără îndoială că o vei putea cumpăra în curând? Să îngrijesc de întreţinerea parcului tău, sau mai ştiu eu ce alte treburi să fac? Nu, scumpa mea copilă, aşa ceva n-aş putea face. Nu e de aşteptat să, găsesc un post la Hollywood. Cel mult dacă s-ar face vreun film maritim şi ar fi nevoie de cineva care să joace rolul de căpitan al unui vapor de contrabandişti!

Felicia se uită speriată la tatăl ei vitreg.

— Dar ce veţi face voi? Doar nu se poate să vă întoarceţi pe un vapor de prins balene!

Căpitanul Barnabe suspină din adâncul sufletului şi se uită la Dolores, cu o privire plină de îngrijorare.

— Nici eu nu ştiu încă ce ne vă aduce viitorul, copila mea. Dar ca toţi marinarii, am încredere în Dumnezeu, care nu ne va părăsi. Se va găsi şi de astă dată o cale de scăpare din această situaţie grea.

— Atunci rămân şi eu cu voi, răspunse Felicia cu hotărâre. În niciun caz nu mă voi despărţi de voi.

În ochii mamei ei se ivi o lucire de bucurie.

— Copila mea scumpă!… murmură ea.

Mai mult nu fu în stare sa spună, dar o strânse pe Felicia la piept, spre a-i arăta prin aceasta cât de fericită o făcuseră cuvintele ei.

Cu faţa foarte serioasă, căpitanul Barnabe se întoarse spre Felicia şi îi zise:

— Din pricină noastră nu trebuie să respingi norocul care ţi-a ieşit în cale, Felicia. Trebuie să primeşti propunerea care ţi s-a făcut.

— Atunci trebuie să primeşti şi tu ajutorul meu, tată, răspunse Felicia cu glas rugător. Totul e în mâna ta. Dacă tu şi mama veţi veni cu mine la Hollywood, voi iscăli îndată contractul.

Chinuit Barnabe îi zise:

— Felicia, eu nu sunt omul care să mă las întreţinut de fiica mea. Ar fi o înjosire grozavă pentru mine, dacă aş fi nevoit să primesc bani de la tine.

Cu o mişcare dezmierdătoare Felicia îi luă braţul şi se rugă iar:

— Nu te gândi la asta, tată. Între oameni care se iubesc nu poate fi vorba de înjosire, când unul primeşte ajutorul celuilalt. Până acum a îngrijit mama de mine, de azi înainte, voi îngriji eu de voi…

— Faţă de mama ta situaţia e cu totul alta, dar…

Mister Breward, care urmărise convorbirea cu luare-aminte, se amestecă de astă dată în vorbă şi îl întrebă pe Barnabe:

— Ai veni la Hollywood dacă aş avea un post pentru dumneata, domnule căpitan?

Barnabe se uită uimit la şeful expediţiei.

— Ai de gând să mă angajezi şi pe mine ca artist de cinema?

— Nu, aşa ceva n-aş putea cere de la dumneata. Dar mi-a venit altă idee din care am putea face o afacere bună atât pentru dumneata cât şi pentru mine.

Căpitanul Barnabe zâmbi neîncrezător şi răspunse:

— Mă faci curios să aud propunerea dumitale, mister Breward.

Şeful expediţiei arătă spre un scaun din apropierea biroului şi zise:

— Ia te rog loc, domnule căpitan, căci devin nervos când oamenii cu care tratez se plimbă prin odaie. Poftim o ţigară şi să vorbim în linişte.

Îi întinse şi soţiei căpitanului tabachera.

— Dumneata fumezi, doamnă?

Dolores făcu semn din cap că da şi luă şi ea o ţigară.

Regizorul Cornell sări în picioare şi îi aprinse politicos ţigara, apoi pe aceea a lui Barnabe.

Breward începu:

— Sunt încredinţat că filmul pe care l-am făcut aici în Groenlanda va avea un succes răsunător, aşa că am de gând să-l lansez făcând o reclamă foarte mare. În acest scop aş vrea ca dumneata, domnule căpitan, să ţii conferinţe în toate oraşele mari ale Americii, vorbind despre aventurile dumitale ca comandant al unei baleniere. În felul acesta nu vei avea numai prilejul de a cunoaşte frumoasa noastră Americă, dar vei avea şi alte avantaje. Afară de asta, în timpul călătoriilor, vei avea ocazia să intri în legătură cu societăţile de navigaţie şi s-ar putea întâmpla să găseşti iar un post de căpitan de vapor. Chiar dacă nu pot să-ţi ofer un contract pe o durată mai lungă, aşa cum îi ofer fiicei dumitale, totuşi pot să-ţi spun de pe acum, că activitatea dumitale de conferenţiar va dura cel puţin şase luni. Afară de cheltuielile de călătorie îţi voi plăti un salariu de cinci sute dolari pe lună. Ei, ce zici!.. Ideea mea nu e bună? încheie Breward, uitându-se întrebător la căpitanul Barnabe.

Acesta îl ascultase cu luare-aminte şi după ce Breward isprăvi de vorbit, răspunse:

— Ba da. Aşa ceva aş putea primi. Tu ce zici, Dolores?

Ochii soţiei lui străluciră de bucurie.

— Ah, dragul meu Mihail, nici nu ştiu ce să mai spun! Îmi închipui nespus de frumos, să putem trăi în sfârşit fără grija zilei de mâine şi să putem privi mai cu încredere în viitor.

— Aşadar, primeşti? întrebă mister Breward.

Căpitanul Barnabe dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Da, primesc cu plăcere.

— În cazul acesta poţi să semnezi şi dumneata contractul, domnişoară de Martigny, continuă mister Breward, adresându-se Feliciei.

De astă dată nici tânăra fată nu se mai împotrivi şi răspunse:

— Bine, îl voi semna.

Breward se arătă foarte încântat şi spuse îndată secretarului său să pregătească şi un contract pentru căpitanul Barnabe.

— Îmi plac încheierile repezi, îi zise acestuia. Omul nu trebuie să

stea mult la îndoială, ci să procedeze repede şi cu hotărâre. Numai aşa se poate progresa şi realiza câştiguri frumoase.

Apoi se întoarse spre Felicia şi continuă:

— Acum va trebui să găsim un alt nume pentru dumneata. Nimeni nu trebuie să afle că eşti contesa Felicia de Martigny. Înainte, când cinematograful era încă în faşă, publicului i plăcea să audă că o artistă e vreo fiică de conte, fugită de la părinţi, sau vreo prinţesă. Dar azi nu mai are efect obârşia nobilă a unei artiste. Poporului îi place mai bine o fată modestă care a făcut o carieră strălucită. În reclama pregătitoare pe care o voi face, voi spune că te-am găsit singură şi deznădăjduită într-un sat de eschimoşi şi că eşti fiica unui căpitan de marină suedez, care a pierit în mijlocul gheţurilor în timpul unei vânători de balene. Te vom numi Solvejg Dalen, e un nume scandinav veritabil. Ce zici, Cornell, nu eşti de aceeaşi părere?

— Numele acesta îl găsesc minunat, dragă Breward; pare să fie anume făcut pentru mica noastră contesă, încuviinţă regizorul.

— Eşti de acord cu această schimbare a numelui? o întrebă Breward pe Felicia.

— Ai preîntâmpinat o dorinţă a mea, răspunse ea încântată. Îmi pare chiar foarte bine că marele public nu va afla cine sunt în realitate.

Privirea ei se întâlni cu aceea a mamei sale şi Dolores îi ghici îndată gândul.

Sărmanei Felicia îi era teamă că dacă va apare pe ecran sub numele ei adevărat şi Bob Wilkens o va vedea din întâmplare, o va putea găsi uşor.

După toate câte aflase despre dânsul nici nu mai voia să-l revadă.

Se îngrozea la gândul să-l vadă alături de altă femeie.

Hollywood era însă departe de New-York, şi dacă numele ei nu va figura în litere mari pe afişele de reclamă ale societăţii, cam greu îi va trece lui Bob prin minte că ea devenise artistă de cinema.

Frământă toate aceste gânduri în minte, pe când mister Breward îi expunea toate avantajele unei schimbări de nume.

Ea nici nu mai ascultă lămuririle lui, ci îl rugă pe Barnabe să revadă contractul ei, pe care îl semnă fără şovăire.

Aşadar soarta ei se hotărâse.

Contesa Felicia de Martigny, devenise, noua „stea” Solvejg Dalen.

A doua zi avea să înceapă noua ei carieră.

În bucuria lor de a o fi descoperit pe Felicia de Martigny mister Breward şi regizorul Cornell pregătiră o mică serbare la care se ciocniră paharele în sănătatea noii stele.

238. Bob Wilkens îşi amână plecarea

Bob Wilkens isprăvise toate pregătirile de plecare, îşi luase biletul de vapor şi a doua zi urma să se îmbarce pe vaporul care avea să-l ducă în Europa.

Era tocmai ocupat să-şi mai orânduiască biroul, să ardă toate hârtiile de care nu mai avea nevoie, pentru a nu lăsa nimic în urma lui. Cu acest prilej dădu peste câteva scrisori pe care i le scrisese soţia lui în timpul când erau logodiţi. Citi unele din ele.

Una începea cu cuvintele: „Dragul meu Bob”, apoi alta: „Scumpul meu iubit” şi încă una: „Adoratul meu”.

Aceste cuvinte sunau ca şi când atunci l-ar fi iubit cu adevărat.

Dar acum?…

Mototoli scrisorile în mână, se duse spre sobă şi le aruncă în foc.

Privind la flăcările care începură să le mistuie, se gândi că tot o flacără pătimaşă fusese şi sentimentul pe care îl avusese soţia lui pentru dânsul, dar nu dragoste adevărată. Poate ea nici nu ştia ce este dragostea!

Dar acum totul se isprăvise, trecutul va fi dat uitării.

Îi părea însă foarte rău că nu putea să desfacă tot atât de uşor şi legătura care îl ţinea înlănţuit de Hariett.

Bob Wilkens începu să se gândească la viitor.

Peste cinci zile va fi la Marsilia.

Felicia plecase împreună cu mama ei şi Bob nu ştia unde se află, dar la Marsilia va găsi negreşit pe cineva care să ştie unde plecaseră. În cazul cel mai rău se va informa la biroul populaţiei. Doar nu era cu putinţă ca două fiinţe omeneşti să dispară fără urmă!

Tocmai isprăvise cu orânduirea biroului, şi vru să treacă în dormitor să se spele pe mâini când auzi o bătaie la uşă. Un servitor intră şi îi zise:

— A venit un domn cu numele de Hallier, care vă roagă să-l primiţi îndată, având a vă vorbi într-o afacere de mare însemnătate.

Bob Wilkens nu-l lăsă pe Roger Hallier să între înăuntru, ci se duse el însuşi întru întâmpinarea lui. Îl salută şi îl întrebă:

— Ce te aduce la mine, domnule Hallier?

Acesta gâfâia şi zise cu greu:

— Am alergat aşa de repede, încât abia mai pot să respir.

Bob îl trase în birou şi îi zise prietenos:

— Stai puţin jos şi odihneşte-te.

Luă loc în faţa lui şi rămase în aşteptarea celor ce avea să-i spună tânărul lucrător.

Roger Hallier îşi veni repede în fire şi zise:

— Slavă Domnului că te-am mai găsit, mister Wilkens.

— Ce s-a întâmplat? Văd că tremuri din tot trupul de emoţie.

— Îl cunoşti pe celălalt Frank Wilkens, vărul tatălui dumitale?

La auzul acestei întrebări pe faţa lui Bob se ivi o expresie de mare încordare.

— Da, îl cunosc. Ştii cumva unde se află? Ţin mult să vorbesc cu dânsul înainte de plecarea mea în Franţa, căci am…

Roger Hallier îi curmă vorba.

— Ascultă întâi, să-ţi spun ce i s-a întâmplat.

În cuvinte întretăiate îi povesti repede despre vizita Crestatului la uzinele Wilkens, despre întâlnirea pe care Frank Wilkens i-o dăduse în casa notarului şi despre dispariţia lui. Apoi încheie prin cuvintele:

— S-a făptuit o nelegiuire împotriva lui. Trebuie să mă ajuţi, să-mi dai un sfat ce să fac spre a-l salva, dacă va mai fi timp.

Lui Bob îi trebuită mai multe minute până când fu în stare să prindă cu mintea cele auzite.

Era prea îngrozitor!

În sfârşit exclamă:

— Tatăl meu a amestecat în această afacere?!

— Nu mai încape nicio îndoială. A vrut să scape pe calea aceasta de adversarul său, aşa cum a mai făcut o dată în Anglia.

— După cum văd, ştii tot.

— Acel Frank Wilkens şi eu am devenit buni prieteni, ne-am unit amândoi ca să plătim tatălui dumitale tot răul pe care l-a făcut acelora care ne sunt dragi. Dumitale pot să-ţi apun tot, ştiind că dezaprobi faptele tatălui dumitale şi că eşti de partea noastră.

— Ai dreptate.

— Atunci te rog să-mi dai un sfat ce să fac.
— Mărturisesc că nu ştiu ce sfat să-ţi dau.
— Să ne adresăm oare poliţiei?
Bob Wilkens chibzui câteva clipe, apoi clătină capul.
— Nu, socotesc că n-ar fi bine. Dacă se va amesteca poliţia în această afacere, atunci se va şti îndată şi făptuitorii vor fi preveniţi, tocmai lucrul de care trebuie să ne ferim.
— Şi vrei să facem singuri cercetări spre a afla unde a fost dus cel răpit?
— Da. Să ne sfătuim ce cale trebuie să urmăm pentru a ne ajunge scopul.
Tăcură câtva timp şi se gândiră la mijloacele pe care le-ar putea întrebuinţa spre a da de urma Crestatului. În sfârşit Hallier zise:
— Ticăloşii care au lucrat din îndemnul tatălui dumitale, vor rămâne fără nicio îndoială în legătură cu dânsul, aşa că trebuie să pândim cu cine se întâlneşte şi cine vine la el.
— Ai dreptate, acesta e primul pas pe care trebuie să-l facem.
— Spui, „pe care trebuie să-l facem”, mister Wilkens, dar dumneata ai doar de gând să pleci în Franta?
În tulburarea lui, Bob şi uitase de plecare, dar acum zise cu hotărâre:
— Voi amâna plecarea până când se va limpezi această afacere şi unchiul meu va fi iar în siguranţă.
Nu-i fu uşor să ia această hotărâre şi să-şi înfrâneze dorul de Felicia, dar se gândi că la rândul lui şi unchiul său o salvase pe iubita lui… Era deci de datoria lui să-i vină în ajutor, aşa că nu mai şovăi nicio clipă.
Reluând convorbirea, zise:
— Aşadar îl vom pândi pe tatăl meu.
— În aşa fel însă ca să nu simtă nimic, căci altfel se va feri şi nu vom putea afla nimic.
— Dar cum să facem?
— Îţi voi spune eu cum. În faţa intrării principale a fabricii sunt case în care locuiesc lucrători. Poate vom găsi acolo vreo cameră sau un subsol, ale cărui ferestre să dea spre stradă şi atunci vom putea vedea cine intră şi cine iese din fabrică.
Bob rămase încântat de această idee.

— Ai dreptate, aşa să facem. Hai să mergem îndată să căutăm încăperea de care avem nevoie.

— Azi e prea târziu, mister Wilkens.

Bob îşi duse mâna la frunte.

— Aşa e! S-a făcut noapte. Vasăzică să amânăm pe mâine.

Deocamdată, neavând nimic de făcut, se gândi la tot ce se întâmplase.

Tulburarea lui deveni atât de mare, încât începu să se plimbe agitat prin odaie şi strigă înfuriat:

— Ce ticăloşie grozavă!

— Ei da, mister Wilkens, lăcomia l-a adus departe pe tatăl dumitale, l-a îndemnat la crimă.

Pe Bob Wilkens îl durea mult că era nevoit să audă astfel de cuvinte din gura unui străin, dar din nenorocire acesta era adevărul de netăgăduit.

Lăsă capul în piept şi zise cu voce înăbuşită:

— Mi-e ruşine mie pentru el.

— Cine te cunoaşte, mister Wilkens, n-ar crede că eşti fiul acestui om, cu care n-ai nici cea mai mică asemănare.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că însuşirile sufleteşti le-am moştenit de la mama şi nu de la tatăl meu.

Roger Hallier îşi dădu seama că sărmanul Bob suferea mult din pricina faptelor părintelui său şi, că fără nicio vină, trebuia să ispăşească păcatele lui.

Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit la dânsul şi să-i mărească astfel chinul sufletesc.

Ca să-l mângâie îi zise:

— Nu-ţi face inimă rea, mister Wilkens, căci vom îndrepta ceea ce a greşit tatăl dumitale.

*

Roger Hallier veni devreme să-l ia pe Bob şi amândoi se duseră în strada undei se aflau uzinele Wilkens.

Însă înainte de a merge acolo, trecură pe la biroul de voiaj unde Bob prelungi valabilitatea biletului său, aşa că întârziară şi nu mai putură vedea venirea şi plecarea lui Surry. Acesta tocmai plecare când cei doi tineri ajunseră la faţa locului.

Merseră încet de-a lungul caselor din faţa intrării fabricii şi se uitării cu luare-aminte să vadă dacă nu este undeva un bilet de închiriat.

Însă căutarea lor rămase zadarnică.

Deodată Roger Hsllier se opri, îl apucă pe Bob Wilkens de braţ şi îl ţinu în loc.

— Asta ar putea fi ceva pentru noi.

Arată spre un bilet pe care era scris: „De închiriat o pivniţă pentru depozitat mărfuri".

Biletul era lipit pe uşa unui subsol, chiar în faţa intrării principale a uzinelor Wilkens.

Examinară ferestrele care erau jumătate deasupra nivelului pământului.

— De aici nu vom putea vedea decât picioarele trecătorilor, zise Bob.

— Dacă trec pe partea asta a străzii da, însă spre partea cealaltă vom putea vedea mai bine, mister Wilkens, răspunse Roger Hallier.

— În orice caz putem merge să vedem încăperea.

Se duseră la proprietar care îi conduse în pivniţă şi când ajunseră jos, le zise:

— Acum câtva timp a fost aici depozitul unui negustor de vinuri, dar omul a fost nevoit că lichideze afacerea din pricina prohibiţiei alcoolului. Câtva timp pivniţa a stat goală şi acum aş vrea s-o închiriez din nou, ca să am iar un venit oarecare de pe urma ei. Ce mărfuri vreţi să depozitaţi aici?

Nici Bob, nici Roger Hallier nu se aşteptaseră la o asemenea întrebare, totuşi acesta din urmă răspunse repede:

— Ne îndeletnicim cu comerţul de uleiuri şi unsori şi avem nevoie de un depozit.

— Acesta e destul de mare pentru scopul dumneavoastră?

— Da, numai să ne înţelegem în privinţa chiriei.

Proprietarul îi spuse preţul, la care Bob se învoi îndată, deşi era destul de mare. Între timp constatase că prin ferestre se putea avea o bună vedere spre intrarea fabricii şi a clădirii direcţiunii.

Plăti îndată suma şi când plecară, proprietarul le şi dădu cheia de la intrare..

— Când vor sosi mărfurile dumneavoastră! întrebă el.

— Nu ştim încă.

— De altminteri lucrul acesta nici nu mă interesează, ci vă doresc numai afaceri bune, ca să rămâneţi cât mai mult chiriaşii mei.

Îndată după plecarea proprietarului care se dusese în locuinţa lui, Bob Wilkens şi Roger Hallier mai deschiseră o dată uşa pivniţei şi intrară înăuntru.

Acolo găsiră câteva lăzi goale pe care le traseră lângă una din ferestre şi se aşezară pe ele.

— Aşa. Un loc bun de observaţie am găsit, zise Bob. Acum trebuie să aşteptăm venirea unuia din bandiţi, spre a-l putea urmări.

— Nădăjduiesc că răbdarea noastră nu va fi pusă la o încercare prea grea.

Speranţa lui Roger Hallier nu se împlini însă. Ziua trecu fără ca tinerii să fi văzut pe cineva suspect intrând în fabrică; începură să se simtă obosiţi de lunga aşteptare şi să le fie foame, aşa că fură mulţumiţi când îl văzură pe Frank Wilkens plecând şi nu mai avură nevoie să stea la pândă.

Spre a-şi potoli foamea intrară într-un restaurant apropiat.

Amândoi erau cam abătuţi în urma aşteptării zadarnice aşa că mâncară în tăcere. În sfârşit, Roger Hallier întrerupse tăcerea şi zise:

— Ceea ce am făcut astăzi a fost o greşeală, căci pe calea aceasta nu vom ajunge la niciun rezultat.

Bob Wilkens fu de aceeaşi părere şi răspunse:

— Şi eu am ajuns la aceeaşi convingere, dar ce putem face?… Ştii dumneata ceva mai bun?

— Da, m-am gândit bine şi am găsit o cale pe care ne vom putea atinge mai uşor ţinta.

— Spune-mi şi mie la ce te-ai gândit.

— Eu, sunt monteur electrician.

— Ei da… şi…?

— Înainte de a intra la uzinele Wilkens am lucrat la o fabrică de aparate de radio; cunosc foarte bine această meserie şi mă voi folosi de cunoştinţele mele pentru a pândi pe tatăl dumitale mai bine decât prin fereastra pivniţei pe care am închiriat-o. Există nişte microfoane mici de tot care se pot monta într-un bec electric. Dacă vorbeşte cineva în odaia unde este montat un astfel de microfon, cuvintele pot fi auzite printr-un receptor special.

Bob Wilkens îl ascultă cu mare luare-aminte, înţelegând îndată unde voia să ajungă Roger Hallier.

— Te gândeşti că s-ar putea monta un astfel de microfon în biroul tatălui meu?

— Da, acesta e planul meu. De microfon pot face rost oricând. E cam scump, dar va trebui să jertfeşti suma trebuincioasă.

— O voi da cu plăcere.

— Pot să instalez şi un post de recepţie, chiar în pivniţa pe care am luat-o cu chirie. Singura greutate va fi de a pătrunde în biroul tatălui dumitale, pentru a monta acolo microfonul.

— La asta îţi voi putea da eu ajutor. Când aveam conducerea uzinelor, am făcut de multe ori ore suplimentare şi am lucrat singur în birou până târziu noaptea. Cu prilejul acela mi-am făcut încă o cheie pentru intrare, pe care o mai am şi acum, aşa că am putea intra în timpul nopţii în biroul tatălui meu.

— Dar ne va vedea paznicul.

— Ai dreptate, la asta nu m-am gândit. În cazul acesta vom pândi când pleacă tata de la fabrică şi vom intra făţiş. Oamenii mă cunosc şi nu mă vor opri să intru în biroul tatei. Nimeni nu ştie că m-am certat cu dânsul, aşa că nu vom da nimic de bănuit. Faptul că vii şi dumneata cu mine, îi va face să creadă că vreau să te conving de a renunţa la agitări.

— Dacă e aşa, atunci calea ne este deschisă şi putem face chiar mâine instalaţia.

— Îţi va fi cu putinţă să-ţi procuri aşa da repede aparatele necesare?

— Până la prânz voi putea avea tot ce-mi trebuie.

— În cazul acesta nu vom mai fi siliţi să ne uităm toată ziua prin fereastră, ci vom putea sta să ascultăm tot ce va vorbi tata fără multă greutate.

— Bine zici!

Cei doi tineri mai discutară toate amănuntele, apoi îşi dădură întâlnire pentru a doua zi dimineaţa şi când se despărţiră, erau încredinţaţi că în scurt timp vor afla unde fusese dus Crestatul şi cine erau acei care îl răpiseră.

239. O victimă neştiutoare

Deşi contele François de Gerbeville primise de la Gaston de Moulinet suma de care avea nevoie spre a-şi plăti datoria pe care o făcuse la joc de cârti, totuşi se hotărî să-şi urmărească mai departe planul de a o atrage pe Hariett Wilkens într-o cursă, cum mai făcuse şi cu alte femei de pe urma cărora câştigase foarte mulţi bani.

În acest scop juca tenis cu dânsa, o lua la curse, o însoţea la teatru, cu alte cuvinte, era nedespărţit de tânăra femeie.

Într-o seară, pe când o ducea acasă cu maşina, o îmbrăţişă pe neaşteptate şi îi acoperi faţa cu sărutări fierbinţi.

Hariett, care era însetată de astfel de dezmierdări pătimaşe, rămase câteva minute ameţită în braţele lui, îngăduindu-i sărutările.

În acelaşi timp însă toate gândurile ei erau la Bob. Ce n-ar da ea să fi fost el acela care ar fi îmbrăţişat-o cu atâta patimă! Dar soţul ei nici nu se sinchisea de dânsa!

În clipa aceea făcu iar jurământul de a nu se despărţi niciodată de Bob, dar în acelaşi timp luă hotărârea să uite în braţele celuilalt dezamăgirea pe care o avusese din pricina lui Bob.

Asculta cu înfrigurare cuvintele înflăcărate pe care i le şoptea la ureche contele de Gerbeville.

— Fă ce vrei cu mine, femeie adorată!... Bate-mă, ocărăşte-mă că am îndrăznit să-mi ridic privirea până la tine... voi îndura orice, numai să nu mă goneşti din apropierea ta!... Nu mai pot trăi fără tine şi dorul de a te avea mereu lângă mine mă chinuieşte neîncetat. Am visat mereu gura ta frumoasă şi a trebuit s-o sărut măcar o singură dată. M-ai fermecat din prima clipă când te-am văzut. Ştiu că şi ţie ţi-e dor de fericire, că eşti singură şi părăsită, căci acela căruia i-ai dăruit inima şi dragostea ta nu e demn de tine.

Hariett se desfăcu din îmbrăţişarea lui cu o mişcare bruscă şi îi închise gura cu mâna ei mică.

— Nu mai vorbi, îl rugă ea cu voce înăbuşită. Te rog să taci, nu mai vreau să aud nimic...

O vijelie grozavă se dezlănţuise în sufletul ei şi inima îi zvâcnea cu putere în piept.

Dumnezeule sfinte, cum se vor sfârşi oare toate acestea! îşi zise ea.

Ca un răspuns la întrebarea ei, auzi pe contele de Gerbeville spunându-i:

— Noi oamenii suntem nebuni când ne îngreunăm viaţa şi gonim fericirea numai din pricina prejudecăţilor altora. E oare un rău dacă ne mărturisim dragostea?

— Nu, un rău nu e, dar…

— Niciun „dar”, scumpa mea Hariett. Să nu ne mai gândim la nimic, ci să ne lăsăm duşi în voia sorţii… Tu nu mă iubeşti?

Privirea lui aprinsă şi plină de patimă îi pătrunse până în adâncul sufletului şi înfiorându-se, Hariett îi răspunse:

— Ba da, te iubesc, François.

— Şi totuşi vrei să renunţi la fericire?

— Sunt femeia altuia… murmură Hariett.

Contele de Gerbeville izbucni în râs.

— Legătura aceasta te opreşte de a gusta fericirea?!… Dar soţul tău ce face?… El nu merge pe calea care crede că îi va duce la fericire?…

— Da… şi îl urăsc pentru nepăsarea lui.

— Cu atât mai mult ar trebui să te răzbuni.

— Dar nu aşteaptă decât aşa ceva pentru a avea un motiv de divorţ. Îi voi strica însă toate socotelile, căci nu vreau să se căsătorească cu alta şi să fie fericit. Vreau să-i plătesc tot răul pe care mi l-a făcut şi asta se va putea numai dacă îl voi ţine legat de mine, dacă îl voi face să simtă jugul căsătoriei.

Contele de Gerbeville se aplecă spre ea şi îi mângâie obrajii.

— Te pot înţelege foarte bine, draga mea Hariett. În aceeaşi situaţie aş proceda şi eu la fel, dar asta nu înseamnă că trebuie să renunţi la fericirea şi la toate plăcerile vieţii. Ce ne opreşte să gustăm fericirea în taină?.. Nimeni nu va afla că ne iubim şi… doar mă iubeşti, nu-i aşa Hariett? Spune-mi încă o dată că şi în inima ta s-a aprins acea scânteie divină care mi-a înflăcărat-o pe a mea. Aş fi cel mai fericit om din lume, dacă aş şti că mă iubeşti, căci dragostea mea pentru tine nu mai cunoaşte margini.

În sufletul tinerei femei se aprinse iar flacăra urii.

Da, va gusta plăcerile şi bucuriile vieţii, nu va mai sta singură acasă, nu se va lăsa pradă întristării şi nu se va mai gândi la Bob, care nu merita iubirea ei.

Se lipi strâns de contele de Gerbeville, îi cuprinse gâtul cu braţele şi îi spuse în şoaptă:

— Da, îmi eşti drag… Sunt a ta!

În seara aceea, când ajunseră în faţa vilei nu-l mai trimise pe conte acasă, cum făcuse până atunci, ci îl invită la un ceai.

Cum însă contele de Gerbeville îi mărturisi că nu e mare amator de ceai, Hariett porunci servitorului să aducă şampanie şi după scurt timp cei doi tineri erau de o veselie nebună.

Hariett deschise aparatul de radio şi cum în clipa aceea se transmitea muzică de dans, nu se putură împotrivi ispitei şi începură să danseze.

Pe când dansau strâns înlănţuiţi, patima lor fu din nou aţâţată. Şi prin dezmierdările sale, contele de Gerbeville, ştiu s-o ameţească într-atât pe Hariett, încât nu se mai gândi la Bob, ci se simţi măgulită de a fi iubită cu atâta înfocare de acest tânăr elegant şi frumos.

Despre o astfel de dragoste citise şi în romane şi dorise demult o asemenea aventură. Până atunci nu se gândise niciodată să-şi trădeze bărbatul, dar Bob însuşi, prin purtarea lui, o împingea spre o astfel de aventură, o arunca în braţele altui bărbat.

Dacă nu voia să se lase doborâtă de plictiseală, dacă, pe lângă dezamăgirea pe care o suferise nu voia să fie şi de râsul cunoscuţilor ei, nu-i rămânea altă cale decât să se ameţească printr-o aventură de dragoste.

Cu cât François de Gerbeville îi vorbea mai mult de dragostea lui înfocată, cu atât creştea ura ei împotriva lui Bob Wilkens.

Contele de Gerbeville îşi dădea seama de starea sufletească în care se afla tânăra femeie şi aţâţa şi mai mult focul care îi mistuia sufletul.

El ştia din experienţă, că o femeie e o unealtă cu atât mai supusă în mâinile unui seducător, cu cât îşi urăşte mai mult bărbatul.

În seara aceea rămaseră mult împreună şi trecuse de miezul nopţii când bătrânul şi credinciosul John închise uşa cea mare a vilei în urma contelui de Gerbeville.

Clătinând capul, bătrânul servitor urmări cu privirea automobilul care-l ducea pe conte spre oraş.

Nu putea să cuprindă cu mintea tot ce vedea petrecându-se în jurul lui şi nici să înţeleagă că o tânără pereche să fie atât de dezbinată.

Îşi aduse aminte de timpurile fericite când se căsătorise el şi de căsnicia frumoasă a stăpânilor lui, pe care îi servise timp atât de îndelungat.

Bătrânul nu putea să bănuiască cum că Hariett gândea la fel.

Ea se duse în apartamentul lui Bob, ca şi când ar fi vrut să-l caute, dar negăsindu-l încleştă pumnii şi murmură cu ciudă:

— Trebuie să mă răzbun… da, trebuie!…

240. La pândă

Cei doi tineri se întoarseră iar în pivniţa pe care o închiriaseră în faţa uzinelor Wilkens. Roger Hallier făcuse rost de aparatele trebuincioase pentru instalarea unui post de recepţie şi acum îl monta cu ajutorul lui Bob Wilkens.

Isprăviră lucrul pe la cinci după amiază, apoi se aşezară pe lăzile lor şi priviră prin fereastră.

După vreo jumătate de oră Frank Wilkens plecă de la fabrică.

Ieşiră din pivniţă, trecură strada şi intrară în clădirea direcţiei. Paznicul nu închisese încă intrarea principală, căci tocmai făcea un rond, prin toate birourile şi se întâlni cu ei pe scară. Când îl recunoscu pe Bob, îl salută respectuos şi îl întrebă:

— Voiţi să mai lucraţi azi, mister Wilkens?

— Da, mai am de isprăvit câteva lucrări.

— Vasăzică să nu închid încă!

— Ba poţi să închizi, căci am şi eu o cheie.

Faptul că Bob Wilkens era însoţit de Roger Hallier nu dădu de bănuit paznicului.

Cei doi tineri trecută mai departe şi intrară în biroul lui Frank Wilkens.

După ce Bob încuie uşa zise lui Roger Hallier:

— Caută de isprăveşte repede, să nu stăm mai mult decât este neapărată nevoie.

— Peste două minute voi fi gata.

Roger Hallier se apropie de birou, scoase becul din lampă şi aşeză microfonul. În câteva clipe isprăvi ce avea de făcut.

— Gata, zise el apoi.

— Atunci putem pleca.

— Ba dumneata vei mai rămâne aici, eu voi pleca singur, mă voi duce în pivniţa noastră, iar după cinci minute spune câteva cuvinte pe voce obişnuită, nu mai tare decât se vorbeşte normal, spre a face proba dacă instalaţia funcţionează bine. După zece minute mă poţi

urma.

Roger Hallier plecă.

Uşa principală era încă deschisă, aşa că putu ieşi fără să mai cheme pe paznic. Bob aşteptă câteva minute, pe urmă zise, ca şi când ar fi vorbit cu cineva care s-ar fi aflat în odaie:

— Nu mă voi odihni până când nu voi reda libertatea unchiului meu. Voi lupta împotriva tatălui meu, deşi în Biblie stă scris să-ţi iubeşti părinţii. Dar eu nu pot să-l iubesc pe tatăl meu şi cred că nu e un păcat dacă voi proceda împotriva lui aşa cum cer împrejurările, spre a îndrepta răul pe care l-a făcut.

Când se duse apoi şi el în pivniţă, Roger Hallier zise încântat:

— Aparatul funcţionează minunat. Am auzit atât de desluşit fiecare cuvânt pe care l-ai spus, ca şi când ai fi fost lângă mine.

*

Trecuseră trei zile de la răpirea Crestatului. Bob Wilkens şi Roger Hallier se aflau în pivniţa lor şi stăteau la pândă. Prin receptorul pe care îl instalaseră, auziră când veni Frank Wilkens în biroul lui, cum vorbi cu secretarul care îi aduse poşta care sosise, cum dădu felurile ordine pentru fabrică, precum şi mai multe convorbiri telefonice, dar nu auziră niciun cuvânt care i-ar fi interesat pe ei. Veniră mai mulţi vizitatori cu care tratà, nu erau însă decât oameni de afaceri, reprezentanţii unor furnizori sau societăţi de asigurare şi câţiva angrosişti.

Când se apropie ora prânzului, Bob Wilkens începu să-şi piardă răbdarea.

— Îmi vine să cred că tata e prea prevăzător ca să mai rămână în legătură cu acei ticăloşi de care s-a servit pentru a-l înlătura pe unchiul meu.

— Atunci trebuie să punem noi ceva la cale, ca să-l facem să se mai pună o dată în legătură cu acei bandiţii.

— E uşor de spus, dar greu de făcut. Eu cel puţin, nu ştiu ce am putea face.

Roger Hallier îşi şi făcuse un plan, pe care îl spuse şi lui Bob Wilkens.

Acesta îl ascultă cu luare-aminte şi când Roger isprăvi de vorbit, îi zise:

— Luasem hotărârea să nu mai dau ochi cu tatăl meu, văd însă că e nevoie să mă mai duc o dată la el.

— Vasăzică eşti şi dumneata de părere că ideea mea e bună?

— În orice caz trebuie să încercăm s-o punem în practică. Voi merge chiar acum, spre ai vedea dacă pe calea aceasta ne vom putea ajunge ţinta.

Se duse la fabrică, dar de data aceasta nu se mai anunţă, ştiind că nu va fi primit. Bătu scurt la uşa biroului şi intră.

Frank Wilkens rămase vădit uimit la vederea fiului său.

— Iar ai venit?… Ce mai vrei de la mine?

— Mai avem ceva de vorbit împreună.

— Dar eu nu mai vreau să ştiu nimic de tine. Totul s-a isprăvit între noi şi pentru totdeauna.

— Încă nu. Mai este ceva de discutat şi va trebui să stai de vorbă cu mine, vrând-nevrând.

Nici nu se salutaseră, stăteau faţă în faţă ca doi duşmani, măsurându-se cu priviri pline de ură.

Frank Wilkens nu răspunse, aşa că Bob continuă:

— Ai pus nişte bandiţi să-l răpească pe vărul tău, Frank Wilkens, pe care l-ai mai înşelat o dată şi l-ai închis într-o casă de nebuni.

Frank Wilkens rămase buimăcit la auzul acestor cuvinte. Aşadar, Bob ştia ce se întâmplase?…

— Cred că nu o să tăgăduieşti această nouă nelegiuire? întrebă el, când văzu că tatăl său nu răspunde.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta? întrebă şi Frank Wilkens la rândul lui, spre a ocoli un răspuns.

— Ştiu tot… Ştiu că vărul tău a fost aici ca să-ţi ceară înapoi ce i-ai furat odinioară. Ştiu că i-ai dat o întâlnire la notarul Faribauld, care de altminteri a murit de vreo zece ani şi că i-ai spus să vină în strada Widwood, unde oamenii tăi au pus mâna pe dânsul. Acum îţi vei da seama că nu mai poţi tăgădui nimic.

Frank Wilkens îşi muşcă buzele.

Pierduse oare partida?… Aşa se părea…

Tăcerea tatălui său îl făcu pe Bob să-şi piardă răbdarea şi de aceea zise cu asprime:

— Citesc pe faţa ta că vrei să cauţi o portiţă de scăpare, dar e de prisos. Va trebui să îndrept crima pe care ai înfăptuit-o împotriva

vărului tău.

— Vrei cumva să împarţi cu dânsul?

— Dacă aş fi ca tine, da; din fericire mai sunt şi altfel de oameni în lumea aceasta.

— Nu-ţi voi da niciun răspuns la întrebarea pe care mi-ai pus-o despre vărul meu.

— Atunci va trebui să răspunzi altcuiva, ceea ce îţi va fi mai neplăcut. Îi cunosc pe bandiţii de care te-ai servit pentru a-ţi ajunge scopul şi îi voi da pe mâna justiţiei.

— Puţin îmi pasă.

— Serios?… Îţi închipui cumva că ei te vor cruţa şi nu vor spune cine i-a pus la cale să-l înlăture pe vărul tău?

— Nu te priveşte ce îmi închipui eu.

— Dacă vrei tu, fie şi aşa. În orice caz îţi dau timp de gândire până la cinci după miază, când voi veni la tine. Dacă îmi vei spune că vei lua măsuri pentru eliberarea celui răpit, atunci voi face aşa ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. În caz contrar, voi înştiinţa poliţia, care va nimici cuibul acelor bandiţi. Aşadar până la cinci vei şti ce hotărâre trebuie să iei.

Neavând ce să mai spună tatălui său, Bob Wilkens plecă şi se întoarse cât mai repede la pivniţa unde îl aştepta Roger Hallier.

— Te-ai şi întors? îl întrebă acesta. Am auzit şi eu convorbirea şi îmi pare bine că l-ai luat din scurt.

— Cred că în urma acestei convorbiri va face pasul pe care îl aşteptăm.

În clipa aceea auziră în receptor că Frank Wilkens chema pe cineva la telefon. Ceru centrala şi spuse numărul cu care doreşte legătura.

Bob îl notă: unsprezece-cinci-optzeci şi trei. Cei doi tineri ascultară cu încordare.

După o tăcere scurtă se auzi iar vocea lui Frank Wilkens:

— Mister Surry, chiar dumneata eşti la aparat?… Aici Wilkens!… Am să-ţi dau o veste rea. S-a descoperit că ai răpit pe omul din Strada Widwood şi că îl ţii prizonier. Ce facem acum?

Urmă iar o tăcere în timpul căreia Frank Wilkens ascultă pesemne ce îi răspundea mister Surry.

Bob şi Roger Hallier auziră nişte zgomote ca şi când, Frank Wilkens ar fi trântit câteva obiecte pe birou.

Apoi se auzi iar vocea lui:

— Eşti dar de părere că cel mai bun lucru ar fi să…

Cuvintele fură întrerupte de un zgomot puternic, ca şi când un obiect greu ar fi căzut de pe birou, apoi nu se mai auzi nimic.

Bob Wilkens şi Roger Hallier se priviră uimiţi.

— Ce s-a întâmplat oare?

— Legătura a fost întreruptă.

— Care legătură?… Cea telefonică?

— Nu, a noastră. Microfonul nu mai funcţionează.

— Cum se poate?… Să-l fi descoperit oare tata în lampă?

— Bănuiesc altceva. Ai auzit, doar că mişca obiectele de pe biroul lui. Poate că a trântit lampa şi microfonul a sărit afară, aşa că ni s-a întrerupt legătura.

— Proastă afacere! Tocmai acum a trebuit să se întâmple aşa ceva!… Dacă ar fi survenit cu câteva minute mai târziu, am şti acum ce gând au acei bandiţi.

— Şi aşa ştim destul.

— Da, numărul de telefon şi numele presupusului cap de bandă.

— Mai ştim că unchiul dumitale trăieşte şi că e ţinut prizonier. Cu ajutorul numărului de telefon şi al numelui, vom putea afla unde este ascunzătoarea bandiţilor.

— Negreşit că vom reuşi s-o descoperim. Să mergem îndată la centrala telefonică şi să întrebăm unde se află locuinţa abonatului-cu numărul 11–583.

— Şi de acolo ne vom duce de-a dreptul la poliţie.

— Ba poliţia s-o mai lăsăm în pace şi să încercăm dacă nu putem elibera singuri pe unchiul dumitale.

Părăsiră pivniţa şi se duseră la poşta centrală.

Funcţionarul căruia se adresară nu le dădu însă informaţia cerută, ci răspunse la întrebarea lor:

— Adresele abonaţilor sunt secrete şi le putem spune numai poliţiei, când este vorba de descoperirea unei crime.

— Şi în cazul acesta e vorba de o crimă, însă vrem să anunţăm poliţia numai după ce ne vom fi orientat şi noi bine. Te rog să faci o excepţie în cazul de faţă. Îţi dau cuvântul de onoare că intenţiile noastre sunt cinstite şi că nu vom abuza de secretul pe care ni-l vei destăinui. Dacă ne dai informaţia pe care ţi-o cerem, ne vei ajuta să

descoperim o crimă şi să punem mâna pe făptaş. Eu sunt Bob Wilkens, fiul fabricantului de automobile şi faptul acesta îţi va fi o chezăşie că nu vreau să te înşel. Iată paşaportul meu, spre a te convinge de adevărul celor spuse de mine.

Bob îi arătă paşaportul. Funcţionarul aruncă o privire în treacăt asupra lui şi zise:

— Bine, voi face o excepţie dacă îmi făgăduiţi să nu spuneţi nimănui?

— Îţi dau cuvântul meu că nimeni nu va afla.

Funcţionarul răsfoi cartea de abonaţi, găsi numărul şi scrise pe un bilet:

„Numele abonatului; Surry. Ocupaţia: reprezentantul unor firme străine. Locuinţa: Bowery 169.”

Îi dădu lui Bob Wilkens biletul, care îi mulţumi şi părăsi poşta centrală împreună cu Roger Hallier.

Afară citiră ceea ce scrisese funcţionarul pe foaia de hârtie.

— Numele corespunde. E banditul pe care îl căutăm.

— Bowery e cartierul cel mai primejdios din tot New-Yorkul.

— Nici nu era de aşteptat altceva. Ce zici, să mergem îndată acolo?

— Întâi să chibzuim ce avem de făcut.

— Ştiu ce avem de făcut. Voi pătrunde în locuinţa ticălosului şi voi cere să-i dea drumul unchiului meu.

— În felul acesta nu vei ajunge la alt rezultat decât să râdă de dumneata.

— Îi va trece pofta de râs, când îi voi spune că voi reveni cu poliţia.

— Atunci te va prinde tot aşa cum l-a prins şi pe unchiul dumitale.

— Se va feri să facă aşa ceva. Îi voi spune că mă aşteaptă cineva care ştie despre toată întâmplarea şi care va anunţa poliţia, dacă nu mă întorc repede. Acel cineva vei fi dumneata.

— În cazul acesta poţi încerca, mister Wilkens şi fii sigur că te voi scoate din vizuina banditţilor, dacă vor vrea să te ţină prizonier.

— Ştiu că mă pot bizui pe dumneata. Aşadar să nu mai pierdem timp şi să mergem cât mai repede la Bowery.

Luară un automobil de piaţă şi plecară până în apropierea casei pe care o căutau, căci ar fi bătut la ochi dacă ar fi oprit chiar la intrarea acesteia.

Bowery este unul din cartierele cu renumele cel mai rău din New-York şi o adevărată cetate a răufăcătorilor.

E o stradă lată, plină de taverne, şantanuri ordinare şi teatre mici, unde se desfată bandiţii care locuiesc prin partea locului.

Prin străzile lăturalnice, se află ascunzătorile cele mai tainice ale indivizilor care nu vor să aibă de-a face cu poliţia.

În cartierul acela, precum şi prin cele învecinate se întâmplă zilnic omoruri şi lucru ciudat este că chiar în apropierea acelui cartier blestemat se află prefectura poliţiei.

Tot ce se petrece acolo, are loc aproape sub ochii poliţiei, care însă nu e în stare să facă nimic, neavând putinţa să descopere şi să pătrundă în ascunzătorile bandiţilor de tot felul, care stau tupilaţi ca nişte şoareci în găurile lor.

Bob Wilkens fu cuprins de un simţământ neplăcut când o luă de-a lungul străzii Bowery, însoţit de Roger Hallier, spre a căuta casa în care locuia mister Surry.

Indivizii suspecţi care treceau pe lângă dânşii îi măsurau cu priviri bănuitoare, căci rar se rătăceau pe aici oameni îmbrăcaţi mai curat şi care să nu facă parte din tagma lor.

Roger Hallier îi şopti lui Bob Wilkens:

— N-ar fi mai bine să ne întoarcem? Mi-e teamă că ne avântăm într-o aventură din care nu vom scăpa cu pielea nevătămată.

— Ţi-e frică?

— Nu, ar fi însă mai bine să lucrăm cu socoteală şi prudenţă.

— Te gândeşti să înştiinţezi poliţia, dar eu vreau să fac asta după mă voi convinge că nu putem ajunge singuri la ţintă.

În sfârşit, găsiră casa pe care o căutau şi care era tot atât de dărăpănată ca şi celelalte din apropierea ei.

Cei doi tineri se opriră şi Bob Wilkens zise:

— Vom face cum am stabilit. Dumneata mă vei aştepta afară.

Roger Hallier dădu din cap în semn de încuviinţare şi Bob Wilkens intră în casă fără şovăire.

241. O întâlnire neplăcută

După ce se hotărâse să i se încredinţeze Feliciei de Martigny rolul principal, filmările se făcură repede şi fără nicio piedică.

Regizorul Cornell era încântat de repeziciunea cu care Felicia învăţase rolul pe care îl juca cu adevărată măiestrie, aşa că numai rareori era nevoie să se filmeze de două ori aceeaşi scenă.

Şi Rodolfo Higgins se întrecu pe sine însuşi, antrenat de jocul minunat al tinerei fete şi mister Cornell îi zise că acest rol va fi cel mai strălucit pe care îl jucase vreodată.

Breward îşi freca mâinile, încântat că descoperise o nouă stea a filmului. Până atunci făcuse parte dintre acei cinematografişti care nu prea aveau încredere în începători. Era un om de afaceri, foarte prevăzător, căruia nu-i plăcea să facă experimente.

De data aceasta o nimerise însă bine şi socotea dinainte câştigul mare pe care societatea îl va avea de pe urma Feliciei de Martigny.

Când nu lua parte la filmarea diferitelor scene, care de astă dată se desfăşurau în linişte şi nu cu sâcâielile pe care le făcea de obicei Rita Söndersö, şedea în birou cu secretarul lui şi îi dicta conceptele pentru reclama mare pe care avea de gând s-o facă pentru acest film.

Încrederea lui că succesul va fi unul dintre cele mai mari, creştea pe măsură ce se filmau scenele de probă.

El însuşi rămase uimit de jocul Feliciei, care era doar numai o începătoare. Dacă va juca cu aceeaşi însufleţire şi scenele mari care aveau să se filmeze în atelierele de la Hollywood, atunci ea va pune cu totul în umbră pe Rita Söndersö.

Pe lângă frumuseţea şi drăgălăşenia ei, Felicia punea atâta suflet în felul de a juca, încât nu mai încăpea nicio îndoială că va deveni în scurt timp unul dintre cele mai puternice talente din lumea ecranului.

Cu toate acestea mister Breward fu cam rezervat cu laudele, spre a nu o face pe Felicia să se încreadă prea mult în puterile ei. Se întâmpla de multe ori că tocmai artiştii tineri deveneau repede foarte pretenţioşi, îngreuind misiunea regizorului.

Acesta fusese şi cazul cu Rita Söndersö, care se ridicase din nimic.

Ea fusese o mică vânzătoare de magazin de care se îndrăgostise un regizor de filme şi care o lansase ca stea. Cariera strălucită de mai târziu o datora în bună parte mai multor amanţi foarte bogaţi, care îi dăduseră mijloacele de a trăi ca o prinţesă.

Până şi marele public se îndrăgostise de dânsa, căci era într-adevăr frumoasă.

Societăţile cinematografice încercaseră demult s-o înlocuiască, dar

niciuna din celelalte artiste ne reuşise să câştige favoarea publicului într-o măsură atât de mare ca Rita Söndersö.

Din pricina aceasta ea devenise foarte mofturoasă aşa că toţi din lumea cinematografică o urau, deşi era o favorită a marelui public.

De azi înainte va avea însă o concurentă primejdioasă în noua stea care va apare pe ecran sub numele de Solvejg Dalen.

Breward privi din nou încântat câteva fotografii ale Feliciei de Martigny luate chiar în ziua aceea şi care reuşiseră deosebit de bine.

Şi Crolan, ajutorul regizorului, se uita mereu la acele fotografii încântătoare şi zise şefului său:

— Nicio femeie din lume nu poate avea mai mult farmec şi graţie ca această franţuzoaică, aşa că va lua cu asalt inimile americanilor.

Breward făcu un gest speriat, bătu cu degetul în masă, scuipă de trei ori şi zise superstiţios:

— Aşa ceva poţi gândi, dragă Crolan, dar să nu o spui, căci de multe ori se întâmplă să cobeşti.

Abia spuse Breward aceste cuvinte, când unul din artişti dădu buzna în birou şi zise agitat:

— Chiar în clipa aceasta a sosit un automobil, mister Breward.

Înciudat, acesta ridică repede capul şi mormăi:

— Ei şi?... Pentru asta nu e nevoie să te năpusteşti în birou ca un nebun şi să ne tulburi de la lucru. Doar nu e ceva neobişnuit când vine un automobil. Poate ne aduce provizii.

— N-a adus provizii, ci pe Rita Söndersö, răspunse artistul.

Mister Breward sări agitat de pe scaun şi se uită buimăcit la dânsul.

— Pe Rita Söndersö!...

— Îndată va fi şi ea aici.

Breward dădu pe artist la o parte şi păşi spre uşa barăcii.

Crolan se apropie de artist şi, apucându-l de braţ, îl întrebă:

— Nu cumva te-ai înşelat?

Artistul râse cu un aer de superioritate.

— Doar o cunosc bine pe Rita Söndersö, căci am jucat cu dânsa în mai bine de douăzeci de filme.

— Ce înfăţişare are?

— E îmbrăcată în blănuri de sus până jos şi face o mutră, parcă i s-ar fi înecat corăbiile.

Crolan se scărpină încurcat la ceafă şi mormăi:

— Ei drace!... Să fi aflat oare de intenţia noastră de a o înlocui?

Artistul dădu cu înfrigurare din cap.

— Se prea poate, căci are între noi câţiva spioni pe care îi plăteşte bine pentru a o informa de tot ce se întâmplă aici.

În ochii lui Crolan se ivi o sclipire de ciudă.

— E adevărat ce spui?

Artistul îşi duse mâna la piept şi răspunse:

— Aş putea să jur că e aşa, domnule Crolan.

— De ce n-ai spus nimic până acum?

Omul dădu din umeri.

— Până acum Rita Söndersö avea atâta trecere, încât n-am îndrăznit să vorbesc despre dânsa. Dacă ar fi aflat, s-ar fi isprăvit cu cariera mea cinematografică şi mi-aş fi pierdut postul la societate. Am nevastă şi copii şi trebuie să muncesc pentru ei.

Crolan făcu un gest de protest şi zise:

— Bine, să nu mai vorbim despre asta şi să aşteptăm ce se va întâmpla acum. Nădăjduiesc că Breward şi Cornell nu se vor lăsa din nou încântaţi de şerpoaica asta.

— Să ne fetească Dumnezeu de aşa ceva, răspunse artistul. Dacă va juca iar Rita Söndersö, atunci iar va începe pentru noi o viaţă ca în iad.

— Pentru noi va fi şi mai rău, întări Crolan. Deocamdată du-te şi vezi-ţi de treabă. Vom vorbi mai târziu despre toate acestea.

Artistul ieşi printr-o uşă lăturalnica, iar Crolan se duse după mister Breward. Înainte de a ajunge la uşă, auzi vocea iritată a Ritei Söndersö şi în clipa următoare aceasta intră în baracă împreună cu mister Breward.

Fără a da nici cea mai mică atenţie lui Crolan, continuă să vorbească cu Breward:

— Nu voi îngădui niciodată ca alta să-mi ia rolul. Am venit pentru filmare...

— Din nefericire cu câteva zile prea târziu, răspunse mister Breward cu răceală.

Rita Söndersö făcu un gest de necaz.

— Am fost împiedicată de a veni din pricina bolii mele, Breward.

— Nici n-ai fost bolnavă, domnişoară Söndersö, răspunse Breward atât de calm, încât Crolan îl privi uimit, căci nu-l mai văzuse aşa.

Până atunci şi Breward, ca toţi ceilalţi, se ploconiseră în faţa Ritei Söndersö şi îi răbdaseră toate toanele. De astă dată se părea însă că nu va mai suferi aşa ceva.

Şi Rita Söndersö rămase uimită de tonul lui mister Breward şi îl privi uluită; apoi continuă cu aprindere:

— Ce vrei să spui cu asta, Breward?

— Vreau să spun adevărul. Te-ai servit de certificate medicale false, spre a ne înşela şi a ne duce de nas, stimată domnişoară Söndersö.

— Asta e nemaiauzit, izbucni frumoasa artistă.

Breward dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Da; e nemaiauzit să ne faci să aşteptam aici, iar dumneata să petreci, să te duci la teatre, la baluri…

— Cine ţi-a mai spus şi asta?

— Am pus un detectiv să te supravegheze.

Inima lui Crolan ameninţa să stea în loc când auzi aceste cuvinte.

Ei drace!… Mare îndrăzneală mai avea azi Breward! Vorbindu-i astfel Ritei Söndersö, se va strica pentru totdeauna cu dânsa.

Crolan nu-şi putea aminti că se dăduse unui detectiv o asemenea însărcinare.

Să fi lucrat Breward în taină, fără să spună nimănui ceva?

Acesta continuă fără să se tulbure:

— De la acest detectiv am primit un raport amănunţit din care am văzut ce bine te-ai distrat, pe când noi aşteptam aici ca nişte proşti şi nu puteam lucra. Ne-ai făcut să pierdem un timp preţios şi ai încălcat astfel contractul dumitale, domnişoară Söndersö. În consecinţă m-am văzut nevoit să reziliez acest contract şi să încredinţez altcuiva rolul dumitale.

Speriat, Crolan făcu câţiva paşi spre uşă, socotind că e mai bine să-şi asigure o cale de scăpare, căci o cunoştea bine pe Rita Söndersö şi ştia că acum va urma un scandal enorm.

N-ar fi fost pentru întâia oară ca Rita Söndersö să spargă tot ce-i cădea în mână!

Dar de astă, dată nu se întâmplă ceea de ce se temea Crolan.

Rita Söndersö nu izbucni, ci rămase tăcută… chiar foarte tăcuta. Îşi dezbrăcă încet blana şi o aruncă pe un scaun; apoi, cu o mişcare înceată îşi luă de pe cap şi pălăria de piele pe care o purtase în timpul călătoriei cu automobilul. Stătea în faţa lui Breward în toată

frumuseţea ei fermecătoare, avea un trup mlădios, cu forme desăvârşite, şolduri înguste ca de băiat tânăr, gâtul nespus de frumos, mâini fine şi nişte ochi mari, adânci şi plini de foc.

Cu mişcări rafinate îşi puse mâinile în solduri, îşi mlădie trupul şi cu paşi rari se apropie de Breward.

Cunoştea doar puterea pe care o avea asupra bărbaţilor.

Nimeni nu putea să reziste farmecului ei!

Acesta era mijlocul prin care îi atrăgea pe toţi.

Cu un zâmbet încântător îl întrebă pe şeful expediţiei:

— Vorbeşti serios, Breward, când spui că vrei să mă concediezi?

Crolan se întoarse ca să nu-i mai vadă.

Sărmana Felicia de Martigny! gândi el. S-a isprăvit visul nostru frumos de a avea o nouă stea. Te vor duce la Hollywood, îţi vor plăti salariul fixat prin contract, dar nu-ţi vor mai încredinţa niciun rol important!

Timp de câteva clipe domni o tăcere adâncă şi apăsătoare.

Dar deodată Crolan tresări, căci nu-i venea să-şi creadă auzului. Breward răspunse Ritei Söndersö cu aceeaşi răceală:

— În filmul din Groenlanda nu mai am niciun rol pentru dumneata, domnişoară Söndersö.

Cu o mişcare bruscă Crolan se întoarse, şi se uită năuc la şeful expediţiei, ca şi când nu l-ar mai fi văzut vreodată până atunci.

Nu s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns din partea lui!.. N-ar fi crezut niciodată că va respinge cu atâta hotărâre pe frumoasa artistă.

Şi Rita Söndersö rămase uluită.

Ea, care era atât de bună de gură, nu mai ştiu ce să răspundă. Era ca înmărmurită.

Buzele ei se mişcară, dar nu fură în stare să scoată niciun cuvânt.

Breward continuă însă cu însufleţire:

— Destul ţi-ai bătut joc de noi şi ne-ai dus de nas, domnişoară Söndersö, aşa că şi răbdarea noastră s-a isprăvit. Ştiu că eşti o artistă mare şi până acum ţi-am răbdat toate toanele. Dar când am aflat alaltăieri ce faci, cum dumneata, pretinsa bolnavă, petreci de minune, pe când noi pierdem vremea aici – şi fiecare zi ce trece ne costă o mulţime de bani – atunci m-am hotărât să rup legăturile cu dumneata şi să predau unui avocat chestiunea rezilierii contractului dintre noi.

Rita Söndersö clipi din ochi, aruncă încă o privire întrebătoare lui

mister Breward şi zise:

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios.

Artista sări iritată în picioare şi strigă:

— O să le căieşti amar, Breward!

Acesta clătină încet capul.

— Singurul lucru de care m-aş putea căi este că n-am luat mai demult această hotărâre.

— Te vei căi şi mai mult când vei rămâne cu casa goală!

— Te înşeli foarte mult, domnişoară Söndersö. Fii încredinţată că şi fără dumneata voi face afaceri strălucite.

— Vom vedea!

— Negreşit; aceasta se va vedea îndată după lansarea filmului din Groenlanda.

Înfuriată, Rita Söndersö răspunse cu îngâmfare:

— Pe mine nu mă poate înlocui nimeni!… Auzi, nimeni!

Breward zâmbi.

— Asta au spus-o mulţi artişti mari şi în cele din urmă au trebuit să recunoască şi ei că pot fi uşor înlocuiţi.

Aceste cuvinte ale lui Breward o revoltară atât de mult pe Rita Söndersö, încât îşi luă blana cu o mişcare repede, refuzând ajutorul lui Breward, o îmbrăcă şi pe când ochii ei aruncau fulgere de mânie, zise:

— În genunchi ai să te târăşti în faţa mea şi ai să te rogi să primesc roluri în filmele dumitale, dar te voi refuza tot aşa cum m-ai respins şi dumneata azi pe mine.

Înainte ca Breward să poată da un răspuns, regizorul Cornell, care nu ştia încă de venirea Ritei Söndersö şi nici n-o zări îndată la intrarea în birou, dădu buzna înăuntru şi strigă încântat:

— Breward, păcat că n-ai văzut scenele de azi! Inima ţi-ar fi tresăltat de bucurie… Micuţa noastră contesă a jucat dumnezeieşte!… Nici Rita Söndersö n-ar fi fost în stare să facă aşa ceva!

Cornell se opri buimăcit când auzi deodată un strigăt de mânie şi dădu cu ochii de Rita Söndersö.

Se uită speriat de la unul la altul şi întrebă îngrijorat:

— Pentru Dumnezeu, Breward… doar n-ai să răstorni toate dispoziţiile şi s-o laşi pe Rita Söndersö să joace?!

Breward clătină capul.

— Nici prin gând nu-mi trece, răspunse el cu hotărâre. Filmul din Groenlanda va ieşi cu Solvejg Dalen, dragă Cornell, şi nu se va face nici cea mai mică schimbare.

Rita Söndersö îşi încleştă pumnii şi îi ridică ameninţător.

— Îmi veţi plăti asta! zise ea cu voce şuierătoare. Mă voi îngriji ca noua voastră stea să fie fluierată. La premieră voi provoca un scandal cum n-a mai fost până acum. Publicul mă va chema pe mine, pe favorita lui, iar voi vă veţi smulge părul de disperare că aţi îndrăznit să mă înlăturaţi.

Apoi ieşi din baracă cu atitudinea unei regine ofensate.

Privirile lui Breward şi ale regizorului Cornell se întâlniră.

După o tăcere de câteva clipe, Cornell mormăi:

— În astfel de împrejurări, femeile devin adevărate hiene…

Breward încuviinţă cu un semn din cap.

— E drept că Rita Söndersö ne poate deveni primejdioasă.

Regizorul tăcu un gest de împotrivire.

— Dacă într-adevăr va pune la cale un scandal şi va aţâţa publicul împotriva noii noastre stele, atunci vom găsi şi noi mijloace de luptă spre a ne apăra.

Breward clătină îngândurat capul.

— Crezi că într-o astfel de luptă vom ieşi biruitori?

— Sper că da, dragă Breward.

Totuşi şeful expediţiei luă o înfăţişare serioasă.

— Prevăd multe lucruri foarte urâte, răspunse el. Mi-e milă de pe acum de mica noastră contesă, când mă gândesc la mijloacele josnice prin care Rita Söndersö va încerca să se răzbune. Femeia asta n-are suflet şi e dintre acelea care calcă şi peste cadavre.

— Cu atât mai mult trebuie să fim de partea contesei şi s-o sprijinim în lupta pe care va fi nevoită s-o ducă. Micuţa merită s-o ajutăm prin toate mijloacele care ne vor sta la îndemână. Niciodată n-am fost încă atât de încântat de o artistă şi ar trebui să mă înşel mult, dacă publicul n-o va primi cu acelaşi entuziasm. Sunt încredinţat că mica noastră contesă va cuceri inimile marelui public tot atât de uşor cum a devenit favorita noastră a tuturor.

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, dragă Cornell, zise mister Breward suspinând, apoi se îndreptă spre ieşire.

Rămase însă speriat în loc, când văzu pe Rita Söndersö lângă

Felicia de Martigny.

Oare lupta între cele două rivale va începe chiar aici?

Şi regizorul Cornell fu cuprins de aceeaşi teamă şi amândoi alergară spre cele două femei, spre a o apăra pe Felicia de Martigny de Rita Söndersö, dacă aceasta, în furia ei, ar încerca s-o atace.

242. O cunoştinţă veche

În gangul în care intră Bob Wilkens era aproape întuneric, aşa că părea şi mai sinistru. N-avea nicio fereastră şi puţina lumină care pătrundea în el, venea prin două geamuri mici şi murdare de la uşă.

Gangul era lung şi din el dădeau multe uşi în numeroasele locuinţe de la parter.

Bob Wilkens citi pe rând numele locatarilor, scrise pe plăci sau pe cărţi de vizită fixate la fiecare uşă, şi ajungând la cea din urmă găsi şi numele lui Surry.

Aşadar aici locuia acela pe care îl căuta?

Deşi Bob Wilkens nu era deloc fricos de felul lui, totuşi se simţi cuprins de o teamă nelămurită.

Ştia că cine se încumeta să pună piciorul într-o casă din cartierul Bowery, îşi primejduia în acelaşi timp şi viaţa. Acest gând îl făcu să stea câteva clipe la îndoială, dar în cele din urmă se hotărî să meargă mai departe pe calea pe care pornise şi bătu în uşă.

Ca şi când cineva ar fi aşteptat venirea lui, uşa fu deschisă îndată şi în pragul ei apăru un individ spătos, a cărui înfăţişare se potrivea de minune cu locul în care se afla. Părea să fie un puşcăriaş scăpat de la ocnă.

— Aici locuieşte mister Surry? îl întrebă Bob Wilkens, luându-şi inima în dinţi spre a nu-şi trăda neliniştea şi teama.

Omul care deschisese uşa îl măsură din creştet până în tălpi cu o privire bănuitoare, ca şi când ar fi vrut să-i pătrundă până în adâncul sufletului şi întrebă la rândul lui:

— Ce vrei de la Surry?

— Trebuie să vorbesc cu dânsul şi să-i cer sfatul într-o afacere foarte urgentă.

— Spune-mi întâi cine eşti.

— Bob Wilkens.

— Ah, fiul regelui automobilelor?
— Da.
— Ai venit pentru omul pe care l-am ridicat din strada Widwood?
— Da.
Lui Bob îi veni în clipa aceea o idee buna şi adăugă:
— Tata m-a trimis încoace.
— Dacă e aşa, atunci intră.
Omul deschise uşa mai larg şi Bob Wilkens pătrunse într-un gang şi mai întunecos decât cel principal. Însoţitorul lui îl conduse mai departe, deschise o altă uşă şi deodată Bob se văzu într-o odaie luminoasă, mobilată aproape luxos, unde zări într-un fotoliu un alt individ îmbrăcat cu o eleganţă prea bătătoare la ochi.
Individul care îl adusese pe Bob Wilkens, îi spuse:
— Asta e fiul lui Wilkens; vrea să vorbească cu tine, Surry.
În aceeaşi clipă se auzi o altă voce la al cărei sunet Bob Wilkens tresări.
— Ah, iată pe tânărul meu prieten din Marsilia… Vasăzică iar ne-am întâlnit?… Doamne, cât de mic e pământul acesta!
Bob întoarse capul în direcţia de unde venea vocea şi se sperie şi mai mult, căci într-un alt fotoliu îl zări pe Mac O'Kerem care rânjea batjocoritor.
Irlandezul se ridică în picioare, se apropie de Bob, îl măsură cu privirea şi zise:
— Da, el e!
Apoi izbucni în râs, ca şi când ar fi făcut o glumă bună.
Neliniştea lui Bob Wilkens crescu. Nu se mai întrebă cum ajunsese Mac O'Kerem la New-York, ci se gândi numai că prezenţa acestui bandit nu putea decât să-i îngreuieze situaţia primejdioasă în care se afla.
Irlandezul îi dădu un ghiont prietenesc şi îl întrebă:
— Ei, nu mă mai cunoşti?… Doamne, cât de nerecunoscători sunt tinerii de azi! îi uită chiar şi pe cei mai buni prieteni!
Începu iar să râdă zgomotos.
De astă dată se amestecă şi mister Surry în vorbă.
— Tatăl dumitale te-a trimis încoace? întrebă acesta politicos.
Ca să nu mai rămână lângă Mac O'Kerem, Bob se apropie de Surry.
— Da, tata ţi-a telefonat şi te-a prevenit.

— E adevărat.

— Afacerea a fost descoperită.

— Şi asta e adevărat.

— Tata ar vrea să renunţe la măsurile pe care le-a luat până acum împotriva prizonierului şi mi-a spus să-l aduc la dânsul spre a se înţelege cu el.

Bob credea că în felul acesta va reuşi să-l elibereze pe unchiul lui, dar se îndoi îndată de putinţa unei reuşite când văzu zâmbetul batjocoritor care flutură pe buzele lui Surry.

— Ai ticluit bine povestea asta, îi zise el.

— Cum, te îndoieşti că…

Surry îi curmă vorba:

— Să nu-ţi închipui cumva că mă vei putea înşela, căci ştiu tot. E adevărat că tatăl dumitale mi-a vorbit la telefon şi m-a prevenit, dar trebuie să-ţi spun că m-a prevenit potriva dumitale şi mi-a spus să nu mă lua tragi pe sfoară.

Vasăzică aceasta fusese partea din convorbirea telefonică pe care cei doi tineri n-o mai auziseră din pivniţă?

Bob Wilkens îşi dădu îndată seama că pe această cale nu va mai putea face nimic şi-şi încordă mintea spre a găsi alt mijloc de a-şi ajunge ţinta.

Acest Surry era un individ dezgustător, dar cel puţin părea să fie politicos şi nu cel mai rău din ceata lui.

Poate va reuşi să se înţeleagă cu dânsul!

După o scurtă gândire, Bob crezu că a găsit mijlocul de a-l elibera pe unchiul său şi zise:

— Nu mai vreau să vorbesc despre faptul că tata te-a prevenit împotriva mea şi recunosc că vreau să-l eliberez pe prizonier. Îţi fac deci propunerea să-i dai drumul în schimbul unei sume de bani.

Surry clătină zâmbind capul.

— Nu, dragă mister Wilkens, mie nu-mi place să înşel pe aceia care mi-au încredinţat o afacere. Tatăl dumitale mi-a plătit să fac un serviciu şi îmi voi face datoria în chipul cel mai conştiincios.

Era ca o ironie că acest bandit vorbea de conştiinciozitate şi fără îndoiala că cuvintele acestea ale lui nici nu trebuiau luate în serios. De aceea Bob Wilkens încercă din nou să-l convingă.

— Îţi voi da aceeaşi sumă pe care ţi-a dat-o şi tatăl meu.

— E prea puţin.

Bob deduse că banditul ar fi dispus să stea la tocmeală.

— Cât ceri?

— Ce scop are să-i mai spun cât?... Doar tot nu poţi plăti.

— De unde ştii? Doar nu cunoşti situaţia mea. Sunt ginerele preşedintelui Crosham.

Bob era gata să jertfească toată suma pe care o primise de la tatăl său ca plată pentru munca pe care o depusese în serviciul uzinelor Wilkens, fără să se mai gândească ce se va întâmpla în viitor. Ţinea cu orice preţ să-l scape pe Crestat, care era doar tatăl Feliciei.

Surry chibzui câteva clipe, apoi clătină capul şi răspunse:

— Dumneata mi-ai plăti o dată o sumă oarecare, pe când dacă prizonierul rămâne în puterea mea, voi putea stoarce mereu bani de la tatăl dumitale şi va trebui să plătească atât cât voi cere, căci îl am în mână. Dacă s-ar întâmpla să nu vrea, îl voi ameninţa că-i trimit pe cap pe prizonier şi atunci se va supune fără să crâcnească, fiindcă îi este frică de urmările acestei afaceri. Aşadar, după cum vezi afacerea e mai bună pentru mine, dacă nu voi primi propunerea dumitale.

Vasăzică nici pe calea aceasta nu se putea face nimic!

Bob Wilkens îşi dădu seama că nu va putea face singur nimic cu forţa, aşa că nu-i rămânea altceva, decât să înştiinţeze poliţia. Aceasta va lua măsurile de trebuinţă pentru a nimici acest cuib de bandiţi.

Văzând că n-o scoate la capăt, Bob Wilkens zise:

— Îmi pare rău că am venit degeaba şi că trebuie să plec fără niciun rezultat.

Se îndreptă spre uşi, dar deodată Mac O'Kerem i se puse în cale şi se răsti la el:

— De aici nu vei mai ieşi!

— Cu ce drept vrei să mă reţii?

— Eu nu întreb niciodată de drepturile altora... O dată mi-ai scăpat din palmă şi mi-ai stricat o afacere bună pe care am vrut s-o fac cu tine. Acum mi-ai căzut iar în gheare, aşa că voi încerca din nou afacerea şi sper că voi reuşi mai bine. Ai spus că eşti ginerele preşedintelui Crosham. Asta e minunat, căci valorezi cel puţin o sută de mii de dolari şi pe ăştia nu vreau să-i scap din mână.

Bob Wilkens făcu un pas înapoi, dându-şi seama de primejdia în care se afla.

— Ce ai de gând să faci cu mine? întrebă el după ce şovăi niţel.

— Ceea ce am mai făcut o dată la Marsilia. De astă dată voi avea mai puţin de lucru cu tine şi nu voi mai fi nevoit să te răpesc, cu automobilul, căci ai intrat singur în capcană ca un prost. Te vom duce la celălalt prizonier să-i fii de urât, iar eu mă voi pune în legătură cu socrul tău. Va trebui să scoată frumuşel parale ca să te scape din ghearele noastre.

— Te înşeli amarnic!

— Atunci va trebui să-ţi plăteşti singur preţul de răscumpărare.

Surry se ridică şi se apropie de ei.

— Ideea ta e bună, Mac.

Irlandezul răspunse îngâmfat:

— Eu am întotdeauna idei strălucite. Nu vei regreta că te-ai făcut tovarăş cu mine.

Bob rămase buimăcit.

Vasăzică îl prinseseră!

N-avea niciun rost să se împotrivească, ştiind că nu va putea scăpa, dar totul se răzvrăti în sufletul său. Atât de repede însă nu voia să piardă curajul să se dea bătut. Uşa era la doi paşi şi cu o singură săritură va putea ajunge la ea, va putea ieşi înainte ca aceşti doi ticăloşi să-l poată opri.

Va fugi atât de repede, încât cei doi bandiţi vor rămâne surprinşi.

Surry şi irlandezul se dăduseră cu un pas în lături, stăteau unul lângă altul şi se sfătuiau în şoaptă.

Acesta era momentul de care trebuia să se folosească.

Bob sări spre uşă, o deschise şi ieşi în gang fără ca bandiţii să facă măcar o singură mişcare spre a-l opri.

Până la ieşire mai avea numai câţiva paşi.

Alergă spre uşa gangului principal, dar deodată... pământul se deschise sub picioarele lui. Întinse mâinile căutând un sprijin; mişcarea lui fu însă zadarnica, deoarece în gang se afla o capcană în care căzu.

Ajungând jos se lovi cu putere şi rămase ameţit câteva clipe. Dar îşi veni repede în fire şi îşi dădu seama de tot ce se întâmplase cu el.

Fuga nu-i reuşise.

Cei doi ticăloşi rămăseseră foarte liniştiţi, ştiind bine că nu le va putea scăpa.

Fără îndoială că se afla în pivniţa casei, din care bandiţii făcuseră un fel de închisoare. Încăperea n-avea nicio fereastră, aşa că era întuneric beznă.

Bob se ridică, pipăi în jurul lui până când dădu de un perete.

— Cine e acolo?!

Întrebarea, aceasta veni din întuneric şi Bob Wilkens ştiu îndată cine o pusese.

— Eu sunt, Bob Wilkens, răspunse tânărul. Venisem să te salvez, dar ticăloşii m-au prins şi pe mine şi m-au aruncat aici.

— Tu eşti într-adevăr, Bob?

Crestatul, ai cărui ochi se deprinseseră pesemne cu întunericul, se apropie de el.

— Ai vrut să mă ajuţi, dragul meu Bob?

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, văd însă că lucrurile au ieşit pe dos, aşa că acum trebuie să împărtăşesc soarta ta.

Crestatul îi luă mâna şi o strânse cu putere.

— În orice caz, îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Era doar firesc să-ţi vin în ajutor spre a îndrepta răul pe care ţi l-a făcut tata, în orbirea lui.

— De la cine ai aflat că am căzut victimă unei noi nelegiuiri a tatălui tău?

— Roger Hallier a fost pe la mine şi mi-a spus tot.

— Hallier e un băiat foarte de treabă. Dar, cum aţi descoperit unde mă aflu?

Bob Wilkens îi povesti cum descoperiseră ascunzătoarea şi încheie prin cuvintele:

— Ar fi fost mai bine dacă am fi înştiinţat poliţia.

— Da, ar fi fost mai prudent.

— Nu există nicio posibilitate de a ieşi de aici?

— Niciuna. Am căutat destul o cale de scăpare, dar n-am găsit. Vizuina asta e ca un puţ şi n-are altă ieşire decât aceea prin care am fost aruncaţi înăuntru.

— Atunci va trebui, să aşteptăm aici până când ne va scoate poliţia.

— Mă îndoiesc foarte mult că va fi în stare să ne găsească.

— Frumoasă perspectivă! zise Bob Wilkens cu amărăciune. Te pomeneşti că nu vom mai ieşi niciodată de aici!

— S-ar putea şi asta şi n-ar fi pentru prima oară că în acest cartier

au dispărut oameni fără să mai iasă niciodată la iveală.

— Avem un singur noroc şi anume că Roger Hallier e liber şi ştie unde ne aflăm. Dacă va vedea că nu mă întorc repede, se va duce la poliţie şi aceasta va descoperi cuibul acestor bandiţi…

— Dar nu ne va mai găsi pe noi.

— Atunci poliţiştii vor lua în primire pe aceşti ticăloşi şi îi vor freca atât până când vor mărturisi unde suntem. Tortura veche a fost desfiinţată, este însă alta mai modernă, care îi va face pe bandiţi să vorbească, fi pisează ceasuri întregi cu interogatorii, li se dă mâncare sărată apoi nu li se dă nimic de băut, îi închid în celule întunecoase, nu-i lasă să doarmă. În câteva zile cu aceste metode îi vor înmuia în aşa hal pe bandiţi, încât vor trebui să mărturisească.

În pivniţă era o bancă, o masă, câteva pături şi chiar o sobă, ceea ce dovedea că servea şi ca loc de refugiu pentru bandiţi, când poliţia era pe urmele lor.

Crestatul îl duse pe Bob la bancă şi amândoi luară loc.

Bob Wilkens îl întrebă pe unchiul său:

— Cum au putut să te prindă şi să te aducă încoace?

— Erau trei şi cum nu mă aşteptasem la un atac, m-au doborât repede. Pe când doi mă ţineau, Surry mi-a pus sub nas o batistă cu un narcotic, aşa că am pierdut repede cunoştinţa şi până când să-mi vin iar în simţiri, m-au şi adus aici… Să nu te superi că ţi-o spun, dar, tatăl tău e un mare ticălos. Cu tot răul pe care mi-l făcuse odinioară, am vrut să mă port blând cu dânsul, dar dacă voi scăpa însă de astă dată, atunci îl voi nimici cu desăvârşire ca să nu mai fie în stare să facă rău vreunui om. Îl voi denunţa parchetului spre a-şi primi pedeapsa bine meritată.

— Îmi pare foarte rău că nu pot să spun niciun cuvânt pentru apărarea lui. Sufăr îngrozitor din pricina nelegiuirilor sale şi mi-e ruşine că în vinele mele curge acelaşi sânge ca şi într-ale lui.

— Te pot înţelege foarte bine, dragul meu Bob. Şi eu mă înrudesc de aproape cu dânsul, dar slavă Domnului că amândoi suntem altfel de oameni şi n-avem caracterul lui. Tu parcă nici n-ai fi fiul său, căci altfel nu ţi-ar fi trecut prin gând să vii în ajutorul meu.

243. În mrejele dragostei

Hariett Wilkens se lăsă ameţită ca de un narcotic de cuvintele de dragoste îmbătătoare ale contelui de Gerbeville şi îi îngădui sărutările cele mai pătimaşe.

Într-o zi însă îşi dădu seama că tânărul şi frumosule conte nu mai era atât de drăgăstos. Pe faţa lui se ivise o expresie de îngrijorare şi fruntea îi era încruntată.

Când îi dădu tinerei femei răspunsuri distrate, aceasta îl întrebă:

— Ce ai astăzi, dragul meu François? Nu te simţi bine? Te apasă vreo grijă?

— Nu e nimic, scumpa mea Hariett, nu fii îngrijorată din pricina mea.

— Dar nu eşti acelaşi dinainte.

— Se prea poate, scumpa mea copilă; fiecare om are grijile lui.

— Şi tu ai griji?

— Nu mă mai întreba. Tu nu cunoşti grijile pe care le pot avea alţi oameni.

— Cu atât mai mult trebuie să-mi spui ce te apasă, dragă François, stărui Hariett. Ai încredere în mine şi dacă va fi în puterea mea, te voi ajuta.

— Nimeni nu-mi poate veni în ajutor, Hariett, zise contele încet. Trebuie să încerc să mă descurc singur. N-ar fi nimic şi aş îndura orice dacă nu mi-ar fi teamă că voi fi nevoit a mă despărţi de tine, acum după ce mi-am găsit fericirea în braţele tale.

Hariett îl privi speriată.

— Ce vrei să spui, cu asta, dragul meu François? îl întrebă ea buimăcită. Vrei să pleci?... Ai de gând să părăseşti New-Yorkul?

Contele dădu din cap cu o mutră foarte gravă.

— Nu-mi va rămâne altceva de făcut, Hariett.

— Dar ce s-a întâmplat?

Contele de Gerbeville avu un zâmbet îndurerat.

— Nu mă mai întreba, iubito. Mai bine să ne bucurăm că mai putem fi câteva zile împreună.

Contele ştia prea bine că prin această mărturisire necompletă va aţâţa şi mai mult curiozitatea tinerei femei şi că nu-l va lăsa în pace până când nu-i va spune tot.

Gerbeville proceda cu metoda unui jucător rutinat, spre a-şi ajunge

scopul pe care îl urmărea şi nu-şi greşi socoteala.

Hariett se aşeză lângă el, îi cuprinse gâtul cu braţele şi îşi lipi trupul de al lui.

Îi era atât de teamă să nu rămână iar singură şi părăsită!

Nu mai voia să se deştepte din ameţeala în care căzuse, nu voia să se gândească cum că Bob o părăsise, voia să guste şi mai departe beţia dragostei pe care i-o dăduse contele de Gerbeville!

De aceea îl rugă cu voce înăbuşită:

— Nu se poate să mă părăseşti, nu trebuie să pleci, François. Cum aş mai putea îndura viaţa fără tine?

El o strânse cu patimă la piept şi o întrebă:

— Mă iubeşti atât de mult?

Hariett închise ochii şi se lăsă sărutată.

— Da, te iubesc din tot sufletul. Aş putea face orice pentru tine, aş da tot ce am, numai să-mi rămâi tu, să nu mă părăseşti!

Contele de Gerbeville zâmbi, încântat.

Aşadar o prinsese bine în mreji pe tânăra femeie şi ea va fi o unealtă supusă în mâinile lui.

Scoase un suspin adânc al cărui efect îl mai încercase şi în alte împrejurări şi murmură:

— Din tot sufletul aş vrea să rămân lângă tine, căci singur nu voi mai putea îndura viaţa, dar…

— Trebuie să pleci neapărat, François? îi curmă Hariett vorba, devenind tot mai neliniştită.

— Nu-mi va mai rămâne altă cale decât să plec.

— Dar pentru Dumnezeu, vorbeşte odată, spune-mi tot! De ce trebuie să pleci?

— Ah, dragă Hariett e atât de greu de spus, încât mai bine aş tăcea, răspunse contele suspinând. Sunt lucruri atât de urâte. Îmi pare nespus de rău că nu m-am putut stăpâni, să nu-ţi trădez grijile mele. Dar se vede că ochii unei femei iubitoare văd totul.

— Vorbeşte, François, acum nu-mi mai poţi ascunde nimic, stărui ea cu înfrigurare şi mai mare.

Contele de Gerbeville dădu din cap cu un zâmbet îndurerat.

— Da, recunosc că trebuie să vorbesc, deşi mi-e foarte neplăcut să-ţi destăinui ceea ce mă chinuieşte de ieri.

Se desfăcu din braţele tinerei femei, îşi trecu mâna peste frunte cu

o mişcare nervoasă şi murmură cu voce înăbuşită:

— Din pricina înşelătoriilor unui administrator căruia i-am încredinţat supravegherea proprietăţii mele din Franţa, am ajuns într-o situaţie financiară foarte grea. Sunt nevoit să plec imediat acasă spre a vedea ce mai este de salvat şi a face regulă. Nu pot să las pradă ruinei proprietatea care este de sute de ani a familiei mele. Trebuie să fac tot ce-mi va sta în putinţă pentru a împrumuta bani de la bancheri cunoscuţi, căci numai în felul acesta voi putea trece cu bine această criză grozavă.

Hariett îl privi speriată.

— Atât de gravă e situaţia?

Contele de Gerbeville dădu din umeri.

— Sper că ştirile pe care le-am primit din patrie sunt exagerate şi că situaţia adevărată nu va fi chiar atât de rea. În orice caz mă aflu într-o situaţie cât se poate de grea.

Cei doi tineri fură întrerupţi în conversaţia lor de sunetul strident al telefonului. Hariett ridică receptorul şi îşi spuse numele, dar după câteva clipe îl dădu contelui şi îi zise:

— Directorul hotelului unde locuieşti, vrea să-ţi vorbească.

Gerbeville luă receptorul, ascultă câteva clipe, apoi zise agitat:

— Vin imediat. Peste jumătate oră voi fi acolo.

Când închise aparatul, luă o înfăţişare şi mai gravă, aşa că Hariett îl întrebă compătimitoare:

— Ai primit ştiri rele, scumpul meu François?

El avu un zâmbet chinuit.

— Fără îndoială că da, răspunse contele îngândurat. În ultimul ceas au sosit trei telegrame pentru mine şi acestea mă fac să cred că situaţia acasă la mine a devenit cât se poate de gravă.

— Va trebui să trimiţi bani cât mai neîntârziat, François.

El dădu din cap cu tristeţe şi zise cu resemnare:

— Aşa de repede nu se va putea, dragă Hariett. De unde să-i iau? Cred că ştii şi tu, că la nevoie te părăsesc toţi prietenii. În tot cazul te rog să nu fii îngrijorată, iubita mea; voi face tot ce-mi va sta în putinţă spre a ieşi din această încurcătură şi cred că voi găsi o cale de scăpare.

O îmbrăţişă pe Hariett, o sărută cu înfocare, apoi părăsi vila.

Hariett rămase singură, cuprinsă de o adâncă tulburare.

Stătu multă vreme la fereastră şi se uită în stradă, dar nu văzu

nimic din tot ce se petrecea acolo, căci privirea îi era aţintită în gol şi toate gândurile ei erau la François de Gerbeville.

Ce va face ea, dacă el va fi nevoit să părăsească New-Yorkul?

Nu va mai avea pe nimeni cu cine să facă plimbări şi excursii, cine s-o ducă la cinematografe, nu va mai avea un cavaler care s-o însoţească la petreceri, sau cel puţin va trebui să aştepte până când se va găsi un alt adorator care să ia locul contelui de Gerbeville.

Plictiseala va fi singurul oaspe pe care îl va avea în casa ei.

Fără îndoială că Bob, când va afla de plecarea contelui de Gerbeville, se va bucura că ea pierduse atât de repede pe adoratorul ei.

Nu, aşa ceva nu va putea îndura. Contele de Gerbeville trebuie să rămână la New-York! Se va găsi doar o cale spre a-l ajuta, aşa ca să nu fie nevoit să părăsească America şi să se înapoieze în patria lui.

Preocupată de acest gând, începu să se plimbe agitată prin cameră.

Da, trebuia să-l ajute neapărat!

Acesta era singurul ei gând.

Se duse în odaia ei şi căută carnetul de cecuri pe care îl găsi într-un sertar.

Aruncă în treacăt privirea asupra cifrelor, apoi luă tocul şi completă un cec cu suma de zece mii de dolari.

Zâmbi mulţumită, şi începu să scrie o scrisoare.

„Iubitul meu,

Nu pot să mă împac cu gândul că eşti chinuit de griji şi pe de altă parte nu-mi pot închipui că vom fi nevoiţi să ne despărţim atât de curând. Nu-ţi este îngăduit să mă părăseşti, căci fără tine nu mai pot trăi. Trebuie să rămâi, am nevoie de sărutările şi dezmierdările tale, pentru a putea uita dezamăgirea pe care am avut-o în căsnicia mea. Dacă nu te-aş fi avut pe tine, nu ştiu cum aş fi îndurat suferinţele prin care am fost nevoită să trec. Nu pierde curajul, căci te voi ajuta cât îmi va sta în putinţă. Primeşte deocamdată alăturatul cec de zece mii de dolari. Ştiu că e puţin, sper însă că va putea înlătura o catastrofă şi îţi vei salva proprietatea. Îndată ce tata îmi va mai da bani, îţi voi pune şi mai mult la dispoziţie.

Eu nu te voi părăsi la nevoie şi te voi ajuta aşa cum ajută orice femeie pe bărbatul pe care îl iubeşte.

Vino iar cât mai repede la mine ca să ne înţelegem asupra măsurilor pe

care trebuie să le luăm mai departe.

Te aştept cu mult dor, căci te iubesc din tot sufletul.

Hariett”

Fără a mai reciti scrisoarea o puse în plic, adăugă cecul şi scrise adresa contelui de Gerbeville.

Câteva clipe chibzui dacă să trimită scrisoarea printr-un servitor, dar în cele din urmă o vârî în poşetă şi se hotărî să ducă singură această scrisoare atât de importantă.

Telefonă la garaj să-i vină maşina şi după scurt timp părăsi locuinţa ei. Şoferului îi porunci s-o ducă la poşta centrală, unde Hariett aruncă scrisoarea la cutie chiar cu mâna ei.

Apoi plecă mulţumită de a se fi răzbunat împotriva lui Rob.

Se simţi uşurată şi veselă. Îi venea însă să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

Sărmana femeie nu-şi dădea seama că se încurca tot mai mult în plasa pe care i-o întinsese François de Gerbeville.

Ea avea încredere în iubirea lui şi nu se gândi măcar o clipă că el ar putea s-o înşele.

De la poştă se duse la un salon de mode unde se întâlni cu Ethel Drof şi începu să-i laude acesteia pe contele de Gerbeville în cuvinte înflăcărate.

Pretinsa ei prietenă îi dădu dreptate, dar în gândul ei se bucura că Hariett, pe care o urâse din clipa când se logodise cu Bob Wilkens, nu era fericită în căsnicie.

Bucuria ei era cu atât mai mare, cu cât aflase de la logodnicul ei că prietenul lui, contele de Gerbeville, era un crai foarte primejdios şi că toată iubirea lui pentru Hariett nu era decât o prefăcătorie. Se feri însă, să spună ceva tinerei femei. Hariett n-avea decât să cadă victima acestei beţii de dragoste, căci astfel se va înfăptui şi mai bine răzbunarea ei.

244. Umbre ameninţătoare

Felicia tocmai voia să se ducă la baraca unde se afla garderoba, spre a-şi schimba costumul pentru o altă scenă, când o zări deodată pe Rita Söndersö venind spre dânsa.

O recunoscu la prima aruncătură de ochi, căci văzuse mai multe fotografii de-ale ei.

Înainte de a-şi putea reveni din surpriza ei, auzi vocea iritată şi ascuţită a Ritei Söndersö:

— Vasăzică dumneata eşti cea care are curajul să ia locul renumitei Rita Söndersö?!

— Scuză-mă, stimată domnişoară, dar află că nu mi-am dat nici cea mai mică osteneală şi n-am intervenit cu nimic pentru a juca rolul principal în filmul acesta. Numai din întâmplare am făcut cunoştinţă cu domnii de la societatea de filme.

— Din întâmplare?... Într-adevăr numai din întâmplare?... Trebuie să mă crezi foarte proastă, dacă îţi închipui că voi crede în această întâmplare. Pesemne că ai aflat despre neînţelegerile pe care le-am avut cu societatea de filme şi te-ai folosit de acest prilej pentru a pătrunde în locul unde te afli acum. Să nu-ţi închipui însă că mă voi lăsa înlăturată de dumneata atât de uşor.

În clipa aceea Breward şi Crolan ieşiră din baracă şi le văzură pe cele două femei una lângă alta.

Îşi dădură îndată seama de situaţia neplăcută în care se afla Felicia de Martigny şi se apropiară de ele.

Mister Breward o mai auzi pe Felicia spunând:

— Bineînţeles că sunt gata oricând să mă retrag.

Dar Breward o întrerupse supărat:

— Te înşeli, domnişoară Dalen – se servi intenţionat de acest nume fată de Rita Söndersö. Ai semnat contractul cu noi. Cele mai multe scene sunt filmate, aşa că nu te mai poţi retrage.

Aceste cuvinte fură spuse pe un ton atât de energic încât Felicia tresări speriată şi răspunse:

— Negreşit că voi respecta contractul dacă îl vei menţine, mister Breward, dar am crezut că vei prefera să încredinţezi rolul principal domnişoarei Söndersö, deoarece era destinat de la început pentru dânsa.

— Domnişoara Söndersö şi-a încălcat contractul. Aşa că am fost nevoit s-o înlocuiesc.

Rita Söndersö se întoarse spre Breward cu o mişcare bruscă, îi aruncă o privire cochetă şi zise:

— Dacă domnişoara Dalen e dispusă să renunţe la contract, atunci

poţi să-mi dai iar mie rolul. Fără îndoială că domnişoară Dalen a recunoscut cu prilejul filmării, că riscă să se facă de râs cu jocul ei, dacă se va încumeta să mă concureze.

La auzul acestor cuvinte Felicia, care în ultimele zile nu primise decât laude înflăcărate, se simţi jignită şi răspunse cu glas aspru:

— Te înşeli, domnişoară Söndersö. Dacă voiam să mă retrag, n-am făcut-o de teamă că voi fi fluierată la premieră; dimpotrivă, sunt încredinţată că voi avea cel mai mare succes…

— Auziţi!… Auziţi!… Începătoarea asta micuţă a şi început să se creadă mare artistă! zise Rita Söndersö, batjocoritor.

Felicia însă continuă foarte calmă:

— Dacă m-aş retrage, aş face-o numai în interesul dumitale, domnişoară Söndersö, căci renumele dumitale de mare artistă ar suferi, dacă s-ar afla că din pricina încălcării îndatoririlor dumitale ai fost înlocuită cu o începătoare.

Felicia era ea însăşi uimită că găsise curajul să dea marii artiste un răspuns atât de hotărât şi neînfricat.

Văzu însă pe chipurile lui mister Breward şi Crolan că aceştia se bucurau de a nu se fi lăsat intimidată de cuvintele lipsite de tact ale Ritei Söndersö.

Aceasta în schimb nu-şi mai putu stăpâni mânia. Înainte ca cei doi domni s-o poată opri, ea se năpusti asupra Feliciei, o apucă cu amândouă mâinile de păr şi scuturând-o cu putere, zbieră:

— Asta o să mi-o plăteşti, nemernico! Ştiu eu cum să mă răzbun… Voi face să fii fluierată pretutindeni şi niciodată nu vei mai îndrăzni să apari pe ecran. Nu voi găsi odihnă până când nu te voi nimici!

Înspăimântaţi, mister Breward şi Crolan săriră în ajutorul Feliciei şi încercară s-o tragă înapoi pe Rita Söndersö.

Dar aceasta ţipa şi gesticula ca o nebună.

Cei doi domni fură nevoiţi să întrebuinţeze toată puterea lor, spre a o despărţi de Felicia.

Rita Söndersö ţipa şi plângea şi o blestema pe tânăra fată, aşa că fu auzită de toţi din tabără, care veniră să vadă ce s-a întâmplat.

Cei mai mulţi dintre artişti erau deprinşi cu astfel de scene, pe care le mai făcuse Rita Söndersö şi altă dată.

Toţi luară apărarea Feliciei care rămăsese înmărmurită şi o mângâiară.

Pe când artista fu dusă la maşina ei, Dolores o luă pe Felicia de braţ şi o conduse la baraca unde se afla garderoba.

Câtva timp nu vorbiră niciun cuvânt, căci şi Dolores era adânc tulburată de scena atât de urâtă care avusese loc.

Abia când cele două femei fură singure în baracă, Felicia se lipi de mama ei, îşi rezemă capul de umărul acesteia şi zise întristată:

— Bucuria noastră a fost iar întunecată, mămică scumpă.

Dolores o strânse cu dragoste la piept şi murmură:

— Sărmana, micuţa mea Felicia!

Aceste cuvinte le auzi şi contele de Martigny care venise şi el în baracă să vadă ce face nepoata lui.

O mângâia pe păr şi o îmbărbăta:

— Nu te lăsa înfrântă şi nu pierde curajul, Felicia. Uită această întâlnire neplăcută cu rivala ta.

Felicia avu un zâmbet obosit.

— A fost atât de urât, dragă unchiule…

— De la această femeie nici nu te puteai aştepta la altceva, copila mea. Din toate câte se povestesc despre dânsa, această ciocnire era de neînlăturat. Ea face parte din acei artişti cărora Dumnezeu le-a dăruit un mare talent, dar care în schimb sunt lipsiţi de inimă şi suflet, aşa că în cele mai multe împrejurări devin aroganţi şi chiar ordinari. Când vei repurta însă primul mare succes, vei uita repede toate aceste lucruri urâte şi în privinţa aceasta poţi să fii fără grijă, căci toţi sunt încredinţaţi de reuşita ta.

— Nu uita că viaţa e o luptă neîncetată, copila mea, mai adăugă şi Dolores. Cine vrea să se înalţe pe culmi, trebuie să se deprindă cu gândul că va avea de înfruntat lupte grele, că drumul va fi spinos şi că va avea de înlăturat multe piedici. Adu-ţi numai aminte de greutăţile prin care am trecut noi, unchiul tău Axel şi eu, dragă Felicia, şi atunci vei avea şi tu curajul să mergi mai departe pe calea pe care ai pornit.

Felicia tăcu câtva timp, privi îngândurată în gol, apoi răspunse suspinând:

— Când vom ajunge în America, Rita Söndersö va face tot ce îi va sta în putinţa să-mi pună piedici şi să-mi îngreuieze cariera.

Contele de Martigny râse şi făcând un gest nepăsător, zise:

— „Câinii care latră, nu muşcă” spune un proverb bătrânesc şi tot aşa va fi şi cu Rita Söndersö. Când îşi va da seama că pământul i se

clatină sub picioare, atunci se va feri să te atace, ci se va strădui să-şi menţină situaţia, făcând pe femeia amabilă şi politicoasă. În orice caz tu nu trebuie să-ţi baţi capul cu aceste lucruri îndepărtate şi să priveşti cu încredere viitor. Nici la Hollywood nu vei îi singură, căci ne vei avea pe noi: pe mama ta, pe căpitanul Barnabe şi pe mine. Toţi te vom apăra când te va ameninţa vreo primejdie. Afară de asta vei fi şi sub scutul lui mister Breward şi al regizorului Cornell, care ţin foarte mult la tine. Lupta nu va fi uşoară pentru Rita Söndersö şi fii încredinţată că după scurt timp va fi nevoită să depună armele, să se dea bătută.

După ce Rita Söndersö părăsi tabăra, plecând cu maşina ei, veniră şi ceilalţi artişti în baraca unde se afla garderoba, spre a o mângâia şi încuraja pe Felicia, făcându-i aceleaşi asigurări ca şi mama şi unchiul ei.

Din pricina urâtului incident, buna dispoziţie dispăru, aşa că regizorul Cornell propuse să se oprească filmarea mai departe pentru ziua aceea.

Felicia se împotrivi însă, nevoind să aibă timp liber ca să se mai gândească la cele întâmplate.

Cornell cedă insistenţelor ei, aşa că filmarea îşi urmă cursul.

Când ziua se apropie de sfârşit, regizorul Cornell se bucură că Felicia stăruise să joace mai departe, căci în ziua aceea tânăra fată jucă atât de minunat, încât se întrecuse pe ea însăşi.

Era ca şi când întâlnirea cu Rita Söndersö ar fi fost un imbold pentru dânsa să dea tot ce putea da, spre a-şi asigura succesul în primul film în care apărea.

Chiar şi Felicia era mulţumită de a se fi obosit atât de mult cu jocul, încât nu mai avu răgaz să se gândească la scena urâtă pe care o avusese cu Rita Söndersö, şi adormi îndată ce se culcă în patul ei.

Activitatea de acum o silea să-şi concentreze toate gândurile, aşa că uită cu desăvârşire de întorsătura aventuroasă pe care o luase viaţa ei şi de chinurile sufleteşti pe care le îndurase. Numai când ceilalţi colegi ai ei vorbeau de apropiata întoarcere în America, inima tinerei fete se întrista.

În curând va fi în aceeaşi ţară cu Bob, va şti că o revedere va fi cu putinţă, deşi erau mai depărtaţi ca oricând unul de altul.

Dar ea nu destăinui nimănui aceste gânduri chinuitoare; nici măcar mamei, sale, căreia, de altfel, îi încredinţa tot. Ca şi când s-ar fi înţeles

cu toţii, numele lui Bob Wilkens nu mai fu pronunţat niciodată, totuşi atât Dolores, cât şi căpitanul Barnabe se gândeau deseori la dânsul şi la Frank Wilkens.

În adâncul sufletului ei, Felicia simţea că nu va putea rupe pentru totdeauna şi cu desăvârşire legătura cu familia Wilkens.

245. Denunţul

Roger Hallier nu rămase defel uimit când văzu că nici după câteva ceasuri Bob Wilkens încă nu ieşise din casa în care intrase. Faptul acesta nu făcea decât să întărească presupunerea lui că Bob căzuse în aceeaşi cursă ca şi Crestatul.

Ce bine ar fi fost, dacă l-ar fi prevenit cu mai multă stăruinţă şi l-ar fi împiedicat să intre în vizuina aceea primejdioasă!

Se hotărî să facă acum ce socotise de la început ca cel mai nimerit lucru, anume: să înştiinţeze poliţia.

Fără îndoială, zvonurile care spuneau că poliţia nu îndrăznea să ia nicio măsură şi nu putea face nimic împotriva bandiţilor din acel cartier, nu erau adevărate.

Fiind în măsură să dea poliţiei toate amănuntele şi să o pună pe urma ticăloşilor, aceasta îi va putea prinde uşor şi-i va elibera pe prizonieri.

Prefectura poliţiei nu era departe, aşa că Roger Hallier ajunse repede acolo şi după câteva minute fu introdus în biroul comisarului de serviciu, căruia îi istorisi toată întâmplarea cât mai scurt şi în cuvinte lămurite.

Când însă Roger Hallier îi spuse comisarului că autorul moral al acestei lovituri banditeşti era Frank Wilkens, regele automobilelor, faţa comisarului luă o expresie rece şi severă şi făcu o observaţie aspră tânărului lucrător, spunându-i în faţă că vorbeşte prostii.

Cu toate acestea Roger Hallier stărui cu aprindere:

— Trebuie să dai îndată ordin ca acea casă să fie înconjurată, şi percheziţionată, domnule comisar.

— Ştiu singur ce am de făcut şi n-am nevoie de sfatul dumitale, îi răspunse comisarul răstit.

Roger Hallier îşi dădu seama de împotrivirea comisarului, aşa că începu să vorbească şi el cu glas mai tăios.

— Eşti slujbaş al statului şi când vine cineva să-ţi facă un denunţ, eşti dator să cercetezi afacerea cât mai de aproape. Aici e în joc viaţa a doi oameni!

— Asta o spui dumneata, dar eu mă îndoiesc. Faptul că Frank Wilkens ar fi pus la cale această crimă pare să fie un basm născocit de închipuirea dumitale.

Roger Hallier se revoltă.

Credea oare comisarul că el îi spusese minciuni?!

Avea aerul ca şi când nici prin gând nu i-ar trece să ia vreo măsură împotriva acelor bandiţi îndrăzneţi.

Dacă însă comisarul nu va vrea să ia măsurile trebuincioase, se va adresa superiorilor lui şi se va plânge lor.

Tulburarea lui Roger Hallier crescuse şi mai mult, dar se mai stăpâni şi întrebă cu răceală, dar politicos:

— Vrei să iei act de denunţul meu, domnule comisar?

— Sunt nevoit să iau cunoştinţă de el.

— Şi vei face tot ce este nevoie spre a elibera pe Bob Wilkens şi pe unchiul său din ghearele acelor ticăloşi?

— Voi face şi asta îndată ce mă voi fi încredinţat că spusele dumitale se bizuie pe adevăr.

— Dar când vei avea această încredinţare?

Ca şi când ar fi vrut să-l irite şi mai mult pe Roger Hallier, comisarul răspunse nepăsător:

— Poale peste câteva zile, dar se poate întâmpla să dureze şi câteva săptămâni.

Până în clipa aceea Roger Hallier reuşise să se stăpânească, dar la auzul acestor cuvinte îşi pierdu răbdarea şi izbucni:

— E nemaipomenit să tratezi un caz aşa de grav şi urgent cu atâta nepăsare! Am impresia că vrei să-l aperi pe Frank Wilkens de neplăceri, fiindcă e bogat, sau că ţi-e frică să întreprinzi ceva împotriva bandiţilor din cartierul Bowery.

Faţa comisarului se înroşi de mânie.

— Cum îndrăzneşti să-mi arunci în faţă o astfel de învinuire?!

— Nu susţin că este aşa, dar aşa se pare.

— Asta e…

— …lucru fără însemnătate, îi curmă Roger Hallier vorba. Punctul cel mai important este ca dumneata să-ţi faci datoria.

Comisarul îşi dădu seama că trebuie să cedeze, aşa că se stăpâni şi răspunse:

— Îmi voi face datoria şi rămâne aşa cum am spus: întâi voi cerceta dacă cele istorisite de dumneata sunt adevărate, apoi voi lua măsurile de care va fi nevoie.

Roger Hallier fu deci nevoit să plece fără a fi ajuns la un rezultat mulţumitor, mâniat împotriva comisarului şi îngrijorat de soarta prietenilor săi.

Când părăsi prefectura poliţiei se hotărî să se învârtească atât timp, prin cartier, până când va vedea că într-adevăr poliţia făcuse ceva pentru prinderea banditilor.

După plecarea lui, comisarul reciti notele pe care le luase.

Să fie oare adevărat că Frank Wilkens, regele automobilelor, să fi pus la cale această crimă?

Comisarul clătină neîncrezător capul.

Era cu neputinţă!... Un om ca Frank Wilkens nu-şi primejduia atât de uşor libertatea, reputaţia şi situaţia lui în lume!...

Puse foaia de hârtie deoparte şi vru să se adâncească iar în studierea unui dosar, dar nu mai găsi liniştea trebuincioasă. Gândurile lui se întorceau neîncetat la cazul Frank Wilkens. În sfârşit se duse în biroul învecinat, spre a se sfătui cu colegul său.

— O afacere nebunească, dragul meu Dosswell!... Auzi... am primit un denunţ că Wilkens, marele fabricant de automobile, s-ar fi făcut vinovat de o crimă.

Comisarul repetă colegului său depoziţia lui Roger Hallier.

Dosswell îl privi neîncrezător, apoi zise:

— Afacerea asta e limpede şi uşor de înţeles.

— Ce vrei să spui cu asta?

— E un act de răzbunare. Însuşi denunţătorul a spus că a lucrat la uzinele Wilkens şi că a fost dat afară fără niciun motiv. Din pricina aceasta a născocit basmul pe care ţi l-a povestit, în nădejdea că vom da curs denunţului său, că lumea va vorbi despre acest caz şi astfel Frank Wilkens va fi pus într-o lumină urâtă. După cum am spus, nu e decât un act de răzbunare josnică.

— Ce mă sfătuieşti să fac?

— Nimic, aruncă notiţa la coş.

— Nu se poate. Trebuie să întreprind ceva, chiar acum. Îmi dai voie

să vorbesc la aparatul dumitale?

— Negreşit că da.

Comisarul căută numărul în cartea de telefon şi ceru legătura.

Întâi îi răspunse o servitoare, apoi, la cererea comisarului, veni însăşi Hariett la telefon.

Aceasta rămase foarte surprinsă când auzi că e chemată de către un comisar de poliţie.

— Vrei să ştii dacă a dispărut soţul meu?... Nu... Ah! Unde e acum?... A întreprins o călătorie în Europa.

Comisarului îi fu de ajuns acest răspuns, mulţumi şi închise aparatul.

— Acum sunt şi eu încredinţat că omul acela a inventat toată povestea, căci fiind plecat în Europa, nu poate fi în acelaşi timp şi prizonierul bandiţilor din Bowery.

— Bine că s-a întâmplat aşa, căci nu e deloc o plăcere pentru noi de a trebui să facem o cercetare la Bowery.

— Spre mai multă siguranţă, aş vrea să mă pun în legătură şi cu bătrânul Wilkens.

— Ai face mai mult decât trebuie.

— Dar ar fi tot ce-mi stă în putinţă în asemenea împrejurări.

Comisarul ceru uzinele, se puse în legătură cu Frank Wilkens şi îl întrebă dacă cunoaşte pe monteurul electrician Roger Hallier.

— Foarte bine chiar, fu răspunsul. Am avut prilejul să-l cunosc foarte de aproape cu ocazia grevei pe care a pus-o la cale în întreprinderea mea.

— Fără îndoială că din pricina aceasta l-aţi concediat?

— Da; e un agitator şi un om neastâmpărat. Am fost nevoit să-l dau afară, căci altfel mi-ar fi aţâţat iar toţi lucrătorii.

— Credeţi-că ar fi cu putinţă să vrea să se răzbune împotriva dumneavoastră?

— M-a şi ameninţat chiar că se va răzbuna.

— A şi făcut o încercare, dar nu i-a reuşit.

Frank Wilkens fusese neliniştit chiar de la începutul acestei convorbiri telefonice, nefiind cu conştiinţa curată şi temându-se ca poliţia să nu fi descoperit toată afacerea. Neliniştea lui crescu şi mai mult în cursul convorbirii, aşa că-l rugă cu stăruinţă pe comisar:

— Fii atât de bun şi spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Când comisarul îi spuse despre denunţul pe care îl primise, Frank Wilkens se făcu alb ca varul şi receptorul telefonului începu să tremure în mâna lui.

Spre a se arăta nepăsător, se sili să râdă, dar râsul acesta sună fals.

— Aşa, aşa… făcu el, după ce comisarul isprăvi de vorbit. Vasăzică pe calea aceasta încearcă Roger Hallier să se răzbune împotriva mea?… Cred că eşti încredinţat de neadevărul spuselor acestui nemernic, domnule comisar?

Acesta se grăbi să-l liniştească pe Frank Wilkens:

— Negreşit, mister Wilkens. Nicio singură clipă nu m-am îndoit că tot denunţul nu este decât o calomnie. Dacă aş fi fost de altă părere, nu v-aş fi chemat la telefon. Trebuie să luaţi măsuri să scăpaţi de acest om răzbunător şi să-l daţi în judecată, pentru a evita pe viitor astfel de calomnii. Vă sfătuiesc să depuneţi o plângere împotriva lui.

— Aşa am să şi fac, răspunse Frank Wilkens, cu toate că ştia dinainte că nu va face nimic. Un astfel de proces putea să aibă un sfârşit neplăcut pentru dânsul.

— Vei urmări cazul mai departe, domnule comisar? mai întrebă Frank Wilkens.

— Nici prin gând nu-mi trece, căci afacerea e limpede pentru mine şi n-am chef să-mi pierd timpul degeaba.

Lui Frank Wilkens i se luă o greutate de pe suflet.

— Fireşte; ai treburi mai importante decât să te iei după palavrele tuturor nemernicilor. Ar fi într-adevăr o pierdere de timp. Îţi va ajunge cuvântul meu, că tot ce a spus Roger Hallier nu e adevărat.

După terminarea convorbirii, comisarul rămase cu desăvârşire încredinţat că într-adevăr nu e vorba decât de un act de răzbunare din partea lucrătorului concediat şi zise colegului său:

— Acum voi face aşa cum m-ai sfătuit şi voi arunca la coş notele pe care le-am luat în această afacere.

Frank Wilkens pusese receptorul la locul lui, cu mâna tremurândă, dar apoi îşi încleştă pumnii.

Trebuia să fie tare!

Nu biruise încă; lupta pentru menţinerea uzinelor, a reputaţiei lui şi a situaţiei pe care o avea în societate, avea să meargă mai departe!

Frank Wilkens scrâşni din dinţi.

Lupta va fi foarte grea, dar nu se va lăsa doborât.

Dacă va fi nevoie, va trece şi peste cadavre!

246. O veste neaşteptată

Cei doi prieteni, Gaston de Moulinet şi contele François de Gerbeville, şedeau la masă, şi mâncau cu mare poftă.

Dar de astă dată dispoziţia lor era cu totul alta decât aceea în care se aflaseră cu câteva zile în urmă.

François de Gerbeville avea faţa strălucitoare de bucurie şi fluiera vesel un cântec la modă.

Moulinet îl privi câteva clipe, apoi zise râzând:

— Eşti într-o dispoziţie cât se poate de bună azi, dragul meu François.

Contele zâmbi mulţumit:

— Am şi de ce să fiu binedispus.

— Vasăzică biruinţă pe toată linia.

— Fireşte că da.

— Femeiuşca aceea frumoasă ţi-a căzut în plasă?

Contele de Gerbeville dădu din cap cu mândrie.

— Mai repede chiar decât m-am aşteptat, dragul meu Gaston.

— Ei bravo; atunci pot să te felicit. Cred că de azi înainte n-o să mai duci lipsă de bani?

Contele de Gerbeville izbucni într-un râs ironic.

— Ţi-e teamă, pesemne, că voi cere iar de la t ne?

— Mărturisesc că da. Îţi spun drept, mi-ar fi foarte plăcut dacă m-ai scuti câtva timp de astfel de cereri. Când voi fi ginerele bogatului mister Drof, nu-mi va fi greu să-ţi fac rost chiar de sume mai mari; deocamdată însă trebuie să fiu cu mare băgare de seamă. Ethel a făcut şi ieri aluzii că nu se prea încrede în mine şi de aceea a prelungit timpul de încercare. Dar ea nici nu bănuieşte cât de puţin îmi convine această amânare.

— Se pare că a început să te părăsească norocul pe care l-ai avut până acum la femei, dragă Gaston.

— De vină e numai afacerea cu îndrăcita aceea de Lolo, zise Gaston de Moulinet gânditor. N-ar fi trebuit să ascult sfatul tău şi să vin la New-York înainte de a fi isprăvit divorţul. Aş fi fost mai sigur. Aşa

însă sunt chinuit neîncetat de teama că Ethel Drof ar putea afla ceva de această afacere, iar pe de altă parte tu, în loc să mă linişteşti, ai contribuit foarte mult să mă faci şi mai nervos în timpul din urmă.

Contele de Gerbeville îşi luă un aer de superioritate şi făcu un gest nepăsător.

— Dacă nu te-aş fi îndemnat să primeşti îndată invitaţia familiei Drof şi să vii încoace, lăsând chestiunea divorţului pe seama unui avocat, atunci n-ai fi scăpat niciodată de Lolo. Din milă ai fi cedat mereu şi ai fi rămas şi acum cu dânsa. Pe de altă parte trebuie să recunoşti că prin căsătoria cu Ethel Drof înseamnă să câştigi lozul cel mare în loteria vieţii... Vei scăpa în acelaşi timp de toate grijile şi vei redobândi situaţia socială şi materială pe care ai avut-o odinioară. Ţi-am mai spus doar că cea mai mare prostie pe care ai făcut-o în viaţa ta, a fost căsătoria cu Lolo.

Gaston de Moulinet dădu cam încurcat din umeri.

— Ştii doar că am făcut-o numai pentru copii, pentru a le da un nume. De altminteri am fost obligat s-o fac şi pentru Lolo care mă iubeşte sincer şi care a jertfit pentru mine tinereţea, frumuseţea şi cariera ei strălucită.

Contele de Gerbeville aruncă prietenului său o privire mânioasă.

— Regreţi cumva că ai făcut pasul hotărâtor?

— Nu, dar câteodată mă gândesc cu groază ce va fi făcând acum sărmana Lolo.

— Ştiu că i-ai trimis bani prin avocatul tău.

— Fireşte, dar Lolo nu e o femeie de care să poţi scăpa numai cu o sumă mare de bani.

Contele de Gerbeville încruntă sprâncenele.

— Pentru Dumnezeu, nu deveni sentimental şi nu te chinui cu astfel de remuşcări! Aşa ceva nu e pentru bărbaţi ca noi. Priveşte-mă pe mine. Sunt întotdeauna acelaşi, nu mă mai gândesc la trecut, nici la ceea ce am fost şi nici nu vreau să-mi mai amintesc de victimele mele. Dimpotrivă, râd de acele femei care sunt atât de proaste să mă creadă când le spun că le iubesc. N-au decât să bocească după ce le părăsesc. Nu ştiu ce este mila şi lacrimile lor nu mă mişcă defel.

— Dar nu toţi bărbaţii au o fire atât de aspră ca a ta. Te-ai potrivi de minune cu Ethel Drof, care are tot atât de puţin suflet ca şi tine.

— Te înşeli, dragul meu Gaston, o femeie ca Ethel Drof nu mi-ar

cădea niciodată în cursă. Şi-ar da îndată seama că este numai o unealtă spre a-mi ajunge scopul. Eu am nevoie de femei proaste şi fără experienţă ca Hariett Wilkens.

— Pe dânsa ai putut s-o cucereşti mai uşor, fiind dezamăgită de bărbatul ei.

— Nu m-aş fi aşteptat din partea ei, să fie în stare să-mi scrie o scrisoare de dragoste atât de pătimaşă. Scrisoarea aceasta face multe parale; vrei s-o citeşti?

Spunând aceste cuvinte, contele de Gerbeville întinse prietenului său scrisoarea pe care o primise de la Hariett Wilkens.

Pe când Gaston de Moulinet o citea, un servitor intră şi aduse poşta care sosise.

Contele de Gerbeville dădu un bacşiş servitorului, apoi se uită la scrisorile primite.

În cea mai mare parte erau facturi din partea furnizorilor la care cei doi prieteni îşi făcuseră haine, rufărie şi încălţăminte, precum şi de la magazine de flori şi cofetării de unde luaseră daruri pentru femeile cu care petreceau.

Dar deodată contele de Gerbeville tresări şi se uită timp de câteva clipe la o scrisoare pe plicul căreia era scrisă de o mână delicată de femeie adresa lui Gaston de Moulinet. Plicul era de culoare violet deschis.

Gerbeville vru să-l dosească, dar Gaston de Moulinet zărise plicul şi recunoscându-l, întrebă:

— Doamne, nu-i o scrisoare de la Lolo? Numai ea întrebuinţează plicuri de culoarea aceasta.

Contele de Gerbeville dădu din cap şi întinse prietenului său scrisoarea.

— Ai ghicit… Lolo a aflat unde te afli şi negreşit că te va bombarda iar cu scrisori.

Gaston de Moulinet rămase înmărmurit şi se uită cu ochii holbaţi la scrisoare.

Îngălbenise şi mâna care ţinea plicul tremura.

Timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare.

Apoi Gaston de Moulinet clătină capul şi murmură:

— Doamne, de unde a aflat oare adresa mea?

— Poate n-ai fost destul de prevăzător şi ai spus cuiva că plecăm în

America?

— Ba am urmat în totul sfaturile tale, François. Am plecat pe neaşteptate, fără să ştie nimeni. Poşta mi se trimite prin avocatul meu, care mi-a dat cuvântul să nu trădeze nimănui locul unde mă aflu.

Cu o mişcare de nepăsare, contele de Gerbeville îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Să nu ne mai batem capul de pomană cu fleacuri şi să luăm lucrurile aşa cum sunt. Citeşte mai bine scrisoarea şi să ne sfătuim ce e de făcut spre a ne feri de vreo faptă nesocotită pe care ar putea-o face Lolo.

Gaston de Moulinet făcu aşa cum îi spuse prietenul său şi deschise scrisoarea.

Era atât de tulburat, încât abia fu în stare să rupă plicul. Când văzu emoţia prietenului său, contele de Gerbeville deveni şi mai nervos şi zise:

— Deoarece n-avem niciun secret unul faţă de altul, dă-mi mie scrisoarea. Eu sunt mai calm decât tine şi o voi putea citi în linişte.

Fără a mai aştepta învoirea lui Gaston de Moulinet, îi luă scrisoarea din mână, o desfăcu şi începu să citească:

„Paris 3 iunie 19…

Scumpul, adoratul meu Gaston,

Deşi prin dispariţia ta neaşteptată şi prin vestea grozavă pe care mi-a dat-o avocatul tău că vrei să te desparţi de mine, mi-ai pricinuit o durere nespus de mare, totuşi nu pot să te numesc altfel decât scumpul şi adoratul meu Gaston…”

Cu un zâmbet dispreţuitor contele de Gerbeville se opri din citit şi se uită la Gaston de Moulinet.

— Mofturile obişnuite, zise el.

Gaston de Moulinet făcu un gest de protest şi răspunse:

— Citeşte mai departe.

Dar contele de Gerbeville şovăi şi se uită mai cu luare-aminte la prietenul său, apoi zise mustrător:

— Nădăjduiesc că nu te vei lăsa iar învins de milă…

— N-am nevoie de sfaturile tale, François. Ştii foarte bine că sunt hotărât să scap de mizerie printr-o căsătorie bogată. Dacă nu vrei să

mă superi, citeşte scrisoarea mai departe, fără să mai faci niciun fel de observaţii.

Gerbeville vru să izbucnească, dar în ultima clipă se răzgândi şi continuă să citească:

„Iubirea mea pentru tine a rămas neschimbată, ştiind că şi tu mă iubeşti şi nu m-ai fi părăsit niciodată, dacă n-ai fi fost sub înrâurirea nefastă a acelui ticălos de Gerbeville...”

Foarte agitat, Gaston de Moulinet se aplecă peste masă şi întinse mâna să ia scrisoarea.

— Da-o încoace, voi citi eu singur mai departe, zise ei speriat. Scrisoarea aceasta nu e pentru tine.

Dar contele de Gerbeville îşi retrăsese la timp mâna şi ţinând scrisoarea la spate, izbucni în râs.

— Vreau să ştiu şi eu ce scrie soţia ta despre mine, căci părerea ei mă interesează foarte mult.

— Lasă glumele şi dă-mi scrisoarea, François.

— Nici nu mă gândesc!... Stai la locul tău şi ascultă mai departe.

Gaston de Moulinet, care era o fire foarte slabă şi se afla cu desăvârşire în puterea şi sub înrâurirea contelui de Gerbeville, se lăsă suspinând pe scaunul lui şi îşi împreună mâinile, resemnat.

— Îmi vine să înnebunesc, zise el. De câte ori îmi închipui că am scăpat de griji, vine câte o lovitură nouă. Sunt ca şi când aş avea un laţ de gât, pe care atât tu cât şi Lolo îl strângeţi din ce în ce mai tare. Lăsaţi-mă să trăiesc şi eu!... De ce mă chinuiţi?... De ce mă hărţuiţi ca pe o fiară?

François de Gerbeville nu se lăsă defel mişcat de tânguirile lui şi cu un zâmbet rece, citi mai departe:

„Numai Gerbeville te-a îndemnat să rupi orice legături cu mine şi copiii, căci numai el are interes să te despartă de mine, îndemnându-te la o căsătorie bogată. E un nemernic, un ticălos de rând, care nu se gândeşte la altceva decât să-şi stoarcă victimele până în măduva oaselor. Şi tu eşti o victimă a acestui om rău! Dacă nu vei găsi puterea de a scăpa de acest ticălos, atunci toată viaţa vei fi sclavul său. Vrea să te împingă la o însurătoare bogată, numai cu scopul de a putea trăi şi el fără nicio grijă pe

spinarea ta. Vei fi nevoit să-i dai mereu bani şi nu vei mai avea niciodată linişte din pricina lui. De aceea gândeşte-te bine ce faci, dragă Gaston, şi întoarce-te de pe calea pe care ai pornit, înainte de a fi prea târziu. Vino înapoi la mine şi la copiii tăi. Murim de dorul tău şi nicio femeie nu te va iubi aşa cum te iubesc eu. Eu nu întreb dacă eşti bogat sau sărac, ci te iubesc numai pentru tine, căci tu nu eşti rău, chiar dacă acum ai luat o cale greşită. Tu ai inimă bună... numai Gerbeville e pieirea ta! Nu te mai lăsa sub înrâurirea lui, nu te mai lăsa terorizat de dânsul, ci desparte-te de el, fără să te sinchiseşti de ameninţările lui. Chiar dacă ai pierde tot ce mai ai, eu te voi primi tot cu braţele deschise. Şi săraci vom fi tot fericiţi, iar dacă va fi nevoie, îmi voi relua ocupaţia la teatru, spre a câştiga existenţa pentru noi toţi. Fericirea ta e numai la noi, scumpul meu Gaston. De aceea vino înapoi, căci te aşteptăm cu dor.

Până la moarte, a ta credincioasă, Lolo".

De astă dată contele de Gerbeville citise scrisoarea fără să mai facă nicio observaţie.

Gaston de Moulinet bătea cu degetele în masă, foarte enervat.

Şedea cu ochii plecaţi, neîndrăznind să se uite la prietenul său.

Îi era foarte neplăcut că această scrisoare căzuse în mâinile lui Gerbeville.

Cu o mişcare nepăsătoare contele îi întinse scrisoarea şi pentru a-i arăta că învinuirile pe care i le aducea Lolo nu făcuseră nicio impresie asupra lui, zise cu o nepăsare prefăcută:

— Ce vei face acum? Ai de gând să dai urmare acestei chemări şi să te întorci în Franţa?

Moulinet sări agitat în picioare şi începu să se plimbe prin odaie.

— Doar nu pot pleca acum de aici, François! Ce-aş putea spune bătrânului Drof şi fiicei lui?

— Nici eu nu ştiu ce scuză ai putea găsi, răspunse contele de Gerbeville dând din umeri. În orice caz ar fi curată nebunie din partea ta să-ţi primejduieşti un viitor atât de strălucit ca acela care te aşteaptă, din pricina văicărelilor unei femei sentimentale.

— Dar ce să fac?! izbucni Gaston de Moulinet deznădăjduit. Trebuie să răspund la scrisoarea asta, căci altfel Lolo e în stare să facă vreo nebunie. Până acum m-am crezut în siguranţă. Dar acum îmi va fi mereu teamă că într-o bună zi va apare aici şi atunci scandalul e

gata.

Şi Gerbeville fu cuprins de nelinişte la auzul acestor cuvinte. Îşi încruntă fruntea şi timp de câteva clipe privi gânditor în gol.

— Ar fi proastă afacere dacă ar veni încoace înainte ca tu să fii însurat cu Ethel Drof. Trebuie să împiedici cu orice preţ venirea ei.

— Cunoşti tu vreun mijloc?

Contele de Gerbeville reciti repede scrisoarea, apoi zise cu un zâmbet cinic:

— Mica Lolo de la teatrul Moulin Roage va fi ca toate celelalte femei şi se va lăsa uşor înşelată. Scrie-i o scrisoare de dragoste înfocată, spune-i că ai fost adânc mişcat de rândurile ei şi că îţi este şi ţie dor grozav de dânsa.

Gaston de Moulinet îl privi uimit.

— Dar toate acestea ar fi minciuni.

— Ba ar fi o lovitură iscusită prin care ai câştiga timp spre a-ţi putea ajunge scopul aici, răspunse contele de Gerbeville foarte calm. Şi trebuie să-ţi ajungi scopul, adăugă el, apăsând pe fiecare cuvânt, căci tu nu eşti făcut pentru a duce o viaţă plină de mizerie şi lipsuri. Lasă dracului sentimentalismul şi încheie o dată pentru totdeauna cu trecutul.

Contele de Gerbeville spuse aceste cuvinte cu un ton atât de convingător, încât Moulinet nu îndrăzni să-l contrazică, ci numai dădu din cap şi răspunse:

— Da, ai dreptate. Voi încheia cu trecutul şi voi telegrafia chiar azi avocatului meu să grăbească divorţul…

— Afară de asta trebuie să stărui pe lângă Ethel Drof să facă mai repede nunta, îl întrerupse contele de Gerbeville. În orice caz sper că această scrisoare va avea alt efect decât acela pe care îi urmărea.

Gaston de Moulinet tresări tulburat.

— Să n-ai nicio grijă, François, căci nu mă voi întoarce niciodată la Lolo.

— Ar fi un noroc pentru noi amândoi, dragă Gaston, căci dacă te vei căsători cu Ethel Drof, voi îi scutit deocamdată să storc bani de la Hariett Wilkens. Şi să mă dau pe faţă ca şantajist. Am putea să ne facem iar o situaţie potrivită cu numele şi rangul nostru. Dă-mi dar cuvântul tău de onoare că nu vei face nimic spre a împlini rugăminţile soţiei tale din Franţa.

Pe faţa lui Gaston de Moulinet se putea citi că în sufletul său se dădea o luptă aprigă, dar după o scurtă şovăire întinse contelui de Gerbeville mâna şi îi dădu cuvântul cerut. Apoi rupse scrisoarea pe care o primise de la Lolo şi plecă la Ethel Drof.

247. Razii

Ziua întreagă şi chiar jumătate din noapte Roger Hallier se învârti în jurul casei din strada Bowery numărul 169, aşteptând în zadar să vadă întreprinzându-se ceva din partea poliţiei pentru a pune mâna pe bandiţi.

Nerăbdarea lui creştea pe fiece clipă.

Ce neglijenţă de neiertat!... Câte nu puteau să se întâmple în vremea asta cu sărmanii prizonieri?!... Ticăloşii din Bowery erau în stare să facă orice!...

N-ar fi oare bine să se mai ducă o dată la comisar şi să-l îndemne de a lucra mai repede? Îşi apuse însă că şi o nouă intervenţie a lui va rămâne fără rezultat, căci comisarul părea să nu prea aibă chef de a face ceva.

Dacă ar veni altcineva, o persoană de vază, atunci cazul ar fi fost tratat altfel.

Roger Hallier îşi frământă creierul.

De la cine să ceară ajutor?...

Mama lui Bob Wilkens!...

Gândul acesta îi străfulgeră prin minte.

Fără nicio îndoială că ţinea mai mult la fiul decât la soţul ei şi ca mamă va pune în mişcare cerul şi pământul pentru a veni în ajutorul fiului ei.

Luă hotărârea să se ducă imediat la dânsa, aşa că părăsi grăbit cartierul Bowery şi se îndreptă spre palatul Wilkens.

Mama lui Bob rămase foarte surprinsă când i se anunţă vizita lui Roger Hallier.

Auzise numele lui în legătură cu greva care avusese loc la uzinele Wilkens şi se întrebă uimită ce voia acest lucrător de la dânsa.

Pesemne că fusese dat afară de soţul ei şi acum venea s-o roage să intervină pentru reprimirea lui. Ea ştia că n-avea nicio putere asupra bărbatului ei şi voia tocmai să spună servitorului să nu-l primească,

când Roger Hallier, bănuind aşa ceva, intră îndată după servitor.

— Iartă-mă, doamnă Wilkens, că am pătruns până aici fără voia dumitale, trebuie însă să-ţi vorbesc într-o afacere foarte urgentă şi importantă.

Felul deschis şi sincer de a vorbi şi atitudinea respectoasă a tânărului lucrător, făcură o impresie foarte bună asupra doamnei Wilkens, aşa că îi răspunse zâmbind:

— Fie! Dacă ai ajuns până aici, te voi asculta. Spune-mi dar ce te-a adus la mine?

Roger Hallier aşteptă până când servitorul ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui, apoi începu să povestească doamnei Wilkens tot ce se întâmplase.

Sărmana femeie păli şi simţi cum puterile ameninţă s-o părăsească, aşa că se lăsă pe un scaun.

— E îngrozitor! exclamă ea adânc tulburată. Bob al meu în primejdie?!… Dumnezeule sfinte, nici nu-mi vine să mă gândesc la tot ce i s-ar fi putut întâmpla până acum… De ce n-ai venit îndată la mine?

— Nici acum nu mi-a fost uşor să vin; doar trebuie să aduc învinuiri grele soţului dumitale. Aş fi vrut să te cruţ de această neplăcere mare, dar n-am mai ştiut ce să fac. Am fost deci nevoit să vin spre a te ruga să intervii în mod energic la poliţie.

Doamna Wilkens îşi acoperi ochii cu mâna.

Roger Hallier avea dreptate. Era îngrozitor de a fi nevoită să afle aşa ceva despre bărbatul ei.

În primul moment nici nu-i veni să creadă.

Totul se va prăbuşi şi numele Wilkens va fi târât în mocirlă!

O mânie năprasnică se deşteptă în sufletul ei împotriva lui Frank Wilkens.

Nu putea să-l jertfească pe Bob spre a-l cruţa pe el!… Nici nu era de gândit aşa ceva!.. Chiar dacă Frank Wilkens va fi arestat, nu va primi decât pedeapsa pe care o merita!

Ea – mama lui Bob – trebuia să facă tot ce-i va sta în putinţă pentru a-şi salva fiul.

Putea oare să facă chiar dânsa al doilea denunţ la poliţie?

Punându-şi această întrebare, îşi aduse aminte de directorul Smith, care îi era prieten atât ei cât şi lui Bob şi care fără îndoială va face

demersurile trebuincioase.

Roger Hallier, care aştepta cu nerăbdare hotărârea doamnei Wilkens, o întrebă:

— Vei interveni la poliţie, doamnă Wilkens?

Ea îşi luă mâna de pe ochi, se uită lung la el şi răspunse:

— Nu voi interveni eu însămi, ci voi ruga pe directorul Smith, un bun prieten al nostru.

— Îl cunosc; da, ai dreptate, el e omul de care avem nevoie în această împrejurare grea şi tristă. Dar nu mai lucrează la uzină, căci şi-a dat demisia.

— Locuieşte însă chiar aici în apropiere. Îi cunosc şi numărul de telefon, căci în timpul când bărbatul meu a fost bolnav, am vorbit de multe ori cu dânsul.

Doamna Wilkens ceru legătura cu el şi din fericire îl găsi acasă. Când îl rugă să vină cât mai repede la dânsa, el îi făgădui că în cel mult zece minute va fi la vila Wilkens.

La timpul arătat directorul Smith intră în odaia unde se aflau doamna Wilkens şi tânărul lucrător.

Roger Hallier trebui să-i povestească încă o dată toate întâmplările şi când directorul Smith fu pus în curent, doamna Wilkens îl întrebă:

— Crezi că e cu putinţă aşa ceva?

— Da, răspunse el scurt.

— Vasăzică bărbatul meu e în stare de astfel de fapte?

— Din nefericire trebuie să spun că pe Frank Wilkens îl cred în stare de orice. E nesăţios în lăcomia lui de avere şi pentru a o avea, nu se dă înapoi de la nimic.

Doamna Wilkens se ridică de pe scaun şi se duse spre fereastră, spre a-şi ascunde tulburarea grozavă de care se simţea cuprinsă.

Lovitura pe care o primise era îndoită: pe de o parte ştirea despre primejdia în care se afla scumpul ei Bob, pe de altă parte faptul că soţul ei nu se dăduse înapoi de la o nouă crimă.

Cu un astfel de om trăise toată viaţa… îi dăruise un copil!

În timp ce o luptă grozavă se dădea în sufletul ei, directorul Smith ceru amănunte de la Roger Hallier, îi puse nenumărate întrebări şi zise ca încheiere:

— Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut, e să mă duc eu însumi la poliţie.

— Şi doamna Wilkens e de aceeaşi părere. Dacă vei face dumneata denunţul, atunci cei de la poliţie vor crede în sfârşit că totul s-a întâmplat aşa cum am spus şi se vor lua măsurile trebuincioase. Pe spusele unui lucrător modest, bineînţeles că n-au pus niciun temei.

Directorul Smith se apropie de doamna Wilkens şi îi zise:

— Din faptul că m-ai chemat, presupun că vrei să intervin pentru fiul dumitale.

— Te rog foarte mult să ne dai ajutor, dar în acelaşi timp să faci tot ce va fi cu putinţă pentru ca această afacere urâtă să nu fie dată în vileag.

— De fapt, soţul dumitale nu merită cruţare.

— Nu mă gândesc la dânsul, ci la numele Wilkens pe care îl poartă şi fiul meu. Nu vreau să fie arătat cu degetul şi să se spună că e fiul unui…

Doamna Wilkens îşi curmă vorba, nefiind în stare să pronunţe cuvântul „criminal”.

Directorul Smith îşi dădu seama ce se petrece în sufletul sărmanei femei şi o asigură:

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă spre a înăbuşi afacerea şi a nu lăsa să se răspândească în public.

Doamna Wilkens îi luă mâinile, le strânse cu putere şi privindu-l rugător, îi zise:

— Scapă-l pe băiatul meu din primejdia grozavă în care se află.

Directorul Smith îi făcu un semn liniştitor din cap şi se gândi în sinea lui: „Sărmană femeie, ce chin trebuie să înduri! Fiul tău e în cea mai mare primejdie, iar de soţul tău ştii că e un mire ticălos”.

El fu cuprins de o milă adâncă şi se hotărî să facă tot ce-i va sta în putinţă spre a-i da ajutorul de care avea nevoie, atât ea, cât şi Bob Wilkens pe care învăţase să-l preţuiască şi să-l iubească de când lucraseră împreună în uzinele Wilkens.

La plecare, doamna Wilkens îi întinse şi lui Roger Hallier mâna.

— Dumitale, domnule Hallier, îţi mulţumesc în chip deosebit că te străduieşti să-l scapi pe fiul meu şi că ai venit la mine spre a mă înştiinţa de primejdia în care se află.

Tânărul lucrător răspunse încurcat:

— Doar n-am făcut nimic deosebit, doamnă Wilkens; e datoria oricărui om cumsecade de a da ajutor în asemenea împrejurări.

— Ba ai făcut o faptă bună pe care nu ţi-o voi uita niciodată.

Ajungând în stradă, directorul Smith luă o maşină ca să se ducă mai repede la prefectura de poliţie. Pe drum chibzui primele demersuri pe care avea să le facă şi zise lui Roger Hallier:

— Mă voi adresa de la început unei instanţe mai mari, căci dacă mă voi duce iar la comisarul căruia i-ai făcut denunţul, acesta, spre a-şi ascunde neglijenţa, e în stare să spună că a şi făcut cercetări în cartierul Bowery, dar că n-a putut găsi nimic.

— Da, e mai bine aşa, încuviinţă Roger Hallier. Va trebui să te plângi de neglijenţa comisarului.

— Negreşit că mă voi plânge. Din întâmplare îl cunosc bine pe inspectorul de poliţie Jervis, aşa că mă voi adresa chiar lui.

Ajungând la prefectura de poliţie nu avură nevoie să aştepte prea mult, căci după scurt timp fură introduşi în biroul inspectorului Jervis, cure se arătă bucuros de venirea lui Smith, îi strânse mâna cu prietenie şi arătând spre Roger Hallier, îl întrebă:

— Cine e tânărul pe care l-ai adus cu dumneata, dragă directore?

— E domnul Hallier, care vrea să se plângă împotriva comisarului Hove.

Inspectorul le oferi scaune, luă loc în faţa biroului său şi zise lui Hallier:

— Ei, tinere, ia s-auzim ce reclamaţii ai de făcut? De ce vrei să te plângi?

Roger Hallier era atât de înfuriat, încât vorbi cu mare aprindere şi aduse cele mai grele învinuiri comisarului Hove.

— Fiind vorba de un mare bogătaş şi de un om puternic, comisarul n-a vrut să întreprindă nimic. Dacă ar fi venit Frank Wilkens la dânsul şi m-ar fi reclamat pe mine, atunci fără îndoială că ar fi procedat îndată cu cea mai mare severitate!

Directorul Smith se amestecă în vorbă:

— Deocamdată să nu ne gândim că Frank Wilkens ar putea fi acela care a pus la cale această nelegiuire, ci să luăm măsurile trebuincioase pentru a-i prinde pe bandiţi şi a-i elibera pe prizonieri.

Inspectorul Jervis îl înţelese îndată şi încuviinţă:

— Nu e în căderea noastră să hotărâm dacă Frank Wilkens e vinovat sau nu; aceasta o va face judecătorul de instrucţie. În orice caz iau act de denunţul dumitale şi voi chema chiar acum pe comisarul

Hove, să vedem ce spune dânsul despre această afacere.

Comisarul veni după scurt timp şi rămase cam încurcat când îl revăzu pe Roger Hallier în biroul şefului său.

Inspectorul de poliţie luă o înfăţişare severă şi îl întrebă cu asprime, arătând spre Roger Hallier:

— Ai primit un denunţ din partea acestui domn?

— Da, domnule inspector.

— Ce măsuri ai luat până acum în această afacere?

— Am constatat că denunţul n-a fost decât un act de răzbunare şi că acest om a născocit o întreagă poveste, spre a pune pe mister Frank Wilkens într-o situaţie neplăcută.

— Pe ce cale ai constatat aceasta?

— L-am chemat pe mister Wilkens la telefon. Şi el mi-a spus…

Inspectorul Jervis izbucni:

— Cum, pe mister Wilkens l-ai chemat la telefon?… Ţi-ai pierdut minţile, omule?!.. De când e moda să întrebi pe cel bănuit dacă bănuiala îndreptată împotriva lui e dreaptă sau nu? N-ai avut măcar atâta cap să-ţi spui că mister Wilkens va tăgădui în orice caz?

— Am socotit pe mister Wilkens mai demn de încredere decât pe acela care a făcut denunţul.

— Nu era rolul dumitale să faci astfel de aprecieri. Deocamdată te-ai făcut vinovat de o greşeală foarte mare. Ai cercetat urma care ţi s-a indicat şi te-ai dus să vezi ce se petrece în casa din strada Bowery numărul 169?

— Nu.

— Vasăzică ai comis şi o gravă încălcare a datoriei dumitale?

Comisarul se făcu roşu la faţă. Era o ruşine să fie ocărât în faţa acestor străini, ca un şcolar leneş şi obraznic!

— Iartă-mă, domnule inspector, dar am făcut tot ce am…

Inspectorul Jervis îi curmă din nou vorba:

— Ai făcut ceea ce nu trebuia să faci şi ai neglijat ceea ce era de datoria dumitale!… Vreau să-ţi mai dau prilejul să-ţi îndrepţi greşeala; te însărcinez cu cercetarea pe care trebuie s-o faci numaidecât în strada Bowery precum şi cu prinderea bandiţilor. Vei face o razie în toată regula şi vei proceda cu cea mai mare asprime – m-ai înţeles?!

— Da domnule inspector.

— Aştept dar de la dumneata ca până mâine dimineaţă cei doi

prizonieri să se afle în libertate şi în siguranţă.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă spre a îndeplini cât mai bine această însărcinare.

Inspectorul vru tocmai să spună comisarului că poate să plece, când directorul Smith întrebă:

— S-ar putea să iau şi eu parte la această razie?

— Vrei să priveşti cum se face?

— Da, m-ar interesa mult.

— N-am nimic împotrivă, numai vezi să nu împiedici pe oameni de la lucrul lor, îl rugă inspectorul Jervis zâmbind.

— N-ai nicio grijă, răspunse directorul Smith, apoi adresându-se lui Roger Hallier, adaugă: N-ai vrea să vii şi dumneata?

Se uită întrebător la inspector care îi făcu un semn din cap şi zise:

— Ceea ce îngădui unuia, nu pot refuza celuilalt. Duceţi-vă cu comisarul Hove care se va îngriji să vi se dea permisele necesare…

*

Bob, care la început fusese plin de încredere că atât el cât şi unchiul său vor putea scăpa repede din cursa în care căzuseră, pierduse orice speranţă.

Zilele trecură una după alta, fără să le fi adus scăparea atât de mult dorită.

Amândoi erau foarte abătuţi şi aproape nu mai vorbeau unul cu altul, neştiind ce să-şi mai spună.

Pe bandiţi nu-i mai văzură. O dată pe zi se deschidea chepengul deasupra capului lor şi li se lăsa în hruba unde se aflau un coş cu mâncare şi o găleată cu apă. Aceasta era tot ce li se dădea.

Crestatul părea să se fi resemnat, să se fi împăcat cu soarta lui, căci nu se mai plângea defel. În schimb Bob se mai revolta din când în când şi începea să-i blesteme pe bandiţi, ca să-şi mai descarce amarul.

Uneori spunea:

— Trebuie să mai existe o ieşire din gaura asta, nu numai chepengul de sus.

— Doar am căutat destul şi n-am găsit nimic. Presupun dar că nu mai este altă ieşire, răspunse Crestatul.

— Dar nu-mi vine să cred că aceşti ticăloşi şi-au făcut singuri o capcană din care să nu mai poată ieşi când locuinţa de sus ar fi

împresurată de poliţie. Sunt încredinţat că mai este o ieşire.

Începu să pipăie din nou pereţii şi să bată în ei, cu nădejdea că va descoperi un loc care să sune a gol.

Dar şi de data aceasta străduinţele lui rămaseră zadarnice, căci nu găsi nimic.

Se culcă iar pe unul din paturi unde câtva timp rămase tăcut şi nemişcat.

Deodată zise:

— Nu ştiu ce am, dar azi sunt foarte neliniştit…

— De ce?

— Nici eu nu ştiu, am însă impresia că azi trebuie să se întâmple ceva.

— Ce-ar putea să se întâmple?… Nu mai avem nicio speranţă şi nu ne putem aştepta la nimic bun.

— Sunt sigur că Roger Hallier a făcut ceva pentru a ne veni în ajutor.

— Nu mă îndoiesc nici eu de asta, totuşi mi-e teamă că n-a reuşit.

— Aşa se pare. Dar ia spune-mi, de când sunt oare aici?

— Nici eu n-am numărat zilele, dar cred că vor fi vreo opt sau zece.

Tăcură iar câtva timp, fiecare fiind preocupat cu gândurile lui.

După o vreme oarecare Bob Wilkens zise ca pentru el însuşi:

— Afară trebuie să fie noapte…

Urmă iar o tăcere apăsătoare.

*

— La ora zece vor sta gata în curte două echipe de razie şi zece poliţişti din secţia cercetărilor.

Acesta era ordinul pe care îl dădu comisarul Hove.

Directorul Smith şi Roger Hallier veniseră iar la prefectura de poliţie, se prezentaseră comisarului Hove şi acum coborâră cu dânsul în curte.

Comisarul se apropie de oamenii lui şi le zise:

— Vom face o razie în strada Bowery şi vom cerceta mai cu amănunţime casa cu numărul 169. E vorba de a… – şi comisarul le dădu lămuririle şi instrucţiunile necesare, apoi toţi se urcară în maşinile poliţiei, comisarul într-o limuzină împreună cu directorul Smith şi Roger Hallier şi întreaga coloană părăsi curtea prefecturii,

îndreptându-se spre cartierul Bowery.

Îndată ce automobilele poliţiei ajunseră în apropierea străzii Bowery, începură să se formeze grupuri de spectatori care luară o atitudine duşmănoasă şi începură să scoată blesteme şi ocări la adresa păzitorilor ordinii publice.

În acelaşi timp, mulţi din ei începură să-şi spună părerile.

— O razie?

— Nu mai încape nicio îndoială.

— Împotriva cui se face oare?

— Hai să mergem după dânşii şi vom vedea unde se opresc maşinile. Atunci vom şti ce gând au „sticleţii”.

Automobilele se opriră în faţa casei cu numărul 169. Poliţiştii săriră jos, înconjurară repede întreg blocul de case şi ca apărare împotriva vreunui atac din partea mulţimii, aşezară câteva mitraliere pe care le aduseseră cu ei.

Comisarul Hove împreună cu cei doi însoţitori ai lui, coborâseră de asemeni din limuzina cu care veniseră.

Detectivii din secţia Cercetărilor se adunară în jurul şefului lor.

— Să ocupăm casa şi s-o percheziţionăm, zise el.

Cum de altminteri se aşteptaseră, găsiră aşa închisă, dar unul din poliţişti o deschise cu ajutorul unui cârlig anume făcut.

Între timp se apropiase şi mulţimea care alergase după ei şi deodată se auzi o împuşcătură din mijlocul acestei mulţimi. Glontele lovi uşa chiar în apropierea poliţistului care o deschisese.

Poliţiştii răspunseră imediat punând una din mitraliere în funcţiune. La început traseră numai în aer, dar salva îşi făcu efectul, căci mulţimea se retrase la distanţă respectabilă.

— Au venit să-l cerceteze pe Surry, zise unul din derbedeii care se adunaseră acolo.

— Înainte, haideţi să nu-i lăsăm în pace!

— Vrei să ne găurească pielea cu gloanţele lor?

— La urma urmei nici n-avem nevoie să ne amestecăm. Pe Surry tot nu vor putea pune mâna. Le va scăpa printre degete.

Poliţiştii pătrunseră în casă şi înaintea tuturor mergea Roger Hallier, care se înarmase cu revolverul Crestatului pe care îl adusese anume din locuinţa lor.

— Iată cuibul, zise el poliţiştilor, arătându-le placa cu numele lui

Surry la uşa locuinţei acestuia.

Alte uşi fură deschise şi mutre speriate de bandiţi se uitară prin ele.

— Nimeni n-are voie să iasă din odaia lui, strigă comisarul Hove cu glas puternic şi dădu ordin câtorva oameni de-ai lui să se posteze la diferitele uşi şi etaje.

Se apropie apoi de Roger Hallier, împreună cu directorul Smith.

— Spargeţi uşa, ordonă el.

Poliţistul care descuiase uşa principală vru să opereze şi aici, dar Roger Hallier îl împinse la o parte, se dădu un pas înapoi şi se aruncă cu toată puterea asupra uşii. Prima oară nu reuşi s-o deschidă, dar la a doua opintire şi cu ajutorul comisarului şi al directorului Smith, – uşa sări în lături.

*

Presimţirea lui Bob Wilkens avea să se adeverească, căci într-adevăr se întâmplă ceva în noaptea aceea.

El şi Crestatul adormiseră aproape când fură deşteptaţi de zgomotul pe care îl făcea chepengul când se deschidea.

— Ce-o fi oare? întrebă Bob, ascultând cu încordare.

Crestatul dădu din umeri şi zise:

— Habar n-am!

O lumină vie pătrunse în gaura unde se aflau şi îi orbi atât de tare, încât fură nevoiţi să închidă ochii. Îi deschiseră însă îndată şi atunci văzură o scară de frânghie care fu lăsată în jos.

— Vor să ne dea drumul, strigă Bob Wilkens voios, apucă capătul scării şi începu să urce. Dar nu ajunse departe, căci de sus veni un individ care cobora şi îl împinse înapoi.

Era Surry, iar după el veniră Mac O'Kerem şi un alt bandit.

Toţi trei păreau foarte tulburaţi şi Surry începu să ocărască:

— Ei drace!… Asta ne-a trebuit… să vină poliţia atât de repede pe capul nostru!

Mac O'Kerem care părea cel mai liniştit, rânji şi zise batjocoritor:

— Tâmpiţii!… Dacă ar fi intrat mai încet, poate ar fi reuşit să ne surprindă, dar aşa toată munca lor va fi zadarnică.

— Acum mai departe, căci altfel vor descoperi chepengul şi ne vor scoate de aici.

Păreau să fi uitat cu totul de cei doi prizonieri ai lor, căci nici nu-i

băgară în seamă.

Crestatul şi Bob Wilkens se dăduseră la o parte şi observau cu mare încordare scena care se desfăşura în faţa lor.

Vasăzică poliţia pătrunsese în casă şi banditţii se refugiaseră aici?!

În sfârşit vor scăpa din ghearele lor.

Inimile celor doi prizonieri începură să bată cu putere.

Surry se apropie de unul din paturi şi zise tovarăşilor săi:

— Ia veniţi încoace şi daţi-mi ajutor.

Împinseră patul într-o parte şi ridicară un chepeng asemănător cu cel de sus şi care fusese ascuns sub pat.

Aşadar tot mai exista o a doua ieşire de care banditţii voiau să se folosească acum pentru a fugi.

Sus se auzeau paşii poliţiştilor care căutau prin casă.

Surry făcu semn banditului care venise odată cu el şi cu irlandezul.

— Ia-o tu înainte.

Complicele dispăru prin deschizătura chepengului.

— Acum tu, Mac, continuă Surry.

Irlandezul coborî pe urma celuilalt.

După el vru şi Surry să coboare, dar în clipa aceea Bob Wilkens se repezi la dânsul şi îi dădu o lovitură atât de puternică în ceafă, încât banditul căzu în genunchi. O a doua lovitură îl doborî cu desăvârşire şi îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Bob îl trase de o parte şi închise repede chepengul, pentru ca cei doi tovarăşi să nu se mai poată întoarce să-i dea ajutor.

Crestatul sări de la locul lui, veni lângă Bob şi amândoi se aşezară pe chepeng aşa că ar fi trebuit să-i ridice, dacă cineva ar fi încercat să-l deschidă.

— Trebuie să facem zgomot, spre a fi auziţi de poliţişti.

— Da, să strigăm.

Amândoi începură să ţipe cât îi ţinea gura dar se părea că nimeni nu-i aude.

— Ticălosul acesta trebuie să aibă un revolver la dânsul; caută-l prin buzunare, zise Bob Wilkens Crestatului, arătând spre Surry.

Crestatul îi urmă sfatul şi într-adevăr scoase la iveală un browning mare.

Bob se dădu acum şi el la o parte de pe chepeng.

— Dacă ticăloşii se vor întoarce să-şi salveze complicele, va trage

fără milă în ei.

Bob se duse la scara de frânghie, urcă până când ajunse la chepeng, începu să bată cu putere în el şi strigă cât putu:

— Suntem aici!... Aici, sub duşumeaua gangului!

Nici de astă dată poliţiştii nu auziră strigătele lui, aşa că Bob coborî resemnat scara.

— Trebuie să existe vreun mecanism prin care să se poată deschide chepengul.

Luă apoi felinarul pe care Surry îl scăpase din mână când primise lovitura şi începu să lumineze peretele.

— Ei, drace... Nu pot găsi nimic.

Surry care îşi venise în fire, începu să se mişte şi Bob Wilkens fu lângă dânsul.

— Cum se deschide chepengul?... Spune repede! se răsti Bob la el, scuturându-l de umăr.

Surry scoase o înjurătură grozavă şi se ridică de jos, ca şi când ar fi vrut să se năpustească asupra lui Bob, dar acesta întinse mâna spre Crestat şi îi zise:

— Dă-mi revolverul.

Întinse apoi arma spre bandit şi îl întrebă iar:

— Spui sau nu?

— Mai degrabă îmi muşc limba, decât să-ţi trădez acest secret, iar lovitura pe care mi-ai dat-o o să ţi-o plătesc însutit.

— N-ai decât, dar mă îndoiesc că vei mai avea vreodată putinţa să mi-o plăteşti. Încă o dată, spune repede cum se deschide chepengul, căci altfel ţi-a sunat ceasul din urmă. Voi număra până la trei; dacă nu vorbeşti, trag.

Surry se ridică de jos.

— Bagă de seamă, îl preveni Bob Wilkens, o singură mişcare suspectă şi îţi sfărâm ţeasta cu un glonţ.

Banditul îl privi cu ură.

— Fereşte-te căci am prieteni care mă vor răzbuna.

— Mofturi! Ce-ţi va mai folosi răzbunarea când vei fi pe lumea cealaltă? Te sfătuiesc să nu mai şovăi şi să spui cum se deschide chepengul. Voi număra până la trei: una... două...

În gang se auziră iarăşi paşi, care de astă dată, se apropiau de ieşirea casei.

— Vorbeşte, se răsti Bob Wilkens la Surry. Când voi număra trei, s-a isprăvit.

Surry, îşi dădu seama că tânărul nu glumea şi se hotărî să-i împlinească cererea. Se apropie de perete, şi apăsă pe una din cărămizi. În aceeaşi clipă chepengul se deschise scârţâind.

Poliţiştii erau într-adevăr gata să plece, numai Roger Hallier mai rămăsese în urmă şi se afla în gang tocmai când se deschise chepengul.

— Ei, drăcia dracului!... Dar asta ce-o mai fi?... Se deschide duşumeaua!

Comisarul Hove şi directorul Smith se întoarseră şi se apropiară de dânsul.

Când se aplecară deasupra deschizăturii, din aceasta apăru întâi un cap; apoi urmă un trup întreg.

Roger Hallier scoase un strigăt de mirare.

— Voi sunteţi?!

Îl apucă pe Crestat de umeri şi zise râzând de bucurie:

— Vorbeşte!... Unde e Bob Wilkens?

Crestatul arătă spre gaura întunecoasă din care ieşise.

— E colo jos, cu unul din bandiţi.

Comisarul Hove coborî el însuşi în gaură, împreună cu doi oameni.

— În sfârşit aţi venit! strigă Bob Wilkens. Legaţi-l pe individul acesta. E Surry, capul bandei.

Poliţiştii îi puseră cătuşe, fără ca ticălosul să se împotrivească, totuşi scrâşni din dinţi. Fu scos afară în ghionturi.

— Cu ăsta am isprăvit, zise comisarul Hore mulţumit. Acum să mergem la prefectură ca să încheiem procesul-verbal.

— Nu se poate amâna pe mâine? întrebă Crestatul. Am nevoie de linişte şi odihnă, căci toată afacerea asta m-a obosit şi m-a tulburat destul.

— Bineînţeles că se poate amâna, răspunse comisarul. Dar te rog să vii mâine dimineaţă pe la mine spre a face toate formele necesare.

— Bine, voi veni.

Toţi părăsiră casa dar când ieşiră afară, mulţimea de vagabonzi şi pungaşi care se adunase acolo, recunoscu pe Surry, izbucni în strigăte ameninţătoare şi se părea că are de gând să-i atace pe poliţişti pentru a-l elibera pe tovarăşul lor de nelegiuiri, însă o salvă din partea

poliţiştilor îi ţinu în respect.

— Cum ieşim de aici? întrebă Bob Wilkens, când văzu mulţimea adunată în faţa casei.

— Veniţi cu noi şi vom opri maşina acolo unde veţi vrea să coborâţi, îi zise comisarul Hove.

Se urcară repede în maşini şi plecară. Comisarul n-avea chef să ia şi alte măsuri. Pe capul bandei îl prinsese, iar cei doi prizonieri erau liberi, aşa că îşi atinsese scopul principal pe care îl urmărise. Până la prefectura de poliţie cei patru prieteni merseră cu poliţiştii. De aici îşi luară rămas bun de la comisar şi plecară singuri mai departe.

— Trebuie să serbăm eliberarea dumneavoastră, zise directorul Smith.

Crestatul nu prea avea chef.

— Aş prefera să mă duc acasă, zise el.

Arăta foarte rău şi părea obosit, ceea ce de altminteri era uşor de înţeles după încercarea grea prin care trecuse, cu atât mai mult cu cât nu mai era tânăr şi nu mai avea puterea de rezistenţă pe care o avea Bob. Asupra acestuia întreaga aventură părea să nu fi avut nicio înrâurite.

— Dar din pricina mea să nu vă stricaţi petrecerea şi duceţi-vă undeva să beţi un pahar, în sănătatea tuturor, adăugă Crestatul.

— Am făcut această propunere, având să mai vorbesc ceva cu dumneata, zise directorul Smith. Doamna Wilkens m-a rugat să-l cruţ pe soţul ei…

Crestatul făcu un gest de împotrivire.

— De la mine să nu se aştepte la cruţare. Nici nu vreau să aud de aşa ceva!

— Văd că azi nu, dar poate mâine vei gândi altfel. Voi veni şi eu la prefectura poliţiei când îţi vei face depoziţia în afacerea aceasta.

248. O viaţă nouă

Plecarea în America avu loc mai curând decât se aşteptaseră toţi. Căpitanul Barnabe, Dolores şi Felicia nu avură nevoie să se ocupe cu pregătirile pentru acest voiaj. Toate formalităţile necesare ca viza paşapoartelor, predarea bagajelor, cumpărarea biletelor şi altele, fură îndeplinite de unul din funcţionarii societăţii de filme.

După întâmplările tragice prin care trecuseră, li se părea acum că se află într-un adevărat rai.

Mai mult decât toţi, Dolores şi căpitanul Barnabe gustară zilele fericite pe care le aveau acum.

Încrederea lor într-un viitor mai bun crescu din clipă în clipă, aşa încât începură să facă iar tot felul de planuri.

Când vor ajunge în America, Barnabe voia să-şi caute iar o ocupaţie potrivită şi spera că va putea găsi un post de căpitan, spre a avea iar existenţa asigurată şi a putea îngriji de soţia şi copila lui.

Aceasta era cea mai mare dorinţă.

Dolores îl înţelegea prea bine, ştiindu-l un bărbat prea mândru şi ambiţios, ca să trăiască din venitul soţiei sau copilei lui.

Felicia nu mai îndrăzni să-i ofere o parte din salariul ei mare, pentru a putea trăi fără nicio grijă împreună cu mama ei.

După întrevederea importantă pe care Felicia o avusese cu mister Breward şi când se fixase salariul ei, ea se înţelese cu căpitanul Barnabe ca acesta să se ocupe de administrarea veniturilor şi averii pe care le avea.

— Aş vrea să fac economie, zise Felicia. Norocul de a fi devenit peste noapte o stea a filmului, nu va dura mult şi va stârni invidia oamenilor. De aceea trebuie să mă îngrijesc de viitor şi să adun o mică avere spre a putea trăi mai târziu fără griji, când zilele de strălucire şi glorie vor lua sfârşit, căci n-aş vrea să vă fiu o povară.

Acesta era singurul ei gând. Căci alte dorinţe nu mai avea sărmana fată. Toate celelalte sentimente erau moarte în sufletul ei. Dorul şi visurile frumoase de odinioară erau înmormântate pentru vecie.

Totuşi, pe măsură ce vaporul se apropia de New-York, neliniştea şi tulburarea pe care o simţea devenea din ce în ce mai mare.

În ochii ei mari şi frumoşi se putea citi o jale adâncă, o tristeţe de moarte.

Uneori buzele îi tremurau ca şi când numai cu greu îşi stăpânea plânsul.

În astfel de clipe grele se retrăgea de ceilalţi colegi şi se ascundea în vreun colţ al vaporului unde putea să plângă nevăzută de nimeni.

Şi în dimineaţa când zări învăluită în negură silueta uriaşă a statuii Libertăţii de la intrarea portului New-York, Felicia de Martigny era singură pe punte şi se uita tristă şi gânditoare spre ţara unde avea să

înceapă o viaţă nouă.

Visase că va veni în Noul Continent ca femeie tânără şi fericită, dar soarta nu-i fusese prielnică, aşa că va trebui să înceapă o viaţă obositoare şi să meargă pe calea spinoasă a carierii de artistă.

Acum ştia că meseria de artistă pe care o îmbrăţişase din întâmplare era o veşnică luptă cu tot felul de greutăţi şi cu adversari răuvoitori şi pizmaşi.

Nicăieri altundeva drumul spre culme nu era atât de greu şi căderile aşa de grozave ca în lumea filmelor.

Stelele se iveau ca nişte meteori strălucitori, dar tot atât de repede dispăreau.

Cum îi va merge oare ei? Ce soartă o aştepta?

Va fi în stare să se menţină vreme mai îndelungată? Se vor împlini oare prevestirile lui mister Breward şi ale regizorului Cornell, care spuseseră că va fi o a doua, Lilian Harvey şi că se va bucura mult timp de favoarea răsfăţatului public al cinematografelor?

Dar Felicia nu se gândi mult la aceste posibilităţi, ci se hotărî să lase totul în voia sorţii.

Deocamdată frământa alte planuri în mintea ei.

Trebuia să dea ascultare glasului inimii şi să se informeze în ascuns de Bob Wilkens. Voia să afle cum îi merge, dacă are o soţie frumoasă şi dacă e fericit cu dânsa.

Fireşte că nu şi-l putea închipui cu desăvârşire fericit lângă altă femeie, căci atunci n-ar fi iubit-o pe ea atât de mult cum îi spusese de atâtea ori şi cum îşi închipuise dânsa.

Ea nu putea să-l mai uite niciodată!

Era şi acum a lui cu trup şi suflet şi ar fi jertfit oricând cariera strălucită care o aştepta, s-ar fi despărţit chiar şi de mama ei, dacă Bob Wilkens ar fi venit s-o ia, dacă ar mai iubi-o aşa cum o iubise odinioară.

Nici nu-i venea să se gândească ce ar face dacă din întâmplare s-ar mai întâlni odată cu dânsul.

De multe ori se ruga fierbinte Atotputernicului s-o cruţe de asemenea întâlnire.

Fu foarte mulţumită când din ordinul lui mister Breward, grupul de artişti nu se opri la New-York ci plecă îndată mai departe la Los-Angeles.

Fireşte că în tren nu se mai putea izola de ceilalţi, spre a se gândi la tot ce o preocupa atât de mult şi fu nevoita să îndure societatea colegilor ei şi curtea pe care i-o făcea tânărul Higgins.

— Acesta se îndrăgostise nebun de ea în timpul scenelor pe care le jucaseră împreună în Groenlanda.

El ştia însă că dragostea lui era fără nădejde, căci odată, pe când i-o mărturisise, Felicia, izbucnise în plâns şi îi destăinuise iubirea nenorocită pe care o purta în sufletul ei chinuit

Din ziua aceea Higgins se purtă cu tânăra fată cu o atenţie mişcătoare, îi citea din ochi toate dorinţele şi o servea aşa cum un sclav îşi serveşte regina.

Pe Felicia toate acestea o dureau în suflet, căci ştia din proprie experienţă cât de grozave sunt suferinţele unei iubiri nenorocite.

Însă toate străduinţele ei de a-l face pe Higgins să înţeleagă zădărnicia dragostei lui, rămaseră fără rezultat.

Aşadar şi aceasta era una din pricinile care o făceau să fie îngrijorată de viitor.

Singurul gând care îi mai aducea o mângâiere era faptul că nu va rămâne singură când mama ei şi căpitanul Barnabe vor pleca în călătoria lor de propagandă, deoarece atât contele de Martigny cât şi Karin Ryström se hotărâseră să mai rămână la film, cu atât mai mult cu cât mister Breward le dăduse asigurarea că în fiecare film ce se va mai juca, îi va întrebuinţa ca figuranţi, sau le va încredinţa roluri mici.

În sfârşit, sosirea în marele oraş al filmelor aduse atâtea impresii noi, încât Felicia uită pentru câteva zile toate grijile ei.

Se pare că natura a revărsat asupra Hollywoodului cele mai frumoase daruri ale ei.

Acest colţ de lume e un adevărat rai.

La şes cresc plantele şi arborii tropicali cei mai minunaţi, iar pe coastele munţilor sunt păduri de o frumuseţe rară.

Priveliştile cele mai fermecătoare de care poate avea nevoie un regizor de filme, îi sunt oferite din belşug.

Nu e deci de mirare că în acest ţinut ideal, cu o climă minunată s-a înălţat uriaşa cetate a filmelor.

Nenumărate se înşira palatele de sticlă, din care însă nu se văd decât acoperişurile, căci societăţile de filme, spre a se feri de privirile

indiscreţilor, au înconjurat atelierele şi terenurile lor de operaţie cu ziduri înalte, lungi de mulţi kilometri. Pe aceste terenuri se află tot de ce are nevoie un film: păduri, lacuri, râuri, prăpăstii, cascade, coline, câmpii, pajişti, vile, colibe şi străzi întregi.

Felicia şi ai ei închiriară o vilă mobilată cu mult gust, aşezată în afara oraşului de filme, unde puteau găzdui atât pe contele de Martigny cât şi pe Karin Ryström.

Găsiră repede servitori pricepuţi, aşa că în scurt timp, se simţiră bine în noul lor cămin.

Întâmplările tragice prin care trecuseră în ţinutul mărilor de gheaţă fură repede uitate şi erau acum ca un vis urât.

Viaţa nouă începu ca un basm minunat din „O mie şi una de nopţi”.

Chiar a treia zi după sosirea lor, maşina societăţii de filme fu trimisă la vilă, pentru a lua pe Felicia şi pe ai ei să viziteze atelierele.

Acolo avură prilejul să vadă rularea de probă a filmului din Groenlanda, pe care mister Breward voia să-l termine cât mai repede spre a-l închina cinematografelor.

Totodată văzură afişele de reclamă şi citiră articolele de propagandă care apăruseră în ziare în ultimele săptămâni. Afară de aceasta, se hotărâră zilele în care aveau să se joace scene pentru un nou film şi se discutară toate amănuntele rolului principal.

Viaţa înfrigurată a marii cetăţi a filmelor o târî pe Felicia de Martigny într-un vârtej ameţitor, aşa că uită de toate necazurile şi grijile ei.

Când nu era de lucru în ateliere, aveau loc convorbiri cu ziarişti, care uneori aşteptau ceasuri întregi pe Felicia spre a-i lua interviuri şi a publica apoi articole interesante asupra ei în toate ziarele mari.

Felicia asculta cu luare-aminte sfaturile lui Breward şi nu trăda nimănui că în realitate se numeşte Felicia de Martigny; făcu aceasta cu atât mai mult, cu cât sub pseudonimul pe care îl luase putea să se ascundă de Bob şi tatăl lui.

Totuşi într-o zi tresări până în adâncul inimii, când mister Breward îi spuse că se pregăteşte să plece la New-York să asiste la premiera celui dintâi film al ei.

Dacă se va duce şi Bob Wilkens la această premieră?...

Ce se va întâmpla oare dacă o va vedea pe ecran şi va fi însoţit de tânăra-i soţie?

Nu putea să-şi dea niciun răspuns la această întrebare, dar presimţea că ziua aceea va aduce o nouă schimbare mare în viaţa ei.

Dacă această schimbare va fi spre fericirea sau spre o mai mare nenorocire a ei, va arăta numai viitorul.

249. Crimă sau sinucidere?

Roger Hallier ţinu să-l însoţească pe Bob Wilkens până acasă, aşa că se despărţi de Crestat, spunându-i că se va întoarce mai târziu la locuinţa lor.

Şi directorul Smith îşi luă rămas bun de la ei, căci făgăduise doamnei Wilkens s-o cheme la telefon îndată ce va avea ceva hotărâtor în privinţa lui Bob. Voia să-şi ţină făgăduiala, cu toate că era târziu. Îşi închipuia însă că sărmana femeie nu-şi va găsi linişte până când nu va afla ce se întâmplase cu fiul ei.

Pe când Bob Wilkens şi Roger Hallier mergeau pe străzile tăcute, îşi povestiră fiecare ce li se întâmplase şi Bob îi mulţumi tânărului lucrător pentru ajutorul pe care i-l dăduse.

Erau atât de adânciţi în convorbirea lor, încât nici nu băgară de seamă că începuse să plouă. Îşi ridicară numai gulerele hainelor şi merseră mai departe.

— Şi acum tatăl dumitale va fi adus în faţa judecăţii, zise Roger Hallier ca o încheiere a povestirii lui.

— Da, mi-e teamă şi mie că aşa ceva nu se va putea evita.

— Merită însă o pedeapsă aspră.

— Recunosc şi eu că merită, dar vezi, dragă Hallier, nu pot uita că totuşi e tatăl meu. M-am străduit din răsputeri să-l consider ca străin, să nu mai văd în el pe tatăl meu, dar nu e aşa de uşor cum am crezut, cu toate că are un caracter atât de urât şi a făcut mult rău nu numai altora, dar şi mie. Fără să vreau simt că în vinele mele curge acelaşi sânge ca şi într-ale lui şi faptul acesta mă face să înclin spre îndurare. Apoi mai gândeşte-te la ruşinea asta mare. Şi eu port numele de Wilkens şi ar fi grozav pentru mine, dacă acest nume ar fi târât în mocirlă şi ar fi pronunţat cu dispreţ de toată lumea. Deşi sunt cu totul nevinovat şi am avut numai de suferit de pe urma lui, pata va rămâne şi asupra mea.

— Te înţeleg foarte bine, dar crezi oare că scandalul se va putea

evita?

— Da, în cazul că nu vom spune că tatăl meu a fost acela care a pus la cale această afacere urâtă.

— Dar asta s-a şi făcut. Am istorisit comisarului tot ce s-a întâmplat şi n-a fost cu putinţă să nu pomenesc şi numele tatălui dumitale.

Bob Wilkens căzu pe gânduri şi câtva timp rămase foarte tăcut. În sfârşit întrerupse iar tăcerea şi zise:

— Asta s-ar putea drege şi în acest scop ar fi de ajuns să retragi mâine declaraţia dumitale.

— Pentru dumneata voi face şi asta.

Ploaia începu să cadă mai tare, aşa că cei doi tineri grăbiră pasul.

Ajungând la vila unde locuia Bob Wilkens, se despărţiră repede ca să nu mai stea pe ploaie.

— Încă o dată mii de mulţumiri, dragă Hallier. Mâine ne vom vedea la prefectura poliţiei.

— Da. Noapte bună, mister Wilkens.

Roger Hallier se depărtă, iar Bob Wilkens căută în buzunarul hainei cheia spre a deschide portiţa grădinii.

Pe când mergea spre vilă, îşi ridică privirea spre apartamentul soţiei sale şi văzu că două ferestre erau încă luminate.

Pe semene că mai avea musafiri care nu se puteau hotărî să plece.

Alte gânduri nu-şi făcu Bob şi intră în casă.

Sergentul de stradă care făcea serviciu în acel cartier, se plimba morocănos încolo şi încoace, blestemând vremea şi slujba lui, care îl silea să-şi petreacă tot timpul pe stradă, fie pe vreme bună, fie pe vreme rea.

Deodată tresări, ridică repede capul şi rămase în ascultare.

Nu se auzise oare un foc de armă?

Şovăi câteva clipe, apoi o luă la goană în direcţia de unde se auzise împuşcătura.

Gâfâind ajunse în faţa porţii grădinii prin care cu cinci minute în urmă trecuse Bob Wilkens.

În lumina palidă a felinarului, sergentul zări chiar în faţa porţii un om întins la pământ.

O crimă!

Poliţistul se aplecă asupra omului care nu mai dădea niciun semn de viaţă.

Nu mai putea să-i dea niciun ajutor şi întâia lui datorie era acum să dea alarma. Duse fluierul la buze şi printr-un fluierat prelung chemă pe un camarad, care şi apăru după scurt timp, dintr-o stradă lăturalnică.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă acesta de departe.

Camaradul său arătă spre mort.

— Omul acesta a fost împuşcat. Fugi repede şi înştiinţează pe cei de la Parchet.

Celălalt poliţist se depărtă în pas alergător şi după câtva timp se întoarse spunând:

— S-a făcut, cei de la parchet vor fi îndată la faţa locului.

Rămaseră amândoi lângă mort şi începură să discute despre acest caz.

— Ai văzut ceva ce ar putea da de bănuit?

— Nimic, am auzit numai împuşcătura.

— Omul pare să fi ieşit tocmai din vila aceasta şi glonţul l-a nimerit chiar în clipa când ieşea pe poartă.

— E foarte bine îmbrăcat.

— Da.

— Să-l fi împuşcat oare cineva cu gândul de a-l prăda?

— Nu cred, căci îl văd întins aşa cum a căzut. Vasăzică nimeni nu s-a mai atins de dânsul.

În clipa aceea se auziră paşi venind dinspre vilă. Era Bob Wilkens. Se apropie de mort, se uită lung la faţa palidă a acestuia, apoi se întoarse înfiorându-se. Se depărtă câţiva paşi şi timp de câteva minute rămase în loc, ca pierdut în gânduri, apoi se îndreptă iar spre vilă, fără să fi pus poliţiştilor măcar o singură întrebare.

Cei doi sergenţi de stradă îl urmăriseră cu privirea, apoi se uitară uimiţi unul la altul.

— Ciudat lucru!

— Se părea că nu e defel surprins de a vedea un mort aici.

— Ştii cine este?

— Tânărul Wilkens.

— Omul acesta a venit doar din vilă. Presupun că a fost înăuntru, aşa că tânărul Wilkens trebuie să-l cunoască.

Convorbirea lor fu întreruptă, căci în clipa aceea sosi automobilul poliţiei, aducând pe domnii de la Parchet.

Poliţistul care fusese cel dintâi la locul crimei, se apropie de procuror şi îşi făcu raportul.

— Mulţumesc, răspunse procurorul scurt.

Se apropiară toţi de mort şi aprinseră mai multe lanterne electrice. Modicul legist care venise cu comisia, îşi puse nişte mânuşi de cauciuc, se aplecă asupra mortului, îl examină repede apoi se ridică şi zise:

— E mort. A fost lovit în piept, probabil drept în inimă.

Între timp ceilalţi funcţionari ai Parchetului montaseră o lampă electrică mare pe care o puseră în legătură cu bateria automobilului. Lampa fu aprinsă şi lumina ei puternică fu îndreptată asupra omului care zăcea întins la pământ.

Procurorul zise:

— Să se facă fotografiile.

Fotograful se apropie şi luă scena din toate părţile.

— Gata! zise el apoi.

Acum începu cercetarea locului crimei.

— În pământul înmuiat de ploaie se văd uime care duc spre vilă, zise un comisar care intrase în grădină.

— Să se ia îndată forma urmelor, porunci procurorul şi unul din funcţionari începu îndată operaţia.

Aduse ghips din maşină, îl amestecă cu apă într-o farfurie şi turnă amestecul în una din urmele de paşi.

Între timp colegii lui mai descoperiră şi alte lucruri de mare însemnătate: revolverul cu care se trăsese asupra mortului şi o batistă.

După ce se făcu cercetarea terenului, se începu aceea a cadavrului. Însuşi procurorul îi desfăcu haina şi căută prin buzunare, spre a găsi acte de legitimaţie.

— N-are niciun act la dânsul, aşa că nu putem stabili cine este.

Unul din ceilalţi domni zise:

— Presupun că a venit din vilă, aşa că locatarii acesteia trebuie să-l cunoască.

— Du-te şi cheamă-i încoace, ca să le cerem lămuriri asupra mortului.

Comisarul se îndreptă spre intrarea vilei şi sună. Trebui să aştepte cam mult până când uşa fu deschisă şi un servitor, ameţit încă de somn, care îl întrebă ce doreşte.

— Sunt comisar de poliţie şi aş dori să vorbesc cu proprietarul vilei, zise poliţistul.

Spre marea lui surprindere, după câteva minute apăru în vestibul Bob Wilkens, îmbrăcat în toată regula.

Comisarul se prezentă şi îl întrebă:

— Ştiţi ce s-a întâmplat chiar la poarta grădinii dumneavoastră.

— Nu.

— A fost omorât un om.

Bob Wilkens făcu numai un somn din cap. Comisarul îl rugă:

— Fiţi atât de bun şi veniţi cu mine, să vedem dacă nu-l cunoaşteţi pe mort. Presupun că înainte de a fi împuşcat a fost în vizită în vila dumneavoastră.

— La mine n-a fost, dar poate la soţia mea.

Bob Wilkens pronunţă aceste cuvinte cu un ton aspru şi fruntea i se încruntă, aşa că faţa lui luă o expresie de severitate.

— Atunci trebuie să rog pe soţia dumneavoastră să vină şi ea la faţa locului.

Bob Wilkens se întoarse spre servitorul care mai era acolo şi îi zise:

— Trezeşte pe cameristă şi spune-i s-o anunţe pe soţia mea.

— Pot s-o anunţ şi eu pe doamna, căci am văzut încă lumină în budoar aşa că presupun că nu s-a culcat încă.

— Atunci du-te şi spune-i să vină încoace.

Servitorul plecă şi pesemne că spusese doamnei Hariett Wilkens despre cele întâmplate, căci ea era foarte palidă şi tremura din tot trupul când veni în vestibul.

Comisarul se înclină în faţa ei şi zise politicos:

— Îmi pare foarte rău, doamnă, că sunt nevoit să vă tulbur în toiul nopţii, dar e vorba de un caz foarte grav. Sunteţi atât de bună să veniţi cu mine?

— Trebuie să vin neapărat?

Întrebarea fu pusă cu voce înăbuşită şi tremurătoare.

— Da, trebuie.

Hariett Wilkens îl urmă pe comisar şi Bob veni în urma lor.

Ajunseră la locul crimei.

Hariett se opri la oarecare depărtare şi se uită îngrozită spre mort.

Nu-l recunoscu îndată, căci poliţiştii stinseseră reflectorul şi numai lumina palidă a felinarului lumina cadavrul.

— Apropiaţi-vă, doamnă, o îndemnă comisarul. Priviţi bine pe mort şi spuneţi-ne cine este.

Bob Wilkens, care de asemeni se apropiase, urmărea fiecare mişcare a soţiei lui, fără a-şi lua o clipă ochii de la dânsa.

Când Hariett nu dădu îndată urmare cererii comisarului, acesta o împinse încet spre mort şi strigă deodată:

— Lumină!

Reflectorul fu aprins din nou.

Hariett zări desluşit cadavrul, scoase un strigăt de groază, îşi întoarse faţa şi era gata să se prăbuşească la pământ, dacă comisarul n-ar fi sprijinit-o.

Oare numai vederea mortului o zdruncinase atât de adânc?

Procurorul se apropie de dânsa şi o întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe mort, doamnă Wilkens?

Hariett dădu din cap, dar nu putu să răspundă îndată. Abia după câteva clipe fu în state să pronunţe cu voce slabă:

— E contele François de Gerbeville.

Aceste cuvinte erau spuse atât de încet, încât abia fură auzite de cei din jurul tinerei femei.

Ea ridică apoi capul şi privirea ei se întâlni cu aceea a lui Bob.

Faţa acestuia era atât de nemişcată, încât semăna cu o mască de piatră.

Hariett îl cercetă cu privirea şi în ochii ei se putea citi întrebarea:

— Tu ai făcut asta?

Iar în privirea lui Bob era răspunsul:

— Toată vina e numai a ta.

Procurorul notase numele şi urmă să pună întrebări doamnei Wilkens.

— Contele de Gerbeville a fost în vilă înainte de a ce întâmpla crima, nu-i aşa?

Întrebarea aceasta era foarte neplăcută pentru Hariett, căci dacă dădea răspuns, trebuia să mărturisească cum că în lipsa soţului ei, venise un domn la dânsa care rămăsese până după miezul nopţii.

Dar în astfel de împrejurări grele femeile găsesc întotdeauna o portiţă de scăpare. Tot aşa făcu Hariett; se prefăcu că leşină, începu să respire greu, îşi duse mâna la frunte, bâlbâi câteva cuvinte neînţelese ca şi când ar fi vrut să răspundă, dar rămase mută.

Comisarul se adresă superiorului său şi zise:

— Iertaţi-mă, domnule procuror, dar sunt de părere s-o cruţăm pe doamna Wilkens de un interogatoriu în toiul nopţii. Am impresia că nu e în stare să răspundă la întrebările care i se pun.

— Aceeaşi impresie o am şi eu. Lucrul de căpetenie este că am aflat numele mortului şi deocamdată să ne mulţumim cu atât.

Apoi procurorul se înclină în faţa tinerei femei şi adăugă:

— Mulţumesc, doamnă Wilkens.

Aceasta părea să-şi fi revenit puţin, aşa că întrebă:

— Pot să mă întorc în casă?... E îngrozitor!i... Eu...

— Vă putem înţelege foarte bine, doamnă Wilkens. Nu puteţi suporta vederea acestei scene îngrozitoare. Dacă vreţi, sunteţi liberă să vă întoarceţi în casă.

Toţi se aşteptară ca Bob Wilkens să ofere braţul soţiei sale, spre a o conduce, dar el nu făcu nicio mişcare, aşa că comisarul fu acela care o sprijini şi o conduse până la intrarea vilei.

Şi de astă dată Bob Wilkens merse în urma lor, cu capul plecat şi cu mintea aproape rătăcită.

250. O veste înspăimântătoare

Târziu după miezul nopţii, Gaston de Moulinet se întoarse acasă, foarte obosit, aproape istovit.

Dispoziţia lui nu era prea bună, căci se plictisise grozav la un concert simfonic la care se dusese împreună cu Ethel Drof, apoi cutreierase tot felul de localuri de noapte, fără să fi găsit o societate plăcută. Cu toate că veşnicele cereri de bani ale lui Gerbeville îi erau mai mult decât neplăcute, totuşi fără acesta se simţea stingher, căci contele cunoştea bine toate localurile de petrecere şi ştia unde se poate găsi o societate veselă şi simpatică.

De când primise scrisoarea pe care i-o trimisese Lolo, se simţea foarte tulburat şi neliniştit.

Se aştepta mereu la izbucnirea unul scandal şi de multe ori regreta că se logodise cu Ethel Drof înainte de a fi rupt orice legătură cu Lolo.

Mai cu seamă în zilele din urmă, era ca şi o fiară hărţuită mereu de haită şi de vânători.

Doamne, de-ar scăpa odată de toate aceste chinuri şi de-ar putea

duce în sfârşit o viaţă liniştită şi fără griji!

Frânt de oboseală, se culcă în patul lui şi după câteva clipe căzu într-un somn adânc.

Spre dimineaţă fu deşteptat de o bătaie puternică în uşă.

Buimăcit, se ridică în pat şi se uită la ceas. Abia trecuse de ora şapte.

Cine îndrăznea oare să-i turbare liniştea atât de dimineaţă?!

Cu glas morocănos întrebă:

— Cine e acolo?... Ce s-a întâmplat?

Răspunsul veni repede şi scurt:

— Deschide!... Aici e poliţia!

Într-o clipă Gaston de Moulinet se dezmetici de-a binelea şi un fior de spaimă îi străbătu tot trupul.

Poliţia?... La dânsul?... Ce însemna, oare asta?!...

Gândurile i se învălmăşiră vijelios în minte.

Depusese oare Lolo vreo plângere împotriva lui?

Sau dăduse poliţia de urma vreunei isprăvi de-a lor, adică de-a contelui de Gerbeville?... Din nefericire aveau destule pe cuget.

Dar nu, aşa ceva nu era cu putinţă.

Ei fuseseră întotdeauna foarte prevăzători, nu li se putea dovedi nimic, iar pe de altă parte Lolo îl iubea prea mult pentru a-l da pe mâna poliţei.

Sări agitat din pat, îmbrăcă o haină peste pijamaua de noapte şi deschise uşa.

Zări un domn îmbrăcat în haine civile, însoţit de doi poliţişti şi se sperie şi mai mult.

— Ce doriţi? îi întrebă el cu voce nesigură.

Civilul îi arătă legitimaţia lui, apoi zise:

— Am onoarea să vorbesc cu domnul Gaston de Moulinet, nu-i aşa?

— Da, eu sunt, răspunse el şi făcu o mişcare prin care îi pofti să intre în cameră.

Comisarul mulţumi şi intră.

Pe când cei doi poliţişti se postaseră de o parte şi de alta a uşii, comisarul luă loc pe un scaun. Gaston de Moulinet se reculese şi, spre a nu-şi trăda tulburarea, oferi comisarului o ţigaretă şi îşi aprinse şi el una.

— Trebuie să-ţi pun câteva întrebări de mare însemnătate, domnule

Moulinet, începu comisarul, după ce îşi aprinse ţigareta. Locuieşti în acelaşi apartament cu prietenul dumitale, contele François de Gerbeville?

— Da.

— Ieri seară ai fost împreună cu contele?

— Da, până la cină.

— Apoi v-aţi despărţit?

— Da.

— De ce?

Gaston de Moulinet zâmbi.

— Îmi dădusem întâlnire cu logodnica mea, domnişoara Ethel Drof, ca să mergem împreună la un concert simfonic.

— De ce nu v-a însoţit şi prietenul dumitale?

— Spunea că nu vrea să ne stingherească, închipuindu-şi că în calitatea noastră de logodnici preferăm să fim singuri şi afară de asta pesemne că avea în perspectivă o distracţie mai bună. Dar îmi dai voie să te întreb ce rost are acest interogatoriu?

— Am însărcinarea să fac cercetări asupra contelui de Gerbeville şi e foarte natural să mă adresez în primul rând, celui mai bun prieten al lui.

Gaston de Moulinet clătină nedumerit capul şi se uită întrebător la comisar.

— Dar cu ce scop faci cercetări asupra contelui de Gerbeville? întrebă el buimăcit.

— Pentru a-l descoperi pe ucigaşul său.

La auzul acestor cuvinte, Gaston de Moulinet sări îngrozit în picioare şi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Pe ucigaşul lui? repetă el ca ieşit din minţi.

Comisarul dădu din cap. Şi îi istorisi întâmplarea din noaptea trecută.

Gaston de Moulinet ascultă înmărmurit de groază şi ducându-şi mâna la frunte, murmură:

— Mort?... François e mort!...

Comisarul îi aruncă o privire pătrunzătoare, tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Ai vreo bănuială cine ar putea fi ucigaşul?

— Nu.

— Contele de Gerbeville avea duşmani care i-ar fi putut dori moartea?

Inima lui Gaston de Moulinet ameninţa să stea în loc, căci se gândi la Lolo.

Ea îl ura pe François de Gerbeville şi nu o dată spusese că îi doreşte moartea. Dar Lolo era la Paris şi nu putea să fi făptuit crima. Cine să fie oare? În toiul acestor gânduri se reculese şi răspunse:

— Nu ştiu pe nimeni, domnule comisar.

Acesta se uita ţintă la dânsul şi răspunse:

— Din interogatoriile luate personalului, am aflat că aveai deseori certuri cu contele de Gerbeville, domnule Moulinet…

Acesta tresări, foarte tulburat.

— Pentru Dumnezeu!… Nu cumva mă bănuieşti pe mine?…

Comisarul ridică din umeri, dar înainte de a putea răspunde ceva, Gaston de Moulinet continuă:

— Eu pot să-ţi spun precis unde am fost în timpul când s-a comis crima, domnule comisar şi va trebui să recunoşti că în niciun caz nu pot fi bănuit. Logodnica mea, domnişoară Ethel Drof îţi va putea spune că am fost împreună cu dânsa până la miezul nopţii. Apoi am fost la barul „Libelula” unde am stat până pe la unu. De aici m-am dus la cabaretul „Trocadero”, unde am petrecut cu câteva fete până la patru dimineaţa, când m-am întors acasă, ceea ce-ţi va putea confirma şi portarul de noapte care m-a văzut intrând. Până la venirea dumitale habar n-am avut ce nenorocire s-a întâmplat prietenului meu.

Comisarul îşi lua mereu notiţe, apoi întrebă mai departe:

— În casa tânărului Wilkens te duceai de multe ori în vizită, domnule Moulinet?

— Fireşte că da.

— Ai avut cumva impresia că tânăra pereche nu prea duce trai bun în căsnicia ei?

— N-am avut numai impresia aceasta, domnule comisar, ci ştiu sigur de la logodnica mea că Bob Wilkens nu s-a căsătorit din dragoste cu soţia lui şi că umbla cu gândul să divorţeze cât mai repede de dânsa.

— Vasăzică n-ar fi fost gelos pe soţia lui dacă ea ar fi avut un amant, de pildă pe contele François de Gerbeville?

Gaston de Moulinet zâmbi cam încurcat şi răspunse:

— Asupra acestei chestiuni nu mi-am putut forma nicio părere, căci n-am aflat ce s-a petrecut între cei doi soţi. Mi s-a spus numai că domnul Bob Wilkens e foarte violent, că în timpul din urmă a avut loc o ceartă serioasă între el şi tatăl său şi presupun că şi faţă de soţia lui s-a purtat ca un tiran.

Comisarul se juca nepăsător cu creionul său, dar în acelaşi timp îl observa cu mare luare-aminte pe Gaston de Moulinet, pe sub gene.

Se lăsă iar o tăcere scurtă, după care comisarul întrebă iar, bănuitor:

— Crezi că tânărul Wilkens ar fi în stare să omoare pe un rival?

Gaston de Moulinet îşi frecă nervos mâinile.

— Scuză-mă, domnule comisar, dar în privinţa aceasta n-aş vrea să-mi spun părerea.

Comisarul se ridică şi vârî carnetul de notiţe în buzunar, apoi zise:

— Deocamdată îmi ajung şi informaţiile pe care mi le-ai dat. Voi mai face o percheziţie a camerei mortului şi voi confisca tot ce ar putea contribui la lămurirea acestei crime misterioase.

Comisarul trecu în camera vecină. Gaston de Moulinet veni după el şi urmări toate mişcările poliţistului.

Cu o cheie potrivită acesta descuie biroul şi puse într-o servietă toate scrisorile şi actele pe care le găsi acolo. Cercetă toate sertarele şi garderobul, dar negăsind decât haine şi rufe, comisarul încheie percheziţia. Înainte de a părăsi apartamentul, îl mai întrebă pe Gaston de Moulinet:

— Nu ştii dacă prietenul dumitale a avut o armă asupra lui?

La întrebarea aceasta Gaston de Moulinet ridică din umeri şi răspunse:

— Din nefericire nu pot să-ţi spun nimic în privinţa asta. Se poate să fi cumpărat un revolver, căci în timpul din urmă mi-a spus în câteva rânduri că nu se simte sigur când iese noaptea.

— A spus cumva că se simte îndeosebi nesigur când se duce la vila Wilkens?

— Asta nu.

— Se ducea deseori acolo?

— În timpul din urmă zilnic.

— N-a spus niciodată că are de gând să se sinucidă?

— Niciodată!… Dimpotrivă, contele de Gerbeville ţinea foarte mult

la viaţă şi spunea mereu că ar vrea să trăiască o sută de ani, păstrând bineînţeles puterea tinereţii.

— Bine. Îţi mulţumesc pentru lămuririle pe care mi le-ai dat, domnule Moulinet. Te rog să fi atât de bun să te pui la dispoziţia poliţiei şi în zilele următoare.

— Bineînţeles, domnule comisar. Am tot interesul ca această crimă grozavă să fie dovedită şi moartea prietenului meu să fie răzbunată.

— Poţi fi foarte sigur, domnule Moulinet, că se va descoperi făptaşul şi îşi va lua pedeapsa meritată.

Îşi luă apoi rămas bun şi plecă împreună cu cei doi poliţişti cu care venise.

Gaston de Moulinet rămase singur şi adânc tulburat.

Nici nu se mai gândi să se culce din nou.

Emoţia lui era atât de mare, încât tremura din tot trupul.

François de Gerbeville mort!... Fusese ucis în noaptea aceea!

La început nici nu fu în stare să cuprindă cu mintea această veste grozavă.

Cine să fie oare ucigaşul?

Comisarul îi spusese că această crimă nu avusese ca scop jefuirea victimei.

— Nu cumva Bob Wilkens?...

Gaston de Moulinet nu apucă să-şi depene până la sfârşit firul gândurilor, căci deodată auzi în spatele lui zgomotul uşor al uşii care fusese deschisă şi închisă la loc.

Se întoarse cu o mişcare bruscă şi... ridicând mâinile, scoase un ţipăt de groază, ca şi când ar fi zărit o fantomă.

251. Sub bănuială grozavă

Parchetul începu chiar în noaptea aceea cercetările pentru a da de urma ucigaşului încă necunoscut şi primul pas pe care trebuia să-l facă, era perchiziţionarea locuinţei contelui François de Gerbeville. Îndeosebi corespondenţa lui fu cercetată cu amănunţime, nădăjduind de a putea afla ceva din scrisorile pe care le primise şi a găsi astfel urma ucigaşului.

Nefiind vorba de prădăciune, nu putea fi decât o crimă din răzbunare sau din gelozie, căci alte motive nu existau. Cauze politice

iar nu, deoarece contele de Gerbeville nu jucase niciun rol oficial şi nu făcuse niciodată politică.

La perchiziţia care se făcu se găsiră şi scrisorile pe care Hariett le scrisese contelui de Gerbeville.

Întreaga corespondenţă fu confiscată şi pusă la dosarul acestei crime senzaţionale.

În felul acesta se stabiliră legăturile care existaseră între Hariett Wilkens şi contele de Gerbeville şi de aici parchetul întinse mai departe firele pentru prinderea criminalului.

La locul crimei fuseseră găsite urme de paşi, o batistă şi chiar arma cu care se înfăptuise crima, aşadar parchetul avea indicii destule spre a putea urmări pe criminal şi a-i dovedi fapta, dacă va încerca să tăgăduiască.

Prima întrebare pe care şi-o puseră domnii de la parchet fu:

— A cui e batista care a fost găsită la locul crimei?

Avea o monogramă şi anume literele B.W. Când procurorul văzu aceste litere, se uită lung la colegul său de la poliţia judiciară şi zise:

— Mi se pare că vom putea lămuri repede afacerea şi vom şti cine este ucigaşul.

Colegul îi luă batista din mână şi o cercetă cu amănunţime. După câteva clipe spuse şi el:

— Această batistă a fost întrebuinţată multă vreme, căci e foarte murdară.

— Ai dreptate; faptul acesta îmi întăreşte presupunerea.

— Ai o anumită bănuială?

— Da, şi una care e foarte aproape de mintea omului.

— Spune-mi numele aceluia pe care îl bănuieşti.

— Wilkens.

— Tânărul Wilkens?... Nu se poate. Literele de pe batistă sunt B. W., pe când tânărul Wilkens se numeşte Robert.

— E adevărat, dar cum se prescurtează numele de Robert?

— Bob.

— Ei vezi?... Ştii doar că a fost vreme mai îndelungată prizonierul muşteriului nostru Surry?

— Am auzit de asta.

— În timpul cât a fost ţinut prizonier nu şi-a putut schimba batista şi din pricina aceasta e atât de murdară. Îmi pun capul că batista e a

tânărului Wilkens şi cum a fost găsită la locul crimei, putem foarte bine să presupunem că el e ucigaşul.

— Dar care ar fi motivul faptei lui?

— Gelozia! Din scrisorile care au fost găsite în biroul mortului reiese limpede că a avut legături de dragoste cu tânăra doamnă Wilkens. Ieri seară soţul ei a fost eliberat de poliţie din mâinile bandiţilor şi când a venit pe neaşteptate acasă a găsit pe francuz la soţia lui. Contele de Gerbeville a părăsit repede vila; Bob Wilkens l-a urmărit şi în faţa porţii l-a împuşcat. Aceasta e dezlegarea acestui caz care părea atât de misterios la început. Nu ne mai trebuie decât să stabilim că şi urmele din grădină sunt ale lui, precum şi revolverul din care a fost tras glonţul ucigător.

— Dumneata l-ai văzut pe Bob Wilkens îndată după crimă?... Ce impresie ţi-a făcut?

— Era foarte calm.

— De obicei un om nu poate rămâne calm după ce a înfăptuit o crimă.

— Poate că Bob Wilkens nu-şi consideră fapta ca o crimă, ci e de părere că a procedat în plin drept. Gelozia dă naştere de multe ori la astfel de interpretări ale drepturilor omului.

— Dacă prin împuşcarea contelui de Gerbeville şi-a apărat într-adevăr onoarea casei, atunci e drept că fapta lui nu poate fi considerată ca o crimă.

— Nu ca o crimă care se pedepseşte cu moartea, totuşi ca o faptă care se pedepseşte destul de grav. Atitudinea pe care a avut-o faţă de soţia lui când aceasta a fost confruntată cu cadavrul contelui de Gerbeville, mă face să cred că cei doi soţi nu trăiesc în bună înţelegere. S-au uitat foarte ciudat unul la altul şi când tânăra femeie a fost aproape să cadă din pricina emoţiei prin care trecea, el nu s-a grăbit defel să-i vină în ajutor, şi nici n-a condus-o el în casă, ci a lăsat această sarcină comisarului.

Şeful poliţiei judiciare dădu din cap şi zise:

— Ai dreptate, scumpul meu coleg. Toate aceste fapte dau mult de bănuit.

După câteva minute intră în birou comisarul Hove şi raportă şefului poliţiei judiciare:

— Am făcut cercetări în cazul Surry. Informaţia pe care am primit-

o de la vila Wilkens când am întrebat la telefon şi când mi s-a spus că mister Bob Wilkens e plecat în Europa se bazează întrucâtva pe adevăr, căci mister Wilkens avea de gând să plece, dar şi-a amânat călătoria. La biroul de călătorii am aflat că-şi luase biletul de vapor.

Cei doi domni se uitară unul la altul.

— E ca şi când şi-ar fi pregătit dinainte fuga.

— Dacă e aşa, trebuie să ne grăbim.

— Vrei să-l arestezi imediat?

— Nu: deocamdată îl voi chema să-i iau un interogatoriu.

Apoi adresându-se comisarului, adăugă:

— Dă, te rog, ordin ca mister Wilkens să fie chemat încoace pentru interogatoriu. Vei lua toată măsurile să nu se poată sustrage acestui interogatoriu şi dacă ar încerca să părăsească New-Yorkul să fie arestat imediat.

*

Bob Wilkens nici nu se gândea să fugă, dimpotrivă, veni el singur căci se înţelesese doar cu Roger Hallier, Crestatul şi directorul Smith să se întâlnească în dimineaţa următoare la Prefectura Poliţiei.

Comisarul Hove îl întâlni pe gang şi îl rugă să vină îndată cu dânsul.

După ce îi salută politicos pe cei doi domni, Bob Wilkens îi întrebă:

— Negreşit că doriţi să aflaţi amănunte de la mine asupra crimei care s-a înfăptuit în faţa casei mele?

— Da, pentru asta te-am chemat.

— Regret însă de a nu vă putea da nicio lămurire căci n-am văzut nimic şi nici nu ştiu cine ar fi putut comite fapta.

Şeful poliţiei judiciare îl rugă să ia loc. Apoi îi întinse batista care fusese găsită la locul crimei şi îi zise:

— Mister Wilkens, ai pierdut ieri această batistă.

Bob Wilkens se uită la ea, o recunoscu, o vârî în buzunar şi zise:

— E timpul s-o dau la spălat căci e foarte murdară.

Procurorul îi aruncă o privire pătrunzătoare şi îl întrebă:

— Vasăzică e batista dumitale?

— Fireşte, altfel n-aş fi vârât-o în buzunar.

— Am găsit-o lângă cadavrul contelui de Gerbeville.

— Daa?... Pe semne că am pierdut-o când am deschis portiţa

grădinii. Poate mi-a căzut pe când am scos cheia din buzunar.

Bob Wilkens părea foarte liniştit şi niciuna din aceste întrebări nu-l tulbură câtuşi de puţin.

Procurorul se rezemă în fotoliu, se uită ţintă în ochii lui Bob Wilkens şi îl întrebă din nou:

— Nu cumva ai pierdut batista când ai scos revolverul?

— Ce revolver? făcu Bob nedumerit.

— Pe acesta.

Procurorul luă revolverul care se afla în faţa lui pe birou şi îl întinse lui Bob Wilkens. Acesta i-l luă din mână şi îl privi cu luare-aminte.

— Îmi pare rău că n-am avut arma asta la mine când m-am dus la Surry.

— Recunoşti că e a dumitale?

— În orice caz am un revolver care seamănă cu acesta. Marca Clemens-Patent, calibrul 6,35.

— Aceasta e arma.

— Aţi găsit-o asupra mortului?

— Ba la locul crimei.

Bob Wilkens clătină zâmbind capul.

— Atunci nu poate fi a mea. Revolverul meu trebuie să fie într-un sertar al măsuţei de noapte din dormitorul meu.

— Ştii bine asta?

— Când mi-am rânduit biroul l-am pus la locul lui obişnuit.

— Ne dai voie să trimitem un poliţist în locuinţa dumitale spre a aduce revolverul?

— Negreşit că da.

Procurorul dădu ordinul necesar şi după plecarea poliţistului care fusese însărcinat să aducă revolverul, Bob Wilkens se uită lung la cei doi domni şi întrebă:

— De ce puneţi atâta preţ să ştiţi dacă revolverul meu se mai aflǎ în măsuţa de noapte unde l-am pus? Aveţi aerul ca şi când m-aţi bănui.

— După indiciile pe care le-am găsit, suntem nevoiţi să te bănuim că eşti vinovat de acest omor…

Câteva clipe Bob Wilkens rămase înmărmurit, dar apoi izbucni în râs ca şi când ar fi auzit o glumă bună.

— Credeţi cumva că eu l-am împuşcat pe franţuz?... Bănuiala aceasta e ridicolă... Am eu mutră de ucigaş? Pentru ce să-l fi împuşcat?...

Abia acum interogatorul îşi luă cursul normal.

— Înainte de a-ţi spune presupusul motiv al faptei, mister Wilkens, trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări, zise procurorul. Cea dintâi este: Trăieşti fericit în căsnicia dumitale?

Bob Wilkens îşi înălţă trupul şi faţa lui luă o expresie severă.

— N-am niciun motiv să stau de vorbă cu dumneata asupra chestiunilor mele familiare şi să-ţi descriu cum trăiesc în căsnicie.

— Nu te întreb din curiozitate, ci sunt nevoit să-ţi pun această întrebare. La urma urmei nici nu e nevoie să-mi răspunzi, căci îmi pot uşor închipui că o căsnicie în care soţia...

Bob Wilkens îl întrerupse:

— Domnule procuror: nu ţin deloc să aud ceva despre soţia mea. Te rog dar să păstrezi pentru dumneata cunoştinţele pe care le al. Soţia mea îmi poartă numele, aşa că nu permit nimănui să vorbească de dânsa, fie că ceea ce are de spus e adevărat sau nu.

— Mister Wilkens, aprob punctul dumitale de vedere care se bizuie pe zicătoarea „rufele murdare trebuiesc spălate în familie” dar împrejurările ne silesc să discutăm toate amănuntele acestei triste întâmplări. Avem dovezi că...

De astă dată îl întrerupse colegul său:

— Fii mai scurt şi spune limpede ce credem şi ce indicii avem pentru susţinerea presupunerilor noastre.

— Există indicii împotriva mea? izbucni Bob Wilkens.

— Da, şi chiar foarte grave.

— Aşa ceva nu e cu putinţă. Vă jur pe tot ce am mai scump că nici prin gând nu mi-a trecut să mă ating câtuşi de puţin de viaţa contelui de Gerbeville.

Cei doi domni îşi dădură seama că indignarea lui Bob Wilkens din pricină bănuielii exprimate împotriva lui, era sinceră, dar n-ar fi fost buni criminalişti, dacă s-ar fi lăsat înrâuriţi de această impresie. Pentru ei numai faptele aveau valoare şi dacă aceste fapte dovedeau că Bob Wilkens era ucigaşul, jurămintele lui nu i-ar fi putut abate de la această credinţă.

Când procurorul vru să continue interogatoriul, telefonul sună. El

ridică receptorul şi îşi spuse numele. Era poliţistul pe care îl trimisese la vila Wilkens şi care îi raporta acum de acolo:

— Arma pe care trebuia s-o aduc nu mai este aici.

— Caut-o în altă parte dacă nu mai e în măsuţa de noapte.

— Am căutat prin toate sertarele, dar n-am găsit-o.

— Bine.

Procurorul se gândi câteva clipe, apoi strigă în aparat:

— Alo! Tot acolo eşti?... Da?... Ascultă, anunţă-te îndată doamnei Wilkens şi roag-o să vină fără întârziere la Prefectura poliţiei.

Apoi puse receptorul la loc şi zise lui Bob Wilkens:

— Revolverul dumitale n-a fost găsit acolo unde ai spus. Prin urmare e acesta care a fost întrebuinţat la făptuirea crimei. În faţa acestei dovezi grave, te sfătuiesc să mărturiseşti. Presupun că ai comis fapta într-un moment de mare tulburare, poate spre a te apăra? E mai bine să ne spui tot ce s-a întâmplat.

Bob Wilkens se făcu alb ca varul.

— E îngrozitor dacă mă credeţi în stare să comit o crimă.

— Aşadar tăgăduieşti?

— Da.

— Dar cum explici că tocmai revolverul dumitale a fost găsit la locul crimei?

Bob Wilkens ridică buimăcit din umeri.

— Nu găsesc nicio explicaţie. Cel mult poate să fi luat cineva revolverul din sertar pe când lipseam, pentru a îndrepta bănuiala asupra mea.

Procurorul făcu un gest de protest.

— Aceasta e o scuză de care se folosesc toţi cei care vor să se dezvinovăţească.

Tulburarea lui Bob crescu şi mai mult şi nemaifiind în stare să se stăpânească, se răsti la procuror:

— Cum îndrăzneşti să mă pui alături de orice criminal ordinar?! Eu nu sunt un ucigaş! Presupunerile dumitale sunt curată nebunie şi tot astfel aşa-zisele dovezi de vinovăţie pe care spui că le-ai găsit.

— Ba sunt dovezi limpezi ca lumina zilei. Afară de asta am mai aflat că ţi-ai pregătit dinainte fuga.

Bob Wilkens făcu un gest obosit şi zise cu deznădejde:

— Dumnezeule sfinte, în ce încurcătură grozavă am intrat?!... Ce

învinuiri mi se aduc!... Eu... un ucigaş ordinar care am comis o crimă cu premeditare!... Eu... m-am gândit să fug... mi-am pregătit fuga!

Deodată izbucni iar în râs.

— Visez oare?... Nu e cu putinţă să fie adevărat!...

Cei doi criminalişti îl observau neîncetat.

Era deznădejdea lui adevărată, sau juca o comedie spre a-i induce în eroare?

Procurorului îi mai veni o idee şi îl întrebă pe Bob:

— Ieri ai purtat aceleaşi ghete ca şi azi?

Bob Wilkens se uită la el cu o privire pierdută şi dădu numai din cap.

Procurorul chemă pe un funcţionar inferior şi îi ordonă:

— Măsoară talpa ghetei de la piciorul drept al acestui domn.

Bob lăsă să i se ia măsura, funcţionarul făcu operaţia cu băgare de seamă, apoi spuse procurorului dimensiunile pe care le găsise.

Pe birou se afla forma de ghips care fusese luată după urmele găsite în grădina vilei lui Bob Wilkens. Se luă şi măsura acestei forme şi se compararã dimensiunile.

— Urma e a dumitale, zise procurorul lui Bob.

— De ce n-ar fi?... Doar am intrat pe poarta vilei mele şi am trecut pe aleea care duce spre intrare.

— Încerci să găseşti pentru toate o explicaţie naturală, totuşi nu vei putea înlătura bănuiala care apasă asupra dumitale, căci e prea gravă. Recunoşti că la întoarcerea acasă l-ai găsit pe conte la soţia dumitale, că l-ai urmărit când a părăsit casa şi l-ai împuşcat, fie din gelozie, fie pentru a-ţi apăra onoarea casei?

— Dacă aş fi vrut asta aş fi putut s-o fac mai demult, dar nici nu mă sinchiseam de conte.

Bob vru să mai spună ceva, să mai dea lămuriri, dar în clipa aceea un funcţionar intră şi anunţă:

— Doamna Wilkens!

252. O situaţie primejdioasă

Cu o mişcare nervoasă Gaston de Moulinet îşi trecu mâna peste frunte şi ochi.

I se păru că visează, că mintea lui înfierbântată îl face să aibă

vedenii grozave, căci ceea ce avea înaintea ochilor nu putea doar să fie realitate!

Sau tot era adevărat?!

Rămase ca împietrit şi se sprijini de masă, căci i se părea că îi fuge pământul de sub picioare.

Colo, în pragul uşii, cu faţa palidă şi speriată, se afla Lolo Dijon, cu care Gaston de Moulinet era căsătorit în taină de aproape cinci ani.

În timpul interogatoriului pe care i-l luase comisarul, se gândise neîncetat la dânsa.

Şi acum?... Avea oare o halucinaţie?... Îl înşelau simţurile?

Ba nu!... Ea era într-adevăr, în carne şi oase!

O sudoare rece îmbrobonă fruntea lui Gaston de Moulinet.

Îşi trecu iar mâna peste ochi, ca şi când ar fi vrut să alunge vedenia din faţa lui, care îi tăia respiraţia şi îl făcea să se înfioare ca de un vis urât.

Dar deodată auzi un strigăt slab.

— Gaston!... Scumpul meu!...

Femeia zveltă şi graţioasă se năpustise asupra lui, îi cuprinse gâtul cu braţele, îl strânse la piept cu atâta putere, ca şi când ar fi vrut să nu se mai despartă niciodată de dânsul. Apoi zise iar cu vocea înăbuşită de plâns:

— Gaston, scumpul meu Gaston!... În sfârşit, eşti numai al meu...

El o privi înmărmurit.

Faţa lui se făcu albă ca varul, ochii i se măriră de groază şi trecură mai multe clipe până când fu în stare să spună cu glasul înecat de emoţie:

— Tu... tu aici?...

Ea zâmbi printre lacrimi.

— Nu te bucură venirea mea, iubitule? întrebă Lolo, cu teamă, ferindu-se să-l privească în ochi.

În loc de a-i răspunde, Gaston de Moulinet îi desfăcu braţele din jurul gâtului şi se dădu câţiva paşi înapoi.

În ochii lui se ivi o străfulgerare.

El văzu faţa ei palidă şi obosită, pe care se puteau citi încă urmele unei tulburări sufleteşti grozave. Părul îi atârna încâlcit pe frunte şi era ud de rouă, rochia şi pantofii erau plini de noroi şi afară de aceasta, tânăra femeie abia se mai putea ţine pe picioare, aşa că

Gaston strigă buimăcit:
— Lolo… ce-ai făcut?!
Ea se prăbuşi pe un scaun şi începu să plângă cu amar.
— Nu mă ocărî, Gaston, nu fii supărat pe mine, dar n-am putut altfel.
Gaston de Moulinet se clătină şi fu nevoit să se ţină cu amândouă mâinile de un scaun, ca să nu cadă.
— Pentru Dumnezeu, Lolo, dar ce se va întâmpla acum?!…
Tânăra femeie dădu deznădăjduită din umeri.
— Nu ştiu, Gaston!… În clipa aceea, când l-am văzut prăbuşindu-se la pământ, n-am mai fost în stare să gândesc!… Mintea îmi era ca întunecată.
Gaston de Moulinet se reculese, se repezi la ea, o apucă brutal de braţ şi o scutură cu putere.
— Nenorocito!… Femeie nebună!… Cum ai fost în stare să faci aşa ceva?!… Pleacă… să nu te mai văd în ochi! Mâinile tale sunt pline de sânge!… Ucigaşă!…
Tânăra femeie tresări ca sub o lovitură puternică, se ridică de pe scaun şi clătinându-se se aruncă în genunchi la picioarele lui Moulinet. Îl cuprinse cu amândouă braţele şi zise plângând:
— Ascultă-mă, Gaston!… Nu mă osândi înainte de a şti tot!
— Nu!… Nu vreau să aud nimic!… Nu vreau să am nimic de-a face cu o ucigaşă! se împotrivi el.
Dar Lolo îl ţinu pe loc cu o putere aproape supraomenească şi zise cu voce rugătoare:
— Nu mă poţi alunga de lângă tine, Gaston, acum când soarta a hotărât în favoarea noastră. În noaptea aceasta ai scăpat de demonul rău care te chinuia neîncetat. Sufletul îţi va fi iar uşurat, nu vei mai fi urmărit şi ameninţat de acel ticălos, nu te va mai hărţui şi nu va mai putea stoarce bani de la tine… În sfârşit, vei putea trăi liniştit, nu vei mai fi ca o păpuşă silită să facă tot ce-i plăcea acelui nemernic în mâna căruia încăpuseşi numai din pricina bunătăţii şi slăbiciunii tale… Crede-mă, Gaston, în noaptea aceasta destinul ţi-a fost binevoitor!
Gaston de Moulinet închisese ochii şi gâfâia.
— Nu voi mai fi hărţuit!… Nu mi se vor mai stoarce bani! repetă el încet. Dar în acelaşi timp clătină din cap, îşi întoarse faţa de la Lolo

spre a n-o mai vedea şi exclamă deznădăjduit: Şi cu toate acestea nu voi mai putea fi fericit niciodată, căci eşti ucigaşa lui!

Din nou se aplecă spre ea şi o scutură cu putere.

— Cum ai fost în stare să faci aşa ceva?!... Tu care nu puteai să faci rău unei gângănii, tu ai omorât un om?!

— A fost o întâmplare nenorocită, Gaston, dar şi o hotărâre a destinului, se apără ea. N-am vrut să-l omor; el însuşi a pricinuit nenorocirea.

Gaston de Moulinet devenit atent şi o privi uimit.

— El însuşi? repetă el. Asta nu e cu putinţă, Lolo, căci ţinea prea mult la viaţă spre a-şi curma el singur zilele.

— Şi cu toate acestea el însuşi şi-a dat moartea. Îţi jur pe viaţa copiilor noştri!

Tânăra femeie luase o înfăţişare atât de gravă, încât Gaston de Moulinet, care o cunoştea foarte bine, îşi dădu seama că nu minte.

Timp de câteva clipe se dădu în sufletul lui o luptă grozavă, apoi o luă de braţ şi o ridică.

— Vino încoace lângă mine, ia loc şi povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, zise el adânc mişcat.

Lolo se ridică şi se lăsă într-un fotoliu, palidă ca moartea. Câteva clipe rămase cu ochii închişi şi părea că e gata să-şi piardă cunoştinţa.

Gaston de Moulinet alergă la masă, umplu o ceaşcă cu cafea tare şi o întinse sărmanei femei istovite.

— Bea, asta te va întări, o îndemnă el.

Lolo îşi înălţă trupul şi bău cu lăcomie cafeaua fierbinte.

În timpul acesta Gaston de Moulinet se duse spre uşa care dădea în gang, o deschise şi se uită afară.

În gang era tăcere desăvârşită şi nu zări pe nimeni.

Servitoarele aveau pe semne treabă la bucătărie, iar ceilalţi locatari ai pensiunii, în mare parte funcţionari, plecaseră toţi.

Aşadar lui Gaston de Moulinet n-avea să-i fie teamă că convorbirea cu Lolo va fi auzită de cineva.

Fără îndoială că nici venirea ei nu bătuse la ochi, căci atât la ei cât şi la contele de Gerbeville mai veniseră femei în vizită. Erau din acelea care îşi petreceau timpul prin localuri de noapte şi care voiau să-i păstreze pe cei doi domni ca prieteni, crezându-i foarte bogaţi. Îndată după ce încuie uşa, Moulinet se întoarse spre Lolo, se aşeză în

faţa ei şi se uită la dânsa cu o privire plină de încordare.

Ea ţinea ochii aţintiţi în gol şi începu să vorbească cu voce înăbuşită:

— Din ziua în care m-ai părăsit am îndurat chinuri grozave, Gaston. N-am mai fost în stare să gândesc limpede şi singurul lucru care îmi era lămurit în minte era că tu vrei să mă îndepărtezi din viaţa ta, să te desparţi de mine. La început nu puteam să înţeleg, nu voiam să cred aşa ceva, ştiind că mă iubeşti. Neîncetat mă întrebam dacă îţi va fi cu putinţă să trăieşti fără mine, fără copilaşii noştri dragi.

Gaston de Moulinet făcu un gest de protest.

— Ştii doar că nici nu mi-ar fi trecut prin gând aşa ceva, dacă în timpul din urmă n-aş fi fost urmărit de nenoroc, dacă n-aş fi avut pierderi după pierderi.

Tânăra şi frumoasa femeie clătină capul.

— N-a fost numai asta ceea ce te-a îndemnat la acest pas, Gaston. Tu ai fi trăit cu mine chiar dacă am fi fost nevoiţi să ducem o viaţă modestă, căci aveam iubirea noastră atât de mare care ne făcea să trecem peste toate greutăţile. Situaţia întreprinderii tale s-ar fi îmbunătăţit, dacă ai fi reuşit să scapi de înrâurirea funestă a contelui de Gerbeville. Dar ai căzut tot mai mult sub stăpânirea lui şi el a fost acela care te-a aţâţat mereu împotriva mea, care te-a împins la căsătoria cu bogata americană. Nu-i aşa, Gaston?

Moulinet sări agitat în picioare.

— Da, ai dreptate Lolo, totuşi…

Ea avu un zâmbet chinuit şi îi curmă vorba:

— …totuşi n-ar fi trebuit să-l omori. Asta voiai să spui, Gaston?

— E îngrozitor că ţi-ai împovărat sufletul cu o asemenea faptă, Lolo, gemu el deznădăjduit. Această crimă ne desparte pentru totdeauna.

Tânăra femeie îi cuprinse gâtul cu braţele şi zise cu însufleţire:

— Ba nu, Gaston, fapta mea nu ne va despărţi, ci ne va uni şi mai strâns.

— E cu neputinţă, Lolo; nu pot să am nicio legătură cu o ucigaşă.

— Dar nu sunt vinovată câtuşi de puţin, Gaston, zise ea cu stăruinţă. Poate voi fi considerată ca atare în faţa legii, dar în ochii mei nu mă văd vinovată cu nimic. Ascultă-mă, Gaston, şi după ce îţi voi spune tot, nici tu nu mă vei osândi.

Luară iar loc în fotolii. Amândoi erau palizi ca moartea şi pe feţele amândurora se citea o tulburare adâncă.

Cu voce monotonă tânăra femeie continuă să povestească:

— Pe Gerbeville l-am urât cum n-am urât încă niciun om în viaţa mea, ştiind că nu e numai duşmanul meu cel mai înverşunat, dar şi al tău. Cum puteam să te scap însă din ghearele acestui ticălos? De rugăminţile mele nu voiai să asculţi şi afară de asta îţi era teamă de acel nemernic, care reuşise să te atragă şi pe tine în viaţa lui necurată şi făcuse din tine o unealtă fără voinţă proprie. Câte nopţi nedormite am avut din pricina ta, Gaston! Îmi dădeam seama că aveai nevoie de o mână care să te ajute, să te salveze, dar înrâurirea acestui prieten fals era mai puternică decât mine. Cu toate acestea dragostea mea era atât de mare, încât nu voiam să te părăsesc, să mă despart de tine, iar când am aflat de la avocatul tău că ai intentat procesul de divorţ, această iubire a devenit şi mai puternică. În deznădejdea mea ţi-am scris acea scrisoare prin care te-am rugat să te reîntorci la mine şi la copiii noştri.

Gaston de Moulinet şedea cu capul rezemat în mâini şi cu privirea pironită în gol.

Când văzu că nu răspunde nimic, Lolo continuă încet:

— Dar chiar a doua zi am regretat că ţi-am scris. Ştiam că Gerbeville te-a însoţit la New-York şi că înrâurirea lui va fi şi de astă dată mai puternică decât sărmanele mele rânduri scrise. Totuşi nu voiam să te pierd fără să mă lupt, fără a face o ultimă încercare de a te recâştiga. Voiam să te mai văd o dată, să mai vorbesc măcar o singură dată cu tine, aşa că am luat hotărârea disperată de a veni după tine la New-York.

Gaston de Moulinet clătină încet capul şi zise:

— Nu ţi-ai spus că venirea ta va fi zadarnică?

— Nu, Gaston, căci aveam în suflet credinţa nestrămutată că iubirea mea va ieşi biruitoare. Am vândut toate bijuteriile mele ca să am bani de drum, apoi am dus copiii la sora mea şi am plecat, am călătorit zi şi noapte, spre a ajunge mai repede la tine. Îmi dădeam seama că nu era timp de pierdut. Îndată ce am sosit la New-York, am citit în ziare despre logodna ta cu Ethel Drof şi că nunta va urma în curând. În primul moment am rămas înmărmurită, apoi am venit încoace. Singura mea dorinţă, era să te văd, să vorbesc cu tine, să te

împiedic de a făptui o crimă, căci ceea ce vrei să-mi faci mie şi acelei Ethel Drof nu e altceva decât o crimă…

Gaston de Moulinet făcu un gest de mânie.

— Lasă acum ăsta, Lolo, şi vorbeşte de ceea ce ne interesează mai mult. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat în noaptea trecută.

— Venind încoace, l-am întâlnit pe Gerbeville care tocmai pleca de acasă. Când m-a văzut a tresărit speriat, dar a început îndată să-şi bată joc de mine şi să-mi spună că nu mai trebuie să-mi fac nicio speranţă de a te recuceri. Totodată mi-a spus că nu eşti acasă, că ai ieşit cu logodnica ta şi a cerut să-i făgăduiesc că voi pleca îndată înapoi, că prin plecarea mea voi dovedi dragostea pe care ţi-o port. Apoi mai adăugă că eu ţi-am fost întotdeauna o piedică, o povară grea care ţi-a nimicit viaţa şi că aş face mai bine dacă mi-aş înfăptui ameninţarea pe care am făcut-o odată, de a mă arunca în apă împreună cu copiii, dacă tu te vei despărţi de mine, căci atunci ai fi liber şi fericit. Mergeam ca năucă lângă el şi îmi venea să strig trecătorilor să-mi dea ajutor împotriva acestui nelegiuit. Nu avui însă puterea şi Gerbeville dându-şi seama de ce se petrecea în sufletul meu, începu să vorbească cu mai multă blândeţe. Mă sfătui să fiu cuminte, să nu fac niciun pas pripit, căci dacă voi comite vreo imprudenţă şi prin venirea mea voi trăda că eşti căsătorit şi n-ai niciun drept să te însori cu altă femeie, mister Drot te-ar da înfiată pe mâna poliţiei şi ai fi condamnat la închisoare pentru câţiva ani. În sfârşit, mă convinse să-l aştept într-o cofetărie, spunând că are de făcut o vizită importantă, dar că se va întoarce repede şi apoi te va înştiinţa de venirea mea, spre a ne întâlni undeva şi a ne sfătui ce să facem pentru viitor. În teama şi deznădejdea mea primii propunerea, dar îndată după ce plecă, bănuiala se deşteptă din nou în sufletul meu. Alergai după dânsul, mă urcai într-un automobil şi spusei şoferului să urmărească maşina lui Gerbeville. După scurt timp, ajunserăm în faţa unei vile la poarta căreia citii pe o placă numele de Wilkens. Plătii şoferului şi aproape fără să-mi dau seama de ce fac, începui să mă plimb prin faţa vilei. Deodată auzii voci şi mă ascunsei în tufişul unui gard viu. Întâmplarea făcu astfel să fiu martora unei convorbiri dintre o servitoare de la vilă şi iubitul ei. Aflai că Gerbeville venea zilnic la vilă şi că avea legături de dragoste cu stăpâna ei. Îmi dădui îndată seama că pusese gheara pe o nouă victimă, căci cunosc doar mârşava lui meserie şi pe când stăteam în

ascunzătoare, ura mea împotriva acestui ticălos deveni şi mai înverşunată. Pesemne că a presimţit aceasta, căci în clipa când m-a zărit la ieşire, s-a uitat cam cu teamă la mine şi m-a întrebat: „De ce mă pândeşti? Ai cumva de gând să mă omori?!” Eu dădui din cap şi răspunsei: „Aş face-o cu cea mai mare plăcere, căci aş scăpa lumea de un monstru şi n-ai mai putea face rău nimănui.” Când auzi aceste cuvinte, scoase un revolver din buzunar şi îl îndreptă ameninţător asupra mea. „Dacă e vorbă să moară unul din noi doi, atunci vei fi dumneata aceea, zise el, aruncându-mi o privire sinistră.” În clipa aceea îmi adusei aminte de copiii noştri şi în spaima mea mă năpustii asupra lui. Revolverul îi căzu din mână. Mă aplecai să-l ridic şi el făcu acelaşi lucru. Ce s-a întâmplat pe urmă nu mai ştiu. Îmi aduc numai aminte că am auzit o împuşcătură, apoi un ţipăt pe care îl scosese Gerbeville şi văzui cum acesta se prăbuşi la pământ. N-aş mai putea spune dacă arma a fost în mâna mea şi dacă eu am fost aceea care a tras. Îngrozită am luat-o la fugă şi nici nu-mi mai aduc aminte cum am ajuns în oraş. Când se lumină de ziuă, mă aflam pe o bancă într-un parc şi deodată auzii vânzătorii de ziare strigând în gura mare despre crima senzaţională făptuită împotriva contelui François de Gerbeville. Singurul gând pe care îl mai avui, fu de a veni la tine. Iată-mă aici… vinovată… şi totuşi fără vină… căci dacă am urât pe acest om din tot sufletul, totuşi n-am avut intenţia să-l ucid. Se pare însă că însăşi destinul a hotărât moartea lui căci altfel nenorocirea nu s-ar fi întâmplat.

Timp de câteva clipe Gaston de Moulinet rămase ca împietrit, apoi sări în picioare şi începu să se plimbe agitat prin odaie.

— Ce ne vom face, pentru Dumnezeu! Ce ne vom face? gemu el. Ucigaşul va fi căutat; se va găsi urma ta, te vor prinde şi niciun judecător nu va crede că eşti nevinovată.

Lolo se lipi strâns de dânsul şi zise disperată:

— Trebuie să mă ajuţi, Gaston, Nimeni să nu afle că sunt la tine.

Gaston de Moulinet ridică din umeri cu o mişcare nervoasă.

— Îţi închipui cumva că se va putea ascunde fapta ta?!

— Doar nu ştie nimeni că sunt aici.

Gaston de Moulinet avu un zâmbet amar.

— Asta se va afla foarte repede, dragă Lolo.

— Atunci trebuie să plecăm, Gaston.

— Să plecăm?... E cu neputinţă, căci m-am pus la dispoziţia poliţiei pentru noi interogatorii.

— Doar nu pot pleca singură, zise Lolo izbucnind în plâns. Acum am nevoie de tine mai mult ca oricând, iubitul meu. Întoarce-te cu mine în patrie, la copiii noştri.

— Nu se poate, Lolo, atunci s-ar putea întâmpla să cadă asupra mea bănuiala că am făptuit crima. Plecarea mea neaşteptată ar face impresia că vreau să fug.

Lolo se prăbuşi pe un scaun şi zise cu voce plângătoare:

— Dumnezeule sfinte, atunci ce ne vom face?

Gaston de Moulinet dădu iar din umeri.

— Nici eu nu ştiu.

Se apropia de fereastră, îşi lipi fruntea de geam şi privi în stradă.

Astfel trecură mai multe minute de tăcere apăsătoare.

Deodată Gaston de Moulinet tresări speriat şi se dădu înapoi de la fereastră.

Lolo observă mişcarea lui şi îl privi uimită.

— Ce s-a întâmplat, Gaston?. De ce te-ai speriat atât de tare?

— Vine Ethel Drof, exclamă el, buimăcit de spaimă.

Lolo sări în picioare şi se uită năucă la dânsul.

— Dumnezeule sfinte, ce să fac?

— În niciun caz nu trebuie să te vadă aici!

— Ascunde-mă undeva! strigă ea cu înfrigurare.

Gaston de Moulinet privi zăpăcit în jurul lui, apoi o luă pe Lolo de mână şi o trase spre camera de baie.

— Stai liniştită. Să nu faci nicio mişcare, căci Elitei Drof nu trebuie să afle că eşti aici.

Tânăra femeie se strecură repede în camera de baie

— Îmi voi ţine şi respiraţia, voi fi tăcută ea un peşte, mai zise ea.

După ce Gaston de Moulinet încuie uşa în urma ei, Lolo îşi împreună mâinile şi se rugă:

— Doamne Dumnezeule, ajută-ne să scăpăm din această încurcătură îngrozitoare.

253. Cine cunoaşte dorul

Raul Bernard fusese un bolnav foarte nerăbdător şi neastâmpărat,

aşa că surorile şi îngrijitorii, cărora le fusese încredinţat, respirară uşuraţi când se făcu bine şi i se dădu voie să părăsească spitalul.

Însuşi Raul fusese nenorocit că i se întâmplase acel accident.

Conducea automobilul de ani de zile, făcuse călătoriile cele mai primejdioase, luase parte la nenumărate curse, câştigase premii şi niciodată nu păţise nimic.

Tocmai în ziua când putea s-o vadă şi să vorbească pentru ultima oară cu mica contesă Felicia de Martigny, trebuise să i se întâmple acel accident stupid!

Nu era deci de mirare că îşi blestema soarta.

Dispoziţia lui deveni şi mai rea, când după însănătoşire nu mai putu afla nimic despre Felicia.

Nici bătrâna Betty, nici credinciosul Jean nu putură să-i spună unde se afla.

Nu ştiau decât că Barnabe plecase la Hammerfest spre a căuta acolo o ocupaţie.

Trecură săptămâni de zile fără ca cei doi bătrâni să fi primit vreo ştire de la cei plecaţi.

De câte ori avea putinţa, Raul Bernard venea la Betty, spre a sta de vorbă despre Felicia, atât cu dânsa cât şi cu bătrânul Jean.

Era singura mângâiere care îi mai rămăsese din visul frumos de fericire.

Pe fiece zi îşi dădea mai mult seama ce rădăcini prinsese în inima lui dragostea pentru mica şi blonda contesă.

Gândurile lui zburau zi şi noapte la dânsa. Nu se mai uita la nicio altă fată şi la petrecerile care se dădeau în casa părinţilor săi, era un oaspete foarte morocănos, căci nimic nu-i mai făcea plăcere.

Raul înţelese planul tatălui său de a-l însura cu una din fetele bogate din Marsilia, dar de câte ori se gândea la aşa ceva, un zâmbet amar îi flutura pe buze.

Cum i-ar fi cu putinţă să se îndrăgostească de altă fată, când în inima lui nu mai era loc decât pentru Felicia de Martigny?

Totuşi nu vorbi cu nimeni despre dorul ascuns care îl chinuia şi despre speranţele lui, căci încă nu pierduse toată nădejdea de a o regăsi pe Felicia şi de a fi fericit cu dânsa.

De multe ori, când şedea la biroul lui, în loc să se ocupe cu citirea şi răspunsul scrisorilor de afaceri care i se aduceau spre rezolvare, i se

întâmpla să scrie pe o foaie de hârtie de nenumărate ori numele Feliciei, sau începea scrisori de dragoste înfocată pentru ea.

În timpul din urmă era atât de distrat, încât tatăl său ar fi avut toată dreptatea să-i facă mustrări.

Dar bătrânul Bernard era un om prea înţelept şi îşi dădea bine seama că prin mustrări şi observaţii nu va putea ajunge la niciun rezultat, ci va aţâţa şi mai mult pe Raul şi îl va împinge la vreo faptă necugetată.

Îl lăsă deci în pace şi se gândi că de la sine îşi va vârî minţile în cap şi o va uita pe tânăra fată.

Dar iubirea prinsese rădăcini prea adânci în sufletul lui Raul Bernard şi el n-o putea uita pe Felicia.

Când într-o bună zi, bătrâna Betty, cu faţa strălucitoare de bucurie, îi arăta o scrisoare pe care o primise de la Dolores, prin care aceasta îţi dădea de ştire despre salvarea lor minunată de la o moarte sigură de către expediţia societăţii de filme şi despre schimbarea fericită care avusese loc în viaţa Feliciei, Raul Bernard îşi pierdu cu desăvârşire liniştea.

Aşadar Felicia era la Hollywood, pe cale să devină o mare stea de cinema!

Nădejdea lui de a o mai regăsi pe aceea pe care o iubea atât de mult şi de a fi fericit cu dânsa, se spulberă cu desăvârşire şi pentru totdeauna.

Felicia era pierdută pentru dânsul.

Ca stea a ecranului va fi admirată, i se vor aduce omagii, bărbaţi din cei mai bogaţi şi cu rangul cel mai mare o vor cere în căsătorie şi poate chiar calea ei se va încrucişa iar cu aceea a lui Bob Wilkens! Aceste gânduri dezlănţuiră în inima bolnavă de dragoste a lui Raul Bernard o vijelie atât de puternică, încât nu mai fu în stare de nimic şi în zăpăceala lui făcu câteva greşeli mari care aduseră pagube însemnate întreprinderii tatălui său.

Când află despre aceste greşeli de neiertat, bătrânul Bernard îşi pierdu şi el răbdarea pe care o avusese până atunci.

Îl chemă pe Raul în biroul lui şi se răsti la dânsul:

— Ce înseamnă asta că de câtva timp, ai devenit atât de neglijent şi nepăsător?! În loc să dai o pildă bună funcţionarilor noştri, dai prilej la nemulţumirile cele mai mari. Cum voi mai putea trage la

răspundere pe un funcţionar când va face greşeli, dacă fiul patronului face astfel de năzbâtii? Te gândeşti şi acum la fata cea blondă de care te-ai îndrăgostit acum câtva timp?

Raul Bernard dădu din umeri.

— După cum vezi, n-o pot uita chiar aşa de repede şi uşor cum ţi-ai închipuit tu, tată. Mai cu seamă aici în biroul unde a lucrat şi Felicia, totul îmi aminteşte de dânsa. Oricât m-am străduit să-ţi fac pe plac şi s-o uit, nu mi-a fost cu putinţă.

Bătrânul Bernard se plimba agitat prin odaie. Fruntea îi era încruntată şi izbucnind într-un râs amar, zise cu ironie:

— Nu poţi s-o uiţi!... Nu poţi s-o uiţi!... Numai când te aud mi se face rău. Nu ţi-e ruşine să-mi spui asta în faţă?

Bătrânul se opri înaintea fiului său şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Raul făcu o mişcare deznădăjduită cu mâinile şi răspunse:

— De iubirea adâncă şi sinceră pe care o am în suflet un mi-e ruşine, tată. Tu n-ai fost niciodată tânăr?... Nu poţi înţelege ce se petrece în inima mea?

— Nu; astfel de sentimentalităţi prosteşti nu le pot înţelege, izbucni tatăl său. Astfel de prostii nu sunt demne de un om serios şi de la unicul meu fiu am dreptul să cer să nu înnebunească din dragoste.

— Dacă m-ai fi lăsat să mă însor cu Felicia de Martigny, aş fi devenit un om fericit şi nu ţi-aş fi dat prilej să te plângi de mine. Dar de cum vrei să găsesc tragere de inimă la lucru, când toate speranţele şi visurile mele cele mai frumoase au fost nimicite cu atâta cruzime! Viaţa mi se pare searbădă şi fără rost!... Nu mai ştiu ce este bucuria şi fericirea!

Bătrânul Bernard îşi frământă mâinile, deznădăjduit.

— Pentru Dumnezeu, băiete, nici nu te mai recunosc!

— Nici eu însumi, nu mă mai recunosc, zise Raul cu un suspin adânc.

— Dar lucrurile nu pot merge astfel mai departe. Ce-ai să te faci?

— Nici eu nu ştiu!... Aş vrea să plec din Marsilia, undeva departe... departe de tot.

Bătrânul Bernard se înfurie şi mai tare.

— Doar am vrut să te trimit de aici, dar atât tu cât şi mama ta aţi pus cerul şi pământul în mişcare pentru a rămâne aici, şi eu am fost

atât de prost şi m-am lăsat înşelat de voi. Dacă n-aş fi cedat atunci, ai fi fost lecuit acum de această dragoste nebunească.

Raul Bernard tăcu şi gândul lui zbură iar la Felicia.

Dorul de dânsa îl ardea şi mai tare în piept.

De-ar putea s-o mai vadă o dată, să vorbească cu ea şi să-i spună tot ce se petrece în sufletul său!...

Să facă o faptă energică!

Să se căsătorească în taină cu dânsa!...

În Anglia se mai făceau şi acum astfel de căsătorii, fără multe formalităţi complicate.

Gândurile i se învălmăşeau în creier.

În tulburarea şi neliniştea lui, făurea mereu alte planuri, care de care mai năstruşnice.

Dacă Felicia se va învoi să fie a lui, atunci va putea merge pe această cale!

Când o va aduce acasă ca soţia lui, bineînţeles că va izbucni o vijelie grozavă, dar cum în natură după furtună urmează soare şi vreme frumoasă, tot astfel se vor potoli lucrurile şi în casa Bernard!

Odată cu Felicia de Martigny va intra şi fericirea!

Însufleţit de această dorinţă fierbinte, fără a îndrăzni încă să creadă în realizarea planurilor lui, Raul zise cu băgare de seamă, pipăind terenul:

— Ai dreptate, tată, ar fi fost mai bine dacă aş fi plecat pentru câtva timp din Marsilia. Aş pleca şi acum, numai să găsesc linişte.

Bătrânul Bernard clipi din ochi şi se uită pătrunzător la fiul său.

— Vorbeşti serios, Raul?

— Fireşte că da, tată.

— Ar fi cel mai bun lucru dacă ai pleca o dată pentru mai multă vreme şi ai mai vedea lumea asta mare şi frumoasă.

— Eu mă învoiesc şi am putea chibzui îndată unde să plec şi ce să fac, zise Raul cu oarecare stăruinţă.

Bătrânul Bernard făcu însă un gest de împotrivire.

— Mama ta nu s-ar învoi, căci nu poate trăi fără odorul ei.

— Nici nu e nevoie să mă duc prea departe, îl întrerupse Raul cu un zâmbet şiret. Doar nu sunt nevoit să plec tocmai în Guatemala?! Mai avem şi alte sucursale pe care aş putea să le inspectez; de pildă aceea de la New-York.

Când pronunţă numele acestui oraş, trebui să se stăpânească bine spre a nu-şi trăda emoţia, căci bineînţeles tatăl lui nu trebuia să bănuiască adevăratul scop al plecării sale.

Raul ştia prea bine că dacă ar simţi ceva, nu i-ar da voie să plece.

Bătrânul Bernard deveni atent, apoi se îndreptă spre biroul său unde luă loc în fotoliu şi rămase câteva clipe pe gânduri.

Apoi zise, ca şi când şi-ar fi vorbit sie însuşi:

— La New-York?... Hm, asta n-ar fi rău, chiar aveam de gând să reorganizez sucursala de acolo.

Inima lui Raul începu să bată cu putere.

Îşi va ajunge oare ţinta?

Aşadar răspunse cu aprindere:

— Trimite-mă atunci la New-York, tată. Nu mă îndoiesc că cu prilejul acesta gândurile mi se vor abate în altă parte şi că nu-ţi voi mai da ocazie să te plângi de mine.

Tatăl său îl privi bănuitor.

— Nu-mi făgăduieşti cumva prea mult, dragul meu Raul?

— Ah, nu, tată; de data aceasta mă voi ţine de cuvânt şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă să te mulţumesc. N-ar fi bine să vorbim îndată despre planul de organizare al sucursalei din New-York?

— Pari să fii foarte grăbit, dragul meu?

Raul tresări speriat, temându-se ca mintea ageră a tatălui său se nu-i înţeleagă gândul. Îşi îndreptă privirea în altă parte şi zise cu o nepăsare prefăcută:

— Din partea mea, sucursala din New-York n-are decât să rămână aşa cum este, prea mult nu mă interesează această chestiune şi la urma urmei nici plecarea mea.

Pe când spunea aceste cuvinte, inima îi zvâcnea în piept de teamă că planul nu se va realiza.

Dar bătrânul Bernard se şi deprinsese cu acest gând, socotind că plecarea ar fi bună pentru fiul său. Deoarece şi el călătorise mult în tinereţea lui, socotea călătoriile ea cea mai bună şcoală pentru un om de afaceri şi nu i-ar fi părut rău defel dacă şi fiul său ar fi cutreierat ţările străine.

Până acum se lovise întotdeauna de împotrivirea soţiei sale şi a lui Raul care nu voise să se despartă de prietenii lui din Marsilia.

Dar acum, când însuşi Raul îşi exprimase dorinţa de a pleca pentru

câtva timp din oraşul său natal şi din casa părintească, fără îndoială că nici soţia lui nu se va mai împotrivi cu atâta înverşunare.

După o scurtă chibzuinţă zise:

— Dacă eşti hotărât să lucrezi câtva timp la sucursala noastră din New-York şi să te ocupi serios cu reorganizarea ei, mă învoiesc să pleci cât mai curând. Acolo vei avea de văzut atâtea lucruri noi, încât nu vei mai avea timpul să te gândeşti la trecut şi îl vei putea uita mai uşor.

„Dacă ai şti cât de puternic va reînvia trecutul la New-York, bunul meu tată...” se gândi Raul în sinea lui. Dar se feri să se trădeze cu vreun cuvânt, ci îl asigură pe tatăl său că se va ocupa foarte serios de afacerile sucursalei.

După această convorbire începu să facă cu mare înfrigurare toate pregătirile de plecare.

Obiecţiunile şi grija mamei lui, precum şi întristarea acesteia din pricina despărţirii, le potoli spunându-i că e mai bine pentru dânsul să plece pentru câtva timp spre a-şi alina durerea sufletească care îl chinuia atât de mult.

Prin linguşirile şi dezmierdările sale, reuşi s-o convingă pe doamna Bernard că această călătorie va fi numai spre binele lui şi că îl va face să uite tot trecutul atât de dureros pentru dânsul.

Nici bătrânul Bernard, nici soţia lui nu bănuiau bucuria nebună de care era cuprins sufletul fiului lor.

Îi venea să cânte, să joace, să ţipe de bucurie la gândul că în curând va avea putinţă s-o revadă pe frumoasa şi blonda Felicia de Martigny.

Era hotărât nici să nu se sinchisească de afacerile sucursalei din New-York, ci să plece îndată mai departe la Hollywood pentru a se întâlni cu Felicia.

Pe când îşi lua rămas bun de la ai săi, nu se gândea decât la marea surpriză pe care o va avea tânăra fată când îl va vedea deodată înaintea ei.

Uitase aproape că mai respinsese o dată dragostea lui.

Ca toţi îndrăgostiţii, credea în fericire şi îşi închipuia că va putea învinge toate piedicile care li s-ar putea pune în cale.

254. Pământul se cutremură

Majestoasă şi impunătoare se întindea bolta înstelată a cerului peste Hollywood. Era o noapte fermecătoare făcută anume pentru a deştepta dorul în sufletele oamenilor şi a-i face să făurească visuri frumoase.

În seara aceea Felicia fusese nevoită să primească iar o invitaţie şi să petreacă vreo câteva ore în societatea colegilor ei, dar cu toate că acum era obosită, nu-şi putea găsi somnul.

Din pricina întâmplărilor tragice şi a zbuciumului sufletesc prin care trecuse, nervii îi erau slăbiţi şi sufletul întristat.

Ca în multe alte nopţi, aştepta şi azi în zadar somnul binefăcător, iar gândurile ei rătăceau iar în trecutul dureros; îşi aminti de dragostea ei pentru Bob Wilkens şi de puţinele zile fericite pe care le trăise cu el.

Şi de câte ori se gândea la dânsul, alunga departe amintirea celor ce aflase despre el în timpul din urmă. Nu voia să ştie că el o uitase şi că se unise pentru toată viaţa cu altă femeie.

Mereu îşi amintea de timpul fericit de la Grenoble.

Dar acel timp îi adusese o fericire scurtă, cu mult prea scurtă spre a-i ajunge pentru întreaga viaţă.

Sărmana fată gustase numai din cupa fericirii şi rămăsese înşelată.

Totul se răzvrătea în sufletul ei la gândul acesta!

De ce oare era osândită să îndure chinuri atât de îngrozitoare?!

Îşi frământa mintea, fără să găsească un răspuns la această întrebare.

Toţi care o vedeau, îşi închipuiau că e fericită fiindcă printr-o întâmplare devenise pe neaşteptate o stea a cinematografului şi pentru că avea succese mari şi strălucite.

Dar Felicia de Martigny nu era o fire ambiţioasă şi ar fi renunţat cu bucurie la toată cariera ei, pentru un pic de fericire. Nici cele mai mari triumfuri nu pot să mulţumească cu desăvârşite pe o femeie, căci femeia e făcută şi primească şi să dăruiască dragostea.

De multe ori sărmana fată plângea până când adormea. Şi acum ochii îi erau umezi de lacrimi, căci noaptea încântătoare îi deşteptase iar dorul nebun după acela pe care îl iubea încă, cu tot focul inimii sale tinere.

Miezul nopţii trecuse demult, străzile erau tăcute şi pustii, numai

prin parcuri se mai auzeau şoaptele perechilor de îndrăgostiţi şi în jurul marilor ateliere ale societăţilor de filme auzeau paşii cadenţaţi ai păzitorilor de noapte.

Deodată străbătu până la ea un zgomot care suna ca un sunet îndepărtat.

Apoi... o zguduitură puternică ce păruse să cutremure pământul întreg.

Da, era un cutremur de pământ.

În clipa următoare se şi arătară urmările catastrofale. Cu un vuiet groaznic zidurile începură să se prăbuşească şi case întregi se clătinau din temelii, se scufundau în prăpăstii care se căscau la fiece pas.

A doua... a treia... a patra zguduitură urmară după cea dintâi.

Erau şi mai puternice.

Locuitori ieşiră ţipând din case, căutând scăpare pe străzi, dar zidurile se năruiau ca lovite de o mână de uriaş şi dărâmăturile doborau pe fugari.

Într-o clipă o panică grozavă cuprinse întreg Hollywoodul.

Nebuni de spaimă, aproape goi, oamenii alergau pe străzi. Neîncetat răsunau ţipetele de durere ale acelora care erau loviţi de zidurile ce se dărâmau.

Gemete grozave, plânsele, rugăciuni şi blesteme!

Şi pământul se cutremura mereu, ca şi când ar fi vrut să se scufunde cu totul. Panica devenea din ce în ce mai mare şi în dorinţa de a se salva, oamenii se călcau în picioare, cei slabi fiind doborâţi fără milă de cei mai puternici.

Toţi alergau spre marginea oraşului.

După câteva minute izbucni urmarea firească a catastrofelor de acest fel: focul. Se ivi în diferite puncte ale oraşului, se răspândi repede de la o casă la alta, dar nu era nimeni care să-l îngrădească, să lupte împotriva lui.

Câţiva bărbaţi curajoşi, care nu-şi pierduseră cumpătul, se adunară spre a da ajutor celorlalţi.

Între aceştia se afla şi contele de Martigny. Cutreierară străzile şi ridicară pe răniţii care fuseseră loviţi de dărâmături, pentru a-i duce la adăpost sigur.

Primul gând al contelui de Martigny fu la Felicia şi la Karin Ryström.

Oare cele două fete putuseră scăpa din aceasta catastrofă înfiorătoare?

Urmat de ceilalţi, alergă la casa lor.

Şi aceasta se dărâmase în urma cutremurului.

Bărbaţii rămaseră înmărmuriţi în faţa ei, neştiind ce să facă.

Unde erau oare fetele?

Dărâmăturile nu putură da niciun răspuns la această întrebare.

Oare Felicia şi Karin reuşiseră să părăsească la vremea casa?

— Trebuie să le căutăm, zise contele de Martigny.

— Deocamdată ar fi cu neputinţă… curată nebunie!

— Trebuie! repetă coatele şi vru să se repeadă la uşa peretelui din faţă, care încă nu se prăbuşise.

Ceilalţi încercară să-l reţină cu forţa.

— Ai înnebunit?… Te duci de-a dreptul la moarte. În fiece clipă poate să se producă o nouă zguduială, să se dărâme şi restul zidurilor şi atunci vei fi înmormântat sub dărâmături.

— Dar nu le putem lăsa fără ajutor pe nenorocitele fete!

— Nici nu ştii încă dacă n-au putut fugi la timp.

Oamenii aveau dreptate.

Contele de Martigny nu mai luă parte la ajutorarea răniţilor, ci alergă afară din oraş, unde se adunaseră toţi care fugiseră.

Sărmanii oameni erau încă aproape nebuni de groază. Femeile plângeau, copiii ţipau!

Unii alergau de colo până colo, strigând numele acelora pe care îi pierduseră.

Contele de Martigny făcu la fel.

— Karin!… Felicia?…

Nu primi niciun răspuns.

Se oprea la fiecare grup şi întreba de cele două fete, dar nimeni nu le văzuse.

În sufletul său îşi făcu loc grozava convingere că cele două nenorocite fuseseră îngropate sub dărâmăturile casei prăbuşite.

Trebuia să alerge în ajutorul lor.

Acesta era singurul lui gând şi ca un nebun alergă înapoi în oraş.

Pământul se cutremură din nou.

Pe drum se întâlni cu echipa voluntară de ajutor, şi o rugă să se întoarcă cu dânsul spre a căuta fetele şi a le salva, dar oamenii

refuzară.

— Trebuie să plecăm din oraş, căci nu mai e nimic de salvat, răspunseră ei. Dacă mai rămânem printre ziduri, ne expunem celei mai mari primejdii, căci pământul se cutremură neîncetat.

Oamenii aveau dreptate; zidurile nu încetau să se prăbuşească, umplând atmosfera cu praf şi zgomot asurzitor.

Contele de Martigny se hotărî să alerge singur în ajutorul Feliciei şi a prietenei sale.

Înainta plin de curaj şi ajunse în faţa casei tocmai în clipa când zidul din faţă se aplecă întâi spre stradă, apoi îndărăt şi se prăbuşi cu un zgomot tunător peste celelalte dărâmături. Dacă contele nu s-ar fi dat repede înapoi, ar fi fost lovit şi omorât de cărămizile care cădeau ca grindina.

Era un adevărat iad şi se părea că se dezlănţuise mânia tuturor demonilor, spre a devasta pământul.

Din partea contelui de Martigny era curată nebunie de a mai rămâne acolo, dar nu se îndura să părăsească locul unde ştia că sunt îngropate sub dărâmături două fiinţe care îi erau atât de dragi.

Ca şi celelalte, casa oferea o privelişte îngrozitoare. Resturi de ziduri mai stăteau în picioare şi pe ele mai atârnau încă tablouri, aşa cum fuseseră aşezate în casă; într-un perete era o colivie în care un canar sărea speriat de colo până acolo.

Întreg etajul de sus era distrus, numai parterul mai rămăsese întreg şi ducea toată greutatea dărâmăturilor.

Prin ferestre nu se putea pătrunde înăuntru căci erau astupate de cărămizi şi moloz care se îngrămădiseră în faţa lor.

Ceasurile trecură şi cutremurele încetaseră, însă focul bântuia mai departe cu furie, ca şi când ar fi vrut să nimicească tot ce mai rămăsese în urma grozavei catastrofe.

255. La strâmtoare

În clipa când Ethel Drof intră în odaie, nervii lui Gaston de Moulinet erau atât de încordaţi, încât ameninţau să plesnească.

El avea o înfăţişare deznădăjduită şi abia se mai putea ţine pe picioare de emoţie, căci prea multe se năpustiseră asupra lui în timpul din urmă.

Întâi vizita poliţiştilor, apoi venirea soţiei lui şi mărturisirea grozavă pe pare i-o făcuse, în sfârşit Ethel Drof.

Gaston de Moulinet se simţea hărţuit ca o fiară şi încolţit din toate părţile.

Ar fi vrut să spună unui servitor să înştiinţeze pe Ethel Drof că nu este acasă, ca să n-o vadă în clipa aceea, dar înainte de a putea lua această hotărâre, fata şi intrase în odaie.

Ea nu se mai anunţase prin vreuna din cameriste, ci dăduse de-a dreptul buzna înăuntru.

Şi pe faţa ei se putea citi o tulburare adâncă.

Glasul îi sună răguşit când exclamă plină de spaimă:

— Dumnezeule sfinte, ce nenorocire îngrozitoare, Gaston!... Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?!

În zăpăceala lor, uitaseră să se mai salute sau să-şi dea mâna, ci se uitau numai buimăciţi unul la altul.

Timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare. Apoi Gaston de Moulinet dădu din umeri şi zise cu vocea înăbuşită:

— Nu ştiu nimic, absolut nimic.

Ethel Drof se lăsă pe un scaun şi îşi rezemă capul de speteaza acestuia:

— Spaima m-a făcut aproape să-mi pierd cumpătul, zise ea. Şi tata a fost foarte tulburat.

Gaston de Moulinet avu un zâmbet deznădăjduit.

— Nici eu nu mai înţeleg nimic. Poliţiştii au fost aici şi m-au sculat din somn ca să-mi ia un interogatoriu.

— Noi am aflat vestea grozavă din ziare. Dar închipuie-ţi încă o ştire grozavă. Când am chemat la telefon vila Wilkens, mi s-a spus că Bob a fost arestat sub bănuiala că el ar fi asasinul.

Gaston de Moulinet scoase un geamăt adânc.

— Cum a putut să le freacă prin gând aşa ceva?

La această întrebare, Ethel Drof izbucni:

— Te surprinde faptul acesta, Gaston?... Pe mine nu, căci eu îl cred în stare de o asemenea faptă.

Moulinet luase de asemeni loc pe un scaun şi îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile.

Nu îndrăznea să se uite la Ethel Drof, fiindu-i teamă că aceasta va citi pe faţa lui adevărul despre întâmplările din acea noapte de groază

şi că totul se va descoperi.

O sudoare rece îi îmbrobona fruntea şi murmură cu vocea înecată:

— Nu sunt în stare să am un singur gând limpede, dragă Ethel, aşa că te rog să mă ierţi dacă…

— Se spune că şi Hariett Wilkens ar fi încredinţată de vinovăţia soţului ei, îl întrerupse ea cu violenţă. Dacă i se va mai lua un interogatoriu la poliţie, Gaston, e datoria ta să atragi atenţia că din prima zi a cunoştinţei lor, Bob Wilkens şi contele de Gerbeville au simţit o mare antipatie unul pentru altul.

Gaston de Moulinet dădu din cap cu o mişcare automată.

— Da, da… aşa voi face. Voi spune poliţiei tot ce ştiu. Dacă se va da crezare spuselor mele, asta va arăta viitorul.

În ochii domnişoarei Drof se ivi o sclipire de ură şi mânie şi ea continuă:

— În orice caz, n-avem niciun motiv să-l dezvinovăţim pe Bob Wilkens prin depoziţiile noastre. Dacă un om e în stare să procedeze atât de laş şi să împuşte pe un altul care nu e în stare să se apere, atunci să-şi capete şi pedeapsa pe care o merită.

Cu privirea chinuită, Gaston de Moulinet se uită la logodnica lui şi o întrebă:

— Am impresia că te-ar bucura foarte mult să-l vezi pe Bob Wilkens la închisoare?

— Da, căci merită o astfel de soartă, răspunse ea cu asprime.

— Dar dacă e nevinovat?

Ethel Drof încruntă sprâncenele şi zise cu ură:

— Atunci cu atât mai mult!

— Atât de grozav îl urăşti pe acest nenorocit?

Ea înalţă capul şi răspunse cu ciudă:

— Da, îl urăsc atât de mult, încât îi doresc tot răul şi toate nenorocirile, şi m-aş bucura de suferinţele lui.

Gaston de Moulinet clătină încet capul, dar când văzu această mişcare, Ethel Drof izbucni:

— Nu poţi să mă înţelegi?!

— Nu… nu pot înţelege că ura unei femei poate să meargă atât de departe.

Ethel Drof avu un zâmbet ironic.

— Noi femeile ştim să iubim, dar şi să urâm fără măsură, Gaston,

acum nu e însă momentul să vorbim despre dragoste şi ură. Azi dimineaţă când am citit articolul din ziar despre moartea tragică a prietenului tău Gerbeville, tata m-a îndemnat să facem nunta cât mai repede, pentru a apărea ca doamna Moulinet în cazul când voi fi chemată ca martoră la proces.

Gaston de Moulinet zâmbi cu amărăciune.

Nu era o ironie a sorţii că tocmai azi Ethel Drof venea cu această propunere?

Să facă nunta, să devină soţul bogatei prinţese a dolarilor!

De săptămâni de zile aşteptase această clipă.

Şi contele François de Gerbeville urmărise cu multă râvnă această ţintă.

Iar el, Gaston de Moulinet, ce planuri nu făcuse pentru viitor, când va putea dispune de zestrea soţiei sale?!

Voise să scape de contele de Gerbeville, să nu mai târască lanţul greu pe care acest „prieten” i-l atârnase de picioare!

Şi acum totul avea să se împlinească, şi devină realitate!

Dar contele de Gerbeville era mort?

Nu-l va mai putea hărţui şi chinui, nu-l va mai tortura cu ameninţările lui şi nu-i va mai putea trăda secretele.

Era liber… în sfârşit liber!

Fără să-şi dea seama, respiră uşurat, ca şi când i s-ar fi luat o povară grea de pe suflet.

Se uită la Ethel Drof şi văzu privirea ei cercetătoare îndreptată asupra lui, aşa că tresări.

— Să facem nunta… bâlbâi el încurcat, căutând cuvinte spre a vorbi mai departe, dar nu le găsi.

Ethel Drof se răsti înciudată la dânsul.

— Spui aceste cuvinte, ca şi când propunerea mea nu ţi-ar face nicio plăcere!

— Ba da, îmi face cea mai mare plăcere. Ştii doar că aştept de multă vreme şi cu mare nerăbdare să devenim în sfârşit soţ şi soţie.

Pe când spunea aceasta în cuvinte întretăiate, auzi deodată un zgomot de cioburi căzute în odaia de baie.

Rămase înlemnit de spaimă şi o sudoare rece îi acoperi tot trupul.

Dacă Ethel Drof o va descoperi pe Lolo, atunci totul era pierdut!

Această americană răsfăţată şi ambiţioasă nu va cunoaşte milă şi

îndurare.

Poate va ghici chiar pentru ce venise Lolo la New-York şi va afla astfel tot ce se întâmplase în noaptea trecută.

Ethel Drof ascultă cu încordare şi se uită bănuitoare la logodnicul ei.

— Ce-a fost asta?... Parcă a căzut ceva şi s-a spart?!

Gaston de Moulinet ridică din umeri.

— N-am auzit nimic, dragă Ethel.

— Vezi atunci ce-a fost.

— Poate e una din cameriste în odaia lui François.

— Cu atât mai rău!... Nu vreau ca cineva să asculte convorbirea noastră.

Când văzu că Gaston de Moulinet nu se mişcă de la locul lui, ea stărui şi mai mult:

— Du-te şi vezi dacă nu e nimeni în apropiere.

Clătinându-se ca un om beat, Gaston de Moulinet se ridică şi se duse spre uşa care dădea în camera lui Gerbeville.

Inima îi zvâcnea în piept, tăindu-i respiraţia şi neîncetat se gândea: Ce va fi dacă Ethel Drof o va descoperi pe Lolo?!

O sudoare rece îi acoperi fruntea.

Îi trebui mult timp până când ajunse la uşă ce dădea spre odaia contelui de Gerbeville şi mâna îi tremură când o puse pe clanţă.

Dacă Ethel Drof îi va cere să caute şi în odaia de baie?

Se simţi deodată cuprins de o furie năprasnică împotriva soţiei lui, pentru că-l pusese într-o astfel de situaţie grea. Dar şi pe Ethel Drof era supărat că venise la dânsul, în loc să aştepte vizita lui.

— Ah, femeile!... Femeile astea nu ştiu să facă decât încurcături, murmură el.

În clipa aceea ar fi vrut să le trimită pe toate la dracu.

În zăpăceala lui nici nu-şi dădu seama că apăsa în zadar pe clanţa uşii.

N-o putu deschide, aşa că Ethel Drof îi zise cu ironie:

— Printr-o uşă încuiată n-ai să poţi trece în odaia de alături, aşa că n-are niciun scop să-ţi mai dai osteneală.

El îşi duse mâna la frunte ca şi când s-ar fi deşteptat din vis şi un zâmbet chinuit îi flutură pe buze.

— Iartă-mă că sunt atât de distrat, dar vei înţelege că ştirea despre

moartea lui Gerbeville m-a tulburat foarte mult.

Ethel Drof făcu un gest de mânie.

— Lasă atunci cercetările. Poate m-am înşelat. Nervii noştri sunt încordaţi, aşa că ni se pare că auzim zgomote care nici nu s-au produs în realitate… Să revenim deci la ceea ce vorbeam. Întâmplările din noaptea trecută vor fi hotărâtoare pentru soarta noastră. Gândeşte-te bine şi spune-mi ce răspuns să dau tatei. Până acum totul s-a făcut aşa cum am vrut eu, dar de data aceasta aş vrea să ţin seama şi de dorinţa tatei. Cred că te învoieşti?

Gaston de Moulinet aruncă o privire sfioasă spre uşa care dădea în odaia de baie, îşi înăbuşi vocea pentru a nu fi auzit de Lolo şi zise:

— Mă învoiesc la orice vei vrea tu, dragă Ethel.

Tânăra fată îl privi uimită şi îl întrebă:

— De ce vorbeşti atât de încet?

— Mă gândeam să nu ne audă cineva, răspunse el aproape în şoaptă.

Ethel Drof izbucni într-un râs aspru.

— Nu mai e nevoie să mai facem o taină din căsătoria noastră, Gaston, căci peste câteva zile va afla tot New-Yorkul că devii soţul meu.

Inima lui Gaston de Moulinet ameninţa să se oprească în loc.

„Doamne Dumnezeule, numai de n-ar face Lolo vreo nechibzuinţă!” îi trecu prin gând.

Nici nu mai îndrăznea să se uite la Ethel Drof, de teamă să nu-i ghicească gândurile.

Ethel se ridică de pe scaun, îşi luă mânuşile şi poşeta, apoi întinse logodnicului ei mâna.

— Te aştept la masă, Gaston. Acum mă duc la Hariett Wilkens, să-i spun câteva cuvinte de mângâiere, sărmana de ea.

Strânse uşor mâna lui Gaston de Moulinet şi părăsi grăbită odaia.

El o conduse până în gang şi o urmări cu privirea până când coborî scara, apoi se prăbuşi istovit pe un scaun.

Tâmplele îi zvâcneau cu putere. Nu era în stare să mai gândească limpede şi gemea ca o fiară rănită de moarte.

Uşa de la odaia de baie fu deschisă încet şi Lolo scoase capul cu băgare de seamă. Apoi, îl cuprinse cu amândouă braţele şi îi zise plângând:

— Gaston, te rog, te implor, nu merge mai departe pe calea asta, iubitul meu. Nu trebuie să te căsătoreşti cu această femeie.

256. Îngropate de vii

Felicia tocmai adormise, când avu loc cea dintâi zguduitură pe pământ, care o deşteptă îndată.

Nu-şi dădu seama ce se întâmplase, aşa că rămase culcată, necunoscând primejdia grozavă care o ameninţa.

Însă în clipa aceea Karin Ryström se năpusti în odaia ei şi o întrebă înspăimântată:

— Ce s-a întâmplat oare?… Era ca o explozie puternică. Toată casa s-a cutremurat.

— Să deşteptăm pe servitori şi înainte de toate pe unchiul meu.

— Mi se pare că nu e acasă; în orice caz, nu l-am auzit venind. N-am putut dormi şi…

Vorba îi fu curmată brusc, căci în clipa aceea urmară alte zguduituri puternice.

Felicia sări înspăimântată din pat.

— Pentru Dumnezeu, ce…

Auziră pe servitori ţipând şi alergând prin gang, apoi răsunară pârâituri şi trosnete puternice, geamurile de la ferestre se sparseră şi lumina pe care o aprinsese Karin Ryström se stinse, aşa că rămaseră în întuneric.

Abia acum îşi dădură seama de primejdia îngrozitoare care le ameninţa şi Felicia strigă:

— Se cutremură pământul! Trebuie să fugim.

Căutară uşa, dibuind pe întuneric.

Deodată se simţi o nouă zguduitură şi alte trosnete în jurul şi deasupra lor.

— Se prăbuşeşte casa!

— Suntem pierdute!

Karin Ryström ajunsese la uşă şi încercă s-o deschidă, dar nu reuşi.

— Nu mai putem ieşi! strigă ea deznădăjduită.

— Să sărim pe fereastră.

Felicia vru să se repeadă la fereastră; înainte însă de a putea face măcar un singur pas, peretele în care era aceasta se prăbuşi.

Dărâmături se rostogoliră până la picioarele fetelor şi le învăluiră într-un nor de praf.

Felicia scoase un ţipăt de spaimă şi se prăbuşi la pământ.

O cărămidă o lovise în cap.

Karin Ryström se aplecă asupra ei, o strigă, dar nu primi niciun răspuns; o auzi numai gemând dureros.

Inima începu să-i bată cu putere şi frica îi răpea minţile aproape.

Pereţii se prăbuşeau necontenit în urma zguduiturilor şi dărâmăturile cădeau deasupra încăperii în care se aflau sărmanele fete. Nu va mai dura mult şi greutatea enormă va face să se prăbuşească tavanul şi le va zdrobi pe amândouă.

Acesta era sfârşitul.

Ca şi când ar fi vrut s-o apere pe Felicia, Karin Ryström se aplecă peste ea şi astfel aştepta moartea, dar ea nu veni.

Era o adevărată minune că o parte a tavanului rezistase, lăsând astfel celor două fete un spaţiu mic, unde erau la adăpost.

Era numai un mic colţişor. Restul încăperii era plin de dărâmăturile zidurilor prăbuşite. Dar acest colţişor n-avea nicio ieşire, era ca un mormânt.

Se făcuse tăcere; cel puţin Karin nu mai auzi nimic din tot ce se petrecea afară.

Cele două fete erau înmormântate de vii.

Totuşi Karin Ryström mai simţi şi celelalte cutremure care urmară şi îi era teamă ca dărâmăturile să nu se năruiască iar şi să le strivească.

Sărmana fată era într-o încordare şi o tulburare vecină cu nebunia. Respiraţia îi era grea, pulsul îi bătea cu putere, creierul ei nu mai lucra şi gândurile i se învălmăşeau nebune în minte.

Groaza de moarte o cuprinse, şi o făcu să-şi piardă aproape minţile.

Felicia era fără cunoştinţă, dar gemetele pe care le socotea, dovedeau durerile pe care le îndura fără să-şi dea seama.

Trupul tinerei suedeze amorţise în poziţia nenorocită în care stătea, dar nici nu simţea amorţeala, nu simţea nimic decât teama şi groaza de moarte.

În sfârşit, după vreme îndelungată – nici ea nu-şi mai dădea seama cât ţinuseră cutremurele – frământarea năprasnică a pământului încetă. Karin Ryström încercă să se ridice, dar căzu îndată fără putere,

lângă Felicia.

Scăpaseră cu viaţă!... Dar vor fi oare salvate din temniţa întunecoasă unde se aflau?

Sărmana ei prietenă era rănită.

Karin îşi adună toate puterile, se ridică din nou şi începu s-o pipăie pe Felicia. Când îi atinse capul, simţi ceva ud şi cleios. Sânge!...

Trebuia să-i dea ajutor, să-i lege rana!

Fără a sta mult pe gânduri, îşi sfâşie cămaşa de noapte, o ridică puţin pe Felicia şi îi înfăşură capul cât putu mai bine.

Rănita îşi reveni în simţiri.

— Karin... murmură ea cu voce stinsă.

— Da, Felicia mea scumpă, sunt aici lângă tine.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un cutremur groaznic de pământ.

— Dar noi unde suntem?

— Suntem îngropate.

— Îngropate de vii? Doamne, cât de tare mă doare capul... sunt rănită!

— Cred că nu e ceva grav.

— Vom muri, Karin...

— Să nu ne pierdem încă toată speranţa. Ne vor căuta printre dărâmături şi ne vor salva.

— Aerul e atât de înecăcios... mă înăbuş.

Felicia avea dreptate. Aerul din închisoarea lor era greu şi mirosea a gaz. Pesemne că dintr-o ţeavă plesnită ieşea pe undeva gaz aerian.

— Karin, nu mai am nicio nădejde. Numai cadavrele noastre vor fi scoase de aici.

— Dumnezeu nu ne va părăsi şi nu ne va lăsa să murim atât de tinere, de o moarte atât de îngrozitoare.

— Să ne rugăm.

Felicia începu să se închine, dar după scurt timp, vocea i se stinse şi murmură plângând:

— Sărmana mea mamă, n-am s-o mai văd niciodată!

Nici Karin Ryström nu se mai putu stăpâni şi izbucni în plâns.

Mai avusese nădejde în viaţă şi acum totul se va sfârşi!

În faţa ei apăru chipul contelui de Martigny şi inima i se încleştă de durere.

Cele două fete se îmbrăţişară şi rămaseră astfel, aşteptându-şi sfârşitul.

Mirosul de gaz nu era prea tare, dar cu timpul deveni nesuferit şi le ameţea aproape.

— Karin…

— Da, Felicia…

— Respiraţia mi se face tot mai grea.

— E din pricina gazului.

— Ne va otrăvi.

Karin Ryström nu mai fu în stare să spună Feliciei niciun cuvânt de mângâiere, căci şi ea pierduse orice nădejde.

Dacă ar fi fost numai îngropate sub dărâmături, ar mai fi avut speranţă să fie găsite şi salvate; dar aşa vor fi asfixiate de gazul care ieşea mereu şi nu vor mai putea ieşi vii din mormântul lor.

Câtva timp tăcură, dar voinţa de a trăi se deşteptă iar în sufletele lor.

— Vom încerca să ieşim singure de aici, zise deodată Karin Ryström, care se ridică şi începu să zgârie pereţii cu unghiile.

Reuşi să scoată un bloc de cărămizi şi să-l dea deoparte, dar altele căzură în locul lui şi dărâmăturile începură să se năruie şi le acoperiră cu moloz şi praf.

Spaţiul în care erau închise devenise şi mai mic, dar simţiră un curent de aer curat.

Nu mai avură putinţa să se mişte, dar nici nu mai îndrăzniră, de teamă să nu se producă noi mişcări de dărâmături, aşa că rămaseră nemişcate.

După câtva timp simţiră că le cuprinde somnul.

— Karin…

— Ce e?

Felicia luă mâna prietenei sale şi o strânse cu putere.

— Acum vine moartea… o simt că se apropie…

Karin nu fu în stare să răspundă, căci plânsul îi îneca vocea.

Sărmanele fete înduraseră atât de multe în viaţa lor, trecuseră prin atâtea nenorociri şi suferinţe, avuseseră dezamăgiri amare şi cu toate acestea se despărţeau greu de viaţă.

Mai aveau doar fiinţe pe care le iubeau!

În ultimele clipe de luciditate pe care le mai avură, chipurile

acestor oameni dragi, pe care aveau să nu-i mai vadă niciodată, le apărură în faţa ochilor.

257. O lovitură grozavă

Dolores se deprinsese surprinzător de repede cu viaţa nouă pe care o ducea acum.

Deşi ea şi căpitanul Barnabe erau neîncetat în călătorie şi rătăceau din oraş în oraş pe unde se rula filmul din Groenlanda şi unde soţul ei trebuia să ţină conferinţe, totuşi frumoasa femeie era pe deplin fericită.

Tot atât de fericit era şi căpitanul Barnabe.

Nu se mai gândeau la trecut şi la nenorocirile pe care le înduraseră.

Amândoi se bucurau de viaţa fără griji pe care o duceau acum şi iubirea lor nemărginită îi făcea să uite trecutul dureros.

Călătoriile de-a curmezişul Americii fură pentru ei cel mai frumos voiaj de nuntă.

Din zi în zi dragostea lor creştea tot mai mult şi Dolores nu mai înţelegea cum putuse să se împotrivească atâta timp căpitanului Barnabe, când acesta o ceruse de soţie.

Dar ea nu-şi bătu mult capul cu astfel de gânduri, ci gustă fericirea din plin.

Barnabe îi citea toate dorinţele din ochi şi îi făcea toate bucuriile pe care putea să i le dea.

Un singur lucru nu fu în stare iubirea lui să înfrângă: grija pentru Felicia.

Cu toate că aceasta nu mai vorbea nimic despre dragostea ei şi dorul de Bob Wilkens, totuşi Dolores îşi dădea seama că copila ei suferea îngrozitor, mai cu seamă de când venise în America.

Dolores ştia din experienţă proprie că o dragoste care pricinuise dezamăgiri, nu putea fi uitată atât de uşor.

Ar fi dorit din toată inima să o mângâie, şi s-o ajute pe Felicia, dar cu toată dragostea mare de mamă, nu putu face nimic.

Trebuia să aştepte până când Felicia singură îşi va fi regăsit liniştea sufletească.

Dar când o va putea regăsi oare?

Dolores nu fu în stare să găsească un răspuns la această întrebare,

căci de câte ori se întorcea la Hollywood, vedea pe faţa îndurerată a Feliciei că nici succesele strălucite pe care le avea, n-o făcuseră să uite chinurile sufleteşti pe care fusese nevoită să le îndure.

De câte ori Dolores vorbea cu căpitanul Barnabe despre starea sufletească îngrijorătoare a Feliciei, soţul ei ridica din umeri şi zicea:

— Nu putem face nimic decât să aşteptăm şi să nădăjduim că timpul va vindeca şi rănile sufleteşti ale sărmanei noastre Felicia.

Deşi aceasta era numai o slabă mângâiere pentru inima ei îndurerată de mamă, totuşi Dolores nu pierdu speranţa.

Aproape zilnic, când ajungea într-un alt oraş, găsea câteva rânduri de la copila ei, în care aceasta îi povestea întâmplările de toate zilele şi îi vorbea despre activitatea ei la societatea de filme.

Oricât de ocupată ar fi fost Felicia, găsea întotdeauna timp să scrie mamei ei câteva cuvinte dragi.

Cu toată despărţirea trecătoare, dragostea lor era nemărginit de mare şi aproape în toate scrisorile Felicia îi vorbea de dorul ei de a o revedea mai repede şi de dorinţa pe care o nutrea de a nu mai fi nevoite să se despartă niciodată, aşa că Dolores prevedea noi lupte, când contractul căpitanului Barnabe cu societatea de filme va expira şi el va fi poate nevoit să-şi caute o ocupaţie în altă parte.

Deşi căuta să alunge aceste gânduri care întunecau fericirea ei, ele îi reveneau mereu în minte.

Şi în ziua când se afla la Colorado şi chelnerul îi aduse poşta, inima ei se întristă din nou, când citi o scrisoare de-a Feliciei în care aceasta îi spunea iar dorul de a o revedea cât mai curând şi de a rămâne împreună o dată pentru totdeauna.

Căpitanul Barnabe, care citise de asemeni scrisoarea, se uită compătimitor şi totuşi plin de teamă la Dolores şi îi zise:

— Dacă doreşti să pleci pentru câtva timp la Felicia, iubita mea, atunci mă voi resemna şi-mi voi continua singur călătoria.

Speriată, Dolores făcu un gest de protest şi lipindu-se drăgăstoasă de bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul, răspunse:

— Nu, scumpul meu Mihail. Acum sunt numai a ta şi nu te voi lăsa singur. Doar călătoria noastră nu va mai dura mult timp şi atunci o vom revedea amândoi pe Felicia noastră scumpă.

— Totuşi eşti cu inima strânsă, nu-i aşa, Dolores?

— Cred că toate mamele simt la fel, dragă Mihail, răspunse ea cu

voce blândă. Nădăjduiesc că mă vei înţelege şi nu vei fi supărat pe mine, fiindcă mi-e dor de Felicia.

— Scumpa mea Dolores, cum poţi să crezi măcar o singură clipă că aş putea fi supărat pe tine din această pricină? Ştiu doar că până acum viaţa ţi-a fost închinată numai copilei tale şi doresc din tot sufletul să am putinţa de a o avea pe Felicia întotdeauna cu noi. Dar deocamdată această bucurie nu ne este dată, căci soarta e mai tare decât voinţa noastră. Cu toate acestea trebuie să mulţumim Cerului că lucrurile au luat această întorsătură şi că putem trăi într-o situaţie mulţumitoare. Când îmi aduc aminte de toate prin câte am trecut şi câte am îndurat, fiecare zi pe care o trăiesc acum mi se pare frumoasă ca un vis minunat.

Căpitanul Barnabe o strânse la pieptul său şi o sărută.

— Da, scumpa mea Dolores, viaţa noastră de acum e într-adevăr ca un vis frumos şi dacă până acum soarta a fost atât de îndurătoare cu noi, sper că şi ultimele noastre dorinţe se vor împlini.

— Aş avea cea mai mare bucurie, scumpul meu Mihail, şi fericirea mea ar fi atunci desăvârşită.

— Bineînţeles, se poate întâmpla ca Felicia să-şi aibă viaţa ei, deosebită de a noastră.

Dolores deveni atentă.

— Ce vrei să spui cu asta, Mihail?

— Ei, s-ar putea întâmpla să cunoască alt bărbat, să-l iubească şi să se căsătorească cu dânsul.

Dolores clătină neîncrezătoare capul.

— Nu-mi vine să cred că aşa ceva s-ar putea întâmpla atât de curând. Iubirea Feliciei pentru Bob Wilkens e mult mai mare şi mai adâncă decât mi-am închipuit la început. Ea nu-l poate uita şi amintirea lui va întuneca imaginea oricărui alt bărbat care ar încerca să se apropie de ea.

Pe când vorbeau astfel, se auzi deodată de afară, prin fereastra deschisă, strigătul puternic al unui vânzător de ziare:

— Ediţiee-e-e… specialăă-ă!… Ediţie specialăăă!… Hollywood, oraşul filmelor, distrus de un cutremur de pământ!…

Căpitanul Barnabe şi Dolores se uitară speriaţi unul la altul.

Timp de câteva clipe domni o tăcere adâncă şi apăsătoare.

De afară răsună iar strigătul:

— Ediţieee specialăăă...! Cutremur îngrozitor la Hollywood!

Căpitanul Barnabe se ridică în picioare.

Faţa lui era albă ca varul; buzele i se mişcară, dar nu fu în stare să rostească niciun cuvânt.

Nici Dolores nu putea să vorbească. Rămăsese nemişcată pe scaun, – ca lovită de trăsnet şi cu ochii măriţi de groază privea în gol.

Barnabe ieşi repede din odaie şi după câteva minute se întoarse cu un ziar pe care, cu mâinile tremurătoare, îl puse pe masă în faţa soţiei sale. Ochii ei citiră îngroziţi titlul tipărit cu slove mari: „Hollywood, oraşul filmelor, complet distrus de un cutremur de pământ”.

258. Planuri noi

Strigătul înăbuşit pe care îl scosese Lolo, îl deşteptă pe Gaston de Moulinet din amorţeala în care căzuse. Îşi duse mâna la frunte ca şi când s-ar fi deşteptat din somn şi murmură:

— Nu trebuie să mă căsătoresc cu această femeie.

Apoi continuă să vorbească cu un ton stăruitor:

— Deocamdată nu trebuie să facem nicio faptă nechibzuită, Lolo, căci altfel suntem amândoi pierduţi şi ce se vor face copiii noştri?

Tânăra femeie scoase un geamăt deznădăjduit.

— Doar numai pentru copiii noştri am venit după tine, Gaston, numai pentru ei vreai să te abat din calea pe care te-a îndrumat acel ticălos de Gerbeville şi să te readuc pe drumul drept. Nu vreau ca sărmanilor noştri copii să le fie odată ruşine de a te avea ca tată.

Lolo tăcu câteva clipe, apoi spuse iar, cu un ton rugător:

— Hai să fugim, Gaston...

— Nu se poate, căci dacă aş pleca aş fi imediat bănuit de a fi asasinul şi m-ar aresta încă înainte de a ajunge la vapor. Nu, e cu neputinţă; trebuie să rămân aici.

— Dar atunci domnişoara Drof va stărui să facă nunta, vei fi nevoit să mergi mai departe pe această cale şi nenorocirea va fi de neînlăturat.

Gaston de Moulinet îşi muşcă nervos buzele, rămase câteva clipe nemişcat şi cu privirea aţintită în gol.

Deodată o sclipire se ivi în ochii lui şi un zâmbet triumfător îi flutură pe buze.

— Oare o căsătorie cu Ethel Drof va fi într-adevăr o nenorocire pentru noi, dragă Lolo? întrebă el. Această ultimă lovitură aventuroasă la care m-a împins contele de Gerbeville n-ar putea deveni, dimpotrivă un noroc pentru noi?

Lolo îl privi buimăcită.

— Ce vrei să spui cu asta, Gaston?

Gaston de Moulinet se aşeză lângă dânsa şi îi luă amândouă mâinile într-ale lui.

— Ascultă-mă în linişte, dragă Lolo, căci mi-a venit o idee care, dacă va reuşi, ne va asigura o viaţă fără griji. Nimeni nu ştie că eşti nevasta mea. Singurul care cunoştea această taină, era Gerbeville, de care m-am temut că o va trăda, dar acum gura lui e închisă pentru vecie. Din partea lui nu mă mai ameninţă nicio primejdie şi Ethel Drof nu va putea afla adevărul de la nimeni. Aici în America, tu eşti singura care m-ar putea trăda, dar tu vei tăcea, căci şi eu am o armă împotriva ta şi aş putea să te denunţ poliţiei. Fiind însă vorba de viitorul nostru şi de fericirea copiilor noştri, vom fi amândoi cuminţi. N-am deloc chef să duc o viaţă de lipsuri şi mizerie şi nici n-aş putea îndura ca tu şi copiii să trăiţi în sărăcie. De aceea trebuie să mai încerc o ultimă lovitură şi să pun mâna pe o sumă de bani destul de mare, încât să putem trăi cu toţii fără nicio grijă. Mă voi căsători dar cu Ethel Drof şi voi cere de la tatăl ei dreptul de liberă dispoziţie asupra zestrei şi averii ei întregi. Apoi voi scoate cât mai repede toţi banii de la bancă şi amândoi ne vom face nevăzuţi.

O strânse drăgăstos la pieptul său, îi mângâie obrajii palizi şi continuă în şoaptă:

— Şi dorinţa mea cea mai fierbinte este să fim cât mai curând iar împreună, scumpa mea Lolo. Ştii doar că numai pe tine te iubesc cu adevărat, însă dragostea noastră ar muri, dacă am fi nevoiţi să trăim în mizerie. Te rog dar, să fii cuminte şi să te învoieşti la planul meu.

Lolo era ca ameţită în braţele lui Gaston de Moulinet, închise ochii şi răspunse plângând:

— Pe ce cale mă împingi, Gaston!... Niciodată nu mi-aş fi închipuit că voi fi în stare să făptuiesc o crimă!

— Nu te lăsa chinuită de remuşcări, draga mea Lolo. Dacă vrei să ne cucerim fericirea, trebuie să mai facem câţiva paşi înainte pe calea pe care am apucat.

— Nu mă pot împăca cu gândul să te ştiu lângă altă femeie, Gaston.

— Va fi numai pentru scurt timp, draga mea Lolo.

— Cum voi îndura acest timp?

— Gândeşte-te la copiii noştri pentru care facem tot şi vei găsi puterea să înduri şi această ultimă încercare atât de grea.

— Dar ce voi face tot timpul cât vei fi însurat cu Ethel Drof?

Gaston de Moulinet chibzui câteva clipe apoi zise:

— Bineînţeles că nu vei putea locui cu mine în pensiunea aceasta, căci nimeni nu trebuie să ne vadă împreună. Cel mai bun lucru ce ai de făcut, e să-ţi cauţi o locuinţă la Brooklyn. Te vei anunţa sub un nume fals şi nu sub acela de doamna Moulinet, căci în urma cazului Gerbeville se poate întâmpla ca numele meu să fie amintit în ziare.

— Spre a nu bate la ochi, m-am folosit de actele surorii mele când am venit încoace.

— Atunci totul e în regulă, Lolo. Dacă vei fi cuminte, atunci pe calea aceasta vom ajunge repede la fericirea pe care o dorim amândoi.

Ea îl privi fără nădejde şi clătină încet capul.

— O fericire clădită pe crimă; nu va putea dura, şi nici nu va fi desăvârşită, Gaston.

Supărat, Gaston de Moulinet îi întoarse spatele, vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, şi cu faţa întunecată se îndreptă spre fereastră.

După câtva timp, izbucni într-un râs batjocoritor şi zise:

— Atunci du-te la Ethel Drof, spune-i că sunt bărbatul tău, povesteşte-i ce năzbâtii am făcut împreună cu contele de Gerbeville, istoriseşte-i tot ce vrei, căci mie nu-mi mai pasă de nimic. Dar gândeşte-te că dacă vei face aşa ceva, mă voi despărţi pentru totdeauna de tine.

Lolo izbucni într-un plâns deznădăjduit, se apropie de Gaston, îl cuprinse iar în braţe, se lipi de el şi zise cu voce înecată de lacrimi:

— Nu, Gaston, nu trebuie să mă goneşti de lângă tine, nu trebuie să te desparţi de mine, căci atunci viaţa n-ar mai avea niciun rost pentru mine. Acum când ai scăpat de acel ticălos de Gerbeville, trebuie să fii numai al meu. Amândoi am luptat cu greutăţile vieţii, aşa că trebuie să rămânem uniţi pentru totdeauna.

Gaston de Moulinet o ţinu strâns la piept şi se uită la dânsa cu o privire pătrunzătoare.

— Vasăzică vei face ceea ce-ţi cer?

— Da, da... voi face tot ce vrei, răspunse sărmana femeie printre lacrimi.

Gaston de Moulinet zâmbi mulţumit şi zise:

— Dacă te-ai fi învoit îndată cu propunerea mea, am fi fost cruţaţi amândoi de această explicaţie neplăcută. Dar spune-mi, te vei ţine de cuvânt, Lolo?

Ea dădu serioasă din cap.

— Te poţi bizui pe mine.

— Atunci totul va fi iar între noi aşa cum a fost odinioară, răspunse Gaston de Moulinet şi o sărută.

Gândurile lui zburară iar la Ethel Drof căci după ce ea îi spusese că vrea să facă nunta mai repede, zestrea bogatei americane, era o ispită mare pentru dânsul.

Luă îndată măsuri ca Lolo să părăsească locuinţa lui fără a fi văzută de nimeni şi să-şi găsească un adăpost într-un cartier îndepărtat.

Pentru a nu fi expusă la lipsuri, el îi dădu cea mai mare parte din banii pe care îi mai avea asupra lui.

După ce o convinsese să se învoiască cu planurile lui, îi făcu tot felul de făgăduieli şi cum ea îl iubea peste măsură de mult, deveni în mâna lui o unealtă fără voinţă.

259. Inimă de mamă

Strâns îmbrăţişaţi, ca şi când ar fi vrut să se sprijine şi să se mângâie unul pe altul, Dolores şi căpitanul Barnabe citiră ştirile înfiorătoare despre cutremurul care nimicise oraşul Hollywood.

Înmărmuriţi de groază, nu fură în stare să spună măcar un singur cuvânt.

Numai ochii lor urmăreau cu înfrigurare rândurile negre din ziar.

Căpitanul Barnabe o strânse mai tare la piept pe sărmana lui soţie, dându-şi seama de ce se petrecea în sufletul ei.

Căuta cuvinte s-o mângâie, să-i dea curaj şi speranţă, dar îi fu cu neputinţă să vorbească, fiind şi el zdruncinat până în adâncul sufletului de grozăvia catastrofei care nimicise atâtea vieţi omeneşti.

Ştirile din ziar erau atât de rele, încât era de aşteptat ca nici Felicia să nu fi scăpat cu viaţă.

După o tăcere lungă, Dolores scoase un geamăt sfâşietor.

— Mihail, scumpul meu, trebuie să plecăm îndată la Hollywood; să nu mai pierdem niciun ceas.

El dădu încet din cap şi răspunse:

— Da, trebuie să plecăm, scumpa mea Dolores.

Rămăseseră ca înmărmuriţi şi privirile le erau aţintite în gol.

Cu buzele tremurătoare, Dolores murmură:

— Dumnezeu nu poate să mă supună şi la această încercare grozavă nu... nu se poate!

Deodată scoase un ţipăt ascuţit, îşi încleştă mâinile de braţul soţului ei şi exclamă îndurerată:

— Pe Felicia n-o putem pierde!... Fără dânsa nu vom putea fi niciodată cu desăvârşire fericiţi.

Căpitanul Barnabe se reculese şi o mângâie:

— Nu pierde nădejdea, scumpa mea Dolores; fii tare cum ai fost la toată viaţa ta.

— Dar ai citit tu însuti că totul e devastat, că sunt sute de morţi.

— Da, scumpa mea Dolores, însă poate că Felicia e printre acei care au fost salvaţi. De ce să ne gândim îndată la cea mai mare nenorocire?

— Mi-e teamă că soarta, care în anul din urmă a fost atât de neîndurată cu noi, nu ne va cruţa nici de această lovitură îngrozitoare.

— Nu, Dolores, nu trebuie să te laşi doborâtă de prima spaimă. Trebuie să speri în revederea Feliciei, spre a avea curajul necesar de a rămâne tare.

Îngrozită, îi cuprinse mâinile şi se rugă:

— Trebuie să plecăm îndată la Hollywood, Mihail, ca să ne putem încredinţa la faţa locului dacă Felicia mai trăieşte, dacă a scăpat de o moarte îngrozitoare. Niciun ceas nu mai vreau să rămân aici, căci n-aş mai găsi linişte o clipă...

Căpitanul Barnabe dădu serios din cap şi zise:

— Nici eu, Dolores. Amândurora ne-ar fi cu neputinţă să mai rămânem aici, aşteptând alte ştiri.

— Dacă Felicia a fost salvată, trebuie s-o pot cuprinde în braţe, s-o am lângă mine, să ştiu că trăieşte, spre a mulţumi Atotputernicului că m-a cruţat de această lovitură grozavă. Dar să plecăm... să plecăm cât mai repede la Hollywood.

Cu iuţeala fulgerului se răspândise în hotel vestea că Dolores şi căpitanul Barnabe aveau rude apropiate la Hollywood, de soarta cărora erau foarte îngrijoraţi după ce citiseră ştirile înfiorătoare din ziar.

Nimeni nu ştia însă că Solvejg Dalen, artista care avea rolul principal în filmul din Groenlanda, era fiica frumoasei doamne Barnabe, căci atât căpitanul cât şi Dolores nu dezvăluiseră nimănui taina copilei lor, aşa că toată lumea credea în povestea pe care o răspândise mister Breward şi anume că fermecătoarea artistă fusese găsită în gheţurile mărilor de la miazănoapte.

Cu toate acestea toţi îşi arătară compătimirea pentru ei şi le dădură tot ajutorul spre a putea pleca la Hollywood cât mai repede.

Totuşi plecarea nu se putu face atât de repede şi uşor.

Liniile ferate spre Hollywood erau închise, de teamă ca cutremurele să nu se repete şi când se informară li se spuse că nici cu automobilul nu vor putea pleca atât de curând.

Jalea şi deznădejdea sărmanei Dolores crescu şi mai mult la auzul acestor ştiri.

Ce putea să mai facă acum?

— Trebuie să plecăm la Hollywood, repeta Dolores mereu. Nu există niciun om care ne-ar putea ajuta?

Direcţiunea hotelului făcuse încercarea de a se pune în legătură telegrafică cu oraşul Hollywood, dar nu primi niciun răspuns.

De groază şi durere Dolores, era gata să-şi piardă minţile. Tot ce îndurase până atunci i se părea lucru de nimic şi fără însemnătate pe lângă chinul pe care îl îndura acum.

Vedenii groaznice o înspăimântau neîncetat.

Îşi vedea copila, pe scumpa ei Felicia, îngropată sub dărâmăturile casei, îi auzea plânsetele şi gemetele de durere.

I se părea mereu că Felicia o cheamă: „Mamă, mamă… ajutor!” Şi ea nu putea să facă nimic, nu era în stare să-i dea niciun ajutor, căci era atât de departe de copila ei dragă! Se chinuia cu cele mai amare mustrări de a fi îndemnat-o pe Felicia să primească angajamentul la societatea de filme.

Deodată îşi aduse aminte că citise de mai multe ori în ziare, că ar fi o mare imprudenţă de a se fi construit marele oraş al filmelor pe teren vulcanic şi că mai mulţi savanţi renumiţi preveniseră pe capitalişti şi

îi făcuseră atenţi asupra marii primejdii.

Dar nimeni nu ascultase de aceste sfaturi şi nimeni nu s-ar fi gândit la o catastrofă atât de îngrozitoare.

Şi astfel oraşul înfloritor, unde se lucra cu înfrigurare zi şi noapte, unde se întâlneau cei mai mari artişti ai ecranului, devenise un morman de dărâmături.

Dar cu Felicia ce se întâmplase oare?!

Cu adâncă îngrijorare se gândea Dolores şi la contele de Martigny, fratele ei şi la sărmana Karin Ryström.

Dar durerea cea mai mare o resimţea pentru copila ei. De aceea nu mai ştia să spună altceva decât să repete neîncetat.

— Trebuie să plec la Hollywood!...

Aceste cuvinte pe care le pronunţa cu voce monotonă, erau sfâşietoare ca un cântec de jale şi trădau chinul sufletesc îngrozitor pe care îl îndura sărmana femeie.

Mulţi ar fi vrut s-o ajute, dar nimeni nu găsi o cale potrivită.

Neobosit, căpitanul Barnabe întreba în dreapta şi în stânga, se informa pretutindeni despre o cale de plecare, pentru a împlini dorinţa fierbinte a soţiei lui şi voia să jertfească tot ce economisise în timpul călătoriei de propagandă, numai pentru a da iubitei sale soţii putinţa de a pleca.

În sfârşit, găsi un aviator a cărui ţintă era Hollywood şi care se oprise la Colorado, şi reuşi să-l convingă de a-i lua pe amândoi în avionul lui.

Fusese nevoit să întrebuinţeze toată puterea lui de convingere spre a ajunge la un rezultat.

Înainte de toate aviatorul nu voia să se învoiască de a ateriza în apropiere de Hollywood, căci primise de la un mare ziar însărcinarea să ia din zbor vederi din Hollywoodul distrus şi să se înapoieze cât mai repede.

Dacă ar fi aterizat însă, ar fi suferit o mare pierdere de timp.

Dar când căpitanul Barnabe, afară de o răsplată bănească destul de mare, îi făgădui că-i va da şi un material bogat şi interesant pentru o sene de articole senzaţionale, pilotul se învoi să-i împlinească cererea.

Dolores, care pierduse toată nădejdea de a mai putea pleca şi ajunsese la disperare, se mai linişti când putu să urce în sfârşit în aeroplan şi acesta îşi luă zborul.

Şi aici se lipi strâns de pieptul lui Barnabe, ca şi când ar fi căutat sprijin la el.

Soţul ei îi mângâia drăgăstos mâinile şi obrajii, dar în timpul zborului nu vorbiră decât foarte puţin.

De altminteri ce-ar fi putut să-şi mai spună, când inimile lor erau atât de îndurerate?!

Ce va aduce oare viitorul apropiat?

Bucuria unei revederi fericite sau chinuri de moarte?

260. Ce-a mărturisit Hariett

Înainte de a o primi pe Hariett în birou, procurorul se mai întoarse o dată spre Bob Wilkens şi îi zise:

— Te rog să aştepţi în odaia alăturată până când voi lua interogatorul soţiei dumitale.

Bob dădu din cap şi-l urmă pe funcţionarul care o anunţase pe Hariett şi care acum îl conduse în încăperea vecină.

Fu lăsat singur şi când se uită în jurul lui, văzu că ferestrele micii camere erau prevăzute cu gratii puternice şi semăna în totul cu o celulă de închisoare.

Deodată Bob avu impresia că el însuşi e prizonier.

În clipa aceea ar fi dorit mai bine să mai fi stat o noapte în vizuina lui Surry, căci în cazul acesta nu i s-ar fi întâmplat toate aceste neplăceri.

După ce funcţionarul închise uşa în urma lui Bob Wilkens, procurorul îi spuse s-o introducă pe doamna Wilkens.

Hariett intră. Ca de obicei, era îmbrăcată foarte elegant, dar faţa îi era palidă, ochii aveau cearcăne vinele şi părea istovită ca după o noapte de insomnie.

Cei doi domni se ridicară în picioare, o salutară cu o plecăciune adâncă şi procurorul o rugă să ia loc într-un fotoliu, în apropierea biroului său.

Apoi începu interogatorul prin câteva cuvinte politicoase.

— Îmi pare foarte rău că am fost nevoit să vă obosesc chemându-vă încoace, dar nu s-a putut altfel, căci am nevoie de câteva lămuriri în cazul asasinării contelui de Gerbeville, pe care numai dumneavoastră mi la veţi putea da.

Hariett simţi nevoia de a se rezema mai bine în fotoliul ei, pentru a înfrânge o senzaţie de slăbiciune.

Procurorul continuă:

— Ieri noapte, la locul crimei, nu ne-aţi spus dacă contele de Gerbeville a fost în vila dumneavoastră, înainte de a fi fost ucis. Vă rog fiţi atât de bună şi răspundeţi-mi acum la întrebare.

— Da, a fost la noi.

— Spuneţi „la noi”; presupun însă că a fost numai la dumneavoastră, deoarece, după cum ştim, soţul dumneavoastră, n-a fost acasă.

— Da, contele de Gerbeville a fost la mine la ceai.

Apoi urmă o întrebare a procurorului, care o făcu pe Hariett să roşească.

— Ce legături erau între dumneavoastră şi contele de Gerbeville, doarmă Wilkens?

Ce să răspundă? Doar nu putea să mărturisească faptul că avusese o legătură de dragoste cu contele?!

Aşadar spuse un neadevăr:

— Eram buni prieteni.

— Până unde a mers această prietenie?

— Sunt datoare să răspund la astfel de întrebări indiscrete?

— Dacă nu ne veţi răspunde nouă, veţi fi nevoită s-o faceţi în faţa judecaţii, în plin public.

În sufletul tinerei femei se dădu o luptă grea şi în cele din urmă se hotărî să mărturisească:

— Ne iubeam

Procurorul dădu din cap.

— Aceasta rezultă şi din scrisorile care se află la dosar.

Hariett tresări, speriată.

— Ce scrisori sunt acestea?

— Acelea pe care le-aţi scris contelui.

Hariett Wilkens îşi acoperi ochii cu mâna şi murmură agitată:

— De ce nu le-a nimicit, aşa cum ar fi fost de datoria lui? Acum voi fi compromisă cu desăvârşire.

Procurorul puse mâna pe dosarul care se afla în faţa lui şi îi zise, spre a o linişti:

— Actele care să află la dosar sunt considerate ca secret profesional

şi nu vor fi date în vileag. Vă rog dar, doamnă Wilkens, să-mi răspundeţi cu sinceritate şi potrivit adevărului la celelalte întrebări pe care sunt nevoit să vi le mai pun. Trăiaţi fericită în căsnicie?

— Aş fi fost fericită, dacă soţul meu…

Hariett, voise să spună: „Dacă soţul meu m-ar fi iubit aşa cum l-am iubit eu” – dar procurorul o întrerupse şi îi puse altă întrebare care o abătu de la răspunsul pe care voise să-l dea.

— Soţul dumneavoastră era foarte gelos?

La această întrebare n-ar fi putut răspunde în mod afirmativ, dar când văzu că celor din faţa ei le convenea să aibă un astfel de răspuns, dădu din cap.

Nici ea nu ştia pentru ce făcuse acest semn de afirmare, dar poate procurorul avea asupra ei o putere de sugestie care o silea să răspundă aşa cum voia el.

Apoi urmă altă întrebare:

— Soţul dumneavoastră, îl ura pe contele de Gerbeville?

— În orice caz nu-l preţuia.

— Ce-a făcut când a venit ieri noapte acasă?

— Presupun că s-a dus în odaia lui.

— În dormitor?

— Cred că da.

— A putut să observe îndată la venire că aveaţi pe cineva în vizită?

— Putea să-şi închipuie aceasta, căci a zărit din stradă lumină în apartamentul meu. De altminteri în vestibul era atârnat pardesiul contelui de Gerbeville.

Procurorul schimbă o privire cu colegul său şi zise:

— Vasăzică putem să presupunem că mister Bob Wilkens şi-a dat seama de situaţie, înainte de plecarea contelui de Gerbeville.

Apoi se adresă iar tinerei femei şi continuă:

— După întoarcerea soţului dumneavoastră, contele de Gerbeville şi-a luat rămas bun şi a plecat, nu-i aşa?

— Da, aşa a fost şi îndată după ieşirea lui s-a auzit focul de armă.

— Din camera dumneavoastră, se putea vedea prin fereastră poarta grădinii?

— Da.

— Nu v-aţi uitat îndată afară spre a vedea ce s-a întâmplat, când aţi auzit împuşcături?

— Nu, căci am fost prea speriată şi abia mai târziu am aruncat o privire afară.

— Şi ce-aţi văzut?

Hariett şovăi, nevoind să vorbească, dar procurorul deveni nerăbdător şi stărui:

— Vorbiţi, căci trebuie să ştim tot ce s-a întâmplat.

— L-am văzut pe soţul meu, venind dinspre poarta grădinii spre casă.

— Ei vezi! exclamară cei doi domni, aproape în acelaşi timp, căci răspunsul pe care îl dăduse Hariett li se părea o dovadă sigură a vinovăţiei lui Bob Wilkens.

Tânăra femeie nu înţelesese îndată ce voiseră să spună cu exclamaţia lor şi întrebă:

— Ce deduceţi din faptul că soţul meu a mai ieşit o dată în grădină după ce s-a întors acasă?

— Mai întâi spuneţi-ne dumneavoastră, dacă îl credeţi pe soţul dumneavoastră, capabil să comită o crimă!

Hariett tresări înspăimântată, dându-şi abia acum seama, că prin mărturia ei îngreuiase foarte mult situaţia lui Bob.

Făcu un gest energic de protest şi zise:

— Nici nu e de gândit aşa ceva!

— Dar îl credeţi capabil de o asemenea faptă? stărui procurorul neînduplecat.

Hariett plecă ochii şi tăcu.

— Tăcerea dumneavoastră ne spune de ajuns, doamnă Wilkens.

Cei doi domni se sfătuiră împreună şi şeful poliţiei judiciare îşi dădu părerea:

— Vasăzică a intrat întâi în dormitor şi a luat revolverul din măsuţa de noapte.

— Aşa este, şi în cazul acesta nu mai avem de-a face cu un act de violenţă, ci cu o crimă în toată regula, o crimă cu premeditare.

— Să încheiem un proces-verbal pentru depoziţia doamnei Hariett Wilkens.

— Îl voi face chiar eu.

Procurorul pregăti o coală de hârtie, luă tocul şi începând să scrie, repetă tot ce-i spusese Hariett. După ce isprăvi de scris îi prezentă tinerei femei procesul-verbal spre semnare.

Hariett iscăli cu mâna tremurătoare şi întrebă, sfioasă:
— Ce se va întâmpla mai departe?
— Afacerea va fi predată Parchetului...
Hariett Wilkens plecă şi după câteva minute Bob fu adus din nou în birou.
— Ce-a spus soţia, mea? întrebă el.
— Depoziţia ei face să cadă o bănuială şi mai grea asupra dumitale. Avem dovada sigură că dumneata eşti acela care ai făptuit crima şi de aceea te sfătuim să mărturiseşti tot, spre a-ţi uşura situaţia.
— M-am aşteptat ca soţia mea să depună în defavoarea mea, aşa că cele ce-mi spuneţi nu mă surprind defel. Dacă pretindeţi că aveţi dovezi sigure, atunci daţi-mă pe mâna judecaţi. Nu mi-e teamă de învinuirea care mi se aduce, căci sunt nevinovat. Totuşi dacă voi fi condamnat pe baza indiciilor, se va comite o gravă eroare judiciară.
— Vasăzică nu vrei să mărturiseşti?
— N-am nimic de mărturisit.
— Bine!... În cazul acesta sunt nevoit să te declar arestat în numele legii.

*

Roger Hallier, directorul Smith şi Crestatul fuseseră la comisarul Hove şi îi dăduseră toate lămuririle despre cazul Surry.
Pe Bob Wilkens îl aşteptaseră în zadar.
După ce ieşiră din biroul comisarului Hove, se opriră în gang şi se întrebară care să fi fost motivul care îl împiedicase pe Bob Wilkens să vină la întâlnire.
— Poate a fost obosit şi a dormit mai mult. Cred că va veni mai târziu, zise Roger Hallier.
De aceeaşi părere fu şi Crestatul.
— Să mai avem dar răbdare şi să-l mai aşteptăm.
Se plimbară prin gang în aşteptarea lui Bob Wilkens.
Deodată zăriră câţiva poliţişti care duceau un arestat şi când grupul se apropie de ei, îl recunoscură pe Bob Wilkens.
Roger Hallier, care nu era mai puţin uimit decât ceilalţi, alergă spre el.
— Ce înseamnă asta, mister Wilkens?... Ai fost arestat?
Unul din poliţişti îl împinse pe Roger Hallier la o parte şi îi zise

răstit:

— E interzis să vorbeşti cu arestatul!.. Pleacă de aici!

Dar tânărul Hallier nu se lăsă intimidat şi se duse după ei când trecură mai departe.

Bob Wilkens se întoarse spre dânsul şi îi zise:

— Sunt învinuit de crimă.

Roger Hallier rămase câteva clipe înmărmurit şi vru să-l mai întrebe ceva pe Bob spre a-i cere lămuriri, dar de astă dată poliţistul zbieră la dânsul:

— Dacă nu te cari îndată de aici, te arestez şi pe dumneata!

Nevoind să se expună la o arestare, Roger Hallier rămas în urmă, dar îl mai auzi pe Bob strigând:

— Citeşte ziarele de dimineaţă şi vei găsi lămuriri aspra crimei de care sunt învinuit.

Roger Hallier se întoarse la însoţitorii lui şi toţi trei se priviră buimăciţi.

— E de neînţeles!

— Nu poate să fie decât o greşeală!

Crestatul clătină capul şi zise:

— A fost acuzat de crimă!... Îmi pun mâna în foc că Bob Wilkens nu e vinovat, că n-a ucis!

Directorului Smith îi fulgeră un gând prin minte, pe care îl exprimă sfios:

— Poate a mai fost o dată la tatăl său... s-au certat... şi...

Crestatul îi curmă vorba:

— Nu... cu neputinţă! Abia acum l-am cunoscut bine pe Bob Wilkens şi sunt încredinţat că nici în cea mai mare furie n-ar fi în stare să făptuiască un omor.

— De ce să ne mai pierdem timpul cu ghicitori, zise Roger Hallier. Să cumpărăm mai bine un ziar de dimineaţă şi să vedem ce stă scris acolo.

— Fireşte, acesta e mijlocul cel mai simplu şi bun de a afla ce vrem să ştim.

Plecară de la Prefectura Poliţiei şi pe stradă cumpărară un ziar în care căutară articolul referitor la crimă.

— Iată, aici e scris mare de tot! strigă Roger Hallier şi începu să citească:

„O crimă misterioasă.

Contele François de Gerbeville a fost împuşcat în faţa porţii vilei Wilkens.”

Urma o dare de seamă cu toate amănuntele şi care se încheia cu următoarele rânduri:

„Deoarece au fost găsite diferite urme pe care le-a lăsat ucigaşul, sperăm că poliţia noastră va reuşi repede să-l descopere şi să-l aresteze.”

Roger Hallier lăsă în jos mâna în care ţinea ziarul.

— Aşadar, mister Wilkens e învinuit că l-a împuşcat pe acest francez?

Câteva clipe privi în gol, gânditor, apoi zise:

— Asta e absolut exclus. L-am condus doar până acasă, ne-am despărţit la poartă şi l-am văzut intrând în casă. Ba era chiar foarte grăbit, căci ploua.

— Trebuie să te oferi îndată ca martor şi să spui poliţiei tot ce ştii, îl sfătui directorul Smith.

— Stai puţin, domnule director, căci îmi mai aduc aminte de ceva ce am observat.

Cei doi însoţitori îl priviră cu încordare, pe când Roger Hallier le povesti ce văzuse.

— Du-te imediat înapoi la Prefectura Poliţiei, stărui Crestatul, şi cere să vorbeşti cu procurorul. Ceea ce ai văzut dumneata îl va descărca cu desăvârşire, aşa că se va anula mandatul de arestare şi nepotul meu va fi pus imediat în libertate.

Roger Hallier se întoarse îndată din drum, spre a-şi îndeplini misiunea şi fu primit de procuror.

— Ce doreşti? îl întrebă acesta.

— Aş vrea să fac o depoziţie de mare însemnătate cu privire la crima de la vila Wilkens şi să vă comunic o observaţie pe care, am făcut-o.

Procurorul îi oferi un scaun, apoi îl întrebă:

— Vrei să ne spui că bănuieşti pe mister Bob Wilkens de a fi asasinul?

— Ba dimpotrivă, vreau să-l dezvinovăţesc.

Faţa procurorului se întunecă şi căpătă o expresie aspră.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că nu e el criminalul?

— Da, aceasta e convingerea mea.

— Ce-ai observat?

— Ştiţi că mi-am dat osteneală să-l scap pe Bob Wilkens din ghearele banditului Surry.

— Ştiu aceasta. Mai departe.

— După ce am reuşit să-l liberez cu ajutorul poliţiei, l-am condus pe mister Bob Wilkens până acasă. L-am dus până la poarta grădinii unde ne-am despărţit şi tocmai mă pregăteam să mă întorc. Pe când treceam strada în faţa vilei Wilkens, zării deodată o femeie care părea să aştepte pe cineva.

— Ce înfăţişare avea acea femeie?

— La lumina slabă a felinarului n-am putut recunoaşte decât statura ei.

— Dar faptul că o femeie aştepta pe cineva, nu e ceva neobişnuit.

— Ba în cazul acesta da, căci ploua cu găleata şi era foarte târziu. Femeia se plimba repede în sus şi în jos şi părea să fie foarte tulburată.

— Asta e tot ce-ai văzut?

— Ba nu. Mă depărtasem abia cu vreo sută de paşi, cotisem în altă stradă şi mă adăpostisem în gangul unei case să-mi aprind o ţigaretă, când auzii o pocnitură.

— Nu te-ai întors îndată spre a vedea cine a tras?

— Nu, deoarece am crezut că a plesnit vreun cauciuc de automobil şi nici prin gând nu mi-a trecut că s-ar fi putut întâmpla o faptă atât de îngrozitoare.

Procurorul îl privi zâmbind ironic, pe sub pleoapele pe jumătate lăsate în jos.

— Şi acum vrei să susţii că acea femeie o asasina?

— Nu vreau să susţin nimic, ci v-am adus numai la cunoştinţă observaţia mea, spre a fi în curent cu totul şi a putea urmări la nevoie şi această urmă.

— Pentru noi această urmă n-are nicio valoare. Avem dovezi că Bob Wilkens a făptuit crima.

— Nu e adevărat!... De altminteri am văzut şi mai mult. După câteva minute aceeaşi femeie care aşteptase în faţa vilei, a trecut pe lângă mine fugind.

— De ce n-ai oprit-o?

— N-aveam niciun motiv s-o opresc, căci în clipa aceea nu ştiam că a fost împuşcat cineva

— Aşaaaa… Acum te rog să-mi mai răspunzi la o întrebare: Eşti prieten cu mister Bob Wilkens, nu-i aşa?

— Da. Dar pentru ce îmi puneţi această întrebare?

— Fiindcă prietenia dumitale cu Bob Wilkens mă face să bănuiesc că vrei să-i vii în ajutor şi să-i uşurezi situaţia.

— Fireşte că vreau să-l ajut; dar aş face aceasta chiar dacă nu l-aş cunoaşte.

— Nu cumva ai născocit toată povestea cu femeia aceea necunoscută?

Roger Hallier se indignă.

— Am impresia că la această autoritate toate depoziţiile mele sunt puse la îndoială, pentru că nu sunt decât un lucrător modest.

— Te rog să nu ridici glasul!

— Cum să nu mă înfurii, când văd ce se petrece aici?!

— Ţipă cât vrei pe stradă, dar nu aici. Poţi să pleci.

— Vasăzică nu vreţi să luaţi act de depoziţia mea?

— Nu, căci n-are nicio valoare pentru mine.

— Cu toate acestea stărui să se încheie un proces-verbal.

— Vrei cumva să mă sileşti?

— Da, vă voi sili. Mai sunt şi autorităţi superioare acesteia, unde mă voi plânge.

Roger Hallier se înfuriase atât de tare, fiindcă i se mai întâmplase acelaşi lucru când făcuse denunţul comisarului Hove.

Era hotărât să nu se lase respins, ca şi când spusele lui ar fi fost numai minciuni.

Procurorul chibzui câteva clipe.

Dacă va încheia un proces-verbal pentru depoziţia lui Roger Hallier, atunci dovada de vinovăţie a lui Bob Wilkens începea să se clatine.

Apucând pe urma pe care i-o arătase acest lucrător, va avea o mulţime de încurcături şi greutăţi, căci nu era uşor să descoperi la New-York o necunoscută.

Şi chiar dacă va pune mâna pe ea se va dovedi poate că n-are nicio legătură cu crima şi nu e vinovată cu nimic.

Spre a evita deci toate aceste încurcături, hotărî:

— Am luat cunoştinţă de depoziţia dumitale, dar o socotesc fără însemnătate, deoarece nu se bizuie pe ceva hotărât, spre a putea ordona urmărirea acelei femei necunoscute.

— Vasăzică pot să plec?

— Da.

— Bine, voi pleca; dar să ştiţi că voi lua alte măsuri şi mă voi adresa altei autorităţi.

Faţa lui Roger Hallier era roşie de mânie când se întoarse la directorul Smith şi la Crestat.

Cu vocea tremurând de indignare, le istorisi ce vorbise cu procurorul şi că acesta refuzase de a lua act de depoziţia lui.

— Mă voi plânge la superiorii săi, exclamă el supărat. Mă voi duce chiar acum la Ministerul de Justiţie.

Directorul Smith îl sfătui să nu facă aşa ceva.

— Plângerea dumitale va fi primită, dar rezolvarea ei se va amâna la calendele greceşti. Ştim doar cu toţii cum se lucrează la autorităţi, când nu le convine ceva.

— Dar nu e timp de pierdut.

— Tocmai de asta aş vrea să fac altă propunere. Am un prieten bun, care e redactor la ziarul „Times” şi ne vom duce la el.

— Ce poate să facă în afacerea asta? Cum ne va putea ajuta?

— Publicând în ziar cele văzute de dumneata.

Nefiind nevoie să se ducă toţi trei la redacţia ziarului, se înţeleseră cu Crestatul să-i aştepte într-o cafenea din apropiere, iar directorul Smith şi Roger Hallier plecară singuri mai departe.

Redactorul Kensington era un bărbat slab, mic la stat, cu faţa gălbejită. Suferea de ficat, din care pricină era foarte supărăcios şi izbucnea la cel mai mic prilej.

Era omul de care aveau nevoie, spre a înscena un scandal împotriva poliţiei.

Directorul Smith îl prezentă pe Roger Hallier şi după ce acesta îi povesti tot ce ştia, redactorul izbucni:

— Cunoaştem asta!… Domnii de la poliţie sunt prea leneşi spre a-şi da osteneală să urmărească cum trebuie această afacere; dar îi voi trezi eu din toropeala lor.

— Aşadar ai să publici un articol în ziarul dumitale? îl întrebă

directorul Smith.

— Nu numai atât, dar o voi face cu cea mai mare plăcere şi voi publica articolul. Cu titlul mare: *„Contele de Gerbeville a fost asasinat de o femeie”*. Aceasta va face efect şi atunci poliţia va trebui să se mişte, spre a o căuta pe asasina necunoscută.

Directorul Smith îl aprobă şi zise:

— Ideea e bună, dar poliţia va veni pe capul dumitale.

— N-are decât să vină; îi voi spune ce părere am despre dânsa. În tot cazul fii sigur că voi aranja bine lucrurile.

După ce plecară de la redactorul Kensington, directorul Smith şi Roger Hallier se întâlniră iar cu Crestatul, căruia îi povestiră rezultatul pe care îl obţinuseră.

— Acum nu mai avem altceva de tăcut, decât să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor.

Directorul Smith dădu din cap.

— Da, însă eu mai am o misiune neplăcută, sunt nevoit să mă duc la mama tânărului nostru prieten şi să-i spun că a fost arestat. Nu vreau să afle ştirea abia din ziare, căci o va tulbura şi mai mult.

— Odată cu ştirea tristă, vei avea prilejul să-i dai şi curaj, s-o îmbărbătezi.

— Aşa am să şi fac.

— E îngrozitor ce trebuie să îndure sărmana femeie!

— Şi toată vina o are numai Frank Wilkens.

De astă dată se amestecă şi Roger Hallier în vorbă.

— N-ar fi trebuit să-l cruţăm. Acum îmi pare rău că mi-am retras depoziţia prin care l-am învinuit că e amestecat în afacerea cu Surry.

— Lasă, că nici aşa nu va scăpa de pedeapsa pe care o merită.

*

Doamna Wilkens se prăbuşi aproape sub impresia grozavă pe care i-o făcu ştirea despre arestarea lui Bob, sub învinuirea de a-l fi ucis pe contele de Gerbeville.

Prea multe nenorociri se abătuseră asupra sărmanei femei, care îşi frământă deznădăjduită mâinile şi izbucni în plâns.

— Ce-a păcătuit sărmanul meu fiu încât destinul îl urmăreşte cu atâta înverşunare?!... Are un suflet nobil şi suferă nevinovat!

— Şi noi suntem încredinţaţi de nevinovăţia lui, care se va dovedi

în scurt timp. Nu pierde deci curajul, dragă doamnă Wilkens, căci totul se va întoarce spre bine, îi zise directorul Smith, care prin cuvintele lui, spuse cu un ton blând şi plin de încredere, reuşi s-o mai liniştească.

Nu încăpea nicio îndoială că Bob Wilkens era nevinovat, astfel că nu va putea fi condamnat.

Când Frank Wilkens se întoarse spre seară de la fabrică, soţia se duse în odaia lui.

Venirea ei îl surprinse foarte mult, căci de câtva timp aproape nu se mai vedeau şi nici masa nu o mai luau împreună.

Aşadar, când o zări, o salută cu un zâmbet ironic şi zise:

— Ah, ce cinste deosebită îmi faci cu venirea ta!

Ea nici nu luă în seamă tonul ironic cu care fuseseră spuse aceste cuvinte şi îl întrebă:

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu Bob?

Frank Wilkens răspunse nepăsător:

— Procurorul Marble m-a chemat la telefon şi mi-a spus tot.

— Şi tu ce părere ai?

El dădu din umeri.

— Ce să spun?... Prea puţin îmi pasă de ce i se întâmplă lui Bob.

— Doar e fiul tău!

— A fost odată. De când s-a arătat duşmanul meu şi s-a unit cu adversarii mei, nu-l mai recunosc de fiu.

Doamna Wilkens îşi adună toate puterile, spre a nu-şi pierde cumpătul. O durea în adâncul sufletului, auzind aceste cuvinte din gura soţului ei.

Frank Wilkens era un tată denaturat, un ticălos fără suflet!

Ea îi zise, mâniată:

— Poate te şi bucuri de ceea ce i se întâmplă.

Frank Wilkens se uită la dânsa cu o privire aspră şi rece, cu buzele strânse.

Nu-i răspunse nimic, dar pe faţa lui se ivi o expresie triumfătoare.

De un adversar scăpase, dar acum va veni şi rândul Crestatului.

— Trebuie să îngrijeşti de un avocat bun care să-l apere, zise doamna Wilkens cu stăruinţă.

— Nici prin gând nu-mi trece, căci n-am bani de aruncat.

La auzul acestor cuvinte, doamna Wilkens închise pentru câteva

clipe ochii şi inima i se încleştă de durere.

Era doar în joc cinstea fiului ei şi odată cu teama pentru soarta lui, ura împotrivă soţului ei crescu năprasnic.

261. Sosesc ajutoarele

Cutremurul de la Hollywood a fost cea mai mare catastrofă naturală pe care a suferit-o vreodată America. Ţinuturi întregi şi numeroase localităţi fuseseră distruse; erau sute de morţi şi mii de răniţi.

Era nevoie de ajutor foarte grabnic şi guvernul luă măsurile trebuincioase pentru în întreprinderea cât mai neîntârziată a acţiunii de salvare a sărmanilor sinistraţi.

Fură trimise trupe care începură repede îndepărtarea dărâmăturilor sub care mai erau răniţi înmormântaţi de vii.

Un detaşament puternic de pionieri veni la Hollywood.

Aduseră cu ei bucătării de campanie, spre a îngriji de hrana celor fără adăpost. De asemeni veniră medici şi sanitari, pentru a da primele ajutoare răniţilor.

În dimineaţa care urmă după cutremur, întreaga localitate nu era decât un imens morman de dărâmături fumegânde. Mai târziu, cei fugiţi, se întoarseră să-şi caute rudele pe care le pierduseră.

Avură loc scene zguduitoare.

Nenorociţii îndepărtau dărâmăturile însângerându-şi mâinile şi strigând în gura mare numele acelora pe care îi căutau. Pretutindeni erau numai plânsele, gemete şi o jale de neînchipuit.

Deoarece mai era primejdie ca zidurile rămase în picioare să se prăbuşească, armata închise străzile şi îndepărtă populaţia civilă.

Dar mulţimea nu voia să plece. Erau femei care îşi căutau bărbaţii, părinţi care îşi strigau deznădăjduiţi copiii şi copii care plângeau după părinţii lor.

— Lăsaţi-ne să trecem!... Trebuie să căutăm pe femeile şi copiii noştri! strigau unii cu disperare.

Dar cordoanele da soldaţi stăteau nemişcate, îndeplinindu-şi trista datorie. Unii din ei încercau să-i mângâie pe nenorociţi:

— Lucrările pentru îndepărtarea dărâmăturilor se fac repede. Se vor salva încă mulţi din cei îngropaţi de vii şi fără îndoială că şi ai

voştri vor fi printre cei salvaţi…

Îndată după sosirea pionierilor, contele de Martigny se duse la comandantul acestora şi îl rugă:

— Trimite, te rog, un detaşament la casa nepoatei mele. Ea şi o prietenă a ei au fost îngropate sub dărâmături. Dacă li se va da ajutor grabnic, poate vor mai putea fi salvate.

— Crezi că vei putea conduce un detaşament? îl întrebă comandantul.

— Da, căci am fost ofiţer.

— Bine, atunci îţi voi da un pluton de soldaţi.

Contele de Martigny mulţumi călduros comandantului, apoi plecă cu pionierii în pas alergător spre casa Feliciei.

El presupuse că Felicia şi Karin se aflaseră în dormitoarele lor în momentul când izbucnise catastrofa. Deoarece cunoştea bine poziţia camerelor, avu putinţa să înceapă lucrul în locul cel mai potrivit.

— De aici trebuie să îndepărtăm dărâmăturile, zise el soldaţilor, care se apucară imediat de treabă.

Neliniştea contelui era prea mare, pentru a privi numai, aşa că puse şi el mâna pe o cazma şi dădu ajutor oamenilor, ca lucrul să înainteze mai repede.

Îndată ce se îndepărta o parte din dărâmături, altele cădeau la loc, astupând din nou drumul pe care soldaţii îl deschiseseră spre locul unde contele presupunea că se afla cele două fete.

În sfârşit, după o muncă de mai multei ceasuri, soldaţii obosiră şi fură nevoiţi să facă o pauză spre a se odihni. Însă contele de Martigny nu avu astâmpăr. Lucră neobosit mai departe şi reuşi să îndepărteze o grămadă de moloz care căzuse peste tavanul unei odăi.

Când mai dădu o lovitură de cazma auzi un sunet gol şi te opri.

Sub picioarele lui trebuia să fie un spaţiu gol, o odaie şi anume dormitorul Feliciei.

Contele se întoarse spre pionieri şi le zise:

— Haideţi să lucrăm mai departe, să nu mai pierdem timp, căci fiece clipă e preţioasă!

Soldaţii voiră să spargă tavanul, dar contele de Martigny îi opri.

— Trebuie să înaintăm spărgând unul din zidurile laterale, căci se poate ca ultimul sprijin al tavanului să se slăbească, tavanul să se prăbuşească şi să le zdrobească pe sărmanele fete, dacă, după cum

presupun, sunt în această încăpere.

— Să le dăm un semn!

— Să batem în tavan, poate ne vor auzi.

Contele bătu de câteva ori. Atât el cât şi soldaţii aşteptară un răspuns, pe care însă nu-l primiră.

— Ne e teamă că nu vor mai putea fi salvate.

— Trebuie să mai încercăm.

Pionierii se străduiră pe cât le era cu putinţă şi ajunseră în partea de jos a zidului încăperii.

— Acum să facem o spărtură în zidul acesta, porunci contele de Martigny.

Lucrară mai departe, şi după câtva timp contele strigă:

— Să nu mai lovim cu topoare şi cazmale, ci să îndepărtăm grămezile cu mâinile.

Deodată strigă:

— Ială-le!... Aici sunt...

Prin gaura pe care o făcuseră văzură şi pionierii un cap blond de fată, rezemat da perete.

— Felicia!... Karin... striga contele da Martigny, dar nu primi niciun răspuns.

Înaintară cu şi mai mare băgare de seamă. Lucrară mai bine de o oră, până când reuşiră să le scoată pe cele două fete din grămada de moloz care căzuse peste trupurile lor.

Doctorul şi câţiva sanitari care veniseră în goană, le examinară pe cele două fete, după ce fuseseră culcate pe nişte tărgi.

— Mai trăiesc? întrebă contele de Martigny, plin de îngrijorare.

Medicul nu putu să dea îndată un răspuns, căci pulsul celor două fete nu se mai simţea, aşa că însuşi doctorul era în mare îndoială. Dar după ce ridică pleoapele văzu pupilele reacţionând la lumină, făcu un gest de mulţumire şi zise contelui de Martigny:

— Mai trăiesc, dar dacă s-ar mai fi întârziat numai o oră, n-ai mai fi găsit decât cadavrele lor.

— Nepoata mea e rănită? întrebă contele, arătând bandajul din jurul capului Feliciei.

Doctorul îl desfăcu şi după ce examină rana, răspunse:

— E numai o rană foarte uşoară, care n-are nicio însemnătate. Peste câteva zile va fi vindecată.

— Îşi vor recăpăta repede cunoştinţa? mai întrebă contele.

— Da, chiar foarte repede, numai să respire aer curat. Aici miroase tare a gaz aerian.

Câţiva soldaţi ridicară tărgile şi duseră pe fete de acolo. Contele de Martigny şi doctorul îi urmară.

Pe drum contele întrebă:

— Sunt mulţi morţi, domnule, doctor?

— Din nenorocire mai mulţi decât s-a crezut la început. De sub dărâmături au fost scoşi mulţi, dar cea mai mare parte erau morţi, iar foarte mulţi răniţi au fost striviţi atât de grozav, încât nu vor scăpa cu viaţă.. Unii dintre acei care au fost îngropaţi sub dărâmături, au înnebunit. Pretutindeni e o jale nemaipomenită căci nu numai Hollywoodul a fost nimicit de cutremur. Long-Branch a fost distrus şi mai tare şi acolo sunt cei mai mulţi morţi.

După ce le văzu salvate pe Felicia şi Karin Ryström, contele de Martigny începu să se intereseze şi de ceea ce se petrecea în jurul său. Zări marile ateliere ale societăţilor de filme, construite în cea mai mare parte din fier şi sticlă.

Sticlăria fusese sfărâmată cu desăvârşire, însă scheletele de fier rămăseseră în picioare, aşa că aceste clădiri imense puteau fi refăcute în scurt timp. În interiorul lor însă, devastarea era mult mai mare. Birourile, rechizitele, aparatele şi garderoba artiştilor fuseseră nimicite.

La cordonul pe care armata îl mai menţinuse mai era şi acum mare jale, căci aici aşteptau acei care mai aveau rude apropiate ce nu fuseseră încă găsite.

Plânsetele şi vaietele reîncepeau la fiecare transport de tărgi cu răniţi, când cei pe care îi aşteptau nu erau printre cei aduşi de soldaţi.

În sfârşit, contele de Martigny cu doctorul şi cele două fete duse pe tărgi, ajunseră la barăcile ridicate în grabă pentru adăpostirea răniţilor. Pionierii se întoarseră înapoi, având de lucru în altă parte a oraşului devastat de îngrozitoarea catastrofă.

Felicia şi Karin Ryström fură transportate într-o baracă şi doctorul îl rugă pe contele de Martigny:

— Dumneata nu mai intra, căci înăuntru totul e plin şi nu mai e loc. Aşteaptă aici afară. Domnişoarelor le voi da îndată îngrijirile trebuincioase şi imediat ce le voi fi readus la viaţă, te voi chema şi pe

dumneata pentru câteva clipe să le vezi.

Contele de Martigny se plimbă mult prin faţa barăcii şi văzu cum se aduceau mereu alţi răniţi, iar pe de altă parte cum se scoteau alţii, care muriseră în urma rănilor grozave pe care le primiseră.

Rudele acestora aşteptau afară şi din când în când se auzea câte un ţipăt deznădăjduit, când recunoşteau în cei morţi pe câte cineva din ai lor.

Contele de Martigny deveni din ce în cei mai neliniştit.

Va vedea oare şi pe ai lui scoşi iar pe targă?

Dacă şi Felicia va muri, cum va putea îndura sărmana Dolores şi această lovitură grozavă a sorţii?

Şi dacă va muri Karin?

La gândul acesta, neliniştea contelui deveni un adevăr chin.

Trebuia să afle imediat ce e cu ea!

Cu toată rugămintea doctorului de a aştepta afară, vru tocmai să intre în baracă spre a întreba de dânsa, când îl zări pe medic ieşind.

— Mi se pare că îţi pierduseşi răbdarea? îl întrebă acesta zâmbind.

— Cum le merge rănitelor? zise contele cu îngrijorare, fără a răspunde la întrebarea doctorului.

— După împrejurările în care au fost salvate, destul de bine. Şi-au recăpătat cunoştinţa şi amândouă au întrebat îndată de dumneata, domnule conte. Una din ele e nepoata dumitale, după cum mi-ai spus, iar cealaltă presupun că ţi-e logodnică?... Bănuiesc aceasta din faptul că părea foarte îngrijorată când a întrebat de dumneata. Am liniştit-o îndată, spunându-i că nu ţi s-a întâmplat nimic şi că îţi voi da voie să intri pentru câteva minute să le vezi. Aşadar vino cu mine, domnule conte.

Întreaga baracă răsuna de gemete şi strigăte de durere. Răniţii fuseseră culcaţi pe paie, căci paturi nu erau. Aerul era îmbâcsit de miros de sânge şi de iodoform.

Contele de Martigny îl urmă pe doctor şi când ajunse la locul unde erau culcate Felicia şi Karin Ryström, îngenunche lângă ele, le luă mâinile şi se uită când la una, când la cealaltă.

— Cât sunt de fericit că aţi fost salvate, zise contele, adânc mişcat.

— Am şi aflat că ţie îţi datorăm viaţa dragă unchiule, îi răspunse Felicia, cu vocea încă slabă.

— Nu mie, ci pionierilor. Dar asta n-are nicio însemnătate; spuneţi-

mi mai bine cum vă simţiţi?

— Slabe, istovite şi parcă am fi strivite, răspunse Karin Ryström.

— Asta va trece repede.

— Da, îndată ce ne vom fi odihnit puţin.

— Chiar voi pleca îndată, pentru a nu vă mai obosi cu vorba.

Felicia privi în jurul ei şi zise întristată:

— E îngrozitor aici. Sărmanii răniţi gem şi se vaită neîncetat. Doamne, de-am putea fi adăpostite altundeva!

— Voi vedea dacă nu va fi cu putinţă să fac ceva. Deocamdată încercaţi să dormiţi, spre a vă odihni bine.

Le mai strânse o dată mâna, apoi plecă.

Această zi în care le văzu salvate pe cele două fete care îi erau atât de dragi, fu cea mai fericită pe care contele de Martigny o avusese până atunci în viaţa lui.

262. Mărturisirea lui Surry

Comisarul Hove fusese însărcinat cu cercetările preliminare în cazul banditului Surry şi le făcea cu cea mai mare râvnă.

Şeful său fusese nemulţumit de dânsul şi îi făcuse mustrări aspre, aşa că acum voia să-şi îndrepte greşeala, dovedind că e un bun criminalist.

Nu încăpea nicio îndoială, că Surry avea complici şi comisarul Hove voia să afle neapărat numele acestora, spre a putea pune mâna şi pe ei.

Îşi pusese în gând să prindă întreaga bandă din Bowery şi nădăjduia că va reuşi uşor, având în mână pe capul bandei.

Pentru a-l face pe Surry să mărturisească dăduse poruncă să nu i se dea nici hrană, nici băutură, timp de două zile. Afară de aceasta, în timpul nopţii, Surry va fi controlat şi trezit la fiecare oră, ca să nu-l lase să doarmă.

Acestea erau mijloacele care se întrebuinţau, când era vorba de a înmuia răufăcători din cale afară de încăpăţânaţi.

Rezultatul se putea vedea şi la Surry, când fu adus seara târziu la interogatoriu, în biroul comisarului Hove. Banditul era palid, ochii îi erau înfundaţi în orbite şi abia se mai putea ţine pe picioare.

Comisarul Hove trimise pe gardieni afară, îi făcu semn lui Surry să

se apropie de biroul lui şi începu interogatoriul pe un ton foarte blajin:

— Ei, dragă Surry, ia să stăm puţin de vorbă despre ultima dumitale nelegiuire.

Banditul se uită cu jind la un scaun care se afla în apropiere şi întrebă umil:

— Îmi dai voie să şed?

Comisarul Hove zâmbi.

— Nu, deocamdată stai în picioare. Jos ai să poţi şedea destul când vei fi condamnat la vreo câţiva ani de temniţă.

Scoase apoi tabachera din buzunar şi îşi aprinse o ţigară din care începu să tragă cu nesaţ.

— Mi se pare că şi dumneata eşti un fumător pasionat? îl întrebă el pe Surry.

Acesta încuviinţă din cap şi ar fi dat mult, dacă i-ar fi fost îngăduit sa aprindă şi el o ţigară.

— Aşaa... Să mergem mai departe, zise comisarul Hove, trimiţând în nasul lui Surry un nor de fum. Ia spune-mi, scumpul meu Surry, cum ţi-a dat prin gând să-l răpeşti ne omul cu faţa crestată şi să-l ţii prizonier?

— Mai întâi te rog să primeşti o plângere din partea mea.

— O plângere?... Dar cine ţi-a făcut ceva?... Cine te-a supărat, dragă Surry?

— Am fost lăsat să mor de foame şi de sete; apoi am fost mereu trezit din somn. Acesta e un chin pe care nu-l îngăduie legea, aşa că protestez energic împotriva unui astfel de tratament şi cer să mi se dea de mâncare şi de băut.

— Negreşit, dragă Surry; voi ordona să ţi se dea ce ceri. Poate te-au scăpat din vedere la împărţirea porţiilor. Mâine vei primi negreşit porţia care ţi se cuvine. Dar fiindcă vorbeşti de mâncare, îmi aduc aminte că nici eu n-am luat încă cina, aşa că mă voi ospăta, în timp ce vom sta amândoi de vorbă.

Comisarul Hove sună şi porunci poliţistului care intră, să-i aducă ceva de mâncare de la cantină.

Totul fusese pregătit dinainte, aşa că omul îi aduse pe o tavă un biftec mare cu cartofi prăjiţi şi o sticlă cu bere.

Ochii lui Surry se căscară. Adulmecă mirosul plăcut al fripturii şi

gura începu să-i lase apă de poftă.

Comisarul începu să mănânce tacticos, bău din bere, sorbind cu nesaţ din pahar.

Deodată Surry izbucni:

— De ce mă chinuieşti aşa?

Comisarul Hove se prefăcu că nu-l înţelege şi întrebă:

— Cum te chinuiesc?

— Mi-e foame de-mi vine leşin şi dumneata mănânci în faţa mea, ca să-mi aţâţi şi mai mult pofta. Aşa ceva nu poate îndura nimeni.

Hove dădu farfuria la o parte.

— Ei bine, în cazul acesta nu voi mai mânca… Să continuăm cu interogatoriul. La isprava pe care ai făcut-o, ai avut complici?

— Nu vreau să spun nimic.

— O să vorbeşti, dacă voi porunci să ţi se aducă şi dumitale o porţie de friptură, o sticlă cu bere şi apoi îţi voi da voie să fumezi şi o ţigară?

— Da, izbucni Surry, când voi fi şi eu sătul, voi vorbi, dar înainte nu.

Comisarul sună iar şi poliţistul aduse încă o tavă cu friptură şi bere de la cantină.

De astă dată comisarul îi dădu voie lui Surry să ia loc pe scaun.

Ca un lup flămând, banditul se repezi la mâncare şi în câteva clipe înghiţi cu lăcomie întreg biftecul; apoi bău toată berea şi când isprăvi, răsuflă mulţumit.

— Acum ar fi minunată şi o ţigaretă, nu-i aşa dragă Surry?

— Ţi-aş fi foarte recunoscător, dacă ai vrea să-mi dai una, domnule comisar, răspunsei banditul.

Comisarul Hove îi întinse tabachera.

Ştia că prin felul cum procedase cu Surry, îl adusese într-o stare sufletească, în care era în stare să spună tot ce ştia. Aşadar, repetă întrebarea:

— Ai complici?

— Da.

— Cine sunt?

— Unul e un irlandez şi se numeşte Mac O'Kerem.

— Numele acesta nu l-am auzit încă. Trebuie să fie unul nou.

— Aşa este. A venit abia de curând din Europa şi a intrat în

legătură cu mine.

— Are vreo specialitate?

— Isprava pe care am făcut-o e de felul afacerilor pe care le face el.

— Vasăzică e şantajist. Pe omul acesta trebuie să-l cercetăm mai de aproape. Cred că mai are şi alte isprăvi la activul său. Nu ţi-a povestit nimic?

— La Marsilia a învârtit o afacere asemănătoare şi fiindcă poliţia era pe urmele lui, a fugit în America.

— Unde putem pune mâna pe el?

— Asta nu pot să-ţi spun, căci eu nu-mi denunţ complicii.

— Şi cine sunt ceilalţi?

— Mai este numai Texas-Billy.

— Ah, ăsta e un bun cunoscut al meu… Aşa... Acum încă o dată întrebarea la care nu mi-ai răspuns până acum. Cum ţi-a dat prin gând să-i răpeşti pe cei doi domni?

— Întâi a fost vorba numai de omul cu fata crestată şi am lucrat din ordinul lui Frank Wilkens, regele automobilelor. Nu ştiu ce are cu omul acesta, dar în orice caz îi stătea în cale şi atunci a venit la mine şi m-a însărcinat să-l înlătur.

Comisarul Hove ascultă cu luare-aminte.

Aşadar spusele monteurului Roger Hallier erau adevărate!

Surry continuă, fără a mai aştepta îndemnul comisarului:

— Wilkens l-a atras pe Crestat într-o casă din strada Widwood, unde am pus mâna pe dânsul. Apoi a venit tânărul Wilkens în casa mea din Bowerv şi a cerut să-i dăm drumul Crestatului. Acolo irlandezul Mac O’Kerem a avut idee a să-l reţinem şi pe tânărul Wilkens şi să cerem de la socrul său un preţ mare de răscumpărare.

Comisarului nu-i venea să creadă că Frank Wilkens, cunoscutul şi bogatul rege al automobilelor să fi lucrat în înţelegere cu banditii.

Dacă era adevărat ceea ce snopea Surry, atunci această ispravă negreşit că ascundea şi altă crimă.

Hove cugetă câtva timp asupra celor spuse de Surry, apoi îi zise:

— Acum voi face un proces-verbal în care voi aşterne tot ce ai mărturisit.

— Nu uita şi ceea ce am spus despre Frank Wilkens, căci dacă e vorba să intru eu la închisoare, să-şi ia şi el pedeapsa ca instigator.

— Negreşit că voi aminti şi asta în procesul-verbal.

Comisarul începu să scrie, înşiră faptele aşa cum le povestise Surry, apoi i le reciti.

După ce isprăvi, comisarul Hove chemă un poliţist care îl duse pe Surry înapoi în celula lui.

Deşi orele de serviciu trecuseră de mult, comisarul Hove mai rămase în biroul lui.

Avea multe de chibzuit, căci un caz ca acesta nu i se ivise până acum în cariera lui atât de lungă.

Frank Wilkens, complicele unor răufăcători!...

Era de necrezut!

Dar la urma urmei trebuia să fie adevărat, căci depoziţia lui Surry se potrivea cu aceea a lui Roger Hallier.

În timpurile noastre totul e cu putinţă şi zilnic se întâmplau lucrurile cele mai uimitoare, deşi Hove văzuse multe în viaţa lui. În ce priveşte criminalitatea, America era în fruntea tuturor celorlalte ţări şi nicăieri poliţia nu era atât de neputincioasă ca în Statele Unite.

Cazul era prea complicat şi greu pentru a-l rezolva singur şi îi era teamă să nu facă iar vreo greşeală care să-i atragă o observaţie şi mai aspră din partea superiorului său. Era deci mai bine ca inspectorul Jervis însuşi să hotărască ce e de făcut mai departe.

Deoarece în seara aceea nu mai putu vorbi cu inspectorul, amână chestiunea pentru a doua zi, iar în dimineaţa următoare, îndată după deschiderea biroului îi făcu raportul cuvenit şi îi prezentă procesul-verbal pe care îl încheiase în ajun.

Jervis îl citi în grabă, dădu din cap şi zise ca pentru sine:

— De data asta îi va veni rândul...

Inspectorul părea să cugete adânc. Comisarul Hove aşteptă până când Jervis îi vorbi.

— Trebuie să punem mâna pe dânsul.

— Aşadar, crezi şi dumneata, domnule inspector, că lucrurile s-au petrecut după cum a spus Surry?

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin.

— Atunci putem să-l arestăm pe Frank Wilkens.

— N-aş vrea să procedez de la început cu prea mare asprime, căci la urma urmei e un personaj însemnat. Ar face o vâlvă nemaipomenită dacă l-am aresta. Afară de asta am fost rugat să-l cruţ pe cât va fi cu putinţă şi cum mi-am dat cuvântul că voi face tot ce se va putea,

vreau să mă ţin de făgăduială.

— Dar în orice caz, trebuie să urmărim această afacere.

— Negreşit că da şi mă voi duce chiar eu la Frank Wilkens, să-i iau un interogatoriu.

— Va tăgădui cu înverşunare şi nu vom fi făcut niciun pas mai departe.

Inspectorul Jervis se scărpină la ceafă.

— Urâtă afacere!… Ar fi fost mai bine dacă nici nu-l prindeam pe banditul de Surry.

— Aşa cum stau lucrurile acum, nu mai trebuie să vedem în Frank Wilkens pe marele industriaş şi milionar, ci numai pe omul care s-a făcut vinovat faţă de lege şi suntem nevoiţi să procedăm aşa cum cer împrejurările.

— Ştii ceva, domnule comisar?… Du-te dumneata la dânsul, ia-l în primire şi află de la el tot ce poţi afla. Dacă vei vedea că se încurcă în contraziceri şi vei căpăta impresia că într-adevăr el e autorul moral, atunci arestează-l imediat.

— Aşa voi face, domnule inspector. O dată am înghiţit o mustrare din pricina lui, fiindcă l-am crezut om de treabă şi nu m-am putut închipui să fie în stare de vreo nelegiuire, dar de data aceasta nu mi se va mai întâmpla aşa ceva şi voi proceda cu cea mai mare asprime. Dacă e într-adevăr în legătură cu acei bandiţi, atunci va trebui să mărturisească şi voi şti ce am de făcut.

— Îmi va părea foarte bine dacă vei reuşi să faci lumină în această afacere încurcată şi îţi doresc succes.

Comisarul Hove se pregăti îndată pentru vizita pe care avea s-o facă lui Frank Wilkens.

Întâi avu de gând să-i telefoneze şi să-l anunţe că va veni, dar se răzgândi, spunându-şi că va ajunge mai repede la ţintă dacă îl va lua prin surprindere.

Lui Hove nu-i era defel plăcut acest drum, căci era cu totul altceva să ai de-a face cu un personaj atât de important ca Frank Wilkens, decât cu un borfaş de rând.

În orice caz, comisarul era hotărât să nu ia câtuşi de puţin în considerare situaţia înaltă a lui Frank Wilkens şi să procedeze aşa cum îi va cere datoria.

263. Revederea

În bucuria nemărginită de a le vedea salvate pe Felicia şi Karin Ryström, contele de Martigny nici nu mai ştia ce să facă.

Cel dintâi gând al lui fu pentru sora lui dragă.

Îşi dădea seama prin ce clipe de groază trebuie să fi trecut sărmana, când citise în ziare ştirea despre groaznica catastrofă care distrusese oraşul Hollywood.

Alergă îndată la poştă să-i dea o telegramă, dar acolo află că toate legăturile cu restul lumii erau întrerupte.

Pentru a putea expedia o telegramă, ar fi trebuit să se ducă în altă localitate, care se afla la o depărtare de câteva ore de Hollywood. Nu găsi însă niciun automobil, căci toate câte mai rămăseseră în bună stare, erau întrebuinţate la transportarea răniţilor şi a celor salvaţi.

Când contele de Martigny văzu pretutindeni în jurul său jalea nemărginită a acelora care pierduseră pe cei care le erau dragi, uită să se mai gândească la Dolores şi se uni cu acei care mai lucrau spre a scoate de sub dărâmături pe nenorociţii care mai erau îngropaţi de vii.

Dădu ajutor pretutindeni unde era nevoie.

De câte ori reuşea să salveze pe câte unul şi auzea cuvintele de recunoştinţă ale celor din jurul său, îi era ca şi când ar fi ispăşit încă o parte din greşelile pe care le făcuse în douăzeci de ani de viaţă aventuroasă.

Timpul trecea repede şi salvatorii lucrau cu toată râvna, încât nici nu-şi dădură seama când se apropie seara.

Abia îşi luau timpul să îmbuce sau să bea ceva.

Făceau o muncă de uriaş şi bucuria lor era nespus de mare când puteau să înregistreze un nou succes.

Deodată apăru un avion la orizont; contele de Martigny îşi azvârli cazmaua cu care lucra şi zise celorlalţi:

— Camarazi, acum trebuie să-mi îngăduiţi câteva momente, căci vreau să văd cine vine cu aeroplanul acela. Dacă nu mă înşală presimţirile, cred că e sora mea.

În timpul ceasurilor de groază prin care trecuseră cu toţii, contele de Martigny povestise unora din prietenii şi cunoscuţii lui multe din viaţa surorii sale şi a frumoasei Solvejg Dalen. Taina vieţii acesteia fusese dezvăluită, aşa că tovarăşii înţeleseră rugămintea contelui şi unul din ei îi strigă:

— Du-te repede şi spune nenorocitei mame, care a trecut prin clipe de groază, ştirea fericită că copila ei a fost salvată.

Contele de Martigny porni în fugă când văzu pasărea uriaşă apropiindu-se mereu de locul catastrofei şi înţelese că vrea să aterizeze acolo.

Inima îi zvâcnea năvalnic în piept şi nu-şi mai putea înfrâna nerăbdarea de a o revedea pe Dolores şi de a-i spune:

— Dumnezeu a fost îndurător cu noi, Dolores. Toţi am fost salvaţi ca printr-o minune!

În avion, Dolores zăcea pe jumătate leşinată în braţele căpitanului Barnabe. Cu privirile rătăcite se uita în jos, spre oraşul devastat.

Era o privelişte îngrozitoare.

Numai cu câteva zile în urmă, Hollywood fusese un oraş înfloritor, iar acum toate palatele societăţilor cinematografice, vilele minunate ale marilor artişti, nu erau decât un morman imens de dărâmături.

— Mihail!... Mihail!... Ce grozăvie! izbucni Dolores într-un plâns deznădăjduit. E ca şi când s-ar fi abătut judecata de apoi asupra nenorocitului oraş.

Căpitanul Barnabe dădu grav din cap.

— Mi-am închipuit că nenorocirea a fost mare, dar la aşa grozăvie nu m-am aşteptat, zise el.

— Vezi cumva casa noastră?

— Nu.

Cu greu pronunţă Barnabe acest cuvânt scurt şi o strânse pe Dolores mai tare la piept.

Ea scoase un geamăt îndurerat.

— Nu vom mai revedea pe niciunul din ai noştri, Mihail! Într-o singură noapte toată fericirea noastră a fost nimicită.

Barnabe nu fu în stare să-i dea niciun răspuns, căci o durere mare părea să-l doboare şi pe el.

Nici nu-i venea să se gândească cum va putea suporta Dolores pierderea scumpei ei copile.

Se va ofili ca o floare pe care n-o mai încălzesc razele binefăcătoare ale soarelui.

Iubirea lui, oricât de mare ar fi ea, nu va fi de ajuns pentru a-i vindeca rana îngrozitoare şi a-i da o nouă putere de viaţă.

Îşi blestemă soarta. Nădăjduise că, în sfârşit, va avea şi el parte de

fericire şi acum o nonă nenorocire se abătuse asupra lor.

Se va împlini oare blestemul surorii sale? Ce păcătuise oare, că soarta îl urmărea neîncetat cu atâta înverşunare? Doar iubirea lui pentru Dolores nu era un păcat!

Ea era cea mai bună şi blândă femeie şi cu toate că fusese poreclită contesa blondă din Marsilia, rămăsese cu sufletul curat şi niciunul din acei care îi cunoşteau viaţa, n-o socoteau vinovată.

Şi cu toate acestea, nenorocirile care se abătea asupra ei, păreau a fi o pedeapsă a Cerului!

La gândul acesta, căpitanul Barnabe, îşi strânse brizele şi privirea i se înăspri.

Oare Dumnezeu, care avea putinţa să vadă în inima oamenilor, putea s-o pedepsească atât de îngrozitor pe sărmana Dolores?

Barnabe clătină încet capul.

Iubirea şi mila lui pentru Dolores izbucni mai cu putere ca până acum.

Dacă se va întâmpla o minune, dacă îi vor regăsi în viaţă pe Felicia şi pe contele de Martigny, atunci el va socoti aceasta ca o dovadă că Dumnezeu nu i-a părăsit încă cu totul.

Cu mare nerăbdare aşteptă aterizarea.

Văzu cum oamenii care se îndeletniceau jos cu lucrările de salvare, se uitau tot mai des spre avion şi urmăreau cu atenţie manevrele pilotului.

Era însă greu de găsit un loc bun de aterizare.

Aviatorul se roti de mai multe ori deasupra oraşului în ruine, până când putu să aterizeze pe o câmpie. Dar aceasta era la o depărtare de câţiva kilometri de Hollywood, aşa că în clipa când coborâră din avion, Barnabe se uită plin de îngrijorare la Dolores.

Sărmana femeie abia mai era de recunoscut.

Chinul sufletesc pe care îl îndura îi luase toate puterile şi abia se mai putea ţine pe picioare.

Se sprijini greu de braţul soţului ei, se uită în ochii lui cu o privire deznădăjduită şi îl întrebă:

— Ce facem acum?

El ridică trist din umeri, neştiind ce să răspundă.

Şi pilotul privi în jurul lui, dar prin apropiere nu se zărea niciun om.

Şoseaua la marginea căreia aterizase aeroplanul, se întindea pustie în faţa lor.

Aviatorul nu îndrăznise să aterizeze mai aproape de locul dezastrului, căci primejdia pentru călătorii lui şi pentru el însuşi, ar fi fost prea mare.

După o scurtă chibzuire, căpitanul Barnabe zise în sfârşit:

— Nu putem face altceva, decât să mergem pe jos. Dar o să ai puterea să faci atâta drum, scumpa mea Dolores?

Ea dădu din cap şi răspunse printre lacrimi:

— Te am doar pe tine, Mihail, care mă vei sprijini şi îmi voi da toată osteneala să fiu tare.

— V-aş fi foarte recunoscător, dacă aţi avea putinţa să-mi trimiteţi pe cineva care să păzească avionul, căci aş vrea şi eu să văd mai de aproape locul catastrofei, le zise aviatorul. Nu vreau însă să las aeroplanul fără supraveghere.

Căpitanul Barnabe îl asigură că îi va trimite pe cineva, apoi porni pe jos cu Dolores.

Pe drum nu vorbiră mai nimic şi cu toate acestea, fiecare din ei ştia ce se petrecea în sufletul celuilalt, ce povară grozavă le apăsa inimile.

Niciunul însă n-ar fi putut spune celuilalt un cuvânt de mângâiere.

Vederea enormelor mormane de dărâmături fumegânde le răpise şi cea din urmă speranţă.

Sărmana Dolores avea senzaţia ca şi când i s-ar fi smuls inima din piept. Îi venea să tipe de disperare, dar nici pentru aceasta nu mai avu puterea. Cu capul plecat, gârbovită ca o femeie bătrână, mergea încet lângă Barnabe. Acesta o sprijini cât putu mai bine, deşi era şi el într-o stare de plâns.

Evlavios ca toţi marinarii, începu să se roage în clipa aceea lui Dumnezeu, să-i cruţe măcar de această lovitură înfiorătoare.

Deodată auziră din depărtare sunetul strident al unei sirene de automobil. Amândoi tresăririi la auzul acestui sunet şi deveniră atenţi.

Învăluit într-un nor de praf, un automobil se apropia de ei cu cea mai mare iuţeală.

Puterile le reveniră, în speranţa că maşina venea spre a-i lua pe ei.

Înainte de a putea spune vreun cuvânt, automobilul se opri în faţa lor.

— Dolores!... Mihail!... Am ştiut că voi sunteţi! auziră pe cineva

strigând şi deodată zăriră în faţa lor pe contele de Martigny.

Faţa lui strălucea de o bucurie nemărginită.

El întinse amândouă mâinile spre Dolores, o atrase spre dânsul şi o strânse cu putere la piept.

Dar când o auzi scoţând un geamăt îndurerat, el îi zise repede:

— Nu plânge, scumpa mea Dolores, ci bucură-te, fii fericită, căci Dumnezeu s-a îndurat de noi!

Dolores se uită la el cu privirea rătăcită şi îi pipăi faţa cu mâinile:

— Trăieşti, scumpul, dragul meu Axel, şi îmi spui să mă bucur?

— Da. Bucură-te, Dolores, căci Felicia a fost salvată şi o vei revedea!

Sărmana femeie fu atât de copleşită de vestea bună pe care i-o dăduse fratele ei, încât nu mai avu puterea să se ţină pe picioare şi fu cât p-aci să se prăbuşească, aşa că fratele ei trebui s-o ţină cu toată puterea ca să n-o lase să cadă.

Ca un suflu se auzi de pe buzele ei:

— Felicia... copila mea adorată a fost salvată!...

— Da, da... a scăpat cu viaţă... trăieşte... Strigă contele de Martigny voios.

Câteva clipe domni o tăcere adâncă şi solemnă.

Dolores îşi rezemă capul pe umărul fratelui ei, închise ochii, însă un zâmbet de o fericire nemărginită lumină faţa ei frumoasă.

— Salvată!... mai murmură ea o dată printre lacrimi.

— Salvată! repetă şi căpitanul Barnabe şi pieptul i se ridică uşurat, ca şi când o povară grozav de grea i se luase de pe suflet. După o scurtă tăcere, contele de Martigny începu să povestească, cu înfrigurare:

— Felicia şi Karin Ryström fuseseră îngropate sub dărâmături, căci şi casa în care locuiam noi s-a prăbuşit. Dar amândouă fetele au fost salvate, aşa că le vei revedea, scumpa mea Dolores... Nu mai plânge, draga mea surioară, căci fericirea ta n-a fost nimicită. Bunătatea lui Dumnezeu a fost mai mare decât puterea îngrozitoarei catastrofe care a distrus atâtea vieţi omeneşti.

Dolores îşi împreună mâinile şi privirea ei se ridică spre cerul albastru care se boltea deasupra capului ei.

Cu o voce care venea din adâncul inimii, ea zise:

— Dumnezeule sfinte, îţi mulţumesc... îţi mulţumesc! Primeşte

prinosul meu de adâncă recunoştinţă.

Când căpitanul Barnabe, contele de Martigny şi acei care veniseră cu dânsul auziră aceste cuvinte venite din adâncul sufletului acestei femei îndurerate, se descoperiră, îşi plecară capul cu umilinţă în faţa Atotputernicului, care se arătase atât de îndurător cu ei. Trecură astfel câteva clipe de tăcere pioasă, apoi Dolores se reculese şi zise cu stăruinţă:

— Unde e copila mea, Axel?... Unde o pot găsi pe Felicia?... Vreau s-o revăd cât mai curând, s-o strâng în braţe, căci abia atunci voi putea crede în această minune.

Contele o duse la automobil şi îi zise cu un zâmbet fericit:

— Vino cu mine, te voi duce la dânsa.

Căpitanul Barnabe mai schimbă repede câteva cuvinte cu contele de Martigny, şi îl rugă să trimită aviatorului vreo câţiva oameni pentru paza aeroplanului.

Contele îi îndeplini pe dată această rugăminte.

După ce toţi se urcară în maşină, aceasta porni în goană spre locul de aterizare, puseră câţiva oameni la dispoziţia pilotului, apoi îl luară şi pe acesta în maşină şi porniră spre Hollywood.

Totul se petrecu atât de repede, încât înainte ca Dolores să fi putut prinde cu mintea vestea fericită despre salvarea copilei ei, şi ajunseră în faţa barăcilor unde erau adăpostiţi sinistraţii.

După o scurtă convorbire cu doctorul, acesta îngădui frumoasei femei să se ducă îndată la Felicia... dar în acelaşi timp sfătui pe căpitanul Barnabe şi pe contele de Martigny să mai aştepte afară, pentru a n-o expune pe tânăra fată la o emoţie prea mare.

— Mâine le veţi putea lua pe domnişoare în îngrijirea dumneavoastră, adăugă medicul ca o mângâiere.

Cu inima tremurând de bucurie, Dolores se apropie de locul unde dormea Felicia.

Sora, care o conducea, duse un deget la buze, făcându-i semn să nu vorbească, ca să n-o deştepte din somn.

Dolores îşi duse amândouă mâinile la piept, când se apropie de patul în care era culcată Felicia.

Aceasta dormea adânc.

Obrajii îi erau îmbujoraţi şi pe buzele ei flutura un zâmbet, ca şi când n-ar mai fi ştiut nimic de ceasurile îngrozitoare pe care le

petrecuse sub dărâmături.

Trecură minute lungi de tăcere în care Dolores nu-şi luă ochii de la copila ei. Toate chinurile ei din ultimele ceasuri erau uitate, ca şi când n-ar fi fost. Nu mai avea decât un singur gând: Felicia, copila ei adorată era salvată… trăia!

Se petrecu însă ceva ciudat care dovedea că între cer şi pământ mai sunt lucruri pe care omul nu le cunoaşte încă, cu toată înţelepciunea lui. Până atunci Felicia dormise nemişcată, cufundată într-un somn adânc, dar deodată începu să se mişte, părea că simte apropierea mamei ei. Deschise ochii şi întinzând braţele spre Dolores, murmură cu vocea slabă ca o adiere:

— Mămică scumpă, vasăzică tot ai venit?… Chiar în clipa aceasta am visat că eşti lângă mine şi acum eşti într-adevăr aici.

Copleşită de bucurie şi fericire, Dolores căzu în genunchi lângă patul Feliciei, o strânse pe aceasta la piept şi o sărută lung, lung de tot.

Să vorbească nu era încă în stare, dar în clipele acestea de fericire sublimă, nici nu simţea nevoia să spună măcar un singur cuvânt.

Felicia înţelese ce se petrecea în sufletul mamei ei, îi mângâie faţa cu o mişcare blândă şi uitându-se adânc în ochii ei, o întrebă:

— Ai fost foarte îngrijorată de mine, mămico scumpă?

— Nici nu pot să-ţi spun cât, copila mea iubită.

— Dar acum ne-am regăsit.

— Da, Dumnezeu a fost îndurător cu noi.

— Atunci nu mai fi tristă, nu mai plânge, mamă. Vom rămâne împreună, nu ne vom mai despărţi niciodată, căci mi-a fost atât de dor de tine…

— Dar mie, copila mea dragă!… N-aş mai fi putut trăi, dacă te-aş fi pierdut. Mi-ar fi fost teamă că fericirea mea e un păcat.

— Taci, mamă scumpă, nu mai vorbi aşa. Tu meriţi fericirea şi fericirea ta e şi a mea. Singurul lucru pe care îl mai doresc, e să nu ne mai despărţim niciodată.

Dolores scoase un suspin adânc.

— De-ar găsi numai Mihail o slujbă aici la Hollywood, sau altundeva, unde să putem fi împreună!

Felicia se lipi strâns de mama ei şi îi şopti zâmbind:

— Poate ni se va împlini şi dorinţa asta, mamă.

— Atunci fericirea mea ar fi desăvârşită, răspunse Dolores.

— Deocamdată însă să nu sperăm şi să nu dorim prea mult, ci să ne mulţumim cu ceea ce s-a îndurat soarta să ne dea.

— Ai dreptate, copila mea scumpă: ceasul pe care l-am trăit acum, ne-a dovedit că Dumnezeu nu ne-a părăsit cu desăvârşire. Poate ne va mai îndeplini şi ultima, şi cea mai fierbinte dorinţă a noastră.

Dolores îşi sărută iar copila, salvată din groaznica catastrofă, care înghiţise atâtea vieţi omeneşti.

Din nefericire nu mai putu să rămână mult lângă Felicia, căci sora de caritate veni şi îi aminti de ordinul medicului.

Salvaţii aveau nevoie de linişte, spre a-şi reveni din spaima grozavă prin care trecuseră.

Despărţirea dintre Dolores şi Felicia nu fu grea de astă dată, amândouă ştiind că a doua zi se vor revedea.

Apoi Dolores se apropie de patul în care era culcată Karin Ryström şi dormea adânc, fără să bănuiască măcar că mama Feliciei era lângă dânsa.

— Voi căuta un cămin nou şi vă voi îngriji pe amândouă cu toată dragostea, până când vă veţi însănătoşi, zise Dolores.

Îndată ce se întâlni iar cu căpitanul Barnabe şi contele de Martigny, care aşteptaseră afară, porniră toţi în căutarea unei locuinţe noi în care să aibă un bun adăpost.

Bucuria de care avusese parte în ziua aceea o făcu pe Dolores să arate iar tânără şi mai frumoasă ca oricând, aşa încât în sufletul căpitanului Barnabe încolţi din nou speranţa în fericire.

264. Chinuri şi speranţe

Deşi soţia lui Gaston de Moulinet găsise un adăpost bun într-o pensiune mică din Brooklyn, unde se putea socoti în siguranţă, totuşi tulburarea sufleteasca în care trăia, era atât de mare, încât nu avea o clipă de linişte.

Nu o răbda inima să stea închisă între cei patru pereţi ai camerei ei, aşa că cutreieră străzile, fără ţintă şi fără a arunca măcar o singură privire în vitrinele frumoase ale marilor magazine care altădată o atrăgeau atât.

Nu îndrăznea să se uite în faţa trecătorilor, de teamă ca aceştia să

nu-i citească în ochi vina grozavă cu care îşi încurcase sufletul.

Oricât îşi spunea că nu putuse face altfel, în adâncul sufletului ei se simţea vinovată. Spre a-şi abate gândurile, încercă să se distreze, ducându-se la cinematografe şi petrecând ceasuri întregi prin cofetării şi alte localuri, dar toate străduinţele ei rămaseră zadarnice.

Mereu îşi reamintea clipa grozavă în care îl văzuse pe Gerbeville mort în faţa ei.

Mai mult o chinuia însă gândul că un nevinovat fusese arestat în locul ei şi că acesta era supus la chinuri sufleteşti mari din pricina nesfârşitelor interogatorii care fără îndoială, i se luau în fiecare zi.

Mila ei pentru Bob Wilkens era cu atât mai mare, cu cât auzise de la Ethel Drof că aceasta se bucura de nenorocirea tânărului american.

De multe ori era pe punctul să se ducă la Prefectura de poliţie şi să mărturisească tot. Simţea nevoia de a-şi descărca sufletul şi dorinţa de a auzi şi de la alţii că ea era nevinovată. Dar de câte ori era aproape să-şi înfăptuiască hotărârea, pierdea curajul şi nu găsea puterea de a face mărturisirea.

Îi era teamă că nu va găsi îndurare în faţa judecătorilor şi o pedeapsă nu voia să îndure pentru fapta ei. Căci contele de Gerbeville fusese un om rău, care meritase sfârşitul de care avusese parte.

Cât timp trăise, avusese mult de suferit de pe urma lui şi nu voia să mai sufere din pricina lui şi după ce murise.

Îşi dădea seama că s-ar simţi uşurată, dacă ar căpăta siguranţa că un nevinovat nu va fi acuzat şi condamnat pe temeiul indiciilor, dar nu găsi nicio cale de a-l ajuta lui Bob Wilkens să iasă din încurcătura grozavă în care se afla.

De câte ori îl întreba pe Gaston de Moulinet ce să facă sau îi cerea un sfat, acesta făcea un gest de protest şi spunea:

— Ce s-a întâmplat nu se mai poate îndrepta. Dacă nu vrei să ajungi în puşcărie sau să fii chiar condamnată la moarte, atunci trebuie să păstrezi cea mai adâncă tăcere despre întâmplării din acea noapte îngrozitoare.

Într-o zi însă şi Gaston de Moulinet deveni neliniştit şi privea cu îngrijorare în viitor: aceasta se întâmplă în clipa când apăru în ziar darea de seamă asupra depoziţiilor lui Roger Hallier.

Citind că poliţia fusese pusă pe urma unei femei necunoscute, amândoi rămaseră înmărmuriţi de spaimă.

— Vasăzică tot ai fost văzută, Lolo? gemu Gaston de Moulinet deznădăjduit.

— Dar omul acela nu m-a recunoscut, se apără tânăra femeie.

— Poliţia va face însă cercetări, va cere informaţii la Paris, continuă Gaston de Moulinet. Cu prilejul acesta se poate foarte uşor întâmpla să afle despre existenţa ta, şi se descopere că ai venit în America şi te vor căuta aici...

— ...dar nu mă vor găsi, dragă Gaston, căci New-Yorkul e atât de mare.

— Are însă o organizaţie poliţienească admirabilă, care descoperă tot, dragă Lolo. Vor dezvălui şi taina noastră, vor pune mâna pe tine, toate străduinţele noastre vor fi fost zadarnice.

— În cazul acesta ar fi fost mai bine dacă am fi fugit îndată după ce s-a întâmplat nenorocirea.

— Nu mai are niciun rost să ne gândim la ce ar fi fost mai bine, ci trebuie să chibzuim ce să facem acum.

Lolo avu un zâmbet amar.

— Nu mai ştiu ce să fac, Gaston. Mă simt ca o sălbăticiune hărţuită de toţi.

— Trebuie să cauţi un alt adăpost mai bun, unde să nu poată da de tine.

— Ştii tu cumva un loc unde aş putea fi în siguranţă? întrebă ea obosită.

Gaston de Moulinet trase nervos din ţigaretă, îşi încruntă fruntea şi se gândi cu încordare

— Cel mai bun sfat pe care ţi l-aş putea da, e să te întorci la Paris.

Lolo făcu un gest de mânie.

— Dacă voi pleca, mă vor prinde pe vapor şi mă vor aduce înapoi.

— Ai dreptate; calea aceasta nu o bună, dar în orice caz trebuie să pleci de aici.

— Şi tu vrei să rămâi?

Supărat, Gaston de Moulinet bătea cu degetele în masă. Îi aruncă o privire înciudată, pe sub pleoapele lăsate şi zise:

— Poimâine are loc cununia mea cu Ethel Drof şi peste cel mult patru săptămâni voi putea dispune de zestrea ei. Ştiind toate acestea, mă mai întrebi dacă vreau să rămân aici?... Vezi deci că întrebarea ta e de prisos, Lolo.

Ea îşi plecă capul resemnată şi buzele îi tremurară ca într-un plâns înăbuşit.

După o tăcere scurtă, tânăra femeie zise cu glas sugrumat:

— Dar ce să fac fără tine, Gaston? Mi-e atât de teamă de singurătate şi dacă ne vom despărţi acum, am impresia că nu ne vom mai revedea niciodată.

— Astea sunt mofturi, dragă Lolo, zise Gaston de Moulinet ceva mai blând. De câte ori vrei să-ţi mai spun că aştept cu dor şi nerăbdare clipa când voi scăpa de îndatoririle mele faţă de Ethel Drof şi vom putea fi iar împreună?!

Ea îi înlănţui gâtul cu braţele şi îl întrebă plângând:

— E într-adevăr aşa cum spui, Gaston?

— Te mai îndoieşti?

— De câteva nopţi am visuri atât de grozave dragă Gaston. Mă văd mereu singură şi pierzând tot ce mi-e mai scump. Înţelegi dar neliniştea şi tulburarea mea.

— Eşti nervoasă, draga mea; îţi lipseşte o ocupaţie şi ai prea mult timp să te gândeşti la tot felul de prostii. Asta e tot şi ar fi fost mai bine pentru amândoi, dacă rămâneai la Paris.

Lolo clătină capul cu îndărătnicie.

— Nu, căci dacă n-aş fi venit, te-aş fi pierdut pentru totdeauna. Aşa însă te-am regăsit şi nădăjduiesc că acum n-o să mă mai părăseşti.

— De aşa ceva nici nu poate fi vorba, dragă Lolo, şi te rog să nu te mai gândeşti la astfel de prostii. Îndată ce îmi voi ajunge ţinta, voi veni la tine.

— Unde să te aştept, Gaston?

El se gândi câteva clipe cu încordare, apoi zise cu hotărâre:

— Ar fi bine să cauţi un angajament, căci în cazul acesta nu va mai cădea nicio bănuială asupra ta.

Lolo îl privi înspăimântată.

— Să mă reîntorc la teatru?... Să apar pe scenă la New-York?... Dar atunci sunt în cea mai mare primejdie de a fi recunoscută!

Gaston de Moulinet făcu un gest de protest.

— N-am spus că trebuie să rămâi numaidecât la New-York. M-am gândit la Hollywood, care a fost distrus de cutremur şi unde se lucrează cu înfrigurare la refacere, pentru ca industria filmelor să nu sufere pierderi prea mari. Deoarece mulţi artişti şi figuranţi au pierit

în urma catastrofei, există posibilitatea să găseşti un angajament, şi, apoi, acolo nu se va gândi nimeni să te caute.

Lolo rămase tăcută câteva clipe şi cugetă asupra acestor cuvinte ale lui Gaston de Moulinet.

Ea însăşi se mai gândise odată să joace în film, căci avea o faţă foarte expresivă, care s-ar fi potrivit bine pentru cinematograf. Chiar înainte de a-l fi cunoscut pe Gaston de Moulinet şi de a fi părăsit scena pentru dânsul, avusese mare succes ca dansatoare şi i se prezisese o carieră strălucită, aşa că avea şi ea credinţa că va putea găsi uşor un angajament.

O atrăgea gândul de a avea o ocupaţie, de a munci toată ziua şi a nu mai avea timp să-şi amintească de groaznica întâmplare prin care trecuse. Afară de aceasta, în timpul cât Gaston de Moulinet va trăi cu Ethel Drof, ea tot va trebui să rămână singură şi îi era groază de această singurătate. Pe Gaston îl va putea vedea numai foarte rar, dacă se va căsători cu Ethel Drof.

După ce se gândi astfel câtva timp, zise cu însufleţire:

— Ai dreptate; voi pleca la Hollywood şi voi încerca să obţin un angajament.

Când auzi că Lolo se învoieşte, Gaston de Moulinet începu îndată să vorbească cu înfrigurare despre planurile de viitor.

Pentru dânsul era o uşurare, dacă Lolo va pleca din New-York şi va dispărea în oraşul filmelor şi aceasta va fi cu atât mai uşor, cu cât foarte mulţi artişti se vor duce la Hollywood, unde după catastrofă, fără îndoială va fi nevoie de elemente noi.

Nunta lui fiind atât de apropiată, situaţia nu trebuia primejduită prin vreo imprudenţă, cu atât mai mult, cu cât lucrurile mergeau, strună şi bătrânul Drof era dispus să-i împlinească toate dorinţele lui Gaston de Moulinet.

Însăşi Ethel grăbea pregătirile de nuntă, aşteptând cu nerăbdare ca ziarele să vorbească de nuntă şi nu de legăturile ei cu Bob Wilkens. Fu cuprinsă deodată de o teamă, aceea de a nu se face de râs, căci vreo câteva ziare şi începuseră să scrie articole senzaţionale despre căsătoria lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham. Ce vor mai scrie însă, dacă vor afla de străduinţele pe care le depusese Ethel Drof de a-l cuceri pe Bob Wilkens pentru dânsa?!

Gaston de Moulinet cunoştea această teamă a logodnicei sale, care

făcea situaţia lui şi mai avantajoasă.

Totuşi îşi va putea gusta mai netulburat triumful, dacă Lolo va fi departe de dânsul şi nu-i va mai amărî viaţa cu tânguirile ei.

Grăbi deci cât mai mult pregătirile pentru plecarea ei, aşa că de multe ori Lolo îl privi bănuitoare şi în cele din urmă îi zise:

— Am impresia, Gaston, că abia aştepţi clipa când te vei vedea scăpat de mine.

El zâmbi cam încurcat şi răspunse:

— Greu mai e să faci pe plac femeilor! Dacă te-aş ţine ascunsă aici şi poliţia ar pune mâna pe tine, atunci mi-ai face mustrări că nu te-am ascuns mai bine. Acum, când fac tot ce-mi stă în putinţă spre a te pune în siguranţă şi la adăpost de urmăririle poliţiei, devii bănuitoare şi crezi că vreau să scapi de tine... Din partea mea fă ce vrei... rămâi aici, sau pleacă; mi-e totuna. Te rog însă să nu mă faci răspunzător de viaţa şi viitorul tău.

Lolo se sperie la auzul acestor cuvinte spuse pe un ton aspru, îl îmbrăţişă, se lipi de el şi îl rugă:

— Nu fii supărat Gaston, şi dă-ţi mai bine osteneala să mă înţelegi. Ştii doar că dragostea mea pentru tine nu cunoaşte margini şi nu ştiu cum aş mai putea îndura viaţa dacă femeia acea mi te-ar lua pentru totdeauna.

Lacrimile ei îl mişcară, i se făcu milă de ea şi o mângâie:

— Voi veni în curând să te iau, Lolo. Apoi vom pleca la copiii noştri şi totul va fi aşa cum ai dorit tu întotdeauna. Deocamdată însă trebuie să mai ai răbdare câteva săptămâni. Spune, vrei?

Lolo dădu din cap şi îi făgădui tot ce voia el. Dar sărmana femeie nici nu bănuia cât de uşurat respiră Gaston când o văzu în sfârşit în trenul care avea s-o ducă spre Hollywood şi că nici prin gând nu-i trecea să se ţină da făgăduiala pe care i-o făcuse.

265. Îngrijorare

După ce uşa celulei se închise în urma lui Bob Wilkens şi el auzi cheia întorcându-se în broască, simţi cum tot sângele îi îngheaţă în vine şi timp de câteva clipe rămase ca înmărmurit.

Sărmanul tânăr nu mai avea decât un singur gând: Era arestat şi se afla sub bănuiala de a fi făptuit un omor!

Când îşi dădu bine seama de urmările acestei învinuiri îngrozitoare, Bob Wilkens strigă deznădăjduit:

— E cu neputinţă!... E curată nebunie!...

Se repezi la uşă şi începând să bată cu pumnii în ea, strigă cât îl ţinea gura:

— Sunt nevinovat!... Sunt nevinovat!... Mâinile mele sunt curate, nu sunt pătate de sânge!... N-am făptuit nicio crimă!... Jur pe Dumnezeu din ceruri că nu sunt un ucigaş!

Dar nimeni nu-l auzi şi uşa rămase închisă.

Toate jurămintele lui erau zadarnice şi cu atât mai nebune se învălmăşiră gândurile în mintea lui.

Începu să se plimbe agitat prin celulă şi îşi aminti amănuntele întâmplărilor din zilele din urmă.

Ce păcătuise oare, că soarta îl lovea cu atâta înverşunare?!

Nu îndurase destule nenorociri?... Toată fericirea îi fusese nimicită, pe Felicia o pierduse pentru totdeauna şi tatăl său se arătase ca un criminal de rând!

Pentru un fiu putea oare să existe o nenorocire mai mare?!

Un geamăt îndurerat îi izbucni din piept. Bob Wilkens se aşeză pe patul din celulă, îşi sprijini capul în mâini şi rămase cu privirea aţintită în gol.

Ce se va mai întâmpla oare?

Ce nenorociri îl mai pândeau din umbră?

Din mărturia soţiei lui înţelesese că de la dânsa nu se putea aştepta la îndurare şi milă. Ea nu se dăduse înapoi nici de la învinuirea nedreaptă că el l-ar fi ucis pe contele de Gerbeville.

Şi cu toate acestea era nevinovat!.

Oricât îşi bătu capul, nu găsi nicio cale prin care ar fi putut să-şi uşureze situaţia.

Trebuia să aştepte ajutor de afară, dar cine îl va aduce oare?

Tatăl său îl va osândi fără milă şi se va uni cu Hariett.

Şi mama lui?...

O lucire de speranţă îi lumină faţa şi un zâmbet de înduioşare îi flutură pe buze.

Mama îl va ajuta!

Iubirea ei era atât de nemărginită, încât va găsi mijloace să-l scape din încurcătura îngrozitoare în care se afla.

În această nădejde găsi puterea de a îndura grozavele chinuri sufleteşti pe care i le pricinuia arestarea lui, şi în adevăr, speranţa pe care şi-o pusese în ea, nu-l înşelă. Chiar a doua zi gardianul îi aduse o scrisoare pe al cărei plic recunoscu îndată scrisul mamei sale.

Îi trimisese şi un pachet mic.

Bob strânse scrisoarea şi pachetul la pieptul său şi timp de câteva minute nu simţi decât fericirea de a nu se şti părăsit cu desăvârşire.

Dragostea mamei lui îi rămăsese.

Cât ar fi dat, ducă ar fi avut în aceeaşi măsură şi dragostea Feliciei!

Ce frumos ar fi fost, dacă în durerea lui ar fi primit şi de la dânsa o veste!

Dar Felicia nu ştia nimic de soarta lui tristă şi nenorocită. Ea trăia undeva departe, printre străini. El voise s-o caute, mânat de un dor nebun, dar înainte de a fi putut pleca în căutarea ei destinul îl oprise din cale.

Şi acum?…

Va mai găsi el vreodată drumul care ducea la Felicia?

La gândul acesta bătăile inimii lui ameninţau să se oprească.

Spre a alunga teama care voia să-l cuprindă, luă scrisoarea pe care o primise de la mama lui, deschise plicul şi citi repede rândurile dragi:

„Scumpul, iubitul meu băiat,

Cât de greu apasă iar mâna destinului asupra ta! Îmi vine să cred că Dumnezeu ne-a părăsit cu desăvârşire şi cu toate acestea nu vreau să pierd încă toată speranţa.

Inima mi se încleştează de durere, când mă gândesc că zaci în închisoare sub o învinuire atât de grozavă. Abia scăpaşi din mâna bandiţilor care te răpiseră şi acum eşti iar atât de departe de mine. Aş vrea să vin la tine, să te cuprind în braţe, să-ţi spun cuvinte de mângâiere, spre a-ţi da puterea să treci şi prin această încercare grea, dar înainte de terminarea cercetărilor nu mi s-a îngăduit nici mie – mamei tale – să te văd. Nu mi-a rămas deci altă cale decât aceea de a-ţi scrie, spre a-ţi spune că toată dragostea mea nemărginită e cu tine şi că nu m-am îndoit măcar o singură clipă de nevinovăţia ta. Şi dacă cred eu cu toată tăria în tine, nu trebuie să pierzi nici tu nădejdea, căci voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a dovedi nevinovăţia ta.

L-am însărcinat pe Peggings, cel mai mare avocat din New-York, să-ţi ia

apărarea, aşa că nu trebuie să pierzi speranţa.

Nu te lăsa învins, scumpul meu Bob, căci şi aceste zile de grea încercare vor trece. Poate prin ele vei ajunge pe calea care duce spre fericire.

Ca dragoste nestrămutată te sărută,

Mama ta.”

Multă vreme Bob rămase cu privirea aţintită asupra acestei scrisori, pe care o reciti de mai multe ori, ca să-şi întipărească bine în minte fiecare cuvânt.

Se simţea fericit că exista cel puţin o singură fiinţă omenească care credea în nevinovăţia lui, murmură încet cu glasul atât de slab, ca o adiere:

— Mamă-măicuţă bună şi scumpă!...

Şi Bob Wilkens începu să viseze!

Văzu aievea înainte-i pe mama lui şi îi simţea dezmierdările dulci şi blânde, care îi alinară durerea şi deznădejdea.

Oricât de mare era nenorocirea care îl lovise, ştia că nu era singur, că îi rămăsese tot ce poate avea omul mai scump: mama!

Gândurile lui zburară departe în viitor.

Când va fi înlăturată bănuiala din pricina căreia i să răpise libertatea, va face tot ce-i va sta în putinţă spre a da mamei sale o viaţă mai fericită decât aceea pe care o avea acum în casa soţului ei.

Începu să făurească tot felul de planuri care îl făcură să mai uite situaţia tristă în care se afla deocamdată.

Abia spre seară se deşteptă din visările lui şi desfăcu pachetul pe care mama lui îl adăugase la scrisoare.

Conţinea câteva reviste, pe care doamna Wilkens i le trimisese cu intenţia de a-i oferi-o distracţie în plictiseala de moarte a închisorii.

La început Bob le răsfoi fără prea mult interes, dar deodată tresări, se uită mai bine la una din reviste, privi lung o fotografie, şi fără să-şi dea seama, scoase un strigăt înăbuşit de uimire.

— Felicia?!...

Rămase cu ochii pironiţi asupra chipului unei fete blonde, de o frumuseţe rară, care semăna aidoma cu iubita lui, la care se gândea neîncetat zi şi noapte.

Mâinile începură să-i tremure, le trecu de mai multe ori peste ochi şi peste frunte, ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că nu visează şi

murmură din nou:

— Felicia?!...

Deodată privirea lui căzu asupra notiţei de sub fotografie şi citi: „Solvejg Dalen – o nouă stea a ecranului”.

Un zâmbet amar şi dezamăgit îi flutură pe buze şi Bob închise repede revista spre a nu mai vedea chipul acela care îi amintea atât de mult pe Felicia lui scumpă.

Doamne, ce nebun era!

Se gândea prea mult la Felicia, aşa că începuse să aibă chiar vedenii.

Felicia, dulcea şi mica lui Felicia, o stea de cinematograf?!

Aşa ceva nu era cu putinţă.

Fără îndoială că dânsa trăia undeva într-un colţ ascuns al lumii, împreună cu mama ei.

Dar cu toate acestea ce lucru ciudat!

Bob fu cuprins de o nelinişte chinuitoare.

Deschise iar revista, se uita iar la chipul frumos al acelei Solvejg Dalen şi din nou se încredinţă că această artistă semăna trăsătură cu trăsătură cu scumpa lui Felicia.

Rămase multă vreme nemişcat, privind fotografia.

În sfârşit, o puse la o parte şi deschise altă revistă, dar şi aceasta conţinea o fotografie a tinerei artiste, precum şi un articol lung, în care era descris cum fusese descoperită noua stea.

Cu multă luare-aminte Bob Wilkens îl citi cuvânt cu cuvânt.

Cu cât vedea asemănarea între această fată şi Felicia lui, cu atât mai mare deveni dorul după aceasta, dar şi dorinţa de a o vedea pe Solvejg Dalen.

Ar putea-o găsi la Hollywood, din nefericire însă nu era liber.

Un suspin chinuit îi izbucni din piept şi îşi încleştă pumnii, blestemându-şi soarta.

Dar n-avea ce face, trebuia să se resemneze.

Când se întinse pe patul tare al închisorii, ca să se odihnească şi când închise ochii, chipul Feliciei îi apăru din nou.

O vedea desluşit, aşa cum o văzuse ultima oară când se despărţise de dânsa şi iar şopti, plin de un dor fierbinte:

— Când ne vom mai revedea?... Te iubesc atât de mult, Felicia, cum nici nu ţi-aş putea spune.

În jurul lui domnea tăcere adâncă şi cum între timp şi lumina fusese stinsă, nu mai avu nici putinţa să privească fotografiile care îi aminteau atât de mult pe scumpa lui Felicia.

În sfârşit, somnul se îndură de el şi pentru câteva ceasuri îi aduse uitarea tuturor necazurilor şi chinurilor sufleteşti pe care le îndura şi îl duse în ţara visurilor unde se întâlni cu iubita lui.

Când se deşteptă în dimineaţa următoare visurile îi rămaseră întipărite în minte şi îi dădură puterea să privească cu nădejde şi curaj în viitor.

266. Mârşăvia unui tată

— A venit comisarul Hove şi doreşte să vă vorbească, anunţă bătrânul servitor pe şeful său.

Frank Wilkens ridică privirea de pe o scrisoare pe care tocmai o citea şi fără a-şi putea ascunde surprinderea neplăcută, clipi nervos din ochi şi întrebă:

— Ce treabă are cu mine?

Era uşor de înţeles că în împrejurările de faţă, venirea unui reprezentant al poliţiei nu-i era defel plăcută lui Frank Wilkens şi în gândul lui trimise pe comisar la toţi dracii.

Îşi dădu însă seama că trebuie să-l primească, şi zise servitorului:

— Să poftească!

Când comisarul Hove trecu pragul, Frank Wilkens se ridică de pe fotoliul sau şi îi întinse prietenos mâna.

— O vizită rară, căci până acum n-am avut încă nimic de-a face cu poliţia, zise el, prefăcându-se bine dispus.

— Ferice de acela care n-are de-a face cu instituţia noastră, răspunse comisarul cu răceală, ceea ce îi dădu de gândit lui Frank Wilkens.

Pentru a-şi ascunde neliniştea, îl invită pe comisar să ia loc, se aşeză şi el în fotoliul său şi rămase în aşteptare.

Comisarul Hove făcu o pauză scurtă, apoi începu:

— Vă mai aduceţi aminte, mister Wilkens, că v-am chemat acum câteva zile la telefon?

— Da, îmi amintesc. Era vorba de o calomnie.

— Unul din foştii dumneavoastră lucrători…

Frank Wilkens îi curmă vorba:

— Da, da… Roger Hallier care a îndemnat pe lucrătorii mei la grevă şi când l-am dat afară m-a învinuit de nu mai ştiu ce crimă.

— Aşa este.

— După cum ţi-am spus, m-a calomniat sau mă crezi şi dumneata capabil de o faptă pe care legea o pedepseşte, domnule comisar?

Hove ridică din umeri.

— N-am venit să vă spun părerea mea personală despre dumneavoastră, ci să vă iau un interogatoriu.

— Ce urât sună aceste cuvinte!… Mă sperii!… Despre ce vrei să mă întrebi?

— Despre afacerea de care am mai vorbit. Am prins pe banditul care a răpit atât pe omul cu faţa crestată cât şi pe fiul dumitale şi i-a ţinut prizonieri. Aceşti doi prizonieri se află iar în libertate, căci i-am salvat din ghearele bandiţilor.

Frank Wilkens nu aflase încă de scăparea vărului său, aşa că se înfieră la auzul cuvintelor comisarului.

Vasăzică hărţuiala împotriva lui va începe din nou! Nu mai încăpea nicio îndoială că vărul său va apare iar într-o bună zi şi îi va cere din nou să-i predea fabrica.

Situaţia lui Frank Wilkens devenea iar foarte grea.

O dată găsise o cale de scăpare, dar era îndoielnic dacă o va mai găsi şi a doua oară.

Surry era gata să facă orice pentru bani De ce nu-i făcuse atunci un semn şi ar fi scăpat o dată pentru totdeauna de vărul său?

Aceasta fu iarăşi o dovadă pentru Frank Wilkens că prin sălbăticiune omul nu poate să ajungă la nimic.

În toiul acestor gânduri, comisarul Hove îl întrebă pe neaşteptate:

— La ce vă gândiţi cu atâta încordare, mister Wilkens?

Frank Wilkens se sili să zâmbească şi răspunse:

— Căutam să-mi amintesc ce mi-ai spus atunci la telefon.

— Acelaşi lucru trebuie să vi-l repet şi azi. Sunteţi bănuit că aţi tocmit pe banditul Surry să-l rănească pe omul cu faţa crestată şi să-l facă să dispară.

Cu o indignare bine jucată, Frank Wilkens sări în picioare, încruntă sprâncenele şi respinse învinuirea cu energie.

— Cine susţine aşa ceva, e un mincinos neruşinat. Nu cunosc nici

pe omul cu faţa crestată, nici pe Surry. Ce motiv aş avea să-l înlătur pe Crestat?!

— Motivul nu-mi este cunoscut.

— Crezi cumva în minciunile acelui Roger Hallier?

— Nu numai Hallier, dar şi Surry susţine că dumneavoastră l-aţi pus la care să-l răpească pe Crestat.

Frank Wilkens izbucni într-un râs silit.

— Buni martori mai ai, domnule comisar!... Unul e instigator de greve, – care vrea să se răzbune împotriva mea, pentru că l-am dat afară, iar celălalt un criminal ordinar! Pe cuvintele cui pun mai mult preţ: pe ale mele, sau pe acele ale acestor doi nemernici?!

— Nu mi-e îngăduit să mă bizui pe părerea mea personală, ci trebuie să lămuresc lucrurile cum voi putea mai bine. Împotriva dumneavoastră există două depoziţii care se potrivesc una cu alta. Este exclus ca acei doi oameni să se fi înţeles dinainte, căci monteurul Hallier, cu toate că a pus la cale o grevă în uzinele dumneavoastră, e un om cumsecade şi demn de toată încrederea. În ce priveşte pe Surry, ne-am putea îndoi de adevărul spuselor lui, dacă acestea n-ar corespunde întru totul cu acelea ale lui Roger Hallier.

— Cu alte cuvinte, mă crezi un răufăcător ordinar?

— Deocamdată n-aş vrea să-mi spun părerea.

Frank Wilkens începu să se plimbe agitat prin odaie.

Voia să câştige timp, pentru a se reculege şi a găsi o cale de scăpare din încurcătura în care se vârâse.

Comisarul Hove îl urmări cu privirea şi îl observă neîncetat.

Tulburarea lui Frank Wilkens îi dădea mult de bănuit. Dacă se simţea nevinovat, putea să rămână liniştit şi nu era nevoie să alerge prin odaie, ca o fiară hărţuită.

După câtva timp comisarul întrerupse tăcerea şi zise:

— Ieri am vorbit cu fiul dumneavoastră.

Frank Wilkens se opri în loc şi se întoarse spre dânsul.

— A spus cumva fiul meu aceleaşi lucruri ca şi ceilalţi doi indivizi suspecţi?

— Nu; mi-a povestit numai despre răpirea lui şi în timpul convorbirii şi-a exprimat numai părerea că este cineva mai vinovat decât Surry. Dar numele dumneavoastră nu l-a pronunţat.

— Poate va face şi asta.

— Vorbiţi ca şi când a-ţi vedea un duşman şi în fiul dumneavoastră, domnule Wilkens.

— Aşa şi este. Trebuie să mă apăr şi, de aceea îţi voi spune tot adevărul. Fiul meu vrea să pună mâna pe fabrica mea. Nu mai vrea s-o conduc eu, ci ţine morţiş să-mi ia locul înainte de a-i reveni prin moştenire… Aşadar, îi stau în cale. Spre a-şi ajunge ţinta, a făurit un plan josnic, şi urât, pentru a mă sili să-i cedez locul.

Comisarul Hove ciuli urechile.

Ce îi va spune oare Frank Wilkens? Afacerea devenea din ce în ce mai încurcată şi mai interesantă. Îşi dădu seama că tatăl şi fiul stăteau faţă în faţă ca duşmani şi era în joc fabrica Wilkens.

Frank Wilkens îşi reluase plimbarea agitată prin odaie şi continuă:

— Am reuşit să descopăr planul fiului meu. Ceea ce de altminteri nu mi-a fost greu, căci fusese pus la cale fără pricepere şi aproape făţiş. Spre a-ţi sta în putinţă să înţelegi legătura, trebuie să-ţi povestesc lucruri şi întâmplări din trecutul îndepărtat. Am avut un văr pe care îl chema Frank Wilkens, ca şi pe mine. Era un nenorocit cu mintea rătăcită şi deoarece începuse să devină primejdios, am fost nevoit să-l internezi într-un ospiciu de nebuni. Cred că ai auzit şi dumneata de renumitul profesor Patrik Black din Londra?

Comisarul clătină capul în semn că nu auzise despre această celebritate.

— Nu face nimic, continuă Frank Wilkens să întindă mai departe ţesătura lui de minciuni. Pe vărul meu l-am dat în îngrijirea acestui mare specialist, care l-a internat în sanatoriul său de lângă Londra şi acolo a murit. Acel Frank Wilkens a avut o avere însemnată pe care o moştenise de la părinţi şi pe care am administrat-o eu, investind-o în uzinele Wilkens. După moartea vărului meu, această avere mi-a revenit mie, căci eu eram ruda lui cea mai apropiată. Şi acum ascultă ce plan mârşav a pus la cale fiul meu, spre a-mi lua fabrica. Când am suferit acum câtva timp un atac de apoplexie el a luat conducerea întreprinderii, fără să mă întrebe pe mine. A nădăjduit pesemne că nu mă voi mai însănătoşi niciodată. Însă lucrurile s-au petrecut altfel de cum dorea el. După scurt timp m-am făcut bine, aşa că am putut relua conducerea fabricii. Atunci i-am propus să lucrăm împreună, dar nici n-a vrut să mă asculte, mi-a făcut o scenă grozavă şi ne-am despărţit certaţi la cuţite. La plecare m-a ameninţat că îmi va veni de hac şi

într-adevăr, după scurt timp începură intrigile. A găsit pe acel Crestat, un individ decăzut, pe care l-a trimis la mine, după ce l-a învăţat să joace rolul acelui Frank Wilkens care fusese internat în sanatoriul profesorului Black de la Londra. Acesta mi-a cerut să-i predau averea pe care pretindea că i-am luat-o, cu alte cuvinte voia să-mi ia uzinele. Spre a cruţa pe fiul meu, care era instigatorul acestei mârşavii, am renunţat să-l dau pe acel Crestat pe mâna poliţiei. Astăzi regret că am făcut această greşeală, căci aş fi fost cruţat de neplăcerile pe care le am acum. Bineînţeles că pe acel pungaş l-am dat afară, dar fiul meu a mers mai departe şi s-a înţeles cu Roger Hallier, aşa că acum aveam o ceată întreagă împotriva mea. Pentru a-mi da lovitura de graţie, cei trei tovarăşi au avut ideea să mă încurce într-o afacere criminală. Neavând bani destui, fiul meu a venit la mine şi mi-a cerut o sumă mai mare, pe care i-am şi dat-o, pentru a avea în sfârşit linişte. Cu banii aceştia l-a cumpărat pe Surry, aşa că nu eu m-am înţeles cu acest bandit, ci fiul meu. Toţi patru au pus la cale răpirea Crestatului. Şi fiul meu s-a prefăcut că a fost prins de bandiţi, iar Roger Hallier a depus plângerea împotriva mea. În felul acesta şi-au închipuit că mă vor putea nimici. Toţi patru, împreună cu fiul meu, nu sunt decât nişte pungaşi şi bandiţi. Mă doare că sunt nevoit să spun aceasta, căci la urma urmei mi-e fiu şi poartă numele meu, dar nu mai pot ascunde adevărul, nu-l mai pot cruţa, deoarece trebuie să-mi apăr pielea.

Frank Wilkens îşi jucă atât de bine rolul de victimă a fiului său lacom de bani şi intrigant, încât comisarul Hove îl crezu.

— Au desfăşurat în faţa mea atâta josnicie şi nemernicie omenească, încât m-am îngrozit, zise el. Cum se poate ca un fiu să se poarte astfel cu părintele său?

Din aceste cuvinte Frank Wilkens înţelese că Hove dădea crezare spuselor lui şi în ochii săi se ivi o expresie de triumf.

Vasăzică reuşise să mai scoată o dată capul din laţ şi să schimbe cu totul situaţia în favoarea lui?!

Spre a-şi întări spusele, mai adăugă:

— Fiul meu mi-a făcut întotdeauna numai necazuri şi supărări. Pe când a studiat în Franţa, s-a încurcat cu o fată de nimic, fiica unui cârciumar din Marsilia, pe care a vrut s-o ia de nevastă şi ar fi făcut şi prostia asta, dacă nu l-aş fi împiedecat. Aici s-a căsătorit apoi cu fiica preşedintelui Crosham, dar căsnicia n-a fost fericită de la început, cum

era de altminteri de aşteptat, căci pe Hariett Crosham a luat-o numai pentru averea ei. E o fire cu totul perversă, ceea ce dovedeşte şi ultima lui faptă, împuşcarea nenorocitului conte de Gerbeville. Eu cel puţin nu cred că l-a omorât din gelozie, ci presupun mai curând de ciudă că Hariett Crosham voia să divorţeze, după ce găsise un bărbat care o iubea într-adevăr şi cu care ar fi putut deveni fericită. În felul acesta ar fi pierdut zestrea pe care o luase şi spre a o salva, şi-a ucis rivalul.

Frank Wilkens nu se dădu înapoi de a învinui cât mai greu pe propriul său fiu, descriindu-l ca pe un răufăcător de rând, care ucisese un om numai din lăcomia de bani.

Nu se mai sinchisea de fiul său, când era vorba de propria lui libertate şi de uzinele Wilkens. Dacă nu va lupta cu toate mijloacele – şi pentru dânsul toate erau bune – atunci adversarii îl vor doborî şi asta voia el să împiedece cu orice preţ.

— Vasăzică şi dumneavoastră îl bănuiţi că e ucigaşul contelui de Gerbeville? întrebă comisarul Hove.

— În orice caz, îl cred în stare de o astfel de faptă.

Era oare de crezut o asemenea josnicie din partea unui tată?!

Dumnezeule sfinte, de ce nu se prăbuşeşte Cerul asupra acestui părinte denaturat?!

Se lepăda de propriul său fiu, îşi punea în joc chiar cinstea numelui său, numai şi numai pentru a-şi ajunge ţinta şi a nimici pe duşmanii săi!

Comisarul Hove luă note despre tot ce spusese Frank Wilkens, apoi îi zise acestuia:

— Vă mulţumesc, mister Wilkens, că aţi avut bunăvoinţa să mă lămuriţi atât de bine asupra legăturilor dintre diferitele întâmplări care ne preocupă. Eram pe punctul să pornim pe o urmă greşită şi să luăm măsuri împotriva dumneavoastră; dar acum vom pune mâna pe adevăraţii vinovaţi. Nemernicia şi răutatea, pe care mi-aţi arătat-o atât de desluşit, trebuie să-şi primească cea mai aspră pedeapsă.

— Fiul meu nu-mi va mai putea face nimic, zise Frank Wilkens, dar mi-e teamă că Roger Hallier şi Crestatul, pe care i-a îndemnat el, vor continua lupta. Nici Surry, pe care fiul meu l-a plătit pentru a mă calomnia, nu va mai putea face nimic, dar ceilalţi doi…

Comisarul Hove îi curmă vorba:

— Puteţi să fiţi fără nicio grijă, mister Wilkens, căci vom lua măsurile necesare şi împotriva Crestatului şi a lui Roger Hallier.

După plecarea comisarului, faţa lui Frank Wilkens luă o expresie sinistră şi ironică.

Biruinţa era încă o dată de partea lui!

Aceasta fusese cea din urmă luptă pe care o mai avusese de dat; însă acum duşmanii lui erau nimiciţi, iar el salvat.

Ei da, Frank Wilkens era un om care ştia cum să procedeze, spre a scăpa chiar din cele mai grozave încurcături!

Dar oare cugetul nu-l mustra deloc? Nu simţea oare nicio remuşcare de a fi predat poliţiei pe nişte oameni nevinovaţi? Glasul sângelui nu-i strigă: „Gândeşte-te că e fiul tău!”?

Nu, nimic din toate acestea! Frank Wilkens nu simţea-în sufletul său decât mulţumirea de a fi ieşit biruitor!

267. Jocul întâmplării

Pe când trenul străbătea ţinutul monoton, Lolo şedea rezemată în perne, obosită şi încă ameţită de toată întâmplările prin care trecuse.

Aproape nici nu se uita la ceilalţi călători, nu asculta ce vorbeau şi rămase nepăsătoare la tot ce se petrecea în jurul său.

În mintea ei era un adevărat haos şi se gândea la despărţirea de Gaston de Moulinet.

Când îi întinsese pentru ultima oară mâna prin fereastra vagonului, îl văzuse numai ca printr-un văl de ceaţă, căci ochii îi erau plini de lacrimi.

Oricât se străduia să alunge gândurile negre, ele reveneau neîncetat şi sărmana femeie avu impresia că îşi luase pentru totdeauna rămas bun de la Gaston al ei.

Ca să nu-l întristeze şi supăra, din nou, nu-i spusese nimic despre această grijă a ei şi se silise să zâmbească chiar.

Fusese însă un zâmbet chinuit, care schimonosise faţa ei drăgălaşă.

Nici grija pe care o avusese Gaston aducându-i reviste şi cărţi spre a se distra în timpul călătoriei, nici bomboanele şi florile pe care i le dăduse, nu alinaseră durerea despărţirii.

Şi aşa se făcu că în primul ceas al călătoriei, nu-şi dădu seama de nimic ce se petrecea în jurul ei.

Ce-i va aduce oare viitorul?

Nu se aştepta la prea mult bine şi singura dorinţă pe care o mai avea, era să poată trăi în linişte cu Gaston şi să redea copiilor pe tatăl lor.

Se vor realiza oare toate planurile pe care le făurise în ultimele zile cu Gaston de Moulinet?

Sărmana femeie fusese fără noroc în viaţă.

Din cea mai fragedă copilărie avusese multe de îndurat.

Văzuse lumina zilei în casa unor oameni săraci din Alsacia şi din copilăria ei nu-i rămăseseră amintiri frumoase. Tatăl ei era un om morocănos, care, după sfatul mamei sale, se căsătorise cu o femeie tânără, dar căsătoria nu fusese fericită, căci tatăl se ocupa mai mult de cărţile şi studiile lui, decât de familie.

Într-o zi, când Lolo împlinise tocmai opt ani, totul se schimbă dintr-odată.

Tatăl ei făcuse o mare invenţie în domeniul chimiei şi fusese chemat la Paris, unde i se dădu o slujba înaltă. Părinţii micii Lolo începură să ducă o viaţă largă şi să ţină casă deschisă.

Bogăţia deveni însă nenorocirea lor.

Mama, tânără şi frumoasă, făcu cunoştinţa unui pictor, cu care fugi într-o bună zi.

Lolo îşi mai amintea încă bine ziua când tatăl ei descoperise trădarea şi fuga soţiei sale. Fusese o lovitură îngrozitoare pentru dânsul şi dacă nu-şi răpuse viaţa, era numai de dragul copiilor săi.

La început i se dădu o guvernantă, dar din cauză că personalul de serviciu se schimba des şi nu se prea ocupa de copii, aceştia fură daţi la un pension.

Lolo şi sora ei Irena, statură timp de patru ani la Grenoble.

Numai la sărbători mari se duceau să vadă pe tatăl lor; nu le făcea însă plăcere, căci din an în an el devenea tot mai morocănos, aşa că şederea în casa părintească nu era o bucurie pentru cele două fetiţe.

Numele mamei nu le mai era îngăduit să-l pronunţe niciodată şi totuşi sărmanele copile le era un dor nebun de mama lor şi invidiau pe colegele lor de pension, ai căror părinţi veneau să le vadă deseori.

Într-o zi li se aduse la cunoştinţă moartea tatălui lor.

Lolo împlinise şaisprezece ani şi avea de gând să urmeze o şcoală de menaj; dar acest plan fu zădărnicit prin moartea tatălui ei.

Într-o dimineaţă fusese găsit mort în laboratorul său şi gurile rele vorbeau că el însuşi îşi pusese capăt zilelor; medicii constatară însă e boală de inimă.

Avere nu rămăsese multă, căci tatăl lor cheltuise bani foarte mulţi cu experienţele lui ştiinţifice şi nu făcuse niciodată economii.

Afară de o asigurare pe viaţă, a cărei sumă ajungea tocmai să dea fetelor putinţa de a învăţa o meserie oarecare, nu rămăsese altceva nimic.

Tutorele fetelor se adresă mamei lor, care trăia la Paris.

Astfel se făcu, că din mediul sever al pensionului din Grenoble, fetele intrară în viaţa uşoară şi bogată în petreceri pe care o ducea mama lor, care se despărţise şi de al doilea soţ.

Ea o ducea pe Lolo deseori la teatru, căci copila arătase de mică mult talent pentru dans şi astfel viaţa tinerei fete luă cursul obişnuit al vieţii de artistă.

După scurt timp ea avu mulţi adoratori, care îi admirau tinereţea şi frumuseţea.

Cel mai înflăcărat dintre toţi era Gaston de Moulinet, căruia fata îi şi dărui dragostea ei. Totuşi această iubire nu fusese niciodată, cu desăvârşire fericită. Gaston de Moulinet era uneori cel mai înfocat amant, alteori umbla după alte femei, plăcându-i mult variaţia în dragoste şi nu înţelegea să fie credincios unei singure femei. Cu toate acestea se reîntorcea mereu la dânsa.

Deşi frumoasa fată luase de multe ori hotărârea să se despartă pentru totdeauna de el, când se reîntorcea pocăit şi îi cerea iertare, se lăsa iar cucerită de dânsul.

De când devenise mamă, legătura dintre ea şi Gaston de Moulinet era şi mai strânsă. Îl iubea acum atât, încât fără el nici n-ar mai fi putut trăi.

După multe lupte grele, Gaston se căsătorise cu ea şi atunci Lolo se crezuse în culmea fericirii. Însă după scurt timp, Gaston de Moulinet se întâlni în calea lui cu contele François de Gerbeville şi deveni o unealtă fără voinţă în mâna acestuia. În urma acestei cunoştinţe fatale, fericirea ei fusese distrusă şi toate speranţele i se spulberară.

Dar acum contele de Gerbeville era mort şi nimic nu mai stătea în calea fericirii ei. Totuşi nenorocirea o urmărea mai departe şi destinul părea să facă din ea jucăria lui.

Copleşită de toate aceste amintiri triste, Lolo închise ochii şi îşi zise:

— Liniştea o voi găsi numai în mormânt.

Dar la gândul acesta se înfioră, căci îi apărură chipurile copiilor ei dragi, care aveau nevoie de mama lor şi cărora voia să le facă o viaţă mai fericită decât aceea de care avusese ea parte.

Numai pentru copiii ei se hotărâse să plece la Hollywood, căci acestora voia să le redea cu orice preţ pe tatăl lor.

Lolo ştia că Gaston o mai iubea, căci el nu era un om rău, ci numai foarte uşuratic; iar acum, după ce scăpase de sub înrâurirea funestă a contelui de Gerbeville, va apuca din nou pe calea cea dreaptă şi va deveni omul bun de altădată.

Astfel visa sărmana femeie de un viitor fericit, după ce din pricina iubirii ei, trecuse prin încercări atât de grele.

În curând va trece şi prin această ultimă încercare grozavă şi îşi va putea reface viaţa!

Dar deodată tresări speriată, de teama destinului, care ar fi putut să-i aducă o nouă nenorocire.

Spre a alunga gândurile negre care ameninţau s-o năpădească din nou, luă unul din ziarele pe care i le dăduse Gaston de Moulinet la plecare şi începu să-l răsfoiască.

„O salvare miraculoasă”, citi ea din întâmplare titlul unui articol din ziar şi rămase cu privirea aţintită asupra fotografiei unei fete tinere, de care era însoţit articolul.

Apoi murmură ca pentru sine:

— Felicia!... Felicia de Martigny!

Sub înrâurirea unei tulburări nelămurite citi repede rândurile din ziar şi mereu se uita la fotografie, clătinând capul. În articolul din ziar nu găsi numele Feliciei de Martigny, ci numai darea de seamă despre salvarea miraculoasă a artistei Solvejg Dalen, care devenise celebră peste noapte.

Deoarece din pricina propriilor ei necazuri şi griji, în ultimele zile nu parvenise să citească ziarele, le răsfoi acum pe toate câte le avea la îndemână, căutând articolele privitoare la catastrofa din Hollywood şi în toate găsi portretul care semăna atât de mult cu Felicia de Martigny, fosta ei colegă de pension.

În timpul când fuseseră împreună în pensionul doamnei Brissart din

Grenoble, deveniseră prietene bune şi mai cu seamă Lolo o iubise mult pe Felicia pentru drăgălăşenia şi frumuseţea ei.

Să fi devenit oare Felicia artistă de cinematograf?

Tinerei femei nu-i venea să creadă, aducându-şi aminte că Felicia avusese întotdeauna oarecare dispreţ pentru tot ce era în legătură cu teatrul.

Să-şi fi schimbat oare părerile?

Pentru câtva timp Lolo uită de propriile ei necazuri şi citi cu mult interes toate dările de seamă despre catastrofa din Hollywood şi, mai ca seamă, pe acelea despre salvarea miraculoasă a frumoasei artiste Solvejg Dalen.

Citind aceste articole, îşi propuse s-o viziteze pe artistă îndată ce va ajunge la Hollywood, pentru a se încredinţa dacă presupunerea ei că Solvejg Dalen nu era alta decât Felicia de Martigny, se va adeveri.

Lolo pornise cu teamă în această călătorie şi se gândea cu groază că va trebui să se prezinte directorilor societăţilor de filme, pentru un angajament.

Dacă însă într-adevăr Solvejg Dalen era Felicia de Martigny, atunci cu ajutorul ei va putea găsi mai repede o ocupaţie, căci în lumea filmului, ca pretutindeni de altminteri, se putea ajunge departe prin protecţie.

Lolo începu să făurească tot felul de planuri, punându-şi toată nădejdea în ajutorul pe care i-l va da Solvejg Dalen.

Când ajunse la Hollywood, rămase uimită de repeziciunea cu care se lucra aici. Sute de oameni alergau ca furnicile încolo şi încoace, lucrând la îndepărtarea dărâmăturilor.

Lolo fu îndreptată spre un cartier mai îndepărtat al oraşului, unde societăţile de filme ridicaseră clădiri provizorii, spre a nu fi stingherite prea mult în activitatea lor.

Din toate colţurile lumii veniseră o mulţime de artişti la Hollywood, să-şi caute ocupaţie.

Speranţele lor erau clădite pe moartea numeroşilor artişti care căzuseră victime ale îngrozitorului cutremur.

Împreună cu mulţi alţii, Lolo se îndreptă spre atelierele noi. Din când în când, câte unul din ei îi adresa un cuvânt căci toţi se simţeau uniţi prin aceleaşi speranţe de a-şi putea găsi un angajament la Hollywood.

Dar Lolo aproape nici nu lua în seamă întrebările lor, toate gândurile ei erau la Solvejg Dalen.

În sfârşit, întrebând pe unul şi pe altul, află unde locuia artista, şi când se duse la dânsa, se văzu în faţa unei clădiri impunătoare, cruţată de cutremur.

Cam sfioasă se uită prin poarta mare de fier, care dădea într-un parc frumos ce înconjura palatul.

Să îndrăznească oare să sune şi să ceară să fie primită?

De felul ei nu prea era sfioasă, dar de astă dată se simţea lipsită de curaj.

Grozavele întâmplări din timpul din urmă o făcuseră nesigură. Neîncetat tremura de teamă să nu fie prinsă şi trasă la răspundere pentru uciderea contelui de Gerbeville.

Deodată zări pe una din aleile parcului o doamnă frumoasă, cu trupul zvelt, care o privea uimită şi când Lolo îi desluşi trăsăturile fetei, scoase un strigăt de bucurie:

— Doamnă de Martigny... dumneata eşti?!

Dolores auzi strigătul şi se apropie repede de poartă.

— Mă cunoşti? o întrebă ea pe Lolo, deschizându-i poarta şi lăsând-o să intre.

— Da, vă cunosc doamnă contesă, căci semănaţi foarte mult cu Felicia, pe care o invidiam atâta la pension pentru mama ei frumoasă. Chipul dumneavoastră, mi-a rămas adânc întipărit în minte.

În bucuria ei de a fi găsit pe cineva cunoscut, îi spuse cum o cheamă, îi povesti cum văzuse în ziare portretul Feliciei şi cum o recunoscuse îndată, cu tot numele de artistă împrumutat. Lolo încheie, adânc mişcată:

Înţelegeţi dar că am venit să mă încredinţez dacă Solvejg Dalen e într-adevăr scumpa mea prietenă, la care m-am gândit de atâtea ori, de când n-am mai văzut-o.

Dolores, care îşi aminti şi ea de a fi văzut pe drăgălaşa Lolo cu prilejul vizitelor pe care le făcuse Feliciei la pensionul din Grenoble, îi cuprinse umerii cu braţul şi o conduse în casă.

Luară loc într-una din odăile frumos mobilate şi începură să-şi povestească întâmplări din viaţa lor.

După scurt timp, fură întrerupte de venirea Feliciei, care şi aflase de la servitori de vizita pe care o avea mama ei şi plină de bucurie

veni s-o îmbrăţişeze pe fosta ei prietenă de şcoală.

Se sărutară cu drag şi se uitară în adâncul ochilor, spre a vedea dacă mai exista între ele prietenia de altă dată.

— N-a lipsit mult şi nu ne mai revedem în viaţa asta, scumpa mea Lolo, zise Felicia.

— Da, am citit în ziare despre îngrozitoarea catastrofă şi sunt fericită că eşti printre acei care au avut norocul să fie salvaţi de la moarte.

Felicia o strânse la piept şi închise ochii, copleşită de amintirea ceasurilor grozave prin care trecuse în timpul cutremurului. Dar se reculese repede, goni această amintire tristă şi trecându-şi mâna peste frunte, răspunse zâmbind:

— Să nu ne mai gândim la ce a fost, ci să ne bucurăm de ziua de azi şi de revederea noastră neaşteptată.

Ţinând-o strâns îmbrăţişată pe Lolo, Felicia se întoarse spre mama ei şi îi zise:

— Lolo va sta la noi, nu-i aşa mamă?

— Fireşte că da. Doar veţi avea multe de povestit, aşa că v-ar fi prea greu să vă despărţiţi.

Felicia se uită zâmbind la prietena ai.

— Trebuie să-mi istoriseşti tot, Lolo dragă; să-mi spui cum ţi-a mers de când ne-am despărţit la Grenoble... înainte de toate vreau să ştiu ce faci acum şi ce te-a adus la Hollywood.

— Nu ghiceşti, Felicia?

— Nu cumva faci şi tu parte din lumea filmului?

— Încă nu, dar caut an angajament şi mă bizui pe ajutorul tău ca să găsesc unul bun.

— Fireşte că îţi voi da tot sprijinul. Dar sunt foarte uimită că şi tu te-ai făcut artistă. Pe când eram amândouă la Grenoble, nici n-am fi visat aşa ceva.

— Din asta se poate vedea cum se joacă destinul cu noi, muritorii!

— În orice caz, mă bucur că ne-am revăzut... Sper că vom rămâne multă vreme împreună şi că vom lucra la aceeaşi societate de filme. Deocamdată vino să te duc în odaia care va fi a ta, unde te vei putea odihni de oboseală călătoriei. Peste un ceas luăm masa şi, cu prilejul acesta vei cunoaşte pe unii din viitorii tăi colegi şi colege. Iar mai târziu, când vom fi singure, îmi vei povesti tot şi ne vom reaminti de

trecutul atât de frumos pe care l-am avut când eram încă copii.

Lolo era atât de impresionată de dragostea cu care o primise Felicia, încât nici nu fu în stare să vorbească.

Plină de recunoştinţă, strângea numai mâinile Feliciei şi se uita în ochii ei frumoşi.

Când fu apoi singură în odaia ei, rămase câteva clipe ca buimăcită, îşi duse mâinile la tâmplele care îi zvâcneau cu putere şi murmură

— Dumnezeule din ceruri, cred că nu m-ai părăsit cu desăvârşire, căci altfel nu m-ai fi îndrumat pe o cale atât de bună.

Felicia se întorsese între timp la mama ei şi îi spuse:

— Vezi, mămico, faptul că îmi este dat să fac cuiva un bine, mă mai împacă cu soarta mea. Simt că sărmana Lolo are nevoie de ajutorul meu. Pe faţa ei se citeşte o adâncă suferinţă, ceea ce mă face să cred că a trecut prin multe încercări grele. Voi face tot ce îmi va sta în putinţă, să o fac să uite tot ce a îndurat.

Dolores scoase un suspin şi răspunse:

— Aş fi mai bucuroasă dacă n-ai avea nevoie să-ţi încarci sufletul cu supărările şi grijile altora, ci ai găsi tu însăţi linişte.

— Din nefericire asta nu se va putea întâmpla niciodată, mamă, căci liniştea sufletească n-o voi redobândi decât odată cu fericirea, şi fericirea mea e pierdută pentru totdeauna. Dar să nu mai vorbim de aceste lucruri triste şi nici tu să nu te mai întristezi din pricina mea. Mă voi deprinde cu gândul că nu toate dorinţele omului pot fi împlinite.

Ieşi cu mama ei în vestibul, unde întâlniră pe căpitanul Barnabe şi pe contele de Martigny. Toţi patru se duseră în bibliotecă, unde începură să vorbească despre întâmplările din ziua aceea.

Felicia luă parte cu însufleţire la conversaţie, pentru a nu arăta celorlalţi, cât de adânc o tulburase revederea cu prietena ei din copilărie şi cum sărmana-i inimă îndurerată se deşteptase la amintirea timpurilor fericite de la Grenoble.

Sărmana Felicia nu bănuia încă ce nenorocire nouă îi va aduce venirea prietenei sale.

268. Urmări foarte grave

Crestatul şi Roger Hallier se întorseseră în locuinţa lor din Winfield

Junction şi stăteau de vorbă despre Bob Wilkens.

— Nimeni nu mă va putea face să cred vreodată că el e vinovatul, zise cu hotărâre Roger Hallier. Cu toate acestea mi-e teamă că va fi târât în faţa judecăţii.

— Dar un nevinovat nu poate fi condamnat.

— Din nenorocire s-a mai întâmplat şi aşa ceva. Toate aparenţele sunt împotriva lui. Indiciile…

Crestatul îl întrerupse şi întregi vorba lui:

— …arată toate că el ar fi acela care a împuşcat pe francez. Lângă cadavru a fost descoperit revolverul nepotului meu, iar în grădină s-a găsit batista şi urmele lui. Toate acestea sunt dovezi îndestulătoare pentru judecători pentru a-i face să-l condamne şi că urmăresc asta, ai putut vedea şi dumneata din faptul că procurorul nici n-a vrut să audă de o depoziţie în favoarea lui, care să-l descarce.

— Se află într-o mare încurcătură.

— Şi din nefericire noi nu putem face nimic.

— Dar articolul din ziar?

— Nu va avea niciun efect.

Roger Hallier îşi încleştă pumnii şi zise necăjit:

— Trebuie să existe o cale pe care să-i putem veni în ajutor. Nu o să răbdăm să ajungă un nevinovat pe scaunul electric.

— Dacă ai fi oprit în noaptea aceea pe femeia necunoscută…

— N-am putut bănui că se întâmplase o crimă şi, după cum am mai spus, am crezut că pocnitura pe care am auzit-o, a fost pricinuită de spargerea unui cauciuc de automobil.

Câtva timp tăcură şi rămaseră duşi pe gânduri.

Dar oricât îşi frământară creierul, nu găsiră niciun mijloc prin care ar fi putut da un ajutor lui Bob Wilkens.

Această grijă îi făcu să uite toate celelalte necazuri ale lor.

Crestatul nici nu se mai gândi la răzbunarea lui împotriva lui Frank Wilkens; pentru asta mai avea timp, căci regele automobilelor nu va fugi.

După câtva timp, Roger Hallier rupse tăcerea:

— Lui Bob Wilkens i se va da doar un apărător, nu-i aşa?

— Da, i se va da un avocat din oficiu.

— N-ar fi bine să mă pun în legătură cu acesta şi să mă ofer ca martor al apărării?

— Ba chiar te sfătuiesc să faci asta. Avocatul va stărui ca depoziţia dumitale să fie luată în seamă şi să se caute femeia aceea necunoscută.

O slabă speranţă încolţi în sufletele lor şi Roger Hallier dobândi credinţa că tot va reuşi încă să înlăture grozava bănuială care apăsa asupra lui Bob Wilkens şi că îl va putea scăpa de o condamnare nedreaptă.

Ar îi vrut să se ducă îndată la avocat, dar nu ştia încă cine fusese numit din oficiu ca apărător al lui Bob Wilkens. Pe de altă parte Crestatul îi spuse că pentru asta va mai fi timp când se va începe procesul.

Cu inima întristată Roger Hallier îşi zise că trebuie să mai aibă răbdare, ceea ce îi veni foarte greu.

Stătuseră astfel de vorbă până aproape de amiază, când auziră deodată o bătaie puternică la uşa locuinţei lor.

Înainte de a putea striga celui de afară să intre, uşă fu deschisă repede şi doi domni intrară în odaie.

În unul din ei Crestatul şi Roger Hallier recunoscură pe comisarul Hove.

Nu se gândiră la nimic rău şi presupuseră că comisarul Hove venise pentru a le mai cere lămuriri în cazul banditului Surry. Această presupunere fu întărită, când îl auziră pe comisar spunând cu un zâmbet prietenos:.

— Îmi pare bine că v-am găsit pe amândoi împreună.

Crestatul şi Roger Hallier se sculaseră în picioare şi după ce îl salutară pe comisar, rămaseră în aşteptare.

Apoi Roger Hallier îl întrebă:

— Se cercetează urma pe care am indicat-o?... Poliţia a pornit în căutarea femeii necunoscute?

Hallier credea că comisarul Hove ştia despre această afacere, dar el îi răspunse scurt:

— Asta nu mă priveşte; am venit pentru altă chestiune.

Apoi se adresă Crestatului şi îl întrebă:

— Dumneata susţii că te numeşti Frank Wilkens?

— Acesta e numele meu.

— Arată-mi actele.

— N-am acte.

Comisarul Hove schimbă o privire cu colegul său şi zise:

— Cam aşa ceva mi-am închipuit de la început.

Crestatul deveni atent. Ce voia oare comisarul de la dânsul? Ce ţintă urmărea?

Hove i se adresă din nou:

— Poţi să dovedeşti cu ceva că eşti Frank Wilkens?

— Vărul meu, proprietarul uzinelor Wilkens poate adeveri spusele mele.

Cei doi comisari izbucniră în râs.

— N-am pomenit de când sunt o asemenea obrăznicie!... E de necrezut!

Crestatul izbucni înfuriat:

— Ce tot vorbeşti de obrăznicie?!

— Nu-ţi mai da osteneală să ne înşeli, căci ştim prea bine ce fel de om eşti şi în ce ape te scalzi. Deocamdată te rog să-mi spui adevăratul dumitale nume.

Atât Crestatul cât şi Roger Hallier rămaseră înmărmuriţi de uimire, neputând să înţeleagă ce însemna această schimbare în purtarea comisarului.

— Cum ai ajuns să te îndoieşti că mă cheamă într-adevăr Frank Wilkens? Cu ce drept îmi vorbeşti parcă aş fi un criminal? Te rog să-mi spui lămurit ce vrei de la mine.

— Îţi voi spune, însă nu aici, ci la poliţie, unde te rog să ne urmezi.

— Vrei să mă arestezi?

— Deocamdată te iau numai cu mine; mandatul îl va da judecătorul de instrucţie.

Apoi comisarul Hove se întoarse spre Roger Hallier şi îi zise:

— Şi dumneata trebuie să vii cu noi.

Tânărul lucrător zâmbi.

— Totul nu mi se pare decât o glumă proastă.

— O să vezi mai târziu că nu e vorba de o glumă proastă, ci de una bună.

— Te rog să laşi ironiile, se răsti Roger Hallier h comisar.

— Îţi închipui că mi-e ruşine să spun ce gândesc? Dar să scurtăm vorba şi să vedem ce mai este prin odăile astea.

Comisarul Hove se aproplă de un scrin, trase sertarele şi le scormoni până la fund. Acelaşi lucru îl făcu cu garderobul, apoi luă şi geamantanul Crestatului.

— Dă-mi cheia, zise el acestuia.

— Aş vrea să ştiu ce cauţi?

— Asta nu te priveşte. Hai dă-mi mai repede cheia!

Crestatul i-o dădu, comisarul descuie geamantanul şi aruncă tot conţinutul pe masă.

— Nimic decât nişte vechituri. Dragă camarade, fii atât de bun şi vezi ce au prin buzunare, aceşti doi domni.

Celălalt comisar făcu ce-i spusese colegul, dar deodată Hove strigă:

— Iată, am descoperit o comoară!

Spunând aceste cuvinte, ridică un săculeţ de piele, în felul acelora care Crestatul le întrebuinţase în Australia spre a strânge praful de aur.

— Ce e în săculeţul acesta? îl întrebă colegul său.

— Bani!

Hove scoase la iveală un teanc de bancnote, le numără şi arătându-le celuilalt comisar, şi întrebă:

— Ei, ce zici de drăcia asta?

— Mi se pare ciudat că omul acesta se află în posesia unei sume atât de mari.

— De aceeaşi părere sunt şi eu. În orice caz nu cred că a câştigat aceşti bani pe cale cinstită.

La auzul acestor cuvinte, Crestatul nu-şi mai putu stăpâni mânia şi strigă înfuriat:

— Am fost căutător de aur în Australia şi ceea ce vezi este rodul unei munci de ani de zile.

— Povestea asta poţi s-o spui cui vrei, nu nouă, căci nu te credem.

— Atunci de unde îţi închipui că am aceşti bani?

— Dacă vrei să ştii, îţi voi spune şi asta. Ţi i-a dat Bob Wilkens pentru a face tot ce-ţi va sta în putinţă spre a pune mâna pe uzinele lui Frank Wilkens.

La auzul acestor cuvinte, atât Crestatul cât şi Roger Hallier îşi dădură seama de minciunile care se născociseră şi ce intrigă se pusese la cale împotriva lor.

Tatăl lui Bob începuse să-i atace pe altă cale, spre a-şi păzi propria lui piele.

Crestatul se uită lung la Roger Hallier.

— Îţi vine să crezi, o astfel de neruşinare?

— Numai Frank Wilkens e în stare să facă aşa ceva!

— Dar nu va reuşi. Să mergem liniştiţi la poliţie şi dacă domnii de acolo vor găsi cu cale, n-au decât să ne închidă. Ţesătura de minciuni pe care a ticluit-o atât de bine acel ticălos, se va destrăma.

— Da, şi acum s-a isprăvit şi cu cruţarea. În faţa judecăţii vom spune tot ce ştim.

Comisarul Hove se amestecă în vorbă:

— Deocamdată veţi ajunge voi în faţa judecătorului.

— Nu ne este teamă defel, căci conştiinţa noastră e curată.

— Norocul vostru! Dar acum haideţi cu noi.

Roger Hallier aruncă comisarului o privire ironică şi îi zise:

— Văd că ne iei drept nişte răufăcători. N-ar fi mai bine să ne pui şi cătuşe, ca să nu putem fugi?

Comisarul Hove nu luă în seamă ironia şi le făcu semn să-l urmeze.

În gang se aflau patru poliţişti la uşa ce dădea în stradă alţi doi, iar în faţa casei aştepta un automobil al poliţiei care servea la transportarea arestaţilor.

Pe stradă se adunase o mulţime de curioşi, care voiau să privească la plecarea celor arestaţi.

Escortaţi de poliţişti, Crestatul şi Roger Hallier se urcară în automobil. Poliţiştii luară loc lângă dânşii, uşa fu închisă şi maşina porni.

Roger Hallier zâmbea, dar zâmbetul lui era amar.

După câtva timp se uită la Crestat şi zise:

— Bună lovitură, ne-a dat Frank Wilkens!

— Din spusele comisarului înţeleg că el a întors faptele pe dos şi…

— Tăceţi din gură! îi curmă vorba un poliţist. Arestaţii n-au voie să vorbească.

Cei doi se supuseră şi nici nu mai deschiseră gura până când fură aduşi la poliţie. Numai Crestatul întrebă pe unul din poliţişti:

— Nădăjduiesc că ni se va lua îndată interogatoriul?

— Încă nu. Deocamdată veţi fi închişi.

Fură despărţiţi câteva minute mai târziu; în urma fiecăruia din ei se închise uşa unei celule.

269. O lovitură de trăsnet

Sărmana Lolo, care avusese de îndurat atâtea nenorociri în timpul din urmă, avea acum impresia că ieşise la lumină din întunericul cel mai adânc.

Toţi cu care făcu cunoştinţă la masă, o întâmpinară cu o prietenie sinceră când aflară că fusese colegă de pension cu Felicia.

Regizorul Cornell care şedea lângă dânsa, o rugă chiar în timpul mesei să-i povestească despre activitatea ei artistică la Paris şi toţi o ascultară cu luare-aminte.

Astfel se făcu că se discută îndată ce ocupaţie i s-ar putea da.

Regizorul Cornell arăta mult interes pentru frumoasa dansatoare pariziană, aşa că aceasta putea să spere de a obţine în foarte scurt timp un angajament bun.

Această încredere se întări şi mai mult, când după masă contele de Martigny se aşeză la pian şi cântă un vals de Strauss, iar Cornell o rugă pe Lolo să danseze.

Cornell era încântat de felul cum dansa Lolo şi entuziasmul lui deveni şi mai mare când văzu mai târziu pe Felicia, Karin Ryström şi Lolo stând de vorbă împreună şi formând un grup fermecător, care îi dădu o idee bună pentru an film nou.

În seara aceea toţi petrecură de minune şi se simţiră ca în familie. Conversaţiile fură mai vesele ca de obicei şi chiar Felicia, care mai întotdeauna era foarte tăcută, râse voioasă, mai cu seamă când Lolo începu să povestească despre năzbâtiile pe care le făceau în pension.

Totuşi, Felicia simţea cum inima i se încleşta de durere şi întristare, căci povestirile prietenei sale îi amintiseră de zilele fericite pe care le petrecuse odinioară şi de dragostea ei mare de atunci.

În timpul din urmă lucrase cu mai multă râvnă ca de obicei, numai spre a uita de dragostea ei fără speranţă, dar în ziua aceea dorul îi reveni şi mai mare, şi mai chinuitor.

Pe când ceilalţi vorbeau cu însufleţire, Felicia se retrase din mijlocul lor şi se apropie de fereastră.

Îşi ridică privirea visătoare spre cer şi se uită la milioanele de stele sclipitoare.

Gândul ei zbură iar la Bob Wilkens; deşi ea însăşi îşi spunea că e o nebunie să se mai gândească la dânsul, care fără îndoială, o şi uitase în braţele soţiei lui.

Cu toate acestea dorul ei nu se potoli, ci o chinuia din ce în ce mai mult.

Fiind ascunsă de perdeaua cea groasă din faţa ferestrei, nu fu văzută de căpitanul Barnabe şi de contele de Martigny, care se apropiaseră şi ei de locul unde era Felicia.

Felicia le auzi însă desluşit glasurile şi căpitanul Barnabe tocmai spuneai

— Nu ştiu de ce, dar în seara aceasta nu mă pot înveseli. Parcă aud mereu tunetul ameninţător al unei avalanşe, care primejduieşte casa asta. Sunt nespus de îngrijorat atât pentru Felicia, cât şi pentru Dolores şi nu ştiu ce să fac, spre a înlătura primejdia.

Felicia îşi reţinu răsuflarea şi ascultă cu încordare.

Ce însemnau oare vorbele căpitanului Barnabe? De ce primejdie vorbea? De ce se temea dânsul atât de mult şi era îngrijorat pentru dânsa şi mama ei?

Auzi pe contele de Martigny răspunzând:

— Trebuie să ascundem toate ziarele care vorbesc despre arestarea lui Bob Wilkens, pentru ca Felicia să nu afle nimic de această afacere tristă.

Îndată ce auzi aceste cuvinte, tânăra fata ieşi din ascunzătoarea ei şi cu faţa palidă ca moartea, se repezi la căpitanul Barnabe şi la unchiul ei şi apucându-l pe acesta de braţ, îl întrebă cu vocea sugrumată de o tulburare grozavă:

— Ce spuneţi?... Ce ştiri aţi citit în ziare?... Bob Wilkens a fost arestat?

Contele de Martigny şi căpitanul Barnabe se uitară speriaţi unul la altul şi ziseră aproape în acelaşi timp:

— Nu mai putem face nimic spre a ascunde faptele!

Deoarece Felicia scosese un ţipăt, ceilalţi oaspeţi deveniseră atenţi şi se uitau speriaţi la grupul lor.

Din tulburarea grozavă a Feliciei şi din expresia de spaimă de pe feţele contelui de Martigny şi a căpitanului Barnabe, îşi dădură seama că se întâmplase ceva foarte grav.

Se apropiară de ei şi Dolores care era printre ceilalţi, îi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? De ce sunteţi atât de înspăimântaţi?

Căpitanul Barnabe îi puse mâna pe umăr ca s-o linişească.

Nu te speria, scumpa mea Dolores. Nouă nu ni s-a întâmplat nimic,

deşi ştirea grozavă pe care am citit-o azi în ziare ne-a mâhnit foarte mult.

— Bob a fost arestat, mămico! ţipă Felicia cu sufletul zdruncinat de durere şi deznădejde.

Buimăcită, Dolores se uită de la unul la altul şi repetă nedumerită:

— Bob Wilkens arestat?

Regizorul Cornell, care nu ştia nimic despre dragostea Feliciei, deveni atent şi întrebă:

— Vorbiţi despre fiul regelui automobilelor, despre Bob Wilkens care e bănuit de a fi împuşcat pe amantul nevestei sale?... Pot să vă spun amănunte mai precise, căci azi-dimineaţă am vorbit la telefon cu un reporter al ziarului „New-York Herald” care mi-a dat toate desluşirile asupra acestei arestări senzaţionale.

Nimeni nu prea luă însă în seamă cuvintele lui Cornell, căci toţi se uitau cu îngrijorare la sărmana Felicia, care se făcuse palidă ca moartea şi abia se mai putea ţine pe picioare.

Dolores şi căpitanul Barnabe o duseră spre un fotoliu, în care ea se lăsă să cadă fără putere.

Şi Karin Ryström se apropiase de prietena ei şi cu glasul înecat în lacrimi, îi zise:

— Scumpa, sărmana mea Felicia, de ce trebuie să înduri atâtea chinuri?!

Contele de Martigny îl luă pe regizorul Cornell la o parte, îl duse în odaia alăturată, unde îi spuse despre dragostea cea mare pe care Felicia o avusese pentru Bob Wilkens, şi că din această pricină fusese ea atât de zdruncinată de ştirea pe care o aflase.

Cornell se sperie la auzul acestor cuvinte şi se simţi cuprins de o milă adâncă pentru tânăra fată, care avusese de îndurat atâtea nenorociri. Dându-şi seama că fiind străin de familie, i-ar stingheri pe toţi într-o împrejurare atât de tristă, Cornell ceru voie să se retragă.

Contele îi fu recunoscător pentru această dovadă de tact şi bun simţ şi îl conduse până la ieşire.

În tulburarea care îi cuprinsese pe toţi, nimeni nu dădu atenţie sărmanei Lolo, care rămăsese nemişcată pe scaunul ei, ca împietrită. Faţa i se făcuse albă ca varul şi cu ochii măriţi de groază se uita ţintă la Felicia.

După câtva timp Felicia se reculese din spaima ei şi cu vocea

tremurătoare de emoţie, se rugă:

— Daţi-mi ziarele!... Vreau să citesc tot, căci acum nu-mi mai puteţi ascunde nimic.

Căpitanul Barnabe se uită întristat la Dolores, ca şi când ar fi vrut s-o întrebe ce să facă.

Ea dădu obosită din umeri şi zise:

— E mai bine ca Felicia să afle tot adevărul, căci oricât de grozav ar fi, e mai uşor le îndurat decât nesiguranţa şi îndoiala.

Căpitanul Barnabe nu îndrăzni să se împotrivească, aşa că trecu în bibliotecă şi aduse ziarele. Trist şi îngrijorat se uită lung la Dolores şi Felicia, care începură să citească.

Veselia care domnise cu câteva clipe în urmă în încăpere, fusese alungată ca de un suflu de gheaţă.

Lolo abia îndrăznea să respire şi rămăsese cu privirea aţintită la Felicia. Ea ştia că Bob Wilkens fusese arestat fără să aibă nici cea mai mică vină şi că un singur cuvânt al ei i-ar reda imediat libertatea.

În toiul gândurilor chinuitoare care se învălmăşiseră în mintea ei, auzi iar glasul Feliciei:

— Nu se poate... Nu e adevărat. Bob n-a, făcut aşa ceva!

— Nevinovăţia lui se va dovedi, încercă Dolores s-o mângâie. În ziare chiar stă scris că el tăgăduieşte de a fi ucis pe contele de Gerbeville.

— Dar toate aparenţele sunt împotriva lui, zise Felicia plângând. Dumnezeule sfinte, nici nu îndrăznesc să mă gândesc că ar putea fi condamnat şi aruncat în temniţă!

— Lucrurile n-au ajuns încă atât de departe, Felicia.

— Sărmanul... sărmanul Bob!... Vasăzică nici în căsnicia lui nu e fericit, căci altfel nu s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

Felicia sări de pe scaun şi începu să se plimbe agitată prin cameră.

— Mi-am închipuit eu că tatăl lui l-a silit la această căsătorie. Doamne, dacă n-aş fi fost atât de orbită de încăpăţânarea şi mândria mea prostească şi dacă m-aş fi dus la timp la dânsul, – dacă i-aş fi scris măcar, atunci nu s-ar fi întâmplat această nenorocire. Acum ce mai pot face?... Mămico scumpă, dă-mi tu un sfat, un ajutor!...

O cuprinse pe Dolores cu braţele şi o strânse la piept.

Adânc îndurerată, Dolores îşi rezemă capul de umărul ei, dar în acelaşi timp aruncă o privire deznădăjduită căpitanului Barnabe, care

îi înţelese rugămintea mută.

— Să o ajutăm, dar cum?... Ne va fi aproape cu neputinţă, murmură el.

Contele de Martigny, care auzise aceste cuvinte, deşi fuseseră spuse aproape în şoaptă, zise:

— Nici eu nu cred să putem face ceva. Trebuie să aşteptăm ce sentinţă se va da.

Felicia izbucni într-un râs amar.

— Se vede că n-ai iubit pe nimeni în viaţa ta aşa cum îl iubesc eu pe Bob, unchiule Axel, căci altfel ai putea înţelege că nu sunt în stare să aştept până când tribunalul va da sentinţa.

Contele de Martigny lăsă capul în piept, nevoind să arate celorlalţi că în clipa aceea se uitase la Karin Ryström şi îşi aduse aminte de ziua grozavă în care le scosese pe cele două fete de sub dărâmături.

Totuşi putea înţelege bine grija, neliniştea şi tulburarea Feliciei. Tot astfel le înţeleseră şi Dolores şi căpitanul Barnabe, care ştiau cât de dureros este să tremuri pentru o fiinţă pe care o iubeşti.

— Ce vrei să faci, Felicia? o întrebă Dolores, întrerupând tăcerea care se lăsase după strigătul de deznădejde al tinerei fete atât de nenorocite.

— Vreau să-l ajut... să-l ajut!... strigă Felicia cu însufleţire.

— Dar cum?

— Trebuie să mă duc la dânsul, să-i vorbesc şi apoi să găsesc o cale pentru a-l scăpa.

La auzul acestor cuvinte, Lolo îşi ascunse faţa în mâini.

Numai ea cunoştea singura cale de scăpare pentru Bob Wilkens.

Dacă nu va mai tăcea, dacă va mărturisi tot, atunci Bob va fi pus repede în libertate.

Atunci însă se spulberau pentru dânsa toate speranţele de a se mai putea uni vreodată cu Gaston de Moulinet, îşi spuse sărmana Lolo oftând.

Va trebui să lâncezească între zidurile unei temniţe întunecoase, căci îşi dădea tot mai mult seama, că judecătorii n-o vor crede, dacă le va istorisi faptele aşa cum se întâmplaseră în adevăr.

Ascultă cu încordare conversaţia celorlalţi şi auzi pe contele de Martigny spunând:

— Este exclus, Felicia, să te duci acum la Bob Wilkens, i-ai face mai

mult rău decât bine.

— Ba i-aş aduce mângâiere, i-aş da speranţă şi i-aş duce o rază de lumină în întunericul de care e înconjurat.

Contele de Martigny clătină trist capul.

— Te înşeli, scumpa mea copilă! N-ai citit în dările de seamă ale ziarelor că se vorbeşte de o femeie necunoscută care a fost văzută în noaptea crimei?

— Ba da, dar ce legătură am eu cu această femeie?

Lolo îşi muşcă buzele ca să înăbuşe ţipătul de durere care ameninţa să-i izbucnească din piept.

Ar fi vrut să strige Feliciei:

— Eu sunt femeia pe care a văzut-o acel Roger Hallier şi pe care o caută poliţia.

Dar limba îi era ca paralizată, nu fu în stare să spună niciun cuvânt şi cu privirea îngrozită se uita la Felicia.

— Dacă te-ai duce acum la Bob Wilkens, continuă contele de Martigny cu stăruinţă, ar cădea asupra ta bănuiala că eşti femeia care a făptuit crima. Tot asupra ta s-ar arunca şi vina căsniciei nenorocite a lui Bob Wilkens cu Hariett Crosham. Nu, Felicia dragă, trebuie să fii cuminte şi cu mare băgare de seamă.

Felicia avu un zâmbet amar.

— Ceri prea mult de la mine, dragă unchiule. E peste puterile mele să fiu cuminte în starea sufletească în care mă aflu.

— În orice caz nu poţi pleca deocamdată, interveni şi Dolores. Gândeşte-te ce neplăceri ai avea, dacă ai cere concediu tocmai acum după ce societatea de filme a avut atâtea pierderi din pricina cutremurului şi când trebuie să lucreze îndoit spre a le acoperi.

— De altminteri ce-ai putea face la New-York copila mea, adăugă şi căpitanul Barnabe. Bob Wilkens e arestat, şi cum nimeni nu cunoaşte legăturile dintre voi, nu ţi s-ar îngădui să-i vorbeşti, aşa că nici nu l-ai putea vedea şi ţi-ai pierde timpul în zadar.

Felicia îşi frământă mâinile deznădăjduită.

— Dar trebuie să fac ceva pentru dânsul. Nu sunt în stare să aştept aici, lăsând totul în voia sorţii. Trebuie să-l ajut într-un fel sau altul, fiind încredinţată că e nevinovat.

Timp de câteva clipe urmă o tăcere adâncă; se uitau unul la altul ca şi când ar fi vrut să-şi ghicească gândurile. Toţi voiau s-o ajute pe

Felicia, dar nimeni nu găsi o cale.

În sfârşit, contele de Martigny zise:

— Nu putem face absolut nimic, dragă Felicia, şi trebuie să te deprinzi cu gândul că n-ai altă cale decât să aştepţi desfăşurarea evenimentelor.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, Felicia, întări căpitanul Barnabe vorbele contelui de Martigny. Deocamdată, cu toată dragostea ta mare, nu-i poţi da niciun ajutor lui Bob Wilkens. Dacă însă e nevinovat, adevărul va ieşi negreşit la lumină. Gândeşte-te prin câte a trecut şi mama ta. Şi ea a fost odată învinuită de o faptă grozavă şi în cele din urmă adevărul a rămas biruitor.

Felicia izbucni din nou într-un plâns amar.

— Tot ce-mi spuneţi voi, nu-mi poate aduce mângâiere, nu-mi poate da curaj şi speranţă; de aceea vă rog din tot sufletul, lăsaţi-mă să merg singură pe calea pe care o voi crede bună!

Când se uită însă la faţa plină de îngrijorare a mamei ei, când văzu şi întristarea bunei ei prietene Karin, începu iar să plângă şi zise:

— Aveţi dreptate; nu pot să pun în joc existenţa mea care e şi a voastră. Dar ce să fac?... Nu există niciun mijloc ca să rămân la datoria mea şi în acelaşi timp, să dau şi lui Bob un ajutor?

Contele de Martigny, care în timpul acesta se gândise cu încordare, zise după o scurtă o tăcere:

— Dacă poate fi spre liniştirea ta, voi pleca cu plăcere pentru câteva zile la New-York şi voi încerca să aflu amănunte mai precise decât acelea pe care le-am citit în ziare. Timp de vreo două săptămâni tot n-am de lucru aici, aşa că voi putea obţine lesne un concediu.

În ochii Feliciei se ivi o sclipire de bucurie şi speranţă.

— Da, dragă unchiule, pleacă tu la New-York şi caută să afli tot despre această crimă îngrozitoare. Să fii măcar tu aproape de Bob, poate va avea nevoie de un prieten, de un om drag, care să-l ajute şi dacă vei auzi că mă vrea pe mine, că îi este dor, atunci să-mi dai îndată de ştire, ca să vin şi eu.

— Poate vei avea putinţa să vorbeşti cu apărătorul lui, zise căpitanul Barnabe, care aprobă hotărârea contelui de Martigny de a pleca la New-York.

— Da, unchiule dragă, vorbeşte cu avocatul lui Bob şi oferă-i o sumă mare de bani în numele meu, spre a face tot ce-i va sta în

putinţă pentru a-l scăpa pe Bob.

Dolores avu un gest de împotrivire şi strigă speriată:

— Copila mea, nu se poate să oferi bani avocatului lui Bob, căci asta s-ar lua drept o încercare de mituire. Sunt de părere că Axel să fie foarte rezervat şi să intervină numai atunci când va fi absolută nevoie.

— Lasă totul în seama mea fără nicio grijă, răspunse contele de Martigny. N-are niciun rost să ne batem acum capul şi să ne sfătuim ce este de făcut, căci se poate foarte uşor întâmpla ca lucrurile să se petreacă cu totul altfel decât credem noi sau le putem prevedea.

Cu un gest rugător, Felicia luă mâinile unchiului ei şi zise plăpând:

— Nu-i aşa, dragă unchiule, că vei face tot ce-ţi va sta în putinţă spre a da un ajutor lui Bob?

— Îţi dau cuvântul meu Felicia, că nu voi lăsa nimic neîncercat ca să-i fiu de folos.

— Ar fi bine să te duci la un detectiv, şi să-l însărcinezi să caute pe femeia aceea pe care a văzut-o Roger Hallier în noaptea crimei, zise Felicia cu înfrigurare. Dă-i cât va cere, sunt gata să aduc orice jertfă, numai să-l scap pe Bob din situaţia grozavă în care se află.

Contele de Martigny, se uită grav la nepoata lui.

— De fapt nici nu merită să te jertfeşti pentru dânsul, Felicia…

Ea îşi astupă urechile şi zise repede:

— Nici nu vreau să aud aşa ceva, unchiule Axel. Trebuie să ascult glasul inimii mele şi să-i dau tot ajutorul de care voi fi în stare, căci tocmai acum, după ce am trecut printr-o încercare atât de grea, presimt că nici fericirea mea nu e încă pierdută pentru totdeauna.

Karin Ryström, care tăcuse până atunci, o atrase pe Felicia la pieptul ei.

— Şi eu sunt încredinţată, Felicia, că, cu toată nenorocirea care l-a lovit pe Bob Wilkens, fericirea ta se va înfăptui. Ai citit doar din ziare cât de nenorocită este căsnicia lui.

Felicia dădu din cap, cu seriozitate.

— Cu Hariett Crosham nu s-a căsătorit din dragoste şi poate nu m-a uitat încă cu desăvârşire. Deocamdată să nu ne gândim la ce ne va aduce viitorul, ci trebuie să înlăturăm grozava învinuire care i s-a adus lui Bob.

Apoi se întoarse spre contele de Martigny şi îl întrebă:

— Poţi să pleci încă în noaptea asta, dragă unchiule? Nu trebuie să

pierdem timpul, ci să găsim mai repede urma acelei femei necunoscute.

— Voi face îndată pregătirile de plecare, răspunse contele de Martigny fără şovăire.

În sufletul sărmanei Lolo se desfăşură o lupta îngrozitoare.

Îi era ca şi când i se sfâşia carnea de pe trup cu un cleşte înroşit în foc şi îi venea să ţipe de durere.

Fiecare cuvânt pe care îl vorbeau ceilalţi, îi pricinuia chinuri de moarte; cu toate acestea nu găsi puterea de a-i spune Feliciei că ea era aceea care îl împuşcase pe contele de Gerbeville.

Felicia îşi îndreptă deodată privirea spre prietena pe care o uitase cu desăvârşire în tulburarea de care fusese cuprinsă în clipa când aflase ştirea tristă despre arestarea lui Bob Wilkens

Se ridică de pe scaun şi se duse la dânsa.

— Sărmana de tine, zise ea cu milă. Nu fii supărată că nu m-am mai ocupat de tine. Mai târziu, după ce ne vom fi povestit întâmplările prin care am trecut de când ne-am despărţit, vei înţelege de ce am fost atât de tulburată auzind ştirea grozavă despre arestarea lui Bob. Dar din expresia feţei tale, presupun că îţi dai seama ce înseamnă pentru mine aceasta nouă lovitură a sorţii.

Lolo abia mai avu puterea să se stăpânească.

Îşi lipi capul de pieptul Feliciei şi zise, plângând:

— Sărmana mea Felicia, totul e atât de îngrozitor.

— Da, e îngrozitor, repetă Felicia cu un suspin îndurerat. Dacă există însă o dreptate în lumea asta, atunci vinovatul îşi va primi pedeapsa. Deocamdată să nu mai vorbim de asta, dragă Lolo. Sunt atât de istovită şi la sfârşitul puterilor mele, încât trebuie să mă retrag în camera mea. Noapte bună, Lolo… Du-te şi tu la culcare şi uită emoţiile prin care am trecut cu toţii. Îţi doresc un vis frumos în prima noapte pe care o petrecem iar sub acelaşi acoperământ.

Îşi sărută prietena, apoi se duse la mama ei, o luă de braţ şi amândouă ieşiră din odaie.

Cu ochii umezi de lacrimi, Lolo o urmări cu privirea.

Îşi ţinea buzele strânse spre a nu lăsa să izbucnească cuvintele pe care inima o îndemna să le strige.

După ce uşa se închise în urma Feliciei, Lolo zise celorlalţi noapte bună, cu vocea aproape stinsă, şi se duse în odaia ei.

Îndată ce se văzu singură, se aruncă pe pat, îşi ascunse capul în perne şi începu să plângă cu amar. Se învinuia pe ea însăşi de laşitate şi îşi blestema soarta crudă care o urmărea cu atâta înverşunare.

De ce n-avea şi ea parte de puţină fericire?

De ce destinul o aruncase din calea ei?

Voise să se răzbune numai împotriva contelui de Gerbeville, dar acum aducea nenorocirea şi asupra altora, îi trăgea în prăpastia pieirii.

În sufletul ei se dădu din nou o luptă înverşunată.

Îi ora însă, cu neputinţă să-şi mărturisească fapta. Căci ţinea la viaţă, voia să-şi revadă copiii, îi era teamă de judecători şi de tot ce va urma apoi, dacă va mărturisi.

Înălţă o rugăciune fierbinte spre cer. Pentru ca Bob Wilkens să-şi recapete libertatea, fără ca ea să fie nevoită a-şi mărturisi fapta.

270. Toanele unei milionare

Ethel Drof făcuse pregătirile pentru nuntă, cu o repeziciune nemaipomenită.

Ea dorise ca ziua nunţii ei să fie un eveniment pentru întreg New-Yorkul şi ziarele să vorbească cu săptămâni de zile înainte despre această ceremonie. Totuşi ziarele nu publicară decât un articol foarte scurt care nu atrase atenţia nimănui, aşa că lucrurile nu se petrecuseră aşa cum era obiceiul la nunţile fetelor de milionari americani.

Deşi Ethel Drof trimisese un număr foarte mare de invitaţii, numai foarte puţini oaspeţi veniră la cununie, neînţelegând această căsătorie pripită, pe care o socoteau o toană a răsfăţatei şi excentricei fete.

Astfel se făcu că la banchetul cel mare, care se dădu la hotelul Palace, multe locuri rămaseră goale la masă.

Ethel era foarte înfuriată. Ea socotea această nereuşită a serbării, drept o prevestire rea pentru viitor.

Dacă s-ar fi căsătorit cu Bob Wilkens, ar fi cucerit din prima zi o situaţie frumoasă în societatea distinsă a New-Yorkului. Însă prin căsătoria ei cu Gaston de Moulinet, care ca francez nu prea era iubit de americani, nu-şi va putea ajunge niciodată ţinta.

Cu toate că se străduia din răsputeri să alunge aceste gânduri neplăcute, ciuda ei era atât de mare încât rămase posomorâtă în tot

timpul banchetului.

Deşi faţă de oaspeţi arăta o faţă veselă şi îşi dădea osteneala să joace rolul unei mirese fericite, totuşi în adâncul sufletului ei îi venea să plângă. Ar fi preferat să se poată scula de la masă şi să fugă undeva, să fie singură. Dar o astfel de purtare ar fi dat loc la clevetiri, pe care voia să le evite cu orice preţ.

Numai gândul acesta o împinsese la căsătoria cu Gaston de Moulinet, căci de câte ori se uita la soţul ei, trebuia să facă comparaţii între el şi Bob Wilkens.

Până în ziua aceea nu-şi dăduse încă niciodată seama cât de slabă era legătura sufletească între ea şi Gaston de Moulinet.

De dragoste nici nu putea fi vorba între ei.

Ba mai mult; la cununie, înainte de a pronunţa cuvântul „da”, şovăise o clipă, cu gândul de a rupe această legătură încă în ultimul moment.

Fireşte, nu bănuia că Gaston de Moulinet simţea cam la fel cu dânsa. La întrebarea preotului, dacă va fi un soţ credincios, ar fi vrut să răspundă şi el mai curând cu un „nu”, simţindu-se cuprins deodată de teama nelegiuirii pe care o făptuia, căsătorindu-se cu Ethel Drof.

I se întâmplă însă şi lui acelaşi lucru ca şi logodnicei sale.

Se gândi la scandalul nemaipomenit care ar lua naştere, dacă s-ar da în ultima clipă înapoi şi astfel spuse şi el „da”.

Totuşi teama nu-l părăsi un singur moment în tot timpul serbării, şi după cum Ethel Drof se gândea neîncetat la Bob Wilkens, tot astfel gândurile lui zburau la sărmana Lolo.

Până în ziua aceea nu primise încă nicio ştire din partea ei, dar presupunea că ajunsese bine la Hollywood şi avea încredinţarea că reuşise să găsească un angajament.

După ce va mai trece câtva timp de la întâmplările grozave care îi tulburaseră pe amândoi atât de adânc, nădăjduia că lucrurile se vor mai linişti şi nu vor mai avea nevoie să se teamă de descoperire.

Deocamdată tristele întâmplări erau încă prea de curând şi afară de asta, Ethel Drof nu vorbea decât de sfârşitul tragic al contelui de Gerbeville şi de soarta tristă a lui Bob Wilkens.

Cuvintele ei erau pline de atâta ură, încât Gaston de Moulinet simţi cum antipatia faţă de Ethel creştea pe fiece clipă.

Nici în ziua nunţii nu-i plăcu mai mult, deşi se îmbrăcase cu multă

îngrijire, ca să pară mai frumoasă.

În schimb, cât de dulce şi fermecătoare era scumpa, micuţa lui Lolo!

Dacă cu câţiva ani în urmă contele de Gerbeville nu i-ar fi încrucişat calea şi el nu s-ar fi lăsat ademenit la tot felul de afaceri necurate, niciodată nu i-ar fi trecut prin gând s-o părăsească pe Lolo pentru o prinţesă a dolarilor, ar fi fost cruţat de tulburătoarele întâmplări din timpul din urmă, ar fi fost împreună cu ai săi, ca un tată de familie foarte fericit şi n-ar fi fost chinuit de teama de a fi adus în faţa judecaţii pentru bigamie.

Situaţia lui era însă atât de încurcată încât nu-i mai rămăsese altă cale decât să dea şi această ultimă lovitură îndrăzneaţă.

Se gândea, că dacă va avea noroc şi va reuşi să se facă nevăzut cu zestrea mare a soţiei sale, atunci viitorul lui şi al copiilor săi va fi asigurat.

Totuşi acum, după ce făcuse pasul hotărâtor, se simţea cuprins de o nelinişte ciudată.

O luptă grea se dădu în sufletul lui şi iar se simţi pradă ispitei, ca şi în ziua când îşi luase rămas bun de la Lolo, la plecarea ei la Hollywood.

N-ar fi mai cuminte să rămână căsătorit cu bogata moştenitoare a marilor uzine Drof şi să se despartă mai bine pentru totdeauna de Lolo?

Contele de Gerbeville nu avusese oare dreptate, când spusese că dragostea lui pentru Lolo nu era decât o prostie sentimentală? Ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis, Gaston de Moulinet se uită în jurul său.

Multă vreme fusese lipsit de luxul de care se vedea înconjurat acum.

Dacă însă întreprinderea lui va fi iar pusă în picioare cu banii bătrânului Drof, atunci va fi iar bogat şi îşi va putea satisface toate gusturile.

Iar pentru fericirea care îi va lipsi în căsnicia cu Ethel Drof, îl vor despăgubi fetele frumuşele din feluritele localuri de noapte.

Toate aceste gânduri îl preocupau cu atât mai mult, cu cât sorbea mai mult din şampania şi băuturile alcoolice care se serveau neîncetat.

Pentru a se ameţi şi a uita de toate necazurile, golea pahar după

pahar. Efectul alcoolului se resimţi în sfârşit printr-o bună dispoziţie cum nu mai avusese de multă vreme.

Cu totul alta era dispoziţia tinerei lui soţii.

Era înciudată că Gaston bea atât de mult, dar când îi făcu o observaţie în această privinţă, el izbucni în râs şi nu luă cuvintele ei în serios, ci bău mai departe.

Dezgustată, Ethel Drof îi întoarse spatele şi se duse lângă tatăl ei.

Pe când ceilalţi oaspeţi se distrau cu dansul, tânăra mireasă şedea lângă bătrânul Drof, arunca pe sub gene priviri pline de mânie soţului ei şi zise bătrânului Drof:

— Sper că nu voi fi nevoită să regret în curând ziua de azi, dragă tată.

Bătrânul îşi privi uimit fiica.

— Cum ţi-a venit acest gând, dragă Ethel? Doar tu ai vrut să te căsătoreşti cu Gaston de Moulinet.

— Da, pentru că n-am vrut să mă fac de râs în faţa lumii, răspunse ea înciudată. Nu voiam să-şi bată toţi joc de mine, dar azi mi se pare că am făcut o mare prostie.

Bătrânul Drof începu să râdă.

— Astea sunt mofturi, Ethel! De altminteri, fiecare mireasă gândeşte cam la fel în ziua nunţii. După ce a spus o dată da, se simte cuprinsă de teamă.

Ethel scoase un suspin din adâncul sufletului.

— Dacă ar fi Bob Wilkens în locul lui Gaston de Moulinet, atunci crede-mă, că nu mi-ar fi teamă.

— Nu te mai gândi mereu la Bob Wilkens, o întrerupse tatăl ei cu necaz. Sunt mulţumit că n-ai intrat în această familie.

— Eu nu, tată. Aş fi fost mai mulţumită dacă Bob m-ar fi luat de soţie.

— Atunci ar fi împuşcat într-o bună zi şi pe unul din prietenii tăi.

— Ce tot vorbeşti, tată? Crezi serios că Bob Wilkens e acela care l-a împuşcat pe François de Gerbeville?!

— Tu însăţi ai fost până acum pe deplin încredinţată că el este făptaşul, zise bătrânul Drof, uitându-se uluit la fiica lui.

Ethel Drof avu un zâmbet amar.

— N-ai ghicit încă, dragă tată, că am vorbit împotriva convingerii mele?

Bătrânul clătină nedumerit din cap.

— Dumnezeu să vă înţeleagă pe voi, femeile! Nu mai departe decât ieri l-ai blestemat pe Bob Wilkens şi azi îi iei apărarea.

Buzele tinerei femei avură un tremur ca de plâns stăpânit.

— Aş vrea să am puterea de a da timpul înapoi şi a şterge tot ce s-a întâmplat; aş fi fericită acum.

— Vorbeşti aşa, după ce singură te-ai convins cât de nenorocită e Hariett Crosham în căsnicia ei?

— Da, însă…

— Lasă-mă în pace cu toate acesta mofturi, o întrerupse tatăl ei, supărat. Mi-ar fi fost foarte neplăcut dacă mi s-ar fi întâmplat ca preşedintelui Crosham, care a fost nevoit să-şi ia fiica acasă atât de curând după nuntă. Nu ştiu ce aş fi în stare să fac, dacă s-ar da în vileag chestiunile mele familiare, aşa cum au fost date acelea ale familiei Crosham. Fă-mi dar plăcerea, dragă Ethel, şi încearcă să trăieşti bine cu bărbatul pe care tu singură ţi l-ai ales. Puţină bunăvoinţă şi vei reuşi.

Cu o mişcare bruscă, Ethel Drof se ridică de pe scaun, îşi trecu mâna peste faţă ca şi când ar fi vrut să şteargă urmele tulburării şi zise cu glas aspru:

— Nu vreau să mai primesc sfaturi, tată. Căsătoria mea e o afacere care mă priveşte numai pe mine şi va trebui să te deprinzi cu gândul că voi face ceea ce voi crede de cuviinţă.

Bătrânul Drof, care îşi cunoştea bine fata, zâmbi îngăduitor şi răspunse:

— Bine; în cazul acesta să nu mai vorbim de viitor şi să aşteptăm cu răbdare, ce ne va aduce el. Deocamdată plecaţi în călătorie de nuntă şi încercaţi să vă deprindeţi unul cu altul. Bucuraţi-vă câtva timp de plăcerile lunii de miere şi sunt încredinţat că la întoarcere nu vei mai avea în cap gărgăunii pe care îi ai acum.

Ethel ridică cu o mişcare înciudată capul şi izbucni într-un râs tăios.

— Călătorie de nuntă? zise ea cu ironie. Nici prin gând nu-mi trece să mă ţin de această modă veche. Afară de asta vreau să fiu aici, când vor începe dezbaterile în procesul lui Bob Wilkens.

— Dar Gaston se învoieşte să nu mai plecaţi nicăieri? o întrebă bătrânul Drof, privind-o uluit.

Ea ridică trufaşă din umeri.

— Îţi închipui cumva că-l voi întreba pe el?... În căsnicia noastră se va face ceea ce vreau eu.

Fără a mai aştepta răspunsul tatălui ei, îi întoarse spatele şi cum tocmai unul din domni venea spre dânsa, îi luă braţul şi se amestecă în mulţimea dansatorilor.

Bătrânul Drof o urmări cu o privire plină de îngrijorare.

Cum se vor sfârşi toate acestea?

De când Ethel se făcuse mare, nu-i pricinuise decât necazuri.

Se va schimbă oare vreodată această situaţie nenorocită?

Bătrânul Drof avea prea putină nădejde.

Poale ar fi devenit cu totul alta, dacă Bob Wilkens ar fi luat-o de soţie!

Dezamăgirea o făcea însă şi mai încăpăţânată şi mai cu toane, iar Gaston de Moulinet nu va avea mâna destul de tare, pentru a struni pe această femeie îndărătnică.

Privirile bătrânului se îndreptară asupra ginerelui său şi văzându-l singur, se ridică şi se duse la dânsul.

Lua loc lângă el, îl bătu pe umăr şi îi zise:

— În zilele din urmă, cu zarva care a fost în toată casa cu prilejul pregătirilor de nuntă, nici n-am mai avut timp să stăm de vorbă împreună. Acum prilejul e bun, aşa că trebuie să ne folosim de el.

Gaston de Moulinet îl privi cu ochii sclipitori de băutură şi mormăi:

— Da, să ne folosim de el.

— Cred că o să ai de furcă cu Ethel, până când vei reuşi s-o struneşti bine.

— Da, s-o strunesc bine, repetă celălalt cu un zâmbet prostesc.

Bătrânul Drof nu-l luă în seamă şi continuă:

— Ethel, fiind singurul meu copil, e foarte răsfăţată şi recunosc că a fost o slăbiciune din partea mea. Te previn să nu faci aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu. În mine vei avea întotdeauna un aliat, când vei vrea să fii sever cu fata mea. Trebuie să simtă de la început că are un stăpân, altfel eşti pierdut.

Gaston dădu din cap şi sorbind dintr-un pahar cu şampanie, murmură:

— Lasă pe mine! Va simţi că are un stăpân!

— Nu-ţi fie teamă!

Drof îl bătu iar pe umăr.

— Bravo, Gaston, aşa să faci! Pentru a avea şi sprijinul material necesar, îţi voi da fără întârziere şi dreptul de dispoziţie asupra zestrei fetei mele. Vino mâine la birou la mine, să reglăm partea bănească.

Cu toată ameţeala pricinuită de băutură, Gaston de Moulinet prinse îndată înţelesul acestor cuvinte importante şi în ochii lui se ivi o sclipire de mulţumire.

Ridicând paharul, zise încântat:

— Beau în sănătatea dumitale, tată socrule!

Drof îi mulţumi şi ciocni paharul său cu al lui, apoi se apropie şi mai mult cu scaunul şi amândoi începură să vorbească despre tot felul de amănunte privitoare la afacerile lor.

Când Ethel văzu pe tatăl ei stând de vorbă atât de prieteneşte cu Gaston, iritarea ei crescu şi mai mult.

În schimb, Gaston de Moulinet se afla în al şaptelea cer.

Când ajunseră acasă, uitase de teama unei descoperiri şi drăgăstos, încercă s-o atrasă pe Ethel la pieptul său.

Ea se împotrivi şi cu o mişcare bruscă îl împinse la o parte.

— Nu sunt defel dispusă la dezmierdări. Nu vezi că eşti beat? Lasă-mă în pace, se răsti ea la soţul ei.

Înainte de a o putea opri, Ethel se smulse din braţele lui şi fugi în odaia ei, unde împinse îndată zăvorul ca să nu poată intra.

Se cutremură dezgustată; rămase câteva clipe ca buimăcită, apoi se aruncă pe o canapea şi începu să plângă sfâşietor…

Cu totul altfel îşi închipuise ziua nuntii ei.

Dar acela pe care îl iubea, pe care îl dorea din toată inima, căruia i s-ar fi dat cu toată patima, se căsătorise cu alta şi acum zăcea în închisoare.

Cu toată bogăţia ei, nu fusese în stare să-şi cumpere fericirea.

Şi astfel se făcu că în ziua nuntii ei, Ethel Drof îşi blestemă soarta şi ar fi dorit mai bine să fie o fată săracă decât o prinţesă a dolarilor, atât de invidiată pentru bogăţia ei.

271. Spre zări necunoscute

Ca întotdeauna la sosirea vapoarelor, mari, şi în ziua aceea se adunase o mulţime mare de curioşi în port.

Între aceştia se afla şi mister William Stanley, cu fiica sa Mabel.

Ea ţinea binoclul la ochi şi urmărea cu luare-aminte mişcarea de pe bordul vaporului.

— Care dintre numeroşii domni care stau rezemaţi de balustradă, va fi oare Raul Bernard din Marsilia? întrebă ea vădit emoţionată.

Mister William Stanley dădu calm din umeri.

— Asta nu ţi-o pot spune, scumpa mea copilă; dar peste cel mult o jumătate de oră ai să ştii.

Mabel scoase un suspin adânc.

— Sunt foarte curioasă să-l văd.

— Şi eu.

— Se spune că ar fi un tânăr foarte drăguţ şi simpatic, nu-i aşa, tată? continuă Mabel cu aprindere.

— Da, aşa mi-au spus toţi care au fost la Marsilia şi l-au cunoscut.

— Îi plac şi sporturile?

— Ah da, foarte mult.

— Minunat, zise Mabel râzând. Atunci mă voi putea mândri cu dânsul faţă de prietenele mele. Nici nu-ţi pot spune cât mă bucur să fac cunoştinţa fiului şefului nostru.

— Mai încet, draga mea; de câte ori vrei să-ţi spun că nu trebuie să te entuziasmezi prea repede!

— De ce nu?

— Pentru a te feri de o dezamăgire.

— Nu cred asta, tată. Domnul Bernard ţi-a telegrafiat că fiul său vine în America pentru a sta mai multă vreme şi chiar el spune că fiul său e un băiat foarte drăguţ, aşa că prin asta se adevereşte ceea ce ţi-au spus şi alţii. Aşadar, nu poate fi vorba de o dezamăgire. După dorinţa tatălui său, Raul Bernard va locui la noi, vom fi zilnic împreună, vom face sport şi după cum am spus, mă bucur foarte mult de venirea lui.

— Dar de unde ştii că şi el se va bucura tot atât de mult, dragă Mabel?

Ea făcu un gest supărat.

— Eşti un mare pesimist, tată. Nu e frumos deloc din partea ta să-mi strici bucuria.

Faţa lui William Stanley rămase gravă.

— Nu ştiu de ce venirea lui Raul Bernard mă îngrijorează, dar am

presimţirea că bătrânul Bernard urmăreşte o anumită ţintă cu trimiterea lui la New-York. Până acum n-a fost niciodată vorba de aşa ceva.

Mabel Stanley se uită speriată la tatăl ei şi zise:

— Crezi cumva că Raul Bernard a făcut oarecare năzbâtii acasă?

— Da, asta e părerea mea.

— Poate vreo aventură de dragoste care nu-i convine bătrânului Bernard?

— Poate să fie şi asta, ba e chiar probabil Mabel, căci franţuzoaicelor le place mult dragostea.

Faţa drăgălaşă şi fină a domnişoarei Stanley fu întunecată de o umbră. Sclipirea veselă din ochii ei dispăru şi buzele i se strânseră înciudate.

Întristarea ei ar fi devenit şi mai mare, dacă ar fi putut bănui cu câtă nerăbdare aştepta Raul Bernard sosirea la New-York.

Prin radio aflase pe vapor despre îngrozitoarea catastrofă de la Hollywood, care îl deşteptase din visurile lui de fericire.

Fusese atât de tulburat şi deznădăjduit, încât nu mai putuse să îndure societatea celorlalţi călători şi se retrăsese cu desăvârşire.

Dar nici în cabina lui n-avea răbdare să stea, ci se plimba pe puntea vaporului. Numai când veneau ştirile prin radio, se ducea în salonul de lectură şi asculta cu încordare fiecare cuvânt care răsuna în aparat.

De multe ori inima ameninţase să i se oprească în loc la auzul ştirilor grozave.

Îi era oare îngăduit să mai aibă speranţa unei revederi cu Felicia?

Cât de mult se bucurase! Şi acum?…

Dar oricât de triste şi descurajatoare eram ştirile pe care le auzea, tot mai avea o licărire de speranţă că Felicia fusese salvată printr-o minune.

De-ar ajunge mai repede la New-York, ar putea să ia informaţii mai lămurite şi ar afla care a fost soarta sărmanei Felicia.

Făurea tot felul de planuri şi chibzui fiecare pas pe care avea de gând să-l întreprindă.

Era hotărât să plece mai departe la Hollywood chiar în ziua sosirii la New-York.

Bani avea destui, căci tatăl său îi pusese la dispoziţie o sumă mare şi astfel Raul n-avea nevoie să facă economie. De la New-York avea de

gând să ia un avion, spre a ajunge mai repede la locul catastrofei, căci numai acolo putea afla mai sigur ce se întâmplase cu Felicia.

— Felicia!... Felicia!...

Acesta era singurul lui gând, iar de adevăratul scop al călătoriei lui nici nu mai voia să-şi amintească.

Dorul de Felicia ardea cu atâta putere în inima lui, încât fu printre cei dintâi călători care părăsiră vaporul.

Plin de o nerăbdare pe care nu şi-o mai putea stăpâni, trecu cu paşi grăbiţi puntea de debarcare, presupunând că nimeni nu-l aşteaptă la sosire.

Deodată auzi însă pe cineva strigând numele lui:

— Domnul Raul Bernard!

Se oprit uimit şi se întoarse spre acela care îl strigase.

— Da, eu sunt!

Celălalt îi întinse amândouă mâinile şi îi zise prietenos:

— Bine ai venit în America!

Raul îi întinse şi el mâna, dar în acelaşi timp, îl privi cu un aer atât de aiurit, încât străinul izbucni în râs şi zise:

— Mă numesc William Stanley şi sunt şeful sucursalei firmei Bernard din New-York.

Uimirea lui Raul crescu şi mai mult, când văzu lângă domnul înalt şi uscăţiv o fată blondă şi drăgălaşă, care adăugă:

— Iar eu sunt Mabel Stanley, fiica acestui şef de sucursală.

Raul Bernard era atât de buimăcit, încât în primul moment nici nu ştiu ce să spună.

Strânse mâna lui William Stanley, apoi o sărută pe aceea a fiicei sale, care se făcu roşie la faţă, deoarece o asemenea politeţe nu era obişnuită în America.

Înainte de a se putea reculege, Raul auzi iar vocea plăcută a tinerei fete, care continua:

— Ne bucurăm foarte mult că vei fi oaspete nostru, domnule Bernard. Am avut o surpriză foarte plăcută când am primit telegrama tatălui dumitale prin care ne-a înştiinţat că vei veni la New-York.

— Am ţinut foarte mult să te am odată aici, adăugă şi William Stanley. Sper că vom lucra frumos împreună, acum după ce ne-am cunoscut personal. Dar despre afaceri vom putea vorbi mai târziu, dragă domnule Bernard. Deocamdată spune unui hamal să-ţi aducă

bagajele şi vino cu noi. Iată, colo ne aşteaptă maşina care ne va duce acasă.

Raul Bernard încruntă sprâncenele.

Bun renghi îi jucase tatăl său, prin anunţarea sosirii sale la New-York!

Abia pusese piciorul pe pământul american, când se şi văzu înhăţat de alţii!

Dar el voia să fie liber, să facă după placul lui.

Şi acum va fi nevoit să locuiască la familia Stanley, cu alte cuvinte să fie sub o supraveghere continuă.

Lucrul acesta nu-i convenea deloc, căci putea să-i zădărnicească toate planurile frumoase pe care le făurise.

Era gata să refuze invitaţia domnului William Stanley, când zări în ochii albaştri şi frumoşi ai fiicei sale o privire caldă şi prietenoasă.

„Doamne, dar frumuşică mai e fata asta! Aproape tot atât de frumoasă ca şi Felicia de Martigny!...” îi fulgeră lui Raul prin minte.

Şi ce zâmbet dulce şi drăgălaş avea!

Ce fermecătoare erau gropiţele din obrajii ei delicaţi!

— Am şi pregătit totul pentru primirea dumitale, domnule Bernard, continuă Mabel Stanley, cu însufleţire. Chiar azi vei face cunoştinţă cu toţi colaboratorii sucursalei casei Bernard, care se bucură să cunoască pe viitorul şef al firmei. Cred că şi dumneata vei fi curios, căci aici vei avea de văzut multe lucruri noi şi interesante. Acum vino cu noi.

Cu o mişcare dezmierdătoare îşi puse braţul în acel al lui Raul Bernard şi îl trase după dânsa.

Văzând această primire prietenoasă, Raul nu mai zise nimic şi nici nu se împotrivi.

I-ar fi părut rău să strice bucuria micii Mabel Stanley, care părea să se bucure sincer de venirea lui, căci altfel nu i-ar fi lucit ochii atât de tare.

Dar Felicia?!...

Trebuia doar s-o caute şi să afle ceva despre soarta ei.

Pe când asculta pe Mabel vorbind veselă, fără voia lui făcu o comparaţie.

Oare Felicia se va bucura tot atât de mult de venirea lui ca şi această micuţă americană?

Un zâmbet obosit se ivi pe faţa tânărului. Nici nu îndrăznea să aibă

o asemenea speranţă, ştiind că Felicia de Martigny îl iubea pe Bob Wilkens şi iubirea ei nu murise nici în clipa când aflase de căsătoria lui cu altă femeie.

Poate rana adâncă a sufletului ei nu era vindecată nici acum.

Se strădui să alunge toate aceste gânduri şi cum vânzătorii de ziare mai strigau şi acum amănunte îngrozitoare despre catastrofa de la Hollywood, începură să vorbească despre acest cutremur şi Raul Bernard, zise:

— Am avut de gând să nu mă opresc deocamdată la New-York, ci să plec mai departe de Hollywood, pentru a mă interesa de soarta unor prieteni buni care s-au mutat de câtva timp acolo şi de care sunt foarte îngrijorat.

Speriată, Mabel Stanley făcu un gest de împotrivire.

— Pentru Dumnezeu, să nu pleci acum la Hollywood, căci ţi-ai primejdui viaţa! zise ea cu înfrigurare.

William Stanley, dădu din cap, spre a întări cuvintele fiicei lui şi adăugă:

— În orice caz, ziarele sfătuiesc pe toţi să nu plece la Hollywood, căci primejdia unei noi erupţii vulcanice nu e încă înlăturată.

— Dacă vrei să afli ceva despre prietenii dumitale şi să ştii dacă au fost salvaţi, adresează-te comitetului de ajutorare, care îţi va răspunde fără întârziere.

— În orice caz nu te vom lăsa să pleci acum, zise William Stanley, cu hotărâre. Ca şef al sucursalei firmei Bernard, mă simt răspunzător de viaţa dumitale.

Raul Bernard zâmbi văzând zelul americanului şi în gând îşi zise, că dacă Felicia a fost salvată, atunci nimic nu-l va putea reţine de a pleca la Hollywood s-o vadă.

Când trecură prin faţa unui oficiu poştal, Raul îl rugă pe mister Stanley să oprească maşina, voind să dea îndată o telegramă comitetului de ajutorare din Hollywood.

Bineînţeles că americanul îi împlini rugămintea.

Răspunsul nu veni însă atât de repede după cum se aşteptase tânărul îndrăgostit. Dacă Mabel Stanley n-ar fi ştiut să-l distreze atât de bine cu drăgălăşeniile ei, Raul nu şi-ar mai fi putut stăpâni nerăbdarea care îl chinuia în aceste zile de aşteptare.

În sfârşit, după o săptămână de la sosirea lui, primi o telegramă.

Fu mulţumit când telegrama i se aduse în camera lui, putând-o citi astfel fără a fi observat de nimeni.

Răspunsul era bun şi suna astfel:

„Felicia salvată ca prin minune, şi-a reluat ocupaţia, dar are încă nevoie de linişte, Rog stăruitor a amâna venirea spre a o cruţa de emoţia unei revederi. Voi telegrafia când venirea va fi cu putinţă. Salutări cordiale.

Dolores Barnabe.”

Ochii lui Raul se umplură de lacrimi şi un zâmbet de fericire îi flutură pe buze.

Felicia salvată!

Ştirea aceasta deşteptă mii de speranţe şi dorinţe în inima lui Raul Bernard, cu atât mai mult cu cât aflase din ziare despre arestarea lui Bob Wilkens.

Deşi Raul Bernard se afla zilnic, de dimineaţa până seara, împreună cu drăgălaşa Mabel Stanley, gândurile lui zburau neîncetat la Felicia de Martigny.

Urmări cu mult interes ziarele, citind toate amănuntele despre cazul lui Bob Wilkens.

Deoarece în acesta vedea pe rivalul său cel mai primejdios, dorea din tot sufletul să fie condamnat, căci dacă va ajunge în puşcărie ca ucigaş, atunci şi dragostea Feliciei pentru dânsul va trebui să piară.

Deoarece acest caz îl interesă foarte mult, aducea deseori vorba despre Bob Wilkens şi se bucură, văzând că atât Mabel cât şi tatăl ei dădeau dreptate ziarelor, care nu credeau în femeia necunoscută şi îl considerau pe Bob drept adevăratul ucigaş.

Fireşte că familia Stanley nici nu bănuia ce interes avea Raul Bernard ca Bob Wilkens să fie condamnat.

Dimpotrivă, părinţii tinerei americane, văzându-l zilnic împreună cu fiica lor, presupuseră că aceasta îi plăcuse mult şi începură să făurească planuri frumoase de viitor.

Bineînţeles că şi Raul Bernard se duse la cinematograf să vadă filmul din Groenlanda, căci neputând s-o vadă pe Felicia, se mulţumea s-o zărească cel puţin ne ecran.

Rămase entuziasmat şi se îndrăgosti şi mai mult de dânsa. Cu toate

acestea fu nevoit să-şi înfrâneze nerăbdarea şi să aştepte cu resemnare împlinirea dorinţelor sale arzătoare.

Timpul va trece însă repede şi atunci va şti să-şi cucerească fericirea, pentru a n-o mai pierde niciodată.

272. O nenorocire grozavă

Lolo petrecuse o noapte fără somn, căci remuşcările o chinuiseră atât de îngrozitor, încât nu putuse găsi o clipă de linişte.

Neavând răbdare să stea culcată în pat, se plimbă neliniştită prin odaie şi uneori se ducea la fereastra deschisă, lăsând adierea nopţii să-i răcorească fruntea.

Toate străduinţele ei rămaseră zadarnice, căci gândurile cele mai negre se învălmăşeau în creierul ei.

Se căia de a fi urmat sfatul lui Gaston de Moulinet şi că venise la Hollywood, spre a aştepta aici ziua când Gaston îşi va fi asigurat viitorul cu zestrea domnişoarei Ethel Drof.

De ce chinuri grozave ar fi fost cruţată dacă n-ar fi întâlnit-o pe Felicia de Martigny.

Sărmana Lolo venise la Hollywood să caute linişte şi uitare, iar acum vârtejul evenimentelor o prinsese cu şi mai mare putere, ameninţând s-o târască în prăpastie. Chiar dacă în ziua aceea nu spusese nimic despre întâmplările de la New-York, mâine sau poimâine, sau în altă zi, văzând jalea şi deznădejdea Feliciei, va trebui să-i mărturisească adevărul, spre a reda lui Bob Wilkens libertatea, căci era nevinovat.

Şi atunci lovitura destinului se va abate asupra ei.

La gândul acesta, un fior de gheaţă îi străbătu întreg trupul.

Nici nu îndrăznea să spere că judecătorii vor da crezare vorbelor ei şi se vor lăsa convinşi că moartea contelui François de Gerbeville n-a fost datorită unei crime, ci unei întâmplări nenorocite.

Din dările de seamă asupra cazului lui Bob Wilkens, pe care ziarele le publicau cu toate amănuntele, ea văzu ce importanţă mare se dădea indiciilor care-l arătau pe Bob Wilkens ca făptaş.

Dacă va face mărturisirea şi va susţine că e nevinovată, fără îndoială că va fi luată în râs. Şi dacă va fi luată drept criminală, atunci nu mai există scăpare pentru dânsa.

Lolo se gândea cu groază că ar putea fi închisă în temniţă.

Gândul acesta grozav o făcu să tacă şi în zilele următoare, deşi suferea îngrozitor şi nici nu mai îndrăznea să se uite în ochii Feliciei.

Nici ea nu mai ştia de unde avea puterea să se ţină pe picioare, să rămână sub acelaşi acoperiş cu Felicia, să mănânce la aceeaşi masă cu ea şi să-i asculte tânguielile, să-i vadă lacrimile pe care le vărsa neîncetat din pricina lui Bob Wilkens.

Însă teama de justiţie era mai puternică decât toată dragostea şi mila pe care o simţea pentru prietena ei.

În zilele acelea Lolo începuse de mai multe ori să-i scrie lui Gaston de Moulinet, să-i spună tot ce aflase la Hollywood, dar mereu rupea scrisorile începute, negăsind cuvintele potrivite spre a-i descrie starea sufletească în care se afla.

Chinul ei de a fi nevoita să tacă, nu mai cunoscu margini, devenise sfâşietor. Aproape nu mai putea suporta dragostea cu care Felicia o ajuta de a se adapta vieţii noi din lumea filmului.

Singura mângâiere pe care o avu în acele zile grele şi pe care o socoti ca un dar al cerului fu munca. Pretutindeni se lucra cu cea mai mare râvnă. Artiştii şi figuranţii trebuiau să se prezinte odată cu răsăritul soarelui în atelierele provizorii şi pe terenurile de filmare.

Prin mijlocirea regizorului Cornell, Lolo obţinuse un rol în acelaşi film în care juca şi Felicia de Martigny.

Din pricina marii lipse de locuri, li se dăduse amândurora o singură cabină, care fusese aranjată provizoriu într-un camion mare de transportat mobile.

Dar cu toate că erau toată ziua împreună, aveau atât de mult de lucru, încât cele două fete nu mai parveniseră să stea de vorbă despre chestiunile lor personale.

Într-o zi însă Felicia era atât de abătută de ştirile rele pe care le primise de la unchiul ei, care plecase la New-York, încât Lolo, care întrase în cabina lor să-şi schimbe rochia, o găsi scăldată în lacrimi. Speriată, tânăra dansatoare se duse repede spre ea şi o întrebă cu îngrijorare:

— Ce s-a întâmplat, Felicia?... De ce plângi?

Felicia se ridică cu mişcări obosite şi îşi strânse mai tare pe trup chimonoul pe care îl purta.

— Ah, dragă Lolo, dacă ai şti ce se petrece în sufletul meu! E

îngrozitor de a fi nevoită să rămân aici, să joc, să arăt o fată zâmbitoare, pe când inima îmi sângerează!

Lolo îşi luă privirea de la dânsa şi se îndreptă spre masa ei de toaletă unde se aşeză pe un taburet.

Îşi sprijini capul în mâini şi îşi privi chipul în oglindă. Pe faţa ei se ivi un zâmbet amar şi murmură, îndurerată:

— Râzi, paiaţă!

Felicia auzi aceste cuvinte şi dădu grav din cap, în semn de încuviinţare.

— Ai dreptate... Râzi, paiaţă!... Învăluieşte-te în veşminte strălucitoare, vopseşte-ţi faţa şi râzi, oricât de trist ţi-ar fi sufletul! Asta e şi soarta noastră, dragă Lolo.

Aceasta scoase un suspin îndurerat.

— E o soartă amară, Felicia. Niciunul din acei care ne văd pe scenă sau pe ecran, nu ştie ce se petrece în sufletul nostru.

Felicia o privi uimită.

— Doar tu n-ai niciun motiv să fii tristă. Tu ai avut noroc în viaţă, Lolo.

— De ce am avut noroc?... Pentru că am ajuns atât de repede să joc într-un film, fără să trec prin şcoala grea a figuranţilor?... Pentru că mi s-a încredinţat de la început un rol mai important şi că, după spusele lui Cornell, voi progresa repede?

— Asta ar trebui doar să te bucure, dragă Lolo, răspunse Felicia, uimită de tonul amar cu care vorbise prietena ei.

Lolo zâmbi din nou îndurerată şi murmură:

— Da, de asta m-aş bucura, însă...

Aruncă Feliciei o privire atât de tristă, încât nedumerirea acesteia crescu şi mai mult şi o întrebă uluită:

— Dar ce e cu tine, Lolo? Ce s-a întâmplat?

— Sufăr din pricina ta, Felicia! strigă ea, aproape ieşită din minţi. Aş vrea să-ţi vin în ajutor...

Felicia îşi lăsă capul în piept.

— Pe mine nu mă poate ajuta nimeni, Lolo.

Urmă o tăcere adâncă de câteva clipe, apoi Felicia se apropie de Lolo. Îi luă capul în mâini şi lipindu-l de pieptul ei, zise plângând:

— Sărmana, scumpa mea prietenă!... Îmi pare atât de rău că şi tu trebuie să suferi din pricina mea!

Speriată, Lolo făcu un gest de împotrivire.

— Taci, Felicia!... Să nu mai vorbim de asta.

— Am vrut să-ţi spun în fiecare zi, să nu te laşi întristată de soarta mea. Araţi foarte rău. Şi grija pentru mine pare să te doboare. Nu se poate să meargă aşa mai departe, Lolo. Ai îndatoriri faţă de tine însăţi şi nu trebuie să te laşi impresionată de durerea mea. Gândeşte-te la tine şi la viitorul tău, draga mea.

Frumoasa dansatoare îşi lipi capul de pieptul Feliciei, închise ochii şi ascultă cuvintele mângâietoare ale prietenei sale.

Apoi zise cu voce întretăiată:

— Ai dreptate, Felicia, viitorul meu este în joc.

Felicia, care nu bănuia nimic din cele ce se petreceau în sufletul prietenei sale, continuă cu aprindere:

— Dacă îţi vei juca primul rol spre mulţumirea regizorului şi directorului, atunci cariera ta va fi asigurată. Aşadar nu te mai gândi atât de mult la mine, căci cu toată dragostea ta, nu vei putea îndrepta lucrurile şi nu mă vei putea scăpa de suferinţă.

Cu ochii umezi de lacrimi, Lolo se uită lung la Felicia şi zise:

— Crezi într-adevăr că nu?

Felicia clătină cu tristeţe capul.

— Unchiul Axel mi-a scris azi că situaţia lui Bob Wilkens este foarte rea. Indiciile împotriva lui sunt atât de împovărătoare, încât nu se poate prevedea care va fi sfârşitul procesului. Poimâine va avea loc prima şedinţă.

— E îngrozitor! gemu sărmana Lolo.

Felicia se îndepărtă de dânsa, se duse la masa ei de toaletă şi aprinse o lampă cu spirt cu care voia să-şi încălzească fierul de ondulat părul.

Cu toate grijile şi durerea ei, nu-i era îngăduit să uite îndatoririle de artistă şi un semnal dat cu un bec electric roşu, îi amintise că trebuie să se pregătească pentru scena pe care avea s-o joace.

Camerista intră în cabină şi zise Feliciei:

— Repede, domnişoară, nu mai e timp de pierdut.

Felicia dădu din cap.

— Mai ondulează-mi o dată părul de la ceafă, zise ea fetei. În scena trecută mi s-a desfăcut din cauza căldurii.

Pe când camerista îi făcea grăbită ondulaţiile, Felicia îşi lustrui

unghiile şi se lăsă din nou pradă gândurilor negre. Nu se mai uită la Lolo, care în vremea aceasta îşi schimba repede costumul, îmbrăcând o rochiţă uşoară de baletistă, în locul rochiei de mătase pe care o purtase în scena dinainte.

Timp de câteva minute domni tăcere în cabină.

Numai Lolo se uita din când în când pe furiş şi plină de teamă la Felicia. Ea văzu în oglindă faţa tristă şi îndurerată a prietenei sale şi inima i se încleştă de durere. După câtva timp, nu se mai putu stăpâni şi zise, suspinând din adâncul sufletului:

— Poimâine începe procesul şi noi stăm aici şi aşteptăm voia sorţii. Cum vom putea îndura această aşteptare?!

Felicia tresări din gândurile ei şi nespus de uimită, se uită spre prietena ei; dar înainte de a putea spune un cuvânt, camerista scoase un ţipăt de spaimă:

— Doamne Dumnezeule!

— Dumnezeule! strigă şi Lolo, căci văzuse cum chimonoul de mătase al Feliciei, care, printr-o mişcare bruscă pe care o făcuse se atinsese cu mâneca de flacăra lămpii cu spirt, începuse să ardă.

Şi Felicia îşi dădu îndată seama de primejdie şi prinse cu mâna ţesătura uşoară, pentru a înăbuşi flacăra, dar… era prea târziu.

Flăcările se întinseră cu repeziciune, camerista se năpusti îngrozită afară, pe când Felicia rămase înconjurată de o mare de foc.

De afară se auzeau ţipetele cameristei:

— Ajutor!… Ajutoor!… Foc!…

În aceeaşi clipă Felicia se simţi apucată în braţe şi ridicată de la pământ.

Mai zări pe Lolo aplecată asupra ei. Dansatoarea luase o pătură cu care o înveli pe Felicia.

Flăcările izbucniră însă din nou, aşa că Lolo se aruncă asupra ei şi încercă să le stingă cu mâna, fără a ţine seamă de grozava primejdie în care se afla ea însăşi.

Singura ei dorinţă era de a o salva pe Felicia.

Aceasta strigă îngrozită:

— Lolo, rochia ta a luat şi ea foc!

Într-o clipă şi Lolo era în flăcări şi în zadar se strădui să le înăbuşe, căci dantelele de la rochia ei ardeau ca paiul.

Lolo scoase un ţipăt de durere şi se tăvăli pe pământ pentru a

înăbuşi flăcările. Zadarnic! Focul se întinse şi la celelalte veşminte care se aflau în cabină.

Felicia leşinase de spaimă şi zăcea întinsă la pământ.

Catastrofa ameninţa să devină îngrozitoare.

Strigătele de ajutor ale cameristei atrăseseră mai mulţi figuranţi şi lucrători care erau ocupaţi prin apropiere şi aceştia alergară înspăimântaţi spre cabină.

Câţiva bărbaţi curajoşi luară repede furtunurile ce se aflau fixate la pereţii din afară ai cabinei şi se năpustiră înăuntru.

Şi pompierii care de obicei erau de serviciu în timpul filmărilor, veniră în pas alergător şi se produse o învălmăşeală grozavă.

Întâi se întrebuinţară pompele de mână, apoi interveniră pompierii.

Unul dintre figuranţi o ridică pe Felicia în braţe şi o scoase afară.

Karin Ryström, care auzise şi ea strigătul de ajutor, alergă spre prietena ei:

— Felicia, scumpa mea!... Pentru Dumnezeu, n-ai îndurat încă destule nenorociri?!... A trebuit acum să vină şi asta pe capul tău?! zise ea cu vocea înecată de plâns.

Karin fu dată însă la o parte, căci sosiră câţiva sanitari, spre a da Feliciei îngrijirile trebuincioase.

Venise şi un doctor care se aplecă asupra Feliciei şi după ce o examină, clătină uimit capul.

— E cu putinţă!?... A fost salvată din mijlocul flăcărilor, fără să aibă nicio arsură?!

— Trăieşte? întrebă Karin Ryström, cu inima încleştată.

Doctorul dădu din cap.

— Trăieşte şi a fost rănită foarte uşor. Numai la mâini am găsit mici urme de arsură.

Karin Ryström îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune şi zise cu voce solemnă:

— Dumnezeule sfinte, îţi mulţumesc!

Dar deodată tresări înspăimântată şi bucuria ei se prefăcu în groază, când văzu pe unul din pompieri aducând în braţe încă pe cineva pe care îl scosese din cabina cuprinsă de flăcări.

Doctorul se îndreptă îndată spre nouă pacientă şi faţa lui deveni foarte gravă.

Karin se îngălbenise ca o moartă.

— Lolo! murmură ea. Şi dânsa era în cabină?…

Camerista se apropie plângând şi tânguindu-se:

— Sunt nevinovată!… Nimeni nu mă poate trage la răspundere!… Domnişoara Dalen a atins flacăra lămpii de spirt cu mâneca chimonoului ei, care a luat foc.

Doctorul făcu un gest de mânie şi se răsti la ea:

— Ci taci odată şi răspunde numai când vei fi întrebată!

Sărmana Lolo gemea sfâşietor.

Şi Breward şi Cornell alergaseră la faţa locului şi se uitau îngroziţi la cele două victime, în jurul cărora se adunaseră o mulţime de curioşi.

Breward îşi smulgea părul, iar regizorul Cornell zise, necăjit:

— Ce ne facem acum?

Doctorul se întoarse spre ei şi le zise:

— Pentru astăzi trebuie să încetaţi filmarea.

— Numai pentru astăzi? întrebă Breward. Mi-e teamă că va fi nevoie să încetăm pentru multă vreme.

Medicul făcu un gest de protest.

— Domnişoara Dalen, care are rolul principal, a scăpat aproape neatinsă. Cred că mâine va putea lucra iar.

— Dar domnişoara Lolo?

Doctorul ridică din umeri cu o mişcare îndoielnică.

— Deocamdată nu pot spune nimic. Sărmana pare să aibă arsuri grozave.

În clipa aceea Felicia făcu o mişcare şi deschise încet ochii.

Când văzu mulţimea de curioşi adunată în jurul ei, întrebă speriată:

— Unde sunt.?… Ce s-a întâmplat cu mine?

Dar când îşi îndreptă privirea spre Lolo, ale cărei veşminte îi atârnau în zdrenţe arse pe trup, când auzi gemetele ei de durere, îşi aduse îndată aminte de nenorocirea a căror victime căzuseră amândouă.

— Pentru Dumnezeu, e îngrozitor! strigă ea. Eu, care am toată vina acestei nenorociri, am fost salvată, pe când sărmana Lolo…

Karin Ryström o cuprinse cu braţele şi o mângâie:

— Nu te tulbura, scumpa mea Felicia. Se va face şi ea bine.

Când văzu venind nişte infirmieri cu o targa, Felicia zise cu hotărâre:

— Duceţi-o pe Lolo acasă la mine şi nu la spital, unde de altminteri nici nu mai este loc. Îi vom da toate îngrijirile, o vom face sănătoasă, nu-i aşa dragă Karin?

Tânăra suedeză dădu din cap în semn de încuviinţare şi răspunse:

— Da, Felicia, vom face tot ce ne va sta în putinţă, spre a o salva.

Felicia se simţi cuprinsă de slăbiciune, aşa că îşi rezemă capul de pieptul prietenei sale şi închise ochii.

Doctorul dădu ordin ca cele două rănite să fie duse cât mai repede la un adăpost.

Infirmierilor le spuse s-o ducă şi pe Lolo la locuinţa domnişoarei Dalen, iar el, ajutat de Karin, o sprijini pe Felicia până la un automobil şi toţi plecară acasă, unde doctorul voia să le dea rănitelor ajutoarele necesare.

Fireşte că în ziua aceea nu mai avu loc nicio filmare, căci toţi acei care fuseseră de faţa la nenorocire, erau încă sub înrâurirea spaimei prin care trecuseră.

Plin de îngrijorare, mister Breward clătină îngândurat capul şi zise regizorului Cornell:

— Sărmana Solvejg Dalen pare să fie într-adevăr o oropsită a sorţii. Toate nenorocirile cad pe capul ei.

— Tocmai pentru asta e o artistă atât de mare, îi curmă Cornell vorba. Şi azi a jucat cum n-a mai jucat alta înaintea ei. Să dea Dumnezeu să scape şi din această încercate pentru a putea relua lucrul cât mai repede.

— Şi eu doresc asta din toată inima, zise mister Breward suspinând. Dar în ce o priveşte pe sărmana Lolo, mi se pare că nu va mai putea lucra cu noi.

— Şi mie mi-e teamă de aşa ceva, căci faţa ei e toată arsă.

— Şi părul ei frumos a ars cu desăvârşire.

— Nu cred că va putea juca mai departe rolul dansatoarei.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să angajăm pe alta, răspunse mister Breward cu calmul obişnuit al oamenilor de afaceri americani. Nu s-au filmat multe scene cu dânsa, aşa că pierderea noastră nu va fi mare.

— Cu toate acestea mi-ar părea foarte rău, dacă am pierde o artistă atât de talentată, răspunse Cornell.

— Să aşteptăm ce vor aduce zilele următoare. Poate lucrurile se vor

îndrepta mai bine decât putem prevedea.

Dădură ordin regizorilor auxiliari să trimită pe figuranţi acasă, unde aveau să aştepte noi dispoziţii.

Între timp, Felicia şi Lolo fură transportate acasă.

Pe când Felicia îşi reveni încă pe drum din spaima şi emoţiile prin care trecuse, starea sărmanei Lolo era cât se poate de rea.

După ce o dezbrăcară, medicul putu să-şi dea mai bine seama de gravitatea arsurilor.

Dolores, care intrase şi ea în odaie, se uită îngrijorată la doctor şi îl întrebă:

— Va putea fi salvată?

Medicul ridică din umeri şi răspunse:

— Asta o vom putea şti abia peste câteva zile, doamnă.

Deoarece doctorul trimise doua infirmiere pentru îngrijirea nenorocitei dansatoare, toţi îşi dădură seama că sărmana era în mare primejdie, că îngerul morţii stătea la căpătâiul ei şi aştepta să-i ducă sufletul într-o lume mai bună.

273. Zile apăsătoare

Din ziua în care Hariett se întorsese în casa părintească, sărmanului preşedinte Crosham îi ieşiseră mulţi peri albi.

Era deznădăjduit din pricina întâmplărilor îngrozitoare din timpul din urmă.

Cu toate că viaţa lui întreagă fusese închinată muncii, acum nu mai era în stare să-şi abată gândurile de la grijile casnice, deşi îl aşteptau nenumărate afaceri urgente şi tot felul de consfătuiri şi conferinţe.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? o întreba mereu pe Hariett şi mereu primea de la fiica lui acelaşi răspuns:

— Când Bob Wilkens a venit în casa noastră şi eu am început să mă îndrăgostesc de dânsul, ar fi trebuit să te informezi mai bine asupra lui.

De câte ori auzea această mustrare, preşedintele Crosham izbucnea într-un râs amar şi zicea:

— Şi chiar dacă m-aş fi informat şi ţi-aş fi spus că dragostea lui Bob Wilkens e închinată altei femei, ai fi renunţat la el?

— Poate!

Preşedintele Crosham izbucni:

— Asta nu e adevărat!... Ţi-ai fi închipuit că vei putea alunga pe cealaltă din inima lui Bob, mai cu seamă când el însuşi o credea moartă.

Întotdeauna, când convorbirile între tată şi fiică ajungeau aici, doamna Crosham ridica mâinile cu un gest de implorare şi se ruga:

— Nu mai vorbiţi mereu despre aceste lucruri atât de neplăcute. Vă tulburaţi fără niciun rost şi nu mai puteţi schimba întru nimic mersul lucrurilor.

Preşedintele Crosham îşi pleca resemnat capul şi zicea:

— Ai dreptate, draga mea Jeane, dar cu toate acestea e atât de greu să alungi aceste gânduri! Pentru mine e îngrozitor când văd cum numele nostru respectat e azi în gura tuturor şi suntem ţinta clevetirilor.

— Linişteşte-te, căci şi asta va trece, îi mângâia soţia lui.

— Mi-ar fi fost mai plăcut dacă am fi fost cruţaţi de toate acestea. Doar am prevenit-o pe Hariett, când a început toată afacerea cu acel conte de Gerbeville.

Hariett făcu un gest de mânie, şi zise înciudată:

— Ce era să fac?... Să stau singură acasă şi să bocesc?! Contele de Gerbeville a fost singurul care a ştiut să mă distreze şi să mă facă să uit dezamăgirile amare pe care le-am avut în căsnicia mea. Dacă nu l-aş fi avut pe el, n-aş fi putut îndura nici primele săptămâni ale căsătoriei mele, care de altminteri nici n-a fost o căsătorie.

— Ar fi fost mult mai cuminte din partea ta, dacă te-ai fi întors îndată în casa părintească decât să începi jocul primejdios cu acel francez.

Supărată, Hariett îşi astupă urechile.

— Am mai auzit asta, tată, mi-ai spus-o doar de o sută de ori; dar acum nu mai are niciun rost, căci lucrurile nu se mai pot schimba.

Preşedintele dădu resemnat din cap şi zise, suspinând:

— Da, din nefericire nimic nu se mai poate îndrepta.

— Trebuie să îndurăm soarta aşa cum este, tată. Dar totul ar fi putut să fie altfel, dacă n-ar fi avut loc acea schimbare nenorocită a plăcilor radiografice din timpul bolii mele. Numai această greşeală a adus atâta nenorocire pe capul nostru.

— Acum vom fi nevoiţi să apărem şi noi în faţa justiţiei, zise

preşedintele Crosham amărât. Vom fi un număr de senzaţie pentru toată lumea şi toţi ne vor arăta cu degetul. Dumnezeule, cu ce am păcătuit oare, că sunt nevoit să trec prin încercări atât de grele?!

Hariett izbucni într-un râs aspru.

— E pedeapsa pentru slăbiciunea pe care ai avut-o întotdeauna faţă de mine, tată.

Faţa preşedintelui Crosham se întunecă şi zise răstit:

— Şi acum îmi faci mustrări pentru asta, Hariett?

Ea dădu din cap cu aprindere.

— Da, deoarece ca părinte ai fi avut datoria să mă împiedeci de a alerga spre prăpastie; nenorocirea mea a fost căsătoria cu Bob Wilkens.

Preşedintele Crosham îşi frământă mâinile deznădăjduit.

— Doar l-ai iubit, Hariett?!

Ea făcu un gest de protestare.

— Ce ştia o copilă ca mine despre dragoste?... Mi-a plăcut statura lui înaltă, purtarea lui cavalerească şi pe atunci nu bănuiam că mă ştia condamnată la moarte şi îi era numai milă de mine. Dacă aş fi ştiut asta, nu m-aş fi lăsat orbită niciodată de înfăţişarea lui frumoasă. De câte nenorociri aş fi fost cruţată, dacă nu m-aş fi căsătorit cu dânsul!... Dar voi l-aţi îndemnat să mă ceară de soţie şi el s-a învoit cu plăcere, căci avea nevoie de banii mei. Acum însă îşi va lua pedeapsa şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă spre a întări bănuiala care a căzut asupra lui, căci îl urăsc şi îi doresc toate nenorocirile. Îmi pare bine că suferă. Nici nu-ţi poţi închipui cât de mult mă bucur!

Preşedintele Crosham se uită înspăimântat la dânsa.

— Pentru Dumnezeu, Hariett, nu ţi-e teamă de păcat, să vorbeşti cu atâta ură de un om? Ce uşor s-ar putea întâmpla ca printr-o astfel de purtare să-ţi sapi tu însăţi groapa!

Hariett îşi muşcă buzele şi plecă încet capul.

Deodată îşi aduse aminte de acele scrisori de dragoste pătimaşă pe care le scrisese contelui François de Gerbeville, spre a se ameţi ea însăşi şi pentru a se răzbuna împotriva lui Bob Wilkens.

Dacă în timpul dezbaterilor, aceste scrisori vor fi aduse la cunoştinţa publicului?

La gândul acesta, inima-i ameninţa să se oprească în loc.

Nici nu-i venea să se gândească la furtuna care s-ar dezlănţui.

Ca dintr-o depărtare mare, auzi din nou glasul tatălui ei:

— Sper că n-ai făcut nesocotinţe care ar putea ieşi la iveală în timpul dezbaterilor procesului?

Hariett îşi adună toate puterile să nu se dea de gol şi întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

Deoarece în clipa aceea preşedintele Crosham prinse o privire rugătoare a soţiei sale, el făcu numai un gest obosit şi zise:

— Mai bine să nu mai vorbim de acestei lucruri triste, ci să aşteptăm desfăşurarea dezbaterilor. Să dea Dumnezeu ca totul să se sfârşească în bine!

— Ce înţelegi prin cuvintele; „să se sfârşească în bine”? întrebă Hariett, aruncând tatălui ei o plivire iscoditoare.

— Ca grozava bănuială care apasă asupra lui Bob să fie dovedită ca nedreaptă şi el să fie achitat.

Hariett râse cu răutate.

— Asta nu mi-ar fi deloc plăcut, căci eu doresc tocmai dimpotrivă. Numai când va fi aruncat în temniţă pentru vreo câţiva ani, va recunoaşte cât de urât s-a purtat cu mine… căci a fost o crimă din partea lui să mă ia de soţie, dacă nu mă iubea. Tu însă n-ai să înţelegi niciodată, tată, cât de adânc jignita am fost prin purtarea lui Bob Wilkens.

Preşedintele Crosham clătină trist capul.

— Nu, asta n-am s-o pot înţelege niciodată!… După mine, ai fi făcut mai bine dacă ai fi încercat să-l cucereşti pe Bob prin dragoste şi blândeţe, decât să te încurci într-o legătură de dragoste cu contele François de Gerbeville şi prin asta să-l întărâţi şi mai mult pe bărbatul tău.

Aceste cuvinte, spuse cu glas aspru, dădură de gândit tinerei femei.

Îi înăbuşiră bucuria biruinţei şi dezlănţuiră în sufletul ei o teamă grozavă de viitor.

Care va fi rezultatul dezbaterilor?

Situaţia lui Bob era foarte rea, căci toate indiciile erau împotriva lui.

Ce rezultat vor avea dezbaterile?

Nu se putea întâmpla oare ca situaţia să se schimbe peste noapte?

Va avea dreptate tatăl ei şi nu va cădea ea însăşi în groapa pe care o săpase pentru Bob Wilkens?

Hariett se strădui să alunge această teamă, dar pe măsură ce se apropia ziua dezbaterilor procesului, tânăra femeie devenea tot mai nervoasă şi teama creştea că adevărul va ieşi biruitor.

274. Sărmana Lolo…

Ca un nor greu şi ameninţător apăsa teama pentru viaţa tinerei dansatoare asupra tuturor care locuiau în casa Feliciei.

Medicul spusese că numai o minune o mai putea salva.

Toţi îşi dădură seama că aceasta nu era decât o mângâiere foarte slabă, menită să ascundă grozavul adevăr.

Felicia eră deznădăjduită.

— Toată vina e numai a mea, zise ea plângând. Dacă va muri Lolo, atunci eu voi fi ucigaşa ei.

Făcându-şi aceste mustrări, ea se lipi strâns de mama ei şi o rugă cu voce jalnică.

— Ajută-mă, mamă, dă-mi un sfat ce să fac. Trebuie s-o salvăm pe Lolo. N-aş mai putea îndura viaţa, dacă sufletul îmi va fi împovărat cu o vină atât de grozavă.

Spre a o mângâia, Dolores îi zise, ştergându-i ochii plini de lacrimi.

— Linişteşte-te, scumpa mea copilă, căci n-ai nicio vină. Camerista care a fost de faţă când s-a întâmplat nenorocirea a şi spus tuturor că nimeni nu poate fi făcut răspunzător de această nenorocire.

— Ar fi trebuit să fiu cu mai multă băgare de seamă şi atunci nu m-aş fi apropiat de lampa de spirt şi chimonoul meu n-ai fi luat foc.

— Asta se putea întâmpla oricui, continuă Dolores. Greşeala mare e a administraţiei, care a pus la dispoziţie numai lămpi cu spirt. Din pricina aceasta s-au mai întâmplat şi altă dată multe nenorociri.

— Cu atât mai mult ar fi trebuit să ne gândim la primejdie, se tângui Felicia.

— Ar fi fost de datoria garderobierului să vă atragă atenţia şi afară de asta lampa n-ai fi trebuit pusă atât de aproape de tine. În tot cazul poţi fi încredinţată că nimeni nu-ţi va aduce vreo vină, dragă Felicia.

Fata se uită cu îndoială la mama ei.

— Crezi într-adevăr că nu?

Dolores dădu din cap cu însufleţire.

— Întreabă pe Mihail sau pe Karin Ryström, întreabă pe Breward,

Cornell, Crolan, sau pe cine vrei. Toţi sunt adânc mâhniţi de nenorocirea care a lovit-o pe sărmana Lolo, dar nimeni nu va spune că tu eşti vinovată. Totul n-a fost decât o urmare a neorânduielii care domneşte pretutindeni în clădirile provizorii, din pricina cutremurului. Să mulţumim lui Dumnezeu că focul n-a luat proporţii mai mari şi n-a costat mai multe viaţi. Nici nu ne putem închipui ce s-ar fi întâmplat, dacă focul n-ar fi fost stins îndată.

Chinuită de grijă, Felicia se uită spre patul în care zăcea Lolo, gemând de durere.

— Sărmana Lolo va plăti scump că m-a salvat pe mine. Dacă n-ar fi avut prezenţa de spirit să sară şi să stingă flăcările care mă cuprinseseră şi ar fi fugit aşa cum a făcut camerista, atunci aş zăcea eu acum pe patul de suferinţă în locul ei.

Dolores o strânse la piept şi murmură:

— Mulţumesc Cerului că ai fost salvată, iubita mea copilă.

— Da, mamă, trebuie să fim recunoscătoare Atotputernicului şi de aceea să ne străduim din răsputeri, să o salvăm şi pe Lolo.

Dolores dădu din cap.

— Voi face tot ce-mi va fi cu putinţă spre a alina chinurile şi durerile sărmanei femei şi nu mă voi da înapoi de la nicio jertfă spre a o salva.

Strâns îmbrăţişate, se apropiară de patul bolnavei şi se uitară lung la dânsa.

Nenorocita Lolo nu mai era de recunoscut. Capul îi era învăluit în bandaje mari, care nu lăsau să se vadă decât ochii şi gura. De asemeni braţele şi mâinile erau bandajate.

Lolo ţinea ochii închişi şi numai din când în când ieşea un geamăt de pe buzele ei.

Cuprinsă de milă, Felicia îi mângâie braţele bandajate şi zise suspinând:

— Scumpa, sărmana mea Lolo, dacă aş putea să iau asupra mea o parte din durerile tale!

Însă bolnava nu deschise ochii şi nici nu auzise cuvintele Feliciei, aşa că sora de caritate zise încet:

— Durerile au făcut ca sărmana femeie să-şi piardă cunoştinţa. Va dura cam mult până când îşi va reveni în simţiri.

— Poate e mai bine pentru dânsa să rămână în starea aceasta, decât

să fie trează şi să îndure durerile grozave, zise Dolores.

Sora dădu tristă din cap.

— Ne aşteptăm ca în noaptea aceasta să aibă temperatura ridicată şi atunci durerile vor fi îngrozitoare, aşa că leşinul ei va fi o adevărată binefacere şi nici n-aş vrea s-o deştepţi.

Felicia luă mâinile surorii de caritate şi zise cu glas rugător:

— Te rog n-o deştepta pe biata Lolo şi fă tot ce e cu putinţă, spre a-i alina durerile.

— S-au întrebuinţat până acum toate mijloacele pe care le-am avut la dispoziţie, draga domnişoară. Fii liniştită, căci bolnava se află în cea mai bună îngrijire. Dacă va putea fi salvată, asta o ştie însă numai Dumnezeu.

— Îmi dai voie sa rămân aici şi să veghez cu dumneata, dragă soră? o întrebă Felicia.

— Nu, căci tu trebuie să te odihneşti, copila mea, răspunse Dolores, lasă-mă pe mine să veghez împreună cu sora.

Felicia clatină capul în semn de împotrivire.

— Trebuie să rămân aici, mamă, căci tot n-aş găsi linişte în îngrijorarea mare care mă chinuieşte.

În clipa aceea gemetele rănitei devenire mai slabe şi cu voce stinsă, pronunţă un nume:

— Gaston!...

Felicia, Dolores şi sora de caritate, tresăriră şi îşi îndreptare toată atenţia asupra bolnavei.

Mâinile sărmanei femei pipăiau plapuma ca şi când ar fi căutat ceva şi după o tăcere scurtă, continuă cu glas tremurător:

— Trebuie să vorbesc cu tine, Gaston!... Am atâtea pe suflet şi nu mai ştiu să fac...

Felicia şi Dolores se uitară buimăcite una la alta.

— De cine vorbeşte oare? întrebă Dolores încet.

Felicia ridică din umeri.

— Nu ştiu...

Vocea slabă a bolnavei se auzi din nou:

— Gaston, nu mă auzi?... Unde eşti?... Trebuie să vii... de data asta trebuie să vii... Poate e pentru ultima oară...

— Are un amant? întrebă Dolores.

— Nu mi-a spus nimic, mamă, dar am avut întotdeauna impresia că

are o povară grea pe suflet.

— Gaston, murmură iar Lolo şi neliniştea ei crescu… S-a întâmplat ceva îngrozitor!… Trebuie să-ţi spun tot!

— Are febră puternică, zise sora de caritate, care se aplecase asupra bolnavei.

— E semn rău? întrebă Felicia cu voce tristă şi chinuită.

— Din nefericire da.

— Şi nu există niciun mijloc spre a-i potoli febra?

— O putem alina numai, răspunse sora şi începu să umple o pungă cu gheaţă.

Bolnava continuă însă să vorbească cu voce jalnică:

— Gaston, unde eşti?… Nu mă auzi?… Trebuie să vii la mine.

Dolores o trase pe Felicia la o parte şi îi zise în şoaptă:

— Să facem tot ce vom putea spre a afla cine este acest Gaston pe care îl cheamă. Trebuie să-l găsim neapărat!

— Dar pe ce cale, mamă? întrebă Felicia. Pe Lolo n-o poţi întreba, căci nu e în stare să-ţi răspundă.

— Trebuie să căutăm în geamantanul ei, poate vom găsi ceva care ne va da putinţa să aflăm cine este.

— Ar fi o indiscreţie mare, mamă, pe care n-aş vrea s-o fac.

— Nici mie nu-mi place să mă amestec în secretele altora, dragă Felicia. Dar cred că sărmanei Lolo îi vom face un serviciu, dacă îl vom anunţa pe bărbatul pe care pare să-l iubească atât de mult, căci altfel nu l-ar chema mereu..

— Gaston vino… şezi lângă mine… trebuie să-ţi vorbesc… strigă din nou bolnava, devenind şi mai neliniştită.

La auzul acestor cuvinte, Felicia zise mamei ei:

— Ai dreptate, mamă, să încercăm să aflăm numele întreg şi adresa acestui bărbat, spre a-l putea înştiinţa de nenorocirea care i s-a întâmplat prietenei lui.

Trecură în odaia de alături unde locuise Lolo de la venirea ei la Hollywood şi deschiseră unul din geamantanele ei.

Abia ridicase capacul, când Felicia scoase un strigăt de uimire, aşa că Dolores o întrebă:

— Ce-ai găsit, copila mea?

Felicia îi întinse o fotografie şi zise:

— Asta nu e Lolo?

Dolores luă fotografia din mâna Feliciei şi când îşi aruncă privirea asupra ei, scoase şi dânsa un strigăt de mare uimire.

— Nu e aşa că e Lolo? întrebă Felicia încă o dată. Dar ce înseamnă asta? Are un copil în braţe şi altul stă lângă dânsa.

Dolores clătină nedumerită, capul.

— Nici eu nu înţeleg, zise ea. Să aibă oare Lolo copii?

Felicia ridică din umeri.

— Mie nu mi-a spus niciun cuvânt despre ei.

— Poate a vrut să-ţi povestească, dar apoi a tăcut, văzând ce chinuri înduri din pricina lui Bob Wilkens.

Gânditoare, Felicia rămase cu privirea aţintită în gol.

— Dacă e aşa cum spui, atunci aş înţelege multe din atitudinea pe care a avut-o Lolo în timpul din urmă. Mi s-a părut foarte schimbată de când am cunoscut-o la pension. Doamne, dacă în ultimele zile nu m-aş fi gândit atât de mult la mine şi la necazurile mele şi dacă m-aş fi ocupat mai mult de dânsa!... Poate şi ea, sărmana, îndură aceleaşi chinuri ca şi mine.

— Nu trebuie să-ţi faci mustrări, căci ai făcut tot ce ai putut pentru Lolo.

Felicia avu un gest obosit, apoi îşi îndreptă iar privirea spre geamantan.

— Iată încă o fotografie, zise ea, apoi se aplecă repede şi o luă în mână.

Dolores se apropie de dânsa şi amândouă se uitară la fotografia care-l înfăţişa pe Gaston de Moulinet.

— Să fie oare, prietenul ei? întrebă Felicia.

Apoi întoarse fotografia şi pe dosul ei găsi scrise următoarele cuvinte „Scumpei şi micuţei mele, Lolo, cu dragoste nestrămutată. Gaston."

Felicia se uită la mama ei şi zise încet:

— Vasăzică tot are pe cineva.

— E şi prea frumoasă, ca să nu fi găsit un bărbat care s-o iubească.

— Cine să fie oare?

— Această fotografie a fost făcută la New-York, zise Dolores, arătând în josul cartonului firma unui fotograf cunoscut din metropola americană.

— Să fi venit Lolo încoace din pricina acestui bărbat?

— Poate.

— Păcat că n-a scris numele său întreg pe fotografie.

— L-am putea înştiinţa repede de nenorocirea grozavă care a lovit-o pe Lolo.

— Ai dreptate. Să căutăm mai departe; poate vom găsi şi scrisori.

— E neplăcut să pătrunzi în tainele de dragoste ale altora; dar împrejurările sunt de aşa fel, încât nu ne rămâne altă cale.

Din camera unde se afla bolnava, se auzi iar glasul acesteia, care îşi striga iubitul, aşa că Felicia stărui:

— Trebuie să facem tot ce ne va sta în putinţă spre a afla adresa acestui om. Poate, dacă se vor revedea, se va întâmpla minunea care ar putea-o salva pe sărmana Lolo.

Dar toată căutarea lor rămase zadarnică, căci nu găsiră nicio scrisoare din care s-ar fi putut vedea legătura care există între frumoasa dansatoare şi acel bărbat.

Întristate, se întoarseră la căpătâiul bolnavei, unde sora de caritate le zise, cu îngrijorare:

— Dorul de iubitul ei îi sfâşie inima. Îl cheamă neîncetat şi afară de asta, trebuie să aibă ceva pe suflet, vreo povoară grea, căci pare să fie grozav de tulburată.

Felicia se aplecă asupra bolnavei şi murmură tristă:

— Sărmană, sărmană Lolo!

Dar bolnava n-o auzi şi părea că nici nu bănuieşte că Felicia era lângă dânsa. Cu ochii măriţi de groază şi durere, privea în gol şi din când în când pronunţa cuvinte întretăiate.

— Nu mai pot să îndur chinul… trebuie să vorbesc!.. Felicia trebuie să afle tot adevărul…

Felicia se uită lung la mama ei.

— Auzi, mamă, a vrut să mi se destăinuiască.

— Poate va vorbi acum, o mângâie Dolores. Mulţi şi-au uşurat inima în aiurelile frigurilor.

Felicia trase un scaun lângă pat şi luă loc.

— În orice caz nu mă voi depărta nicio clipă de lângă ea. Simt că are nevoie de mine.

Sora de caritate, care auzise aceste cuvinte, dădu din cap şi spuse:

— Şi eu sunt de părere că ar fi bine să rămâi mereu în apropierea ei, domnişoară. Poate îşi va reveni în simţiri, şi vederea dumitale ar

putea avea o înrâurire binefăcătoare asupra stării sale.

— Atunci rămân aici, zise Felicia cu hotărâre. Nu mă voi depărta nicio clipă. E singurul lucru pe care îl mai pot face pentru sărmana mea Lolo.

În dragostea ei de mamă, Dolores vru să se împotrivească, pentru a o cruţa pe Felicia de un nou zdruncin sufletesc, căci şi asupra sărmanei sale copile se abătuseră destule vijelii şi avea mare nevoie de linişte.

Se părea însă că destinul hotărâse altfel şi că Felicia trebuia să bea până la fund cupa amarului.

În clipa când Dolores vru să protesteze împotriva hotărârii Feliciei, bolnava zise cu voce limpede:

— Felicia, ascultă-mă... Vreau să-ţi spun tot... să-ţi mărturisesc toată vina mea. Orice s-ar întâmpla... mă vei ierta sau mă vei blestema... nu mai vreau să ascund taina care îmi apasă sufletul ca o povară pe care n-o mai pot duce.

La auzul acestor cuvinte, Dolores îşi dădu seama că orice stăruinţă din partea ei ar fi zadarnică şi că nu o va putea îndepărta pe Felicia de la patul prietenei sale.

O mai auzi, pe aceasta spunând cu voce rugătoare:

— Vorbeşte, draga mea Lolo, te ascult. Spune-mi tot ce ai pe inimă.

Bolnava ţipă iar îndurerată:

— Gaston!... Vino!... Nu mă părăsi, ajută-mă!...

Deznădăjduită, Felicia se întoarse spre mama ei, care stătea rezemată de uşă, adânc mişcată de strigătul disperat al rănitei.

— Ce să fac, mamă?

— Nu ştiu nici eu, copila mea.

— Trebuie să ai răbdare şi să aştepţi, domnişoară, se amestecă sora de caritate în vorbă.

— De l-am putea cel puţin găsi pe acest Gaston şi să-l aducem aici! zise Felicia plângând.

Dolores îi răspunse:

— Voi vorbi cu Mihail, poate ştie el să ne dea un sfat bun. La urma urmei am putea scrie unchiului Axel, să se informeze la fotograful din New-York.

— Ai dreptate, mamă. Să facem tot ce ne va sta în putinţă spre a îndeplini dorinţa sărmanei mele Lolo.

Dolores dădu din cap în semn de încuviinţare şi părăsi odaia.

Pe când sora de caritate schimba punga cu gheaţă, Felicia rămase nemişcată lângă pat şi cu privirea aţintită asupra bolnavei.

Ce taină ascundea oare sărmana, în sufletul ei îndurerat?

Prin ce încercări grozave trecuse?

Lolo începu iar să aiureze, cu voce deznădăjduită:

— Sunt vinovată... da, sunt vinovată!... Acum îmi primesc pedeapsa!... Doamne, cât arde de tare... ce dureri îngrozitoare!... Dumnezeule Sfinte, ia-mă la Tine... numai aşa voi scăpa de toate chinurile!

Nici Felicia, nici sora de caritate nu fură în stare să spună un singur cuvânt, căci vaietele bolnavei le sfâşiau inima.

După ce sora îi puse o nouă pungă cu gheaţă, bolnava se mai linişti. Ea închise ochii, şi gemetele se mai potoliră.

Trecură minute... un sfert... o jumătate de oră şi când nu se mai auzi nimic, sora de caritate spuse Feliciei, în şoaptă:

— Doarme.

Felicia dădu din cap.

— Slavă Domnului că s-a liniştit puţin.

— Da, slavă Domnului, zise şi sora. Poate dormind va aduna destulă putere pentru a fi în stare să îndure durerile îngrozitoare pe care i le-au pricinuit arsurile.

Felicia îşi împreună mâinile şi se rugă:

— Dumnezeule din ceruri, îndură-te de ea şi dă-i putere.

— Nu vrei să te odihneşti şi dumneata puţin, domnişoară? o întrebă sora de caritate.

Felicia făcu un gest de împotrivire.

— Nu, nu pot să dorm, căci sufletul mi-e prea tulburat.

— Dar ai avea şi dumneata mare nevoie de linişte.

Felicia avu un zâmbet obosit.

— Când Lolo se va face mai bine voi avea timp destul să mă odihnesc.

Sora de caritate nu mai spuse nimic, sa aşeză lângă patul bolnavei şi deschise un ziar pe care îl răsfoi ca să-i mai treacă timpul.

Şi Felicia luă un ziar, în dorinţa de a-şi mai alunga gândurile triste şi a nu mai fi nevoită să-şi frământe creierul cu întâmplările din ziua aceea şi cu vorbele pe care le spusese Lolo în aiureala ei.

Dar abia aruncă o privire în ziar, şi ochii i se întunecară, inima i se încleştă de durere când citi cu slove mari:

„Au început dezbaterile în procesul lui Bob Wilkens, fiul lui Frank Wilkens, regele automobilelor”.

Va sa zică lucrurile ajunseseră atât de departe…

Acum avea să se hotărască soarta lui Bob. Ce sentinţă vor da oare judecătorii?

Deodată Felicia îşi aminti de scrisoarea pe care o primise din partea unchiului ei şi după care situaţia lui Bob Wilkens era foarte rea.

Doamne Dumnezeule, de i-ar putea da un ajutor!

Dar amândouă mâinile îi erau legate.

Scoţând un suspin adânc, puse ziarul la o parte, căci ochii i se umeziseră de lacrimi şi nu mai era în stare să citească.

Toate gândurile ei zburară iar la Bob Wilkens, pe aripile dragostei ei nemărginite, şi dorul de dânsul o cuprinse mai puternic ca niciodată.

De-ar putea fi aproape de dânsul, să-i spună cât de mult îl iubeşte, că e a lui cu trup şi suflet!

Dar era departe de el, atât de departe încât oricât de tare i-ar fi strigat dragostea ei, Bob nu putea s-o audă.

Pe când Bob trecea prin cele mai grele clipe din viaţa lui, ea era nevoită să rămână la Hollywood, să îndure noi chinuri, să tremure pentru viaţa unei fiinţe omeneşti, care se jertfise pentru a o scăpa pe a ei.

Cum se vor sfârşi oare toate?

Îi trebui mult timp până când se reculese îndeajuns, spre a putea citi darea de seamă din ziar asupra dezbaterilor preliminare ale procesului lui Bob Wilkens.

Ceea ce citi o întristă şi mai mult, căci ziarele nu făceau decât să întărească ceea ce îi scrisese unchiul ei.

Indiciile împotriva lui Bob erau atât de grave, încât şi masele mari ale publicului îl credeau vinovat.

Nu mai era nicio nădejde că judecătorii se vor îndura. Singura speranţă o mai avea în renumitul avocat Peggings, poate că acesta va reuşi să-l scape, aşa cum mai scăpase şi pe alţi acuzaţi.

Felicia se agăţă şi ea de această speranţă slabă, ca să poată îndura vijelia pe care o aştepta.

275. În faţa judecătorilor

Judecătorul de instrucţie socoti dovezile de vinovăţie împotriva lui Bob Wilkens ca îndestulătoare şi înaintă afacerea Parchetului, cu scopul ca acesta să ceară deschiderea acţiunii publice.

Formalităţile fură îndeplinite repede şi se fixase primul termen al procesului.

Aşadar, Bob Wilkens avea să apară ca ucigaş în faţa judecătorilor!

Pentru întreg New-Yorkul fu o senzaţie cum nu mai avusese de multă vreme.

În coloane lungi, ziarele publicară toate amănuntele menite să înjosească pe acuzat în ochii marelui public.

Aceasta se întâmpla în toate cazurile asemănătoare şi în astfel de împrejurări ziarele de scandal aruncă atâta noroi chiar asupra celui mai nevinovat, încât, nici apele celui mai mare râu de pe lume nu l-ar mai putea spăla.

Cu alte cuvinte, Bob Wilkens fu arătat ca cel mai fioros criminal, ca cel mai rău om, pe când soţia lui fu compătimită ca o martiră.

„Tânăra căsnicie era nefericită fiindcă”…

Aşa începeau articolele, apoi venea o înşiruire de amănunte, care de care mai grozave, de faptele cele mai mârşave de care se poate face vinovat un om.

„Că acuzatul e un om brutal, cu patimi neînfrânate, dovedeşte îndeajuns fapta lui îngrozitoare”, scria alt ziar.

Publicul urmărea cu încordare toate aceste articole, sorbea fiecare cuvânt, chiar dacă nu era altceva decât o minciună sfruntată şi abia aştepta să înceapă mai repede judecarea acestui monstru.

În sfârşit, sosi şi ziua primelor dezbateri şi publicul se năpusti cu o adevărată furie spre a obţine bilete de intrare. Dar pentru toată lumea nu era loc în sala cea mare a curţii cu juri, iar bilete de intrare nu obţineau decât acei care făceau parte din lumea mare şi aveau legături cu persoane influente din ministerul de justiţie.

Câteva ceasuri înainte de începerea procesului, o mare mulţime de oameni se adunase în faţa tribunalului şi poliţia avu mult de lucru spre a opri acest potop de lume să nu ia impunătoarea clădire cu asalt.

Apoi veniră acei care aveau bilete de intrare.

Sosiră în automobile luxoase şi în toalete elegante, ca la o serbare frumoasă, unde doamnele aveau să se întreacă una pe alta prin bogăţia şi gustul cu care erau lucrate rochiile lor.

Tribunele se umplură repede.

Se începură conversaţii în gura mare, care toate se învârteau în jurul lui Bob Wilkens şi a soţiei sale.

Veniseră şi Ethel Drof, actuală doamnă de Moulinet, cu soţul şi tatăl ei. Se ştia că era prietenă cu Hariett şi toţi o asaltară cu nenumărate întrebări.

Ethel nu era deloc dispusă să dea desluşiri şi se învălui în cea mai adâncă tăcere.

De altminteri şi tatăl ei o sfătuise să tacă, spunându-i:

— Să nu vorbeşti nimic, căci dacă vei spune ceva împotriva lui Bob Wilkens, vei putea fi bănuită că tu însăţi ai ceva împotriva lui sau că te bucuri pentru mine că am scăpat de un concurent primejdios.

Larma se potoli pentru câteva clipe, când apărură în sală Hariett şi preşedintele Crosham, care fuseseră chemaţi ca martori.

Privirile tuturor se îndreptară spre ei şi toţi începură să şoptească.

— Cât se ţine de mândră!

— Da, se arată demnă.

— Dar are o înfăţişare tristă şi abătută.

— E de mirare?! Eu în locul ei aş fi înnebunit, dacă aş fi aflat că soţul meu a împuşcat pe cineva.

După ce Hariett şi tatăl ei fuseseră priviţi îndeajuns, curiozitatea se mai potoli şi atenţia fu îndreptată asupra altei persoane.

Avocatul apărării intrase în sală şi se duse la locul său.

Numele lui trecu din gură în gură.

— Peggings!

— Vom auzi o pledoarie frumoasă şi interesantă!

— Se va lupta ca un leu pentru a-şi salva clientul!

Toţi care veniseră se aşteptau să se distreze bine la acest proces. Acuzatul le era indiferent şi nimănui nu îi era milă de el. Pentru toţi era cam ceea ce este animalul la luptele de tauri, pe care toreadorii îl hărţuiesc întâi bine, spre a-l omorî apoi.

Curtea, procurorul, juraţii apărură şi se aşezară la locurile lor cu o atitudine solemnă.

La tribune se făcu o mare mişcare.

Acum avea să apară şi acuzatul!

Mulţimea deveni încordată, binoclurile fură puse la ochi, căci fiecare dorea să-l vadă cât mai bine.

Uşile sălii fură închise, se făcu tăcere adâncă şi în sfârşit se deschise o uşă lăturalnică, prin care apăru Bob Wilkens însoţit de doi gardieni.

Ca capul sus şi paşi siguri se duse la banca acuzaţilor.

Era palid, dar faţa îi era liniştită şi nu trăda nici cea mai mică tulburare sufletească.

Ajungând lângă banca acuzaţilor, se întoarse spre apărătorul său şi cu un zâmbet uşor, îi întinse mâna.

Cei din tribune rămaseră dezamăgiţi.

Toţi se aşteptaseră să vadă un om abătut, un criminal pocăit şi în schimb apăruse ca un om pe care întreg procesul nu-l interesa câtuşi de puţin.

Putea un vinovat să aibă o asemenea atitudine?

Era aproape cu neputinţă!

Chiar dacă ar fi fost aşa, ar trebui să fie un om cu sufletul negru, un ticălos pe care nimic nu-l impresiona, o adevărată fiară. Cel mai mare interes îl dovediră femeile şi cele mai multe îşi mărturisiră că tânărul acela de pe banca acuzaţilor le plăcea foarte mult.

O puteau înţelege prea bine pe Hariett Crosham, care ar fi putut avea orice alt bărbat, că se îndrăgostise tocmai de acesta şi se căsătorise cu dânsul.

Tăcerea care se făcuse, fu iar întreruptă de un schimb violent de păreri.

Deodată preşedintele curţii se ridică în picioare şi anunţă deschiderea şedinţei; într-o clipă se făcu iar tăcere.

După o pauză scurtă, preşedintele se adresă lui Bob Wilkens:

— Acuzat, spune-ţi numele, etatea şi ocupaţia.

Bob se ridică şi zise cu voce limpede şi răsunătoare:

— Mă numesc Beniamin Frank Robert Wilkens, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, căsătorit cu Hariett Crosham şi port titlul de doctor inginer pe care l-am obţinut la o şcoală politehnică din Franţa.

Grefierul compară spusele lui cu acele din acte şi zise:

— Datele sunt exacte.

Bob vorbise desluşit şi calm şi vocea lui nu şovăise o clipă.

El luă iar loc şi preşedintele dădu cuvântul procurorului, spre a citi

actul de acuzare.

Procurorul îşi făcu datoria cu multă îngâmfare, înşiră toate indiciile, ceea ce nici n-ar fi fost încă nevoie, aşa că avocatul Peggings îi curmă vorba:

— Domnule procuror, cum văd, îţi cheltuieşti forţele înainte de luptă. Mai opreşte-te, căci n-am ajuns încă atât de departe. Economiseşte-ţi puterile pentru pledoaria dumitale.

Cuvintele acestea fură spuse cu atâta ironie, încât preşedintele îl chemă pe Peggings la ordine. Procurorul însă se răzgândi, îşi scurtă cuvântarea şi lăsă restul în seama curţii, care începu să discute dovezile de vinovăţie.

Preşedintele dădu lămuriri:

— După ce instrucţia a descoperit dovezi de netăgăduit din care rezultă limpede că acuzatul Robert Wilkens este ucigaşul contelui François de Gerbeville…

— Domnule preşedinte!… strigă avocatul Peggings, sărind în picioare.

Preşedintele făcu un gest sever de protest şi zise scurt:

— Acum vorbesc eu!

— Dar vorbeşti greşit!… Nu e locul să spui ceea ce a dovedit instrucţia. Deocamdată trebuie cercetat, dacă acuzatul este într-adevăr vinovat sau nu. Dumneata însă iei aceasta ca un fapt de netăgăduit, ca şi când s-ar fi dovedit cu hotărâre. Consider aceasta ca o încercare de influenţare a juraţilor şi protestez energic.

— Ai cumva de gând să-mi faci observaţii şi să mă înveţi ce am de făcut?

— Da, şi o fac cu deplină dreptate şi din datoria pe care o am de a-mi apăra clientul de orice abuzuri ale justiţiei. Dacă vei respinge protestul meu şi nu vei ţine seamă de el, atunci…

— Îl resping!

— Atunci ridic şi eu bănuiala de suspiciune împotriva dumitale! Ai fost influenţat, ceea ce nu e de demnitatea unui judecător integru.

Aceasta fu prima ciocnire.

După ordinea procesului, curtea urma să se retragă pentru a delibera, ceea ce şi făcu.

Bob se aplecă spre Peggings.

— Puteai să-l laşi să-şi continue cuvântarea, căci n-ar fi putut spune

decât prostii

— Nici prin gând nu-mi trece să-l cruţ. Lasă că îi voi arăta eu colţii.

Bob Wilkens zâmbi când văzu iritarea apărătorului său şi zise:

— Ai mult temperament.

— Fără temperament n-aş putea face nimic în faţa judecaţii. Trebuie să le arăţi acestor domni că nu ţi-e teamă de ei, căci altfel îţi vin cu lucruri de necrezut şi întorc şi sucesc dreptatea într-un chip cu adevărat revoltător. Nu uita că e în joc capul dumitale, pe care nu-l voi putea salva decât dacă voi lupta cu toate mijloacele.

Curtea se întoarse în sală şi preşedintele anunţă hotărârea ei.

— Cererea apărării a fost respinsă în unanimitate ca nefondată. Redeschid deci şedinţa şi se va urma cu cercetarea dovezilor… Acuzat, tăgăduieşti de a fi făptuit crima?

— Da. Tăgăduiesc cu toată puterea.

— Ce legături ai avut cu cel împuşcat?

— Niciuna.

— Dar venea în casa dumitale?

— Nu la mine, ci la soţia mea.

— Căsnicia dumitale n-a fost fericită?

— Această întrebare mi-a pus-o de mai multe ori şi judecătorul de instrucţie şi am refuzat să răspund, ceea ce fac şi acum, căci nu vreau ca oameni străini să se amestece în treburile mele personale.

— Dar trebuie să lămurim această întrebare, fiind în strânsă legătură cu crima. Cercetările noastre au dovedit că prin gelozia dumitale ai făcut o viaţă nesuferită soţiei dumitale.

— Gelozie?…

Bob Wilkens zâmbi. Dacă aceşti judecători ar şti cât de puţină gelozie simţea, cât de puţin se sinchisea de Hariett.

Ar fi putut să spună care erau raporturile între el şi soţia lui, dar nu vru s-o facă pentru Hariett, închipuindu-şi cât de neplăcut i-ar fi, dacă marele public ar afla că se căsătorise cu dânsa numai din milă.

De fapt n-ar merita o asemenea cruţare, dar Bob Wilkens avea un suflet prea nobil, spre a gândi altfel şi a o pune într-o situaţie atât de neplăcută.

Fără să vrea, îşi aruncă privirea spre banca martorilor şi văzu că Hariett abia mai putea sta locului de tulburare şi nelinişte.

Era uşor de înţeles că nu-i era plăcut să fie astfel ţinta privirilor a

mii de oameni, mai cu seamă într-o afacere ca aceasta.

Preşedintele continuă interogatoriul.

— Soţia dumitale se simţea singură şi părăsită, era nenorocită şi în aceste împrejurări o explicabil că a căutat o apropiere în cercul cunoscuţilor ei.

— Mai cu seamă o apropiere, de contele François de Gerbeville.

— Aşa este şi acuzatul s-a împotrivit.

Avocatul Peggings îi curmă iar vorba:

— Domnule preşedinte!...

— Domnule apărător, te rog să aştepţi până când ţi se va da cuvântul. Nu-ţi îngădui să mă întrerupi.

Avocatul se supuse. Putea să aştepte, căci doar trebuia să i se dea prilejul, să trimită la ţintă săgeata pe care o avea pregătită.

Adresându-se mai mult juraţilor decât acuzatului, preşedintele începu să descrie întâmplările, aşa cum le combinaseră poliţiştii şi ca şi procurorul, descrise pe acuzat în culorile cele mai negre, ca pe un răufăcător nelegiuit.

Nicio trăsătură de pe faţa lui Bob Wilkens nu tresări. Se părea că nici nu aude cuvintele preşedintelui.

— Gelozia acuzatului era cu totul nemotivată, continuă acesta, căci soţia lui îl iubea din toată inima şi nici prin gând nu i-a trecut să-l înşele cu alt bărbat.

Peggings sări din nou în picioare.

— Domnule preşedinte, te rog să-mi dai cuvântul spre a lămuri acest punct pe care dumneata îl pui într-o lumină cu totul greşită.

După ordinea procesului, această cerere nu putea fi respinsă, aşa că se dădu cuvântul avocatului.

Acesta respiră adânc ca şi când ar fi vrut să-şi adune puterile şi începu să vorbească:

— Acuzarea învinuieşte pe clientul meu căci din gelozie nemotivată, ar fi împuşcat pe contele François de Gerbeville. Accentuez cuvintele: „din gelozie, nemotivată”. Cu aceasta acuzarea vrea să spună că doamna Wilkens n-a avut niciodată o purtare nedemnă de o femeie măritată şi că clientul meu a fost gelos. Eu însă tăgăduiesc şi spun că amândouă aceste susţineri nu sunt adevărate. Doamna Wilkens a avut cu contele de Gerbeville o legătură de dragoste cum nici nu se putea mai strânsă.

La tribune se făcu o mare mişcare.

Hariett se roşi ca focul, iar tatăl ei se îngălbeni.

— Cu ce vrei să dovedeşti această învinuire? întrebă preşedintele.

— Dovezile se află la dosar.

— Ce dovezi?

— Scrisorile pe care doamna Wilkens le-a scris contelui François de Gerbeville.

Preşedintele începu să răsfoiască dosarul.

— Într-adevăr aici sunt câteva scrisori.

— Pe care ar fi trebuit să le citeşti, domnule preşedinte, şi atunci n-ai fi făcut greşeala pe care ai făcut-o, descriind-o pe doamna Wilkens ca pe o mieluşică nevinovată.

Preşedintele îşi muşcă buzele şi tăcu, căci observaţia avocatului era îndreptăţită.

Peggings continuă:

— Cer ca scrisorile să fie citite.

Această cerere trebuia satisfăcută şi preşedintele despături prima scrisoare.

Se făcu tăcere atât de adâncă, încât s-ar fi auzit şi bâzâitul unei muşte şi privirile tuturor se îndreptară spre Hariett, care stătea cu capul plecat.

Preşedintele citi pe rând toate scrisorile şi la fiecare cuvânt pe care îi spunea, Hariett tresărea îndurerată.

Îi era ca şi când i se trăgeau palme, ca şi când lumea întreagă ar vedea-o dezvelită.

Toţi o vor dispreţui ca pe o femeie pierdută!

Cât de îngrozitor era acest chin! Doamne, de s-ar fi deschis pământul sub picioarele ei s-o înghită!

Bob Wilkens se aplecă spre Peggings şi îi spuse în şoaptă:

— N-ar fi trebuit să faci asta, mister Peggings. Ai nimicit pentru totdeauna reputaţia soţiei mele.

— Puteam să mai iau în consideraţie această reputaţie? Am citit procesul-verbal cu depoziţia soţiei dumitale şi ea ţi-a adus cele mai grave învinuiri. În astfel de împrejurări nu cunosc milă şi n-o voi cruţa.

Bob dădu numai din cap şi ascultând mai departe ceea ce citea preşedintele, îi veni deodată gândul: Aceste scrisori erau doar o

dovadă de adulter şi deci un motiv de divorţ.

Inima începu să-i bată mai cu putere.

Poate acest proces îi va servi să scape de lanţul căsătoriei, să fie iar liber şi să-şi găsească în sfârşit fericirea pe care o dorea cu acelaşi foc ca şi odinioară şi pe care i-o va putea da numai unirea cu fata pe care o iubea atât de fierbinte, cu Felicia lui adorată.

Preşedintele fu deodată întrerupt în citirea scrisorilor, căci de la tribună se auziră strigate de spaimă. Preşedintele Crosham se aplecă asupra fiicei sale, care leşinase.

— Apă! strigă el.

Un uşier luă sticla cu apă şi paharul de pe masa judecătorilor şi alergă spre el. Un medic care din întâmplare era şi el în sală, îi dădu tinerei femei primele îngrijiri.

Toţi erau foarte tulburaţi, mai cu seamă femeile.

Dar tocmai acestea deşi era vorba de o soră de-a lor, nu simţeau nici cea mai mică milă, pentru Hariett, şi simpatia lor se întoarse spre Bob Wilkens.

Sărmanul fusese înşelat de soţia lui şi cu arma în mână îşi apărase cinstea casei.

Şi astfel acela pe care cu câteva clipe în urmă îl condamnau, devenise deodată un erou în ochii lor.

Hariett îşi reveni şi cu glasul stins îl rugă pe tatăl ei:

— Să plecăm acasă, căci nu mai pot sta aici.

Sprijinită de preşedintele Crosham şi de medic, Hariett părăsi sala, dar chinul pe care îl îndură trecând prin faţa numeroşilor spectatori nu se poate descrie în cuvinte.

Buna ei reputaţie era nimicită pentru totdeauna şi societatea o va exclude din sânul ei, îi va arunca în faţă tot dispreţul ei.

Izbucni într-un plâns sfâşietor şi abia se mai putea ţine pe picioare.

Îşi primise pedeapsa pentru jocul primejdios pe care îl jucase.

Când se află în maşină alături de tatăl ei, acesta îi zise pe un ton mustrător:

— Hariett, cum ai putut face aşa ceva? De azi înainte lumea ne va arăta cu degetul.

— Nu-mi mai face mustrări, tată. Simt deznădăjduită şi mi-e teamă că nu voi putea supravieţui acestei ruşini. Nici eu nu mai ştiu cum am putut face aşa ceva. Ethel Drof e vinovată, ea mi-a prezentat pe

contele de Gerbeville şi…

Tatăl ei o întrerupse cu asprime:

— Să-ţi fie ruşine de a da acum vina asupra altuia.

— Dacă Bob nu m-ar fi…

— Vrei poate să spui că şi el e vinovat de fapta ta?

— Da. Căci nici nu mi-a fost soţ, m-a neglijat, nici nu s-a sinchisit de mine şi atunci…

Plângea atât de tare, încât nu mai putu continua. Săgeata pe care o aruncase mister Peggings o lovise drept în inimă.

Dar nu fusese singura, mai avea pregătite şi altele.

După incidentul cu Hariett, dezbaterile îşi urmară cursul şi preşedintele înşiră toate indiciile, care aveau menirea să dovedească vina lui Bob Wilkens.

Avocatul nu avu nimic de zis, căci dovezile erau într-adevăr prea puternice, aşa că ele puteau fi cel mult tăgăduite, însă nu răsturnate. Cercetarea dovezilor fu terminată chiar în prima şedinţă şi după închiderea acesteia, toţi cei de faţă, afară de avocatul Peggings, erau încredinţaţi că într-adevăr Bob Wilkens îl împuşcase ne contele François de Gerbeville.

276. A doua zi

Febra ardea cu putere în trupul sărmanei Lolo şi temperatura crescu îngrijorător.

Patruzeci de grade… patruzeci şi unul de grade… scria sora de caritate pe placa de la capul patului bolnavei.

Lolo aiura neîncetat, îl chema mereu pe Gaston, dar cuvintele ei erau fără niciun şir, aşa că nu se putea înţelege nimic din ele şi taina rămase învăluită în întuneric.

Noaptea veni din nou şi Felicia nu se mişcase de la căpătâiul prietenei sale din copilărie.

Nervii îi erau atât de încordaţi, încât nu simţea nici cea mai mică oboseală.

Gândurile i se învălmăşeau în minte şi nu era în stare să le deslușească.

Când erau la Lolo… când zburau iar la Bob Wilkens.

Dolores bănuia ce se petrecea în sufletul sărmanei sale copile şi

suferea împreună cu dânsa.

Dar nu era în stare să-i dea niciun ajutor.

Oricât de greu îi venea, să rămână în neactivitate în cursul acestor zile grele, totuşi era nevoită să lase lucrurile în voia sorţii.

Din când în când îi aducea Feliciei ceva de mâncare pentru ca aceasta să nu se prăbuşească de slăbiciune. Acesta era singurul ajutor pe care i-l putea da.

Câteodată o mângâia pe faţă şi o strângea la piept, pentru a-i dovedi cei puţin pe această cale dragostea ei nemărginită.

Şi în ziua aceea Dolores rămase câtva timp lângă Felicia, la patul bolnavei. Lolo se mai liniştise şi dormea.

Doctorul care venise să vadă ce face pacienta lui, se apropie în vârful picioarelor.

Făcu un salut mut celor două femei, apoi se aplecă asupra bolnavei şi o examină cât putu mai bine, fără s-o deştepte.

Felicia şi Dolores îi urmăreau toate mişcările şi văzură că faţa lui devenise foarte gravă şi plină de îngrijorare.

— Ce este, domnule doctor?

— E mai rău? întrebă Felicia în şoaptă.

— Inima e foarte slabă, răspunse modicul. Nu ştiu dacă va mai trăi până dimineaţa.

— Dumnezeule sfinte! exclamă Felicia. Vasăzică toată speranţa noastră a fost zadarnică.

— M-am aşteptat de la început că îngrijirile pe care i le-am dat nu vor fi de niciun folos, continuă doctorul încet. Arsurile sunt îngrozitoare, rănile prea mari şi adânci, aşa că ar fi a adevărată binefacere pentru sărmana femeie dacă nu s-ar mai chinui mult.

— Dar e încă atât de tânără, domnule doctor, zise Felicia plângând.

— Cu atât mai mult ar suferi, dacă ar rămâne în viaţă şi cu faţa desfigurată.

În clipa aceea se auzi iar un geamăt dureros pe care îl scoase Lolo.

— Gaston!...

Doctorul se întoarse repede spre bolnavă şi se aplecă asupra ei, dar aceasta se liniştise iar.

După o tăcere de câteva minute, medicul continuă:

— Trebuie să fim cu mare băgare de seamă pentru ca sărmana să nu bănuiască cât de rea e starea ei.

— Mintea îi este întunecată de febră, domnule doctor, zise Dolores.

— Se poate întâmpla însă să-şi vină în fire şi să-şi dea seama de tot ce se petrece în jurul ei. Sunt multe cazuri când aproape de sfârşit cunoştinţa revine, aşa că cine nu ştie aceasta, poate crede într-o îmbunătăţire a stării bolnavului. În realitate, o astfel de revenire nu e decât semnul cel mai sigur că moartea e foarte apropiată.

Felicia abia fu în stare să-şi stăpânească un strigăt de durere.

Şi Dolores era adânc mişcată.

Nu mai avură însă timp să mai spună ceva, răci deodată se auzi iar vocea sărmanei Lolo:

— Va sa zică sfârşitul mi-e apropiat, domnule doctor, întrebă ea, deschizând ochii şi uitându-se cu o privire limpede în jurul ei, aşa că Felicia şi Dolores se dădură speriate înapoi.

Şi doctorul tresări, foarte încurcat şi timp de câteva clipe domni o tăcere apăsătoare.

— Am auzit tot, continuă Lolo cu voce aproape stinsă, şi e bine să ştiu că nu mai am mult de trăit. Chemaţi un preot şi pe cineva de la tribunal, căci trebuie să fac o mărturisire, să-mi descarc sufletul de o vină foarte grea, care îmi apasă inima. Vreau să mă spovedesc înainte de a mă duce în faţa judecătorului ceresc.

Doctorul se întoarse repede spre ea, se uită în ochii ei spre a vedea dacă într-adevăr era cu mintea limpede, sau dacă nu cumva aiura din nou.

Dar Lolo stărui, nerăbdătoare:

— Fă ce te-am rugat, domnule doctor, căci e nevoie să vorbesc înainte de a fi prea târziu. Trebuie s-o ajut pe Felicia… căci… eu sunt aceea care… l-am ucis pe… contele François de Gerbeville… Bob Wilkens este nevinovat!

Felicia sări în picioare şi se uită înspăimântată la prietena ei.

Dolores se aplecă spre bolnavă şi zise adânc tulburată:

— Dumneata… dumneata l-ai ucis pe contele de Gerbeville?!

— Da, eu l-am ucis, căci l-am urât din tot sufletul… Era cel mai mare duşman al meu… a răpit copiilor mei pe tatăl lor şi mie soţul. Am venit în America pentru a face cea din urmă încercare de a-mi recuceri bărbatul. Dar totul a fost în zadar, căci trebuie să mor, copiii vor rămâne orfani, deoarece Gaston s-a căsătorit cu altă femeie… Chemaţi un preot, vreau să-i mărturisesc tot, să nu ascund nimic…

poate mi se va ierta păcatul pe care l-am făptuit. Bob Wilkens trebuie să fie pus în libertate… cât mai repede… căci nu e vinovat!

Istovită de sforţarea pe care o făcuse pentru a vorbi, tăcu şi închise ochii.

Felicia rămase ca împietrită.

Se sprijini de capul patului, vru să vorbească, să întrebe, dar nu fu în stare să spună nici un singur cuvânt.

Gândurile i se învălmăşiră în creier.

Dolores şi doctorul ieşiră repede, pentru a trimite un servitor să cheme un preot şi vreun om al legii.

Îndată ce Mihail Barnabe află de cele întâmplate, zori pe Dolores cu întrebările, cerându-i amănunte.

Era şi el cuprins de o mare tulburare şi nu-i venea să creadă ceea ce auzise, căci ştirea se răspândise cu iuţeala fulgerului printre artiştii întreprinderii.

— Nu e numai un vis fantastic?… Lolo l-a ucis într-adevăr pe contele de Gerbeville?

Dolores dădu din cap.

— Ea însăşi a mărturisit, Mihail, deşi nici mie nu-mi vine să cred că a fost în stare de o asemenea faptă. În orice caz, o vină grea îi apasă sufletul, căci după cum mi-a spus şi Felicia, ea s-a schimbat mult şi nu mai era aşa cum o cunoscuse ca fată tânăra.

Căpitanul Barnabe clătină neîncrezător capul şi murmură:

— Nu înţeleg cum a putut fi atât timp cu noi, să vadă jalea şi durerea Feliciei, îngrijorarea noastră şi să tacă, ştiind totuşi că printr-un singur cuvânt ar fi putut să ne liniştească pe toţi. Nu pot înţelege asta şi mi-e teamă…

Tăcu deodată şi clătină iar capul.

Dolores îl privi speriată.

— De ce te-ai oprit Mihail? Vorbeşte!

— Mi-a venit deodată un gând, dar ar fi curată nebunie să-l mai spun.

— Ba trebuie să mi-l spui, Mihail.

— Nu stărui, scumpa mea Dolores. E mai bine să nu ştii nimic, căci te-ar chinui neliniştea şi mai mult.

Faţa frumoasei femei se întunecă.

— Mă nelinişteşte mai mult dacă îmi vei ascunde ceva.

— Ei bine, atunci ascultă, zise Barnabe. Bănuiesc că Lolo, ştiind că trebuie să moară, va lua toată vina asupra ei, spre a o ajuta pe Felicia şi a se arăta astfel recunoscătoare pentru dragostea cu care a fost primită de noi.

Dolores se uită buimăcită, la soţul ei şi zise înspăimântată:

— Dacă ar fi aşa cum spui fu, Mihail, Lolo ar face mai mult rău Feliciei decât ar ajuta-o, căci i-ar da iar speranţă şi ea va pune totul la cale să-i salveze ne Bob Wilkens. Dacă însă Lolo nu spune adevărul, atunci judecătorii vor descoperi repede că mărturisirea ei nu este decât o născocire şi situaţia lui Bob ar deveni şi mai rea.

Convorbirea lor fu întreruptă de un servitor care intră şi anunţă venirea unui preot şi a unui avocat.

Dolores era atât de tulburată în urma celor ce vorbise cu soţul ei, încât abia fu în stare să primească pe cei doi domni.

Mihail Barnabe le dădu lămuririle trebuincioase şi îi duse în odaia bolnavei.

Putându-se ţine anevoie pe picioare, cu paşi grei, Dolores îi urmă.

În camera sărmanei Lolo domnea o tăcere adâncă.

Bolnava zăcea nemişcată, cu ochii închişi. Felicia, palidă ca moartea şi cu nervii încordaţi, stătea lângă pat. Privirea ei era aţintită asupra bolnavei şi nici nu ridică măcar capul când auzi uşa deschizându-se.

Lolo însă deschise ochii când auzi paşi, iar când zări pe preot cu crucea în mână, un zâmbet blând îi lumină faţa.

După ce preotul o binecuvântă, trăsăturile bolnavei se destinseră şi se părea că nu mai suferă dureri aşa de mari.

Apoi începu să-şi facă spovedania.

Sărmana femeie nu ascunse nimic; vorbi despre copilăria şi tinereţea ei tristă, despre dezamăgirile pe care le avusese la teatru, descrise în cuvinte mişcătoare începutul iubirii ei pentru Baston de Moulinet, despre copiii ei şi despre fericirea tainică ai căsniciei sale. Dar pe când la început un zâmbet blând şi dulce îi flutura pe buze, acum faţa i se întunecă. În cuvinte pline de ură neîmpăcată vorbi despre François de Gerbeville, istorisi tot ce se întâmplase din ziua sosirii sale la New-York şi cum survenise moartea contelui de Gerbeville.

Scoase un geamăt îndurerat, apoi încheie:

— Bob Wilkens e nevinovat... eu l-am ucis pe contele de Gerbeville, şi cum este o dreptate pe pământ, trebuie să-mi ispăşesc fapta cu moartea...

Spovedania o tulburase atât de mult încât începu să respire greu şi căzu istovită în perne. Pe când toţi acei care ascultaseră mişcătoarea mărturisire a acestei femei nefericite, erau încă sub înrâurirea celor auzite, un tremur străbătu trupul bolnavei, se întinse încă o dată, privirea ei se pierdu în depărtări necunoscute şi un strigăt plin de dor ieşi de pe buze:

— Gaston, unde eşti?

Dar strigătul acesta se prefăcu într-un horcăit îngrozitor... apoi o ultimă tresărire şi... Lolo închise ochii pentru vecie.

Izbucnind în plâns, Felicia se aruncă peste trupul prietenei sale, îi cuprinse mâinile într-ale ei şi zise:

— N-am vrut asta!... Cu preţul acesta n-am vrut să răscumperi libertatea lui Bob!

Lolo însă nu mai auzi aceste cuvinte, căci chinurile ei pe acest pământ luaseră sfârşit, sufletul ei trecuse în lumea păcii eterne.

Felicia nu-şi mai dădu seama de ceea ce se petrece în jurul ei, nu văzu cum preotul o binecuvânta pe moartă şi apoi părăsi odaia, nu observă cum căpitanul Barnabe îl duse pe avocat în camera alăturată, nu simţi nici atingerea mâinii mamei sale, care îi mângâia cu dragoste părul.

Durerea o împietrise şi zdruncinul sufletesc pe care i-l pricinuise moartea prieteni sale fu atât de mare, încât îi trebui mult timp până când fu în stare să se liniştească.

Când sora de caritate închise ochii moartei şi împreună mâinile pentru rugăciune, Felicia tresări ca deşteptată dintr-un vis urât.

Dolores o strânse la pieptul ei şi îi zise:

— Sărmana mea copilă, a trebuit să înduri şi asta!

Felicia îşi trecu mâna peste frunte şi murmură:

— Mamă, spune-mi dacă tot ce s-a petrecut în jurul meu este adevărat! A mărturisit într-adevăr Lolo că ea l-a ucis pe contele de Gerbeville?... Ea a înfăptuit grozava crimă?

— Ea şi-a mărturisit vina, Felicia, răspunse Dolores încet.

— Aşadar, îi voi putea salva pe Bob?

— Da, copila mea.

Felicia se ridică cu o mişcare repede şi pe faţa ei apăru o expresie de hotărâre nestrămutată.

— Trebuie să plec imediat la New-York şi să aduc la cunoştinţa judecătorilor această mărturisire. Poate voi mai ajunge la timp, înainte de a se pronunţa sentinţa.

Se mai întoarse o dată spre moartă şi îi mângâie mâinile.

— Dormi în pace, Lolo. Toată viaţa îţi voi fi recunoscătoare că n-ai luat cu tine în mormânt această taină. Nu fii supărată pe mine că nu pot rămâne aici pentru a te duce până la lăcaşul de veci, dar trebuie să plec la Bob, să-i duc cât mai repede ştirea despre salvarea lui.

Mai rămase câteva minute lângă patul moartei, apoi părăsi odaia, spre a face îndată pregătirile pentru plecarea la New-York.

Urmează Volumul 5
[Cap. „277. Osândit”, pag. 800, fascicula 100]